

Giới thiệu Chị Dâu Em Chồng

Thể loại: ngôn tình hiện đại,

Tác giả khai thác một đề tài hot mà chỉ chị em phụ nữ ai mới phải trải qua. Cảnh sống cùng với gia đình chồng, rồi mối quan hệ giữa chị chồng em dâu liệu có hoàn thuận chuyện gì sẽ xảy ra mời các bạn đón xem

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chị dâu cả

"21.08. 7pm"

Tiếng chuông điện thoại ting ting vui tai cùng dòng tin nhắn ngắn ngủi khiến tâm trạng của Thu Hoài bớt căng thẳng. Chị cố hít một hơi thật sâu, tự động viên bản thân dù sao cũng đi được gần tới đích rồi, dù sao cũng qua những ngày vào viện như đi chợ, những giây phút đau đến tái tê khi mũi tiêm nhọn hoắt kia chọc vào cơ thể. Sau một chặng đường gian truân, rốt cuộc hôm nay chị đã được chuyển phối thuận lợi. Nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc chị sẽ chắc chắn mang bầu. Sự thất bại của lần trước không những khiến cơ thể chị yếu đi mà còn làm gia đình chồng hết sức thất vọng. Mẹ Hoài nói nếu lần này không thành công mẹ sẽ có "cách khác", và chị, thực sự rất sợ cái cách khác đó.

"Sắp tới em phải hết sức chú ý giữ gìn nhé, nên nằm một chỗ nghỉ ngơi tránh các hoạt động mạnh và phải có chế độ dinh dưỡng hợp lý."

Chị Thu nhiệt tình dặn dò. Chị ấy là bác sĩ chính của chị, cũng là người duy nhất xuất thân từ xóm chài quê chị cùng sống trong thành phố này. Chị lén lút nhét chiếc phong bì năm trăm ngàn vào hộp bánh trên bàn thay lời cảm ơn, tiếc rằng bị chị Thu phát hiện nằng nặc xỉ vả. Chị cười ngượng, vội thu dọn đồ đạc rồi lững thững ra cổng bệnh viện bắt taxi về nhà.

"Sao không đi xe buýt cho rẻ? Có ba cây số cũng bắt taxi, làm như bà lớn không bằng!"

Mẹ Hoài cầu nhàu, bé Hằng vừa bóp chân cho mẹ vừa lém lỉnh nhận xét.

"Gớm cô Hoài chả phải đi làm gì sất, có mỗi ăn vơi để thôi mà cũng không xong nhờ bà nhờ. May mà số cô sướng được làm con dâu bà chứ gặp phải người khác khéo bị tống cổ từ lâu rồi á."

Bé Hằng làm giúp việc cho gia đình chị từ tháng sáu, tạm thời thay chị quán xuyến nhà cửa trong thời gian này. Bé nhanh nhẹn nhanh miệng nên được lòng mẹ chồng chị lắm, cô bé nói gì mẹ cũng gật đầu đồng tình, trái ngược với chị chẳng khác nào cái gai trong mắt mẹ.

"Có mỗi việc để thôi cũng tốn kém!"

"Bà ơi bà đừng lờm mẹ Hoài nha, mẹ Hoài ngoan mà!"

Bé Bông ôm em gấu bông chạy ra nũng nịu. Chị vội bịt miệng con bông vào giường. Bé Bông năm nay hai tuổi rưỡi, là con ruột của em gái chồng chị. Cô Bích trót dại khi còn rất nhỏ, ba mẹ sợ hàng xóm láng giềng đàm tiếu nên đưa cô về quê đẻ, sau đó đón cháu lên cho anh chị nhận làm con nuôi.

"Mẹ Hoài ơi hôm nay Bông bị bạn Sò nhà cô Hà bắt nạt nha. Bông bảo Bông xinh hơn Sò nhưng Sò không tin ý, xong Sò cẩu Bông sưng hết cả tay, đau ơi là đau á."

Đúng là trẻ con, có vết xước nhỏ xíu thôi cũng phải thổi lên như kinh khủng khiếp lắm. Nàng nũng nịu làm mẹ Hoài sốt hết cả ruột, mẹ xoa tay cho nàng, ra sức nịnh nọt. Chị đùa với con một lát thì thêm thiếp mắt. Đến tầm mười rưỡi tối mẹ Hoài nghe Bông thì thụt bên tai.

"Mẹ Hoài ơi, dậy ăn cơm mẹ Hoài ơi! Bông ăn xong hai bát từ lâu rồi á! Bông còn được ba Hoàng với cô Hằng tắm cho thơm ơi là thơm nè!"

"Chị Hoài đi thụ tinh nhân tạo chứ có phải liệt đầu mà nằm ườn gần nửa ngày trời vậy?"

Cô Bích lạnh lùng vọng vào. Bé Bông chạy ra cầu trộm cô một cái rồi mới chạy vào giường đắp chăn ngủ khi khi. Chị Hoài mệt mỏi trở mình, cẩn trọng bám vào lan can cầu thang bước từng bước xuống tầng dưới. Nhìn kiểu xếp thức ăn chị đoán là chồng để phần, anh đã về rồi sao?

"Chú Hoàng vừa đẹp trai vừa giỏi quá chừng luôn, ước chi con lấy được chồng như chú thì tốt nhỉ?"

Giọng bé Hằng trầm trầm thán phục. Phía vườn thấp điện sáng choang, chồng chị bẹo má Hằng rồi tiếp tục đóng thêm chiếc cọc để đỡ giàn bầu nặng trĩu quả. Ánh mắt cô bé ngây ngốc ngắm nhìn vầng trán lấm tấm mồ hôi của chồng chị, những câu chuyện thu hút dưới quê bé kể, cả tiếng anh cười thích thú ngoài đó trong này chị đều nghe rõ, nhưng chị chỉ yên lặng ăn cơm rồi về phòng chứ không lên tiếng gọi họ. Chị nhớ ngày này của mười hai năm về trước, khi đó chị bằng tuổi bé Hằng bây giờ, cũng chấp chững từ quê lên thành phố làm giúp việc cho nhà người ta. Thời gian đầu chị làm theo giờ thông

qua một công ty môi giới, sau thì chuyển về làm toàn thời gian nhà đi Kỳ. Chị của hồi đó lúc nào tràn trề sức sống, luôn miệng ca hát líu lo, vô tư đến mức đi còn trên chưa từng thấy một đứa nào vất vả mà tối ngày vẫn cười đùa rúc rích như chị. Di Kỳ trả công rất hậu hĩnh, chị luôn cẩn thận kỹ, dự định lúc nào đủ tiền sẽ mở một cái tiệm may nhỏ. Giống như những cô gái khác, ngày đó chị cũng có ước mơ, mơ rằng sau này tiệm may của chị nổi tiếng toàn thành phố, rồi chị sẽ giàu to, sẽ có tiền đem về quê xây nhà cho ba mẹ. Chỉ là, cuộc đời chị không được suôn sẻ như thế, vụ tai nạn tám năm trước khiến ba chị trở nên ngờ nghệch như người mất trí, chị may mắn hơn ba nhưng từ đó tay bị di chứng, may vá thêu thùa không còn đẹp như xưa nữa. Kể gây ra tai nạn sợ tội chạy mất, lúc đó chỉ có chồng chị đứng ra lo liệu mọi chuyện, vừa lo tiền thuốc thang vừa trả nợ cho gia đình chị. Khi nghe anh ngỏ lời muốn cưới chị, mẹ chị đã mừng phát khóc, con gái xóm chài ngưỡng mộ chị vì lấy được chồng thành phố, còn chị thì ngưỡng mộ họ vì có thể mang bầu.

- "Mẹ Hoài kia bà vò cái áo sơ mi của tôi thành cái giẻ thế này à?"

Cô Bích mang áo qua bắt đền. Chị Hoài kêu áo do bé Hằng giặt nhưng vẫn không thể xoa dịu con thịnh nộ của cô. Cô cảm thấy chị Hoài là đồ vô tích sự nhất quả đất, cô đẩy đê xong vẫn đi lại ngon lành cảnh đào đây thối, đằng này chị Hoài mới chuyển phối mà làm như liễu yếu đào tơ không bằng. Đã thế còn được anh Hoàng chiều, anh đuổi cô về phòng rồi xoa bụng vợ thủ thi.

- "Hi vọng lần này Hoài để cho anh thắng cu nhé!"

Ước nguyện của anh khiến chị Hoài có chút áp lực. Chị cũng mong lắm chứ, ngặt nỗi có một số việc không phải cầu được ước thấy. Tuy thế nhưng chị vẫn hứa sẽ cố gắng. Anh thấy chị căng thẳng liền chuyển chủ đề.

- "Hai mươi mốt tháng tám cậu Niệm về nước, bây giờ tối mấy bay hạ cánh. Anh, bé Bông, chú Nhất, di Kỳ và ba mẹ ra đón cậu. Em ở nhà chỉ đạo cô Bích với bé Hằng nấu cỗ được không?"

Chị khẽ dạ, mốc thời gian anh nói trùng khớp với dòng tin nhắn chị nhận được ban sáng. Cậu Niệm là con trai duy nhất của di Kỳ, vì di Kỳ và mẹ Hoài là chị em kết nghĩa nên hai gia đình thân nhau lắm, chồng chị hiện còn đang làm quản lý cho một xí nghiệp kẹo bánh thuộc tập đoàn của chú Nhất. Do sở hữu trong tay tập đoàn lớn với con số nhân viên lên tới mấy chục ngàn, chú Nhất lúc nào cũng bận rộn, gương mặt dữ dằn cùng đôi mắt sắc như dao cau của chú khiến chị Hoài có cảm giác rờn rợn mỗi lần đối diện.

- "Em biết khẩu vị của cậu Niệm và di Kỳ, nhưng chú Nhất thì..."

- "Ôi dào đừng lo, chú ấy nhìn ghê nhưng tốt tính mà."

Chồng chị trấn an rồi thiêu thiêu ngủ trước. Sáng hôm sau lúc chị thức giấc đã nghe tiếng anh cười ngặt nghèo. Anh đang nằm thả lỏng ngay dưới sô pha phòng khách, thư thái tận hưởng tay nghề matxa của bé Hằng. Bé ôm hai bàn chân anh vào lòng, vừa xoa bóp vừa riu rít hỏi han.

- "Sướng không chú? Sướng nhờ chú nhờ?"

- "Mày mà cù thêm phát nữa chú đạp mày ra ngoài vườn đấy!"

Anh Hoàng lừ mắt dọa nạt nhưng con bé vẫn nhon nhon.

- "Eo, người ta đùa chút thôi mà. Hằng là Hằng tội nghiệp chú vất vả phải lo cho cả gia đình nên Hằng chọc cho chú thoải mái đấy. Đảm bảo lát chú đi làm mọi mệt nhọc tan biến luôn á."

- "Mày thì giỏi rồi!"

Chồng chị búng tai trên Hằng, bé Bông ngồi cạnh ba, đôi bàn chân nhỏ xíu đang gờ ra đợi cô Hằng matxa cho mà mãi chưa đến lượt, chán nản bỏ qua chỗ mẹ Hoài. Mẹ đang đứng im như tượng nhìn ba và cô Hằng, Bông gọi mãi mà mẹ chẳng thừa gì cả, mắc công Bông lại phải chạy ra méc ba.

- "Ba Hoàng ơi mẹ Hoài bị khản tiếng rồi á, không nói được luôn á."

Anh Hoàng nghe con gái bi bô liền chạy ra ôm siết lấy vợ, thơm má chào buổi sáng rồi thủ thi kêu chị qua để bé Hằng matxa cho thoải mái. Bé Hằng trước mặt anh vàng da ngọt xót, anh vừa đi làm bé liền thừa gửi.

- "Cô Hoài ơi con bận cho chó của bà uống sữa rồi, cô tự cúi xuống bóp chân cho mình nha cô. Cô cũng có tay mà, phải không cô?"

- "Ồ ba Hoàng cũng có tay mà, sao ba Hoàng được bóp chân mà mẹ Hoài với Bông không được ạ?"

Con Bông đáng ghét dám thách thức linh tính, bị cô Hằng đá cho một cái. Bông xỉ mặt méc mẹ, mẹ Hoài rõ ràng nhìn thấy mà cô Hằng vẫn chối ngang ngụy. Bông không đòi co được với cô khóc ré lên, mẹ Hoài lau nước mắt cho bé rồi ngẩng lên dặn cô Hằng.

- "Chó của bà mỗi lần ốm đều dị ứng với sữa tươi, con nhớ phải pha sữa đặc với nước ấm cho nó uống."

Thái độ cô Hoài rất lạ, có chuyện nhỏ xíu mà cô dạn đi dạn lại, còn nhấn mạnh hai từ sữa đặc rất nhiều lần khiến bé Hằng sinh nghi, có khi con chó dị ứng với sữa đặc rồi cô Hoài lừa Hằng cũng nên. Cứ định ninh trong đầu là vậy nên Hằng lấy hai bịch sữa tươi trong ngăn mát ra cho Nana uống. Nana ốm cả tối qua không chịu ăn gì, sáng nay uể oải mãi mới húp được chút sữa lại bị nôn thốc nôn tháo khiến bà đi chợ về xót không sao tả xiết. Bà lôi Hằng ra giữa sân chửi cho một trận tơi bời khói lửa, bà chửi Hằng từ sáng đến trưa, từ trưa đến chiều, mặc cho Nana sau đó đã ăn được chút cháo, cái đuôi ngoe nguẩy hơn hớn trở lại mà bà vẫn cứ chửi sa sả. Hằng nín thở tới tận tối bà mới nguôi giận, lúc lên sân thượng rút áo quần Hằng không quên ghé qua tầng hai vạch mặt cô Hoài.

- "Rõ ràng là cô chơi con, chính cô giả bộ dằn lằn khiến con nghi ngờ, cũng chính cô cố ý nói to để ông đang đọc báo trong nhà cũng nghe thấy. Con bị bà mắng là tại cô đó."

- "O sao lại tại cô hả con? Tại là tại con không có niềm tin vào cô chứ nhỉ?"

Thái độ hồ hững của cô Hoài khiến Hằng tức điên, cô còn làm bộ mấy bà lớn lên mặt dạy dỗ Hằng chứ.

- "Con giữ chừng mực một chút, chú là người có vợ rồi."

Việc của Hằng cóc cần cô lo, không vì ông gọi nhanh nhanh cái tay còn xuống vườn giúp ông thì Hằng đã lý sự cho ra nhẽ với cô rồi. Gớm suốt từ hôm nghe tin cậu Niệm sắp về ông vui như bắt được vàng, hễ mở mồm ra là nhắc cậu Niệm hại Hằng phát mệt luôn á. Ông kêu chú Hoàng sửa lại giàn bầu, ông bắt Hằng xới đất để ông trồng hoa cho nhà cửa rực rỡ còn đón cậu. Giờ mới có tháng bảy, tính ra phải hơn tháng nữa cậu mới về mà ông đã quây mầy quả mứt cấm không cho ai động vào, ông háo hức đón cậu Niệm khéo còn hơn cả ông Nhất. Nhà ông Nhất bà Kỳ ở ngay đầu ngõ cách nhà ông Thuận bà Hoà vài bước chân, cơ mà ôi chao cái nhà nó bự chà bá luôn. Nhà đẹp thì Hằng đứng vịn bờ rào Hằng ngắm thôi mà làm gì hệ thống chuông báo động kêu inh ỏi hại Hằng giật cả mình. Đúng lúc ấy ông Nhất có việc ra ngoài, anh áo đen đẹp trai thứ nhất chạy vào gara lái xe ra, anh áo đen thứ hai tuy không đẹp trai bằng nhưng cơ bắp cuộn cuộn như vận động viên thể hình ý, anh này lúc nào cũng đi kè kè cạnh ông Nhất. Từ đầu tới cuối ông còn chẳng thèm liếc qua phía này lấy một cái mà Hằng vẫn thấy ghê ghê.

- "Ông Nhất giàu cơ mà lạc hậu nhờ ông nhờ, đi cái xe gì mà dài loằng ngoằng như xe buýt ấy, thua xa con xe bốn chỗ của chú Hoàng."

Ông Thuận nghe con Hằng nhận xét bật cười sảng sặc. Ủ, thua, nếu so về độ ngắn như nó thì quả thật xe ông Nhất ngắn thua xa xe chú Hoàng. Con nhỏ trồng cây cho ông xong, ngó nghiêng thấy xe chú Hoàng thấp thoáng đầu ngõ liền ba chân bốn cẳng chạy ra đón. Đạo này cô Hoài phải nghỉ ngơi hạn chế đi lại nên việc chăm cặp tài liệu cất giúp chú, rót nước chú uống và lấy khăn mặt chú lau hay gọt hoa quả cho chú ăn là của Hằng hết. Nó thích ngồi ngay bên dưới sân cạnh ghế sofa tí tê chuyện này chuyện kia với chú.

- "Hôm nay con bị ăn mắng ý, buồn hết cả người!"

- "Ai mắng mày?"

- "Cô Hoài á."

- "Chắc mày lại hỗn chứ gì?"

Cô Bích đi qua nghe chuyện thăm cảm phục khả năng suy đoán của anh trai, ấy thế nào mà con Hằng cũng khá, vừa ban nãy còn rom róm nay đã giàn giụa thống khổ.

- "Đâu có đâu, Hằng không hề hỗn chút nào ý. Người ta là bị mắng oan mà, người ta bóp chân cho chú thôi mà cũng bị xét nét, bị chửi không giữ chừng mực. Cùng là con gái với nhau mà cô Hoài lại nói người ta như thế, nghe xúc phạm chết đi được á."

Chú Hoàng làm ra vẻ không quan tâm chuyện đàn bà nhưng lúc lên phòng vẫn nhắc vợ sống cùng một nhà thì lựa lựa nhau chút cho gia đình êm ấm. Chị Hoài chỉ dạ một tiếng, ánh mắt chị lơ đãng nhìn kim đồng hồ nhích từng chút một, vậy là lại sắp qua một ngày. Mười bốn ngày với người bình thường chỉ là hai tuần vèo cái hết liền thì mười bốn ngày với người đàn bà chờ kết quả thụ tinh nhân tạo quả thực dài đằng đẳng. Hồi hộp đếm từng giây từng phút mong đến ngày đó nhưng thì thoáng bụng dạ vẫn bồn chồn vì lo lắng, lo làm ba mẹ chồng thất vọng, lo bao nhiêu công sức tiền bạc đổ xuống sông xuống biển, và lo nhất là, qua ngàn ấy năm dài đằng đẳng vẫn chẳng thể giúp chồng lên chức ba. Chị cũng thêm được làm mẹ, thêm lắm cái cảm giác hít hà đứa trẻ do chính mình đẻ ra, thêm được vỗ về con trên vai như bao bà mẹ khác. Khoảng thời gian này chị vâng theo lời bác sĩ chú ý giữ gìn hết sức có thể, đêm đêm chị cố gắng đi nằm sớm, sáng tỉnh dậy liền mở cửa hít thở không khí tươi mát và ngồi tĩnh lặng nghe tiếng nhạc cổ điển du dương.

- "Gớm cái chị Hoài, không xem tivi thì bật lên làm gì?"

- "Dạ con đang nghe mà mẹ."

- "Nếu chỉ nghe không thì chị bật đài lên mà nghe, bót được đồng nào hay đồng ấy. Chị tưởng chồng chị kiếm tiền bên ngoài dễ lắm hả?"

Mẹ Hoà cao giọng hỏi, chị lí nhí xin lỗi mẹ rồi tắt tivi. Mẹ Hoà không phải người ken bon, chỉ là ngày xưa gia đình chồng chị rất khó khăn nên mẹ quen thói tiết kiệm. Từ khi anh Hoàng lên chức quản lý tiền nông tuy rủng rinh hơn trước nhưng vì một mình anh cáng đáng kính tể cho cả nhà nên mẹ xót con trai vất vả, không cho phép bất kỳ ai hoang phí. Nhiều lúc mẹ già mẹ nói nhiều nhưng mẹ ít khi đề bụng, cứ nhìn cái Hằng là biết, hôm trước mẹ chửi con bé như hát hay nhưng hôm sau mẹ quên ngay. Căn bản cái mồm bé Hằng cũng đeo nữa, mỗi khi nhô tóc bạc cho mẹ thay vì dặn mẹ ăn nhiều đậu đen cho đỡ bị bạc đầu như chị, nó thường leo lên.

- "Eo ôi tóc bà nom như tóc bà tiên ý, tại bà phải lo lắng cho mọi người trong gia đình nên mới nhanh bạc đấy. Con là con chỉ dám ước mai sau có mẹ chồng tốt bằng một phần mười bà thôi á!"

- "Ôi cả nhà khoẻ là bà mừng rồi, quan trọng gì."

Mẹ Hoà tuy nói vậy nhưng khoẻ môi lại tìm tìm cười. Chị Hoài hồi còn trẻ cũng lạnh lợi lắm nhưng chỉ là hay nói hay cười thôi chứ so với bé Hằng thì thua xa. Cơ mà nếu bàn về trình độ miệng phun ra mặt ở cái nhà này chắc chẳng ai qua được Bông.

- "Mẹ Hoài xinh đẹp ơi là mẹ Hoài xinh đẹp ơi, Bông sắp được ra sân bay đón cậu Niệm đấy, lúc nào cậu Niệm về cậu sẽ mua búp bê đẹp cho Bông đó, búp bê Mỹ hẳn hoi, Bông thích cậu Niệm ơi là thích á."

Bông nói cứ như Bông được gặp cậu Niệm rồi không bằng, Bông mới được nghe người lớn kể về cậu chứ mấy, Bông bị bô khiến mẹ Hoài cười ngất. Bông đòi mẹ Hoài vẽ cậu Niệm cho Bông. Mẹ Hoài vẽ bút chì mờ mờ đẹp bao nhiêu thì Bông tô màu lên nom tòm bấy nhiêu. Tất nhiên đây chỉ là suy nghĩ của cô Bích cô Hằng, còn đối với Bông thì bức tranh của Bông mới là tuyệt mỹ nhất trên đời. Bông đánh mắt xanh tô son đỏ cho cậu, hai má đậm thêm chút phấn hồng hồng. Vẽ xong Bông phần khởi đem đi khoe từ đầu ngõ tới cuối ngõ, ai cũng khen tranh đẹp, khen Bông khéo tay quá chừng, có mỗi cô Hằng dè bêu chê bai, còn cướp tranh của Bông trêu chọc hại Bông cáu quá đi thôi. Bông xỉ mặt đập vào lưng cô một cái, Bông đập nhẹ lắm luôn ý, cơ mà Nana thấy Bông không vui bất ngờ sửa ăng ăng khiến cô Hằng bị giật mình ngã chổng vó. Bông hí hửng lấy lại bức tranh nhét vào ba lô rồi theo ông Thuận đi ra nhà trẻ, để lại cô Hằng ôm một cục tức to đùng, cô chạy vào nhà bấm số chú Hoàng nức nở kể lể. Chiều hôm đó chú về sớm hơn thường lệ, mặt hầm hầm lao lên gác hỏi tội vợ.

- "Bé Hằng làm gì mà em xúi Bông đẩy nó ngã sấp mặt thế?"

- "Em thích thì em tự đẩy việc gì phải xúi Bông?"

- "Vợ ngồi đây nói chuyện tử tế với anh!"

Anh ra lệnh, chị không những không nghe mà còn lý sự.

- "Em là còn hiền đấy, chứ bé Hằng mà đi nhà khác chỉ riêng tội hót léo là đủ để cuốn gói về quê rồi!"

Đời thừa có ai hiền mà tự nhận là mình hiền không? Vết bầm ứ máu trên chân bé Hằng cùng những tiếng nấc nghẹn uất ức của bé khiến anh thấy xót. Con bé còn nhỏ xiu, vừa chăm chỉ vừa lễ phép mà chị lại nở lòng nào đối xử với nó như thế? Nhưng vì chị đang trong thời gian nhạy cảm nên anh chỉ góp ý nhẹ.

- "Bé Hằng gia cảnh khó khăn lắm mới phải lên nhà mình làm người giúp việc. Em cũng từng làm công việc đó mà sao không biết thông cảm lại đi chèn ép con bé? Hay bây giờ em là bà lớn rồi nên học đòi thói khinh người?"

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Hoài thai tự nhiên

Cũng chính vì đang trong thời gian nhạy cảm nên chị chỉ dạ rồi tiếp tục nằm nghe nhạc. Chị bây giờ chỉ mong an ổn để có một đứa con thôi. Hằng với chả Hoè, chị ba mươi hai tuổi rồi chứ có còn con nít đâu mà không nhìn ra tâm ý của con bé. Chẳng có cô gái thơ ngây nào tối ngày đung chim đàn ông đã có vợ như thế, cũng chẳng có người giúp việc tốt bụng nào xênh ra là đi mách tội chủ nhà. Anh Hoàng thấy vợ làm lì suốt thì cũng khó chịu, cơ mà dạy vợ thì phải dạy dứt điểm, chứ đang dạy mà còn nhảy vào đổ chỉ sợ xoi hỏng bống không nên anh đành kệ.

- Bông chào bà Hoà, Bông chào ba Hoàng, Bông chào cô Bích, Bông chào Nana, Bông ừ thềm chào cô Hằng, Bông mới đi học về ạ.

Bông ngồi lũng lẳng trên lưng ông Thuận xoen xoét cái mồm, vừa được ông thả xuống Bông đã nhắm nhe lên tăng với mẹ Hoài, tiếc rằng bị ba Hoàng giữ lại. Ba bắt Bông xin lỗi cô Hằng á, ba bảo không xin lỗi thì ba còn lâu mới yên nữa. Bông nịnh ba không được đành phải khoanh tay cúi đầu.

- Bông xin lỗi cô Hằng. Cơ mà cô Hằng cũng phải xin lỗi Bông á, ai kêu cô Hằng chê Bông vẽ xấu, còn cướp tranh của Bông nữa.

Thấy ba Hoàng e hèm nên cô Hằng cũng phải xin lỗi Bông, ba dặn Bông đẩy người khác là không tốt, lần sau không được nghe mẹ Hoài xúi bậy, Bông oan ức quá chửi đây đây.

- Đâu có đâu, Bông không hề đẩy cô Hằng á, mẹ Hoài cũng không xúi gì cả. Bông chỉ đập nhẹ xíu thôi ý, tại cô sợ Nana nên ngã mà.

Hằng thấy chú Hoàng tin con Bông hơn mình nên cũng nhanh nhồm nhanh miệng bảo cô nhầm, đập tay Bông xin xí xoá mọi chuyện nha. Bông gật đầu rồi nhưng chú Hoàng thì chưa. Trước mặt cả gia đình chú nắn nắn chuyện bé xé ra to đã khiến Hằng quê lắm rồi, chú lại còn bắt Hằng xin lỗi cô Hoài nữa, tức không để đâu cho hết mà. Ông Thuận thấy cả nhà căng thẳng thì xua tay kêu thôi chuyện qua rồi cho qua đi, vào xem cậu Niệm lên tivi kìa. Chương trình tiếng nước ngoài nên chị Hoài không hiểu lắm, chỉ nghe loảng thoảng ba Thuận bảo hình như cậu lọt top ba mươi triệu phú trẻ tự thân nổi bật nhất do một tạp chí uy tín bên đó bình chọn. Mẹ Hoà trầm trồ khen cậu càng lớn càng giống chú Nhất, ba Thuận nghe vậy khẽ nhủ mảy nhưng rất nhanh liền cười xuê xoa, anh Hoàng vừa cắn miếng dưa vừa chẹp miệng.

- Triệu phú tự thân? Đến hài! "Rich kid" mới đúng!

- Anh Niệm "start up" từ năm anh ấy học năm hai cơ, sinh viên trường em ai cũng ngưỡng mộ, anh chả biết cái gì cả!

Cô Bích cãi lại, cô năm nay hai mốt tuổi nhưng do lỡ dở chuyện bé Bông nên mới là sinh viên năm nhất. Mỗi lần nhắc tới "anh Niệm" ánh mắt cô lại sáng

long lanh, còn sáng hơn mắt Bông lúc được ăn kem.

- Mày mới là non dại đấy, chú Nhất gửi tiền sang lúc nào chú báo cho mày à? Không khéo lên tivi cũng là chiêu bài PR của chú dọn đường cho cậu về nước.

Cô Bích bấu môi, ba Thuận chẳng màng cô mà lại kêu anh Hoàng bớt xét nét. Nhiều lúc anh thấy ba bên cậu Niệm một cách cố chấp, ai không biết còn tưởng hai người chung dòng máu ấy chứ. Trong lúc cả nhà tranh luận rôm rả thì chị Hoài đã dắt Bông lên phòng đi ngủ rồi. Bé Bông bám chị kinh khủng, hễ có cơ hội liền mè nheo đòi ngủ phòng mẹ Hoài. Đó là vì Bông tưởng chị là mẹ Bông, trộm nghĩ nếu Bông biết mẹ ruột của mình là ai, chắc Bông sẽ không còn quấn quýt bên chị như thế. Chị Hoài thờ dài, ngồi một lát chợt nghe tiếng xin lỗi nho nhỏ bên tai. Chồng chuộc lỗi bằng cách xoa chân xoa tay cho chị, thực tình chị cũng chẳng giận anh lắm. Anh nhà chị tính cách hoà đồng nên làm ở xí nghiệp kẹo bánh công nhân ai cũng quý, chỉ là, chính vì quá thân thiện nhiệt tình nên thường gây rất nhiều hiểu lầm. Chị nhớ mùa đông năm ngoái có em gái cấp dưới tặng anh khăn và áo len tự đan, anh điềm nhiên dùng khiến cả xí nghiệp nghĩ rằng hai người có tư tình. Vợ nhắc anh còn bảo người ta quý lắm người ta mới đan cho mình, mình từ chối khác gì dội gáo nước lạnh vào họ. Chị tức mình làm mặt lạnh gần một tháng anh mới chịu vứt đi, nhưng trong thâm tâm vẫn chẳng hiểu mình sai ở đâu.

- Vợ yêu chồng không?

Tự dưng anh ôm chị hỏi rõ sến, cứ như họ còn trẻ lắm không bằng. Chị mỉm cười hỏi không yêu sao cưới? Lòng anh rộn ràng hẳn, tiếp tục hỏi dò rằng trước khi cưới anh chị đã từng có mối tình nào chưa, cái câu này anh hỏi cả vạn vạn tỷ tỷ lần rồi, lần nào nghe chị một mực phủ định chưa có anh cũng vui vui. Lần này anh còn hứng khởi vắn vẹo thêm chả nhẽ hỏi trẻ chị chưa từng cảm nắng hay thích thầm ai, cơ mà chị chỉ trả lời chung chung rằng nhiều lắm, hồi nhỏ hay mộng mơ thấy ai đẹp trai tim chả đập loạn.

- Vậy vợ nói tên một người vợ ấn tượng nhất đi!

- Lâu quá vợ quên hết rồi!

Vợ đáp qua loa rồi tắt đèn đi ngủ trước. Anh thì không ngủ được, lòng anh nặng trĩu, chút gì đó cay cay nơi sống mũi, anh bật dậy đi lên tầng ba, rẽ vào phòng làm việc riêng của mình bật đèn nhìn chăm chăm bức ảnh cưới của hai vợ chồng. Có một người tiến tới khoác thêm cho anh chiếc áo, nhận ra bé Hằng nên anh khẽ thờ dài.

- Mày nói đúng, cô Hoài không dám thừa nhận.

- Chắc cô sợ chú buồn đó. Lúc cô bác sĩ Thư qua thăm cô Hoài con nghe rõ ràng hai cô nói chuyện mà, cô Thư hỏi cô Hoài là chú Hiệp mới lấy vợ rồi, cô Hoài có mừng cho người xưa không?

Anh Hoàng càng nghe càng muốn nổi máu điên. Vợ chồng với nhau bao nhiêu năm mà sao chị cứ phải giấu diếm anh làm gì? Còn kêu lâu quá quên hết rồi chứ, nói dối trắng trợn như vậy mà cũng mở mồm ra được. Chị Hoài nằm dưới tầng hai thực ra cũng chưa vào giấc, đêm khuya thanh vắng giọng bé giúp việc thánh thót rót vào tai chị. Nó tưởng thuật nhưng lại cắt xén câu chuyện, cái đoạn chị bảo chị Thư đừng đùa linh tính, chị với anh Hiệp không có gì nó lại chẳng kể cho anh Hoàng, đến khổ. Như mọi khi là chị xông lên ba mặt một lời rồi đấy, nhưng nay phải giữ gìn nên đành dè dặt chồng xuống mới nói rõ mọi chuyện. Chồng chị vẫn câu, anh hỏi nếu không phải là anh Hiệp thì là anh nào? Chị không làm gì khuất tất thì việc gì phải giấu?

- Cái chuyện chần gối lần đầu là do em bị tai nạn nên thế, em thể độc trước khi lấy anh em chưa từng ăn nằm với ai cả. Còn việc cảm nắng thì thời trẻ ai chả có, anh mỗi năm cảm nắng một cô anh cũng có nói cho em đâu?"

- Là do anh lo em ghen bóng ghen gió.

- Thì đó, em cũng lo thế đó!

Anh Hoàng đuối lý không cãi lại được vợ, bực bội quay người sang bên khác. Cơ mà bát đĩa còn có lúc sứt mẻ nữa là vợ chồng, tính anh cũng hay quên giống mẹ Hoà, sáng hôm sau vẫn vui vẻ bón cháo cho vợ hại bé Hằng tức lộn ruột. Cô Bích nom thấy ngứa mắt chẳng kém, cô lăm bầm mắng chị Hoài. Bỗng ngồi cạnh cô hổng hột được ngay lập tức mách mẹ.

- Mẹ Hoài ơi cô Bích bảo mẹ vô dụng á.

- Cái con ranh này, suốt ngày hót lẻo.

Cô Bích quay sang giờ nắm đấm dọa Bông, Bông sợ chạy té khói, cô Bích với Bông cãi nhau chí chóe. Ông Thuận quát cô Bích không được hỗn với chị dâu, bà Hoà nheo mắt nhìn con gái và cháu nội, à không, cháu ngoại mới đúng, con bé Bông cái mặt y si thằng cha mà sao cái tính nó đành hanh giống con Bích thế không biết? Bông chạy một thì nhào vào lòng ông nũng nịu, Bông đi học rồi chị Hoài mới ghé tai cô Bích thủ thủ.

- Nếu như ngày xưa mẹ Hoà khỏi bệnh chị đi làm luôn chứ không ở nhà chăm con mọn cho cô thì chắc bây giờ cũng bớt vô dụng, cô nhỉ?

Chị chỉ nói câu đó rồi bỏ lên lầu, cô Bích tức nghẹn họng. Cô bực vì bà ấy nói quá đúng khiến cô không phản biện được. Hồi đó ba Thuận, mẹ Hoà và anh Hoàng giận cô nông nổi nên không đến thăm. Chỉ có chị Hoài tay xách nách mang đủ thứ về quê chăm cô. Sau này Bông ra đời cũng là chị trông con cho cô đi học, đêm hôm dậy cho bé uống sữa để cô được ngủ nhiều. Ban đầu cô thương chị còn hơn anh Hoàng, chỉ là sau này mới phát hiện ra con người chị thâm độc khủng khiếp, mụ cố tình làm vậy để cướp Bông của cô. Bông nhà cô nói giỏi y như thằng cha nó vậy, cùng độ tuổi ấy mấy bé hàng xóm mới chỉ bập bẹ được vài từ nhưng Bông thì siêu ghê lắm, cái mồm liến thoắng suốt ngày như bà cụ non ý, ai gặp cũng khen con nhỏ có năng khiếu đặc biệt về ngôn ngữ. Cô tự hào về Bông bao nhiêu thì việc Bông không được gọi cô là mẹ khiến cô đau bấy nhiêu, cô tủi thân lắm mỗi lần nhìn Bông quấn quýt bên chị Hoài. Lâu dần, cô hận chị, giận luôn cả Bông.

Chị Hoài trước những lời xía xối của cô Bích có vẻ bình thản nhưng ngồi trong phòng một mình lòng chị lại man mác buồn. Chị cố gắng cầm chắc cây cọ vẽ đưa qua đưa lại rất nhiều lần, ngất nổi chẳng có lần nào ưng ý. Xưa kia chị chỉ phác qua vài nét non xanh nước biếc hùng vĩ như hiện lên trước mắt, từ ngày bị tai nạn chân tay thô cứng nét vẽ mất đi vẻ tinh tế của nó. Đối với một người từng được rất nhiều giải hội hoạ như chị, sự cố năm ấy chẳng khác nào con gió cuốn đi đôi cánh ước mơ. Rất nhiều lần chị muốn tâm sự với chồng cho khuây khoả, tiếc rằng anh Hoàng không hiểu. Với những người chỉ có thể vẽ quả trứng gà tròn xoe như anh thì tranh vợ vẽ thế là tuyệt mỹ lắm rồi, anh còn bảo đàn bà con gái cần gì mơ mộng nhiều, vẽ mấy bức tranh, may mấy bộ đồ thì được bao nhiêu tiền cơ chứ, vợ cứ ở nhà anh nuôi cho sướng. Xét cho cùng anh là một người chồng tốt, còn chị, vẫn chưa thể gọi là một người vợ tốt, một người con dâu làm tròn bổn phận.

- Chị Hoài nhớ uống thuốc đúng giờ nghe chưa?

Mẹ Hoà ghé qua dặn con dâu, chẳng đợi chị dạ mẹ đã cùng bé Hằng khiêng mấy chum đất đựng tôm chua lên sân thượng phơi cho được nắng. Mùi tôm quện lẫn mùi rượu nếp ngát ngào và mùi riềng thơm nồng đầy quyến rũ, con bé Hằng nó cứ hít hà mãi mà không chán.

- Thơm quá bà ơi, bà khéo tay quá chừng luôn, khi nào tôm lên men chua bà đừng đem sang nhà bà Kỷ hết nhá, bớt lại cho con ăn với ạ. Cái nhà bà Kỷ có mỗi cậu con trai về nước mà làm rình rang như đám cưới không bằng ý bà nhờ.

- Cha bố nhà chị, mai sau chị có điều kiện rồi con chị đi nước ngoài tám năm mới về tôi sợ chị còn làm hơn thế ý chứ!

- Á? Tám năm á bà? Lâu dữ vậy? Khéo cậu quên xừ tiếng mẹ đẻ rồi cũng nên. Hôm xem tivi thấy cậu nói ba xàm ba lạp con chả hiểu gì sất, cái mặt thì lạnh băng nom rõ chán. Nói chung chả bằng một gốc chuối Hoàng nhà mình nhờ bà nhờ, cơ mà tội chú Hoàng lấy phải cô Hoài, nhờ đợt này cô vẫn không chữa được thì tính sao hả bà?

- Phi phui cái mồm nhà chị!

Bà Hoà nguyệt con Hằng, nó cười hề hề kêu nó lo cho bà nên nó mới tính xa vậy thôi. Bà thờ dài bảo nếu lần này thất bại chắc thuê người đẻ hộ mang thai hộ, giờ khoa học tân tiến rồi chẳng ai kỳ thị chuyện đó đâu. Bé Hằng nghe xong ôm bà thỏ thẻ nịnh nọt.

- Eo ui chú Hoàng phong độ như thế, đầy người muốn hoài thai tự nhiên với chú ý chứ, bà cần gì phải nhờ khoa học cho nó tốn kém, mỗi lần cả núi tiền chứ có ít đâu, mà chắc gì đã thành công? Cứ tự nhiên thôi bà ạ, vừa rẻ vừa chắc ăn."

- Thì biết thế, nhưng sợ cô Hoài không chịu rồi vợ chồng lục đục chú Hoàng lại trách bà, mệt lắm.

- Ôi dào, bà mới là chủ cái nhà này chứ có phải cô Hoài đâu ạ. Bà đâu có làm gì sai mà chú Hoàng trách bà được? Sai là sai ở cô Hoài ý, người ta nói cây độc không trái gái độc không con cấm có sai đâu bà ạ.

- Thôi cứ đợi xem tình hình cô Hoài thế nào đã.

Bà Hoà chẹp miệng sai con Hằng đem nốt mấy lọ tương lên phơi. Ban sáng anh Hoàng thấy mẹ làm vất vả còn bảo mẹ ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng ít thôi mới trẻ con chứ. Cha bố nhà anh, chả nhẽ anh không hiểu mẹ giúp đi Kỷ phần nhiều là vì anh à? Quan hệ hai bên gia đình tốt đẹp thì sau này chú Nhất sẽ để ý phần cái ghế Giám đốc xí nghiệp kẹo bánh Nhất Kỷ cho anh. Về mặt công việc là thế, còn về mặt tình cảm tất nhiên là mẹ thương đi Kỷ thật lòng, đi cũng thương mẹ lắm, chả bao giờ để mẹ thiệt cả. Đây, nhờ mẹ làm mấy con tôm với vài lọ tương mà đi cũng qua gửi tiền đầy đủ, tranh thủ lên thăm cả con dâu của mẹ nữa. Ngày xưa đi mãi mới tòi ra được cậu Niệm nên đi hiểu nỗi khổ của chị Hoài, đàn bà hiếm muộn không những mong con mới mơn mà còn tối ngày bị điều tiếng, tủi lắm. Có lẽ vì thế nên chị Hoài thân với đi hơn mẹ Hoà, trước mặt đi chị thương tâm sự thật chứ không khách sáo.

- Khổ lắm đi ạ, người ngọm nó cứ mệt lã, sức thì chỉ được một phần mười sức lúc trước chả thiết làm gì. Mấy hôm nay con còn bị đau bụng dưới nữa chứ, thấy chị Thu bảo không có gì đáng ngại cơ mà thì thoảng đêm con chả ngủ được, nhiều khi chợp mắt chút lại mơ thấy cái kim tiêm của chị, bật dậy mà toát mồ hôi hột. Đợt này con mà trứng đờn nhỏ thì bắt trả giá thế nào con cũng chịu.

- Ôi dào đến lúc đẻ ra nó búống lại chỉ mong tổng vào ấy chứ. Như thằng Niệm khốn nạn kia kìa, đi mà không giả bệnh nó có thèm vác mặt về khối ra ấy. Nghĩ mà bức bối.

Chị biết đi nói vậy để an ủi chị thôi chứ gương mặt đi khi nhắc tới cậu rạn vỡ rồi biết bao. Sinh ra đứa con trai thành đạt, làm gì có bà mẹ nào không tự hào chứ? Chị Hoài thì chả dám mong được như đi, chị chỉ cần có con thôi, có con là tốt lắm rồi, con dù hơn hay kém người ta chị cũng không quan trọng, miễn con khoẻ mạnh bình an là được. Đi Kỷ hiểu suy nghĩ của chị, trước khi về đi đưa chị mấy chiếc vòng cho hai vợ chồng, bé Bông và cô Bích. Là những sợi dây bình an màu đỏ nhỏ xíu đi xin nãi trên núi, cô Bích và anh Hoàng chê quê nên quẳng cho Bông, một mình Bông được đeo hần ba chiếc, một chiếc tay trái, một chiếc tay phải, một chiếc cổ chân trái. Thấy cổ chân phải hơi trống Bông định xin mẹ Hoài nốt chiếc còn lại, nhưng thấy mẹ Hoài đeo vào tay rất xinh đẹp rồi nên thôi.

- Mẹ Hoài ơi bạn Sò cũng có búp bê Mỹ á, anh Khôi với chị Thu mua cho bạn ý hai em búp bê lặn cơ. Mẹ Hoài gọi điện cho cậu Niệm dặn cậu mua cho Bông hần hai mươi em búp bê đi mẹ Hoài, để Bông đem đến lớp chơi á.

Bông nhất định phải có nhiều búp bê hơn Sò nên Bông nài nỉ mẹ tới tận lúc, Bông đâu có biết liên lạc với cậu Niệm cực kỳ khó. Anh Hoàng thân với cậu như anh em ruột thịt thì chị Hoài cũng xem như chị dâu cậu, ấy thế mà hàng năm chị nhắn tin chúc Tết cậu "seen" thôi chứ có bao giờ "reply". Tám năm qua cậu nhắn đúng được cho chị ba tin nhắn, mỗi tin không quá hai mươi ký tự. Mà không biết là cậu nhắn hay trợ lý của cậu nữa, tại rất nhiều dịp lễ chú Nhất, đi Kỷ, ba Thuận, mẹ Hoà và anh Hoàng đều nhận được những tin nhắn dài suốt mướt với nội dung na ná nhau, người lớn trong nhà cảm động rút nước mắt, chỉ có vợ chồng chị Hoài mỉm cười nhìn nhau, đồng tình mắng cậu soạn có vài cái tin cũng lười.

- Mẹ Hoài xinh đẹp ơi mẹ mau gọi cho cậu đi mẹ!

Bông níu tay mẹ phụng phịu, mẹ bảo Bông đợi ba Hoàng về nhờ ba gọi, Bông chạy ra ngoài ngõ đợi mãi ba mới về cơ mà ba lại kêu Bông sang nhà bà Kỳ. Bà Kỳ giúp Bông bấm số của cậu, còn đưa máy cho Bông nói chuyện với cậu hẳn hoi. Giọng cậu ngọt như giọng con gái ý, Bông được cậu khen thích hết cả người đi á, tung tăng về khoe ba Hoàng hại ba suýt cười sặc. Cậu Niệm nói chuyện với dì Kỳ cậu còn chả bao giờ nói thừa từ nào nữa là nịnh ngọt Bông, không khéo Bông vừa được tiếp chuyện với bạn gái cậu cũng nên. Cơ mà ba Hoàng kệ Bông thôi, cho Bông riu rít cho vui cửa vui nhà.

- Nana ơi cậu Niệm thương chị lắm luôn á, cậu Niệm hứa mua cho chị hai mươi em búp bê luôn, xong chị cho Nana chơi cùng chị nha!

Bông xoa đầu Nana thích thú kể lể, cô Hằng nghe thấy chẹp miệng tiếc cho con Bông ở với cô Hoài nhiều nên thần kinh không bình thường, nó làm như con chó hiểu tiếng người không bằng, chị Bông với cả em Nana nghe ngứa cả tai. Nhưng thôi kệ Bông, cô Hằng giờ phải dọn vườn cho xong cô còn có việc. Theo như Hằng thăm dò thì bà Hoà không hề bài xích việc tìm người để thuê cho chú Hoàng, như vậy chỉ cần Hằng sinh được cho chú một thằng cu thôi thì đời Hằng sẽ lên mây. Hằng nghĩ mà phấn khởi khùng khiếp, tối đó Hằng tắm mát gần một tiếng mới xong, chôm luôn lọ nước hoa của cô Hoài xịt lên người rồi rón rén lên phòng làm việc của chú Hoàng liếc tắt điện. Hằng cứ lo chú mắng cơ, nhưng không, chú lao ra ôm Hằng liền. Màn đêm mờ ảo khiến Hằng không thể nhìn thấy gương mặt chú, nhưng vòng tay của chú mới rộng lớn và vững chãi làm sao. Chú bồng Hằng đặt trên đùi, nhẹ nhàng đưa tay xoa xoa bụng Hằng.

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Mong ước một đứa nhỏ

Càng xoa chú Hoàng càng thấy có gì đó không đúng cho lắm, rõ ràng vợ chú dạo này yếu ớt chẳng ăn được mấy, người gầy rộc ra cơ mà sao bụng lắm mỡ thế nhỉ? Tiếc rằng lúc chú nhận ra thì đã muộn, điện phòng sáng choang, vợ chú bật điện xong đứng sừng sững ở mé cửa nhìn chú và bé Hằng. Chú Hoàng trông thế mà sợ vợ, thấy cô Hoài một phát đập Hằng xuống sàn nhà xong còn luôn miệng giải thích chú nhầm mới sợ chứ. Thà rằng cô Hoài làm um lên Hằng còn thấy sướng, đáng này cô chỉ nhẹ nhàng bảo Hằng trả cô lọ nước hoa hại Hằng quê chết đi được. Chú thì nổi cáu ầm ầm mắng Hằng, không còn cách nào khác Hằng đành giao biện.

- Con tướng trong phòng không có người nên tắt điện đi, là tại chú lao vào ôm lấy con chứ bộ. Giờ chú lại mắng người ta, oan ghê á!

- Ai kêu mày xịt nước hoa của cô Hoài?

Hằng kêu thấy thom nên Hằng mượn xiu, chú chẳng buồn đứng lại đôi co với Hằng gì cả, chú mãi chạy theo cô Hoài năn nỉ ỉ ôi, còn cô thì giọng nhỏ cơ mà chua loét luôn.

- Ngoài đường thiếu gì gái đâu mà phải ve vãn trước mặt em hả anh?

Chị Hoài biết chồng nhầm lẫn thật nhưng vẫn phải tỏ thái độ cho anh biết. Đàn ông ấy à, nhiều lúc vợ hiền quá họ lại tưởng chuyện như thế là bình thường, nhất là những người tỏ tỏ như ông xã. Anh Hoàng biết tội nên xun xoe nịnh vợ, đêm bóp vai cho vợ, sáng bưng nước cho vợ rửa mặt anh chẳng nề hà việc gì cả, có hôm đi làm về anh còn mua hẳn bút chì và giấy vẽ loại xịn làm quà chuộc tội. Anh cùng Bông ngồi ngoan ngoãn xem vợ vẽ, vợ siêu dã man, Bông bảo vợ vẽ con gì vợ cũng vẽ được giống hệt luôn. Mà vợ không chỉ vẽ chơi đâu, vợ dạy Bông luôn đó, về đến bộ phận nào vợ cũng nhắc đi nhắc lại rất nhiều lần cho Bông nhớ. Con Bích nhà anh nó lúc nào cũng tưởng Bông biết nói sớm do gen tốt, cơ mà gen thì gen chứ, không có vợ anh thì đất thì còn lâu đi. Gớm mẹ Hoài bắt ba Hoàng mua truyện cổ tích để đọc cho Bông từ ngày bé mới chào đời đấy, mẹ tâm chuyện với Bông suốt ngày, có bồng Bông ra ngoài vườn hóng gió thôi mẹ cũng tranh thủ chỉ Bông lá xanh, hoa vàng, quả lựu chín đỏ. Bông nó thuộc hết bảng màu rồi mà, còn đêm được tới hai mươi nữa, siêu ghê lắm.

- Em mới xem tivi thấy có đứa bé người nước ngoài mới bốn tuổi mà nói được bảy thứ tiếng cơ đấy. Hôm nào anh thuê người về dạy tiếng Anh cho Bông đi, biết đâu Bông lại nói được.

- Ôi dào còn nhỏ xíu nói sao được mà nói.

Anh Hoàng gạt đi, cô Bích xông vào ý kiến.

- Bông nói được đấy, anh đừng có mà tiếc tiền với Bông, cứ nuôi Bông đi sau này Bông giỏi chả mất mặt à, nhờ Bông nhờ. Bông nói "Hello" đi Bông!

- Hê nhô hê nha hê nhì!

Bông nhí nhảnh chớp chớp cái miệng, anh Hoàng kêu cô cũng biết tiếng Anh thì cô dạy Bông ở nhà cho nó tình cảm. Gớm dạy được thì cô đã dạy lâu rồi, chả qua tại con Bông nó nhòn cô thôi, chị Hoài nói từ gì thì nó nhại lại y chang không ngọng không ngịu, còn cô á, nó cứ mô li phê đi để trêu tức cô thôi à, rõ ghét. Cô Bích véo má con bé vài cái rồi chạy về phòng ôn thi. Hê này cô phải học lại hai môn, một môn tuần trước vừa thi, còn nốt môn này là hoàn thành chương trình năm nhất. Cô tính sang năm hai sẽ xin anh Hoàng chút vốn để kinh doanh xem sao, ngày xưa anh Niệm ở nước ngoài một thân một mình còn khởi nghiệp được nữa là cô có cả gia đình hỗ trợ. Từ khi biết nhà cô và nhà anh Niệm thân nhau tại bạn ngưỡng mộ cô lắm, tại tại nó mới

chỉ biết đến anh qua truyền thông thôi chứ chưa được diện kiến ngoài đời. Anh Niệm trong mắt bọn nó hoàn hảo như kiểu con nhà người ta ấy, đâu có đứa nào biết quá khứ của anh oanh liệt chẳng kém bất cứ thằng "bad guy" nào cả, cuối năm lớp mười sỏ học bạ be bét đến mức chú Nhất điên tiết tuyên bố từ giờ anh đừng hòng xin chú dù chỉ một đồng. Những tưởng anh phải quỳ lạy van xin chú, nhưng không, anh chồm luôn gấy tờ và thẻ ngân hàng của chị Hoài đem đi chơi chứng khoán. Cô không rõ làm cách nào anh lấy được cả mặt khẩu lẫn chữ ký của chị Hoài, chỉ biết khoảnh khắc ngộ ra mình bị lừa chị đã thề chị sẽ tàn chết anh Niệm. Cơ mà lúc anh Niệm trả chị chiếc thẻ với số dư gấp đôi chị lại chỉ hiền dịu bảo, lần sau có việc gì cậu cứ nói trước với chị một câu là được. Anh Bách tiết lộ với cô vụ đó anh Niệm lãi gấp mười, và cũng từ đó chú Nhất có cái nhìn khác hẳn về thằng con trời đánh, chú không bao giờ thêm dọa cắt viện trợ nữa.

Cô Bích vừa ngây ngốc nhớ lại chuyện xưa vừa vui đầu trong đồng bài tập Toán Cao Cấp, cứ như vậy chập vập mãi cô mới ôn xong, đến hôm thi cũng làm được năm trên sáu câu. Cái ngày cô biết mình qua môn cũng chính là ngày không khí trong nhà cô oái oăm khó tả. Ba Thuận giữa trưa nắng chang chang ra vườn tập dưỡng sinh, mẹ Hoà đứng trên hiên nhà vừa quét mạng nhện vừa hát líu lo, anh Hoàng ôm Bông nâng lên hạ xuống như kiểu trai hai mươi nâng tạ, có mỗi chị Hoài là ngồi nguyên một chỗ, nhìn chăm chăm vào chiếc que thử thai như kiểu không thể tin vào mắt mình. Miệng chị mỉm cười nhưng mắt chị rơm rớm, chị cầm que lên rồi đặt que xuống, ngắm đi ngắm lại hai chiếc vạch đậm rõ nét. Thực sự là hai vạch rồi, trải qua biết bao đau đớn, tủi hờn, đắng cay, rốt cuộc chị cũng chờ được tới ngày này. Rốt cuộc chị cũng được làm mẹ, chị hạnh phúc biết bao khi bấm số gọi điện về nhà khoe với mẹ Quỳnh rằng Hoài của mẹ sắp được đi đẻ rồi đó, mẹ chuẩn bị may áo quần cho cháu ngoại đi là vừa. Mẹ Quỳnh mừng rớt nước mắt, mẹ đưa máy cho Hoài nói chuyện với ba Hùng. Tuy ba vẫn ngây ngốc như đứa trẻ nhưng đạo này sức khoẻ của ba ổn định hơn xưa rồi, ba thuộc được tên mẹ và tên chị. Mẹ kêu ba chúc mừng Hoài đi ba liền bập bẹ "Chúc mừng... mừng Hoài.", mẹ bảo ba nhắc Hoài cảm ơn chị Thư ba cũng nói được hết câu luôn đó. Thực ra chẳng cần mẹ nhắc chị vẫn sẽ gọi cho chị Thư, chị còn tính nhờ anh Hoàng mua ít tổ yến đem tới biếu chị ấy. Đối với chị Hoài, chị Thư không chỉ là bác sĩ trực tiếp điều trị cho chị mà còn là người chị em thân thiết nhất. Hai người cùng quê, cùng xóm, cùng là con một nên thương nhau lắm. Đợt chị mới chân ướt chân ráo ra thành phố là chị Thư cho chị ở trọ cùng, đưa chị đi sắm sửa áo quần chần mần. Chị Thư lo cho chị như chị ruột lo cho em gái vậy, ngay cả khi chị đi làm giúp việc cho nhà người ta có tiền rồi chị ấy vẫn bảo giữ mà gửi về cho ba mẹ chứ không bắt chị phải trả tiền sinh hoạt phí cùng. Tuy nhiên chị Hoài vẫn ghi lại đầy đủ các khoản tiêu rồi hàng tuần soạn tiền bỏ vào chiếc phong bì nhỏ, trước khi về nhà đi Kỳ chị có bỏ lại chiếc phong bì đó trên giá sách cho chị Thư. Sau này chị Thư học lên bác sĩ nội trú không có thời gian đi làm thêm nữa, chị ấy có đến tìm anh Hoàng vay mượn, chính chị Hoài đã gửi anh Hoàng tiền may đo của chị, nhờ đưa cho chị Thư.

Hồi xưa chị làm ở nhà đi Kỳ tuy là làm toàn thời gian nhưng nhà đi có nhiều người giúp việc nên chị vẫn tranh thủ được những lúc rảnh rỗi may đồ cho người ta. Ban đầu vì không quen biết mấy nên hai ba tháng mới có người đặt hàng, chỉ từ khi cậu Niệm nhảy vào thị trường của chị mới trở nên sôi động. Cơ mà cái thằng đều cáng đó nó ranh lắm, một chiếc váy do chính tay chị chọn vải, làm hết tất cả các công đoạn mà cậu chỉ chia cho chị ba mươi phần trăm tiền lời. Tức mình chị dỗi không thèm hợp tác nữa, chuyển sang rủ anh Hoàng làm chung, con người anh rộng lượng chứ không hẹp hòi như ai kia, anh cho chị chín mươi chín phần trăm và chỉ lấy đúng một phần trăm tượng trưng. Ngặt nỗi, anh Hoàng được cái tốt bụng nhưng khù khờ, vẫn cùng là chiếc váy do chị may ra đó nhưng vào tay anh mãi chả bán được, kết cục chị Hoài ăn phần trăm nhiều nhưng chẳng lãi bằng một phần mười ngày trước, đành phải quay về hỏi lỗi với cậu Niệm. Nài nỉ mãi cậu mới đồng ý, ranh con còn ken bon hạ tỷ lệ ăn chia xuống hai tám, chị hai, cậu tám mới khôn nạn chứ.

- Bị điên á? Rút chỉ rút tận mười phần trăm?

Chị lúng búng mắng, thằng bé quay sang lườm chị. Cậu có ánh mắt sắc dã man, kiểu không dữ tợn như chú Nhất nhưng vẫn có cái gì đó khiến đối phương bần rùn. Chị Hoài hơi hãi nên im, cậu thấy chị hết mề neho rồi mới nhàn nhạt cảnh tỉnh.

- Đó là cái giá của sự phản bội!

Ồ hay? Phản bội gì chứ cái thằng oắt con này? Hợp tác làm ăn chẳng phải dựa trên cơ sở lợi ích hay sao? Rõ ràng cậu tham còn lý do lý trấu vớ vẩn, chị ức chế trù cho cậu sau này nghèo rớt mùng tơi phải mang bao tải và chông gậy tới trước cửa nhà chị ăn xin, tiếc rằng chẳng được như ý nguyện, bây giờ nếu xét về độ giàu thì chị làm gì có cửa so với cậu. Chị bây giờ cũng không còn xấu tính như thế nữa, cũng sắp làm mẹ rồi mà. Vậy mà cũng có ngày chị được làm mẹ cơ đấy, nghĩ tới khoe môi lại cứ tùm tùm mãi thôi!

- Tôi ăn gì để người ta nấu nào?

Bé Hằng nũng nịu hỏi, tất nhiên không phải là hỏi chị rồi. Con nhỏ này, chị ngồi lì ở đây mà nó dám thả thính anh Hoàng trắng trợn thế đấy. Chồng chị lại không được tinh ý lắm, anh vô tư đáp.

- Mà làm nộm chân gà đi. Tôi chú nhắm rượu với ông!

Nói vậy chứ ba Thuận không bao giờ uống rượu say, ba chỉ uống đủ liều lượng có lợi cho sức khoẻ thôi, thành ra có mỗi Hằng ngồi tiếp rượu chú. Chị Hoài mấy hôm liền hỏi hợp đội kết quả nào có ngủ được đâu, tới hôm nay tâm trạng thả lỏng nên mới chấp tới mất đã díp lại. Hằng thấy cô Hoài ngủ ngon trên gác rồi thì có ý rót rượu vào cốc chú nhiều hơn, trong con say chú hứng khởi dắt Hằng lên phòng làm việc của chú, kể cho Hằng nghe bao nhiêu dự định đẹp đẽ.

- Nhất định cuối năm nay anh sẽ lên chức. Hoài cứ yên tâm đẻ con cho anh rồi anh sẽ xây nhà mới cho mẹ con Hoài.

- Người ta không phải là Hoài!

Cái chú này, vô tâm vô tư suốt ngày nhảm thôi. Hằng nhắc nhẹ rồi vòng tay qua ôm chú, khẽ cọ mũi vào lòng chú trách móc ni non. Hình như chú Hoàng nhận ra Hằng rồi, chú vỗ về vào sau lưng Hằng, thủ thi an ủi.

- Anh xin, Hoài đang mang thai mà, em phải hiểu cho anh chứ?

Lòng ngực Hằng căng cứng tưởng chừng muốn nổ tung. Nếu như trong phòng không phải chỉ có hai người thì Hằng cũng không dám tin vào tai mình

nữa. Chú gọi Hằng là "em", xưng "anh". Hằng biết chú rất thương Hằng, nhưng có nằm mơ cũng không dám nghĩ tình cảm chú dành cho Hằng lại vượt qua hai từ "chú cháu". Chú dỗ Hằng như cái cách chú dỗ một người phụ nữ chứ không phải một đứa trẻ, chú kêu chú có chỗ khó của chú. Hằng tất nhiên hiểu, Hằng chẳng trách chú đâu, có trách cũng chỉ trách số phận, trách cuộc tình của họ sao mà ngang trái. Đêm đó Hằng đã khóc rất nhiều, không phải vì u uất, buồn bực hay oán than cuộc đời, đó là những giọt nước mắt hạnh phúc. Khó khăn lắm chú mới dám thổ lộ, mà trái tim Hằng, đâu phải rèn từ sắt đá?

- Em sinh cho anh một đứa nhỏ nhé!

- Không được, chuyện của hai đứa mình là sai lầm.

Không, không sai ở đâu hết. Cho dù Hằng có nhỏ hơn chú mười bảy tuổi thì cũng chẳng có gì là sai, đã là tình yêu thì đâu thể phân định đúng sai, phải không? Hơn nữa Hằng còn trẻ hơn cô Hoài mười hai xuân xanh, như đồng lúa non mơn mớn đang đưa trước mặt chú, sao chú có thể không rung động? Chai rượu vui dần, Hằng chìm vào giấc mộng đẹp của riêng mình, còn chú Hoàng thì chạy vào nhà tắm rửa mặt thay đồ chuẩn bị về nhà. Khi những tia nước lạnh thấm vào da thịt có người mới sức bùng tỉnh, còn về gì nữa? Anh đang ở nhà mà? Cả con bé Hằng nữa, tại sao lại là nó? Nó lên đây từ bao giờ? Có lẽ anh quá chén đến mất lí trí luôn rồi! Anh Hoàng hoảng hốt lôi Hằng xuống tầng rồi mới rón rén về phòng. May mà vợ vẫn ngủ say không biết gì, chứ vợ mà biết thì phen này anh giải thích sao nổi. Tuy thế anh vẫn cảm thấy hơi áy náy nên sáng hôm sau chuyển thêm tiền phụng dưỡng ba mẹ vợ. Chị Hoài biết chuyện cảm động lắm, suốt tám năm trời tiền thuốc thang của ba chị là anh lo, nhà chị có công to việc lớn gì cũng tới tay anh, kiếm được người chồng như anh quả không dễ dàng.

- Con ba Hoàng mẹ Hoài thì tên là gì được bây giờ nhỉ?

Anh Hoàng cao giọng hỏi, còn ôm Bông chạy qua chỗ vợ thơm gió lên má hại chị ngượng quá đi thôi. May sao mẹ Hoà đang vui nên không mắng anh chị vô duyên mà chỉ bảo.

- Cái nhà máy sản xuất đường chú Nhất mới xây xong sắp đi vào hoạt động rồi đấy. Chị Hoài xem có anh chị em ở quê đang gặp khó khăn thì bảo lên đây mẹ đất sang nhà đi Ký xin việc cho.

Chị Hoài lễ phép cảm ơn mẹ, nhờ có mẹ thân với đi Ký nên họ hàng dưới quê nhà chị đều được lo công ăn việc làm đầy đủ. Ngoài ra mẹ còn tính cho cả chồng chị nữa đấy, người trong gia đình với nhau bao giờ chả đáng tin hơn, với cả sau này nếu anh có cơ hội thăng tiến, mẹ mong cả nhà hết lòng ủng hộ. Chính vì mẹ bao bọc con trai quá đậm ra anh nhà chị hơi ngờ nghệch, anh hơn chị năm tuổi mà nhiều khi có những phát ngôn khiến chị tưởng anh nhỏ hơn mình cả một giáp.

- Cậu Niệm sướng ghê nhỉ? Còn chưa về nước đã được ba tặng hẳn cho một cái nhà máy đường làm chủ. Nhất cậu!

- Ôi dôi, anh Niệm anh ấy thêm vào!

Cô Bích bùi bùi dè dè, nhiều khi cô không hiểu vì sao anh Hoàng có thể chung dòng máu với cô được luôn. Người đầu mà khờ đến thế là cùng, chả nhẽ anh vẫn nghĩ những thông tin trên sàn chứng khoán chỉ là giả sao? Đến một đứa sinh viên như cô còn có thể ước lượng được khối tài sản của anh Niệm hiện giờ mà một người quản lý lâu năm như anh Hoàng lại không thể nắm được con số tương đối. Mà chẳng cần gọi tính toán, chỉ cần chịu khó đọc báo thôi anh sẽ biết cái nhà máy đường đó đối với anh Niệm đại khái chỉ giống như anh Hoàng ra chợ mua mớ rau muống. Cô Bích đã rất kiên nhẫn để khai sáng, gạt nổi dù phân tích như nào thì vẫn công cốc.

- Mày mang tiếng sinh viên kinh tế mà dốt, là chú Nhất nhờ người ta thổi phồng lên thôi, ví dụ cậu có một ngàn thì phải phóng thành cậu có một tỷ cho oách.

- Anh mới là cái đồ ngốc ý, thổi chi mà thổi dữ vậy? Anh nghĩ một người đứng đầu tập đoàn lớn như chú Nhất mà rảnh đến mức vậy cơ à?

- Chú không rảnh cơ mà cậu là con trai duy nhất của chú nên tất nhiên chú phải để tâm rồi. Mày đừng nói với anh là mày quên ngày xưa cậu Niệm học hành bết bát đến mức nào rồi nhé? Mày không nhớ đợt cậu thuê chị Hoài đi hợp phụ huynh hộ xong bị chú Nhất phát hiện cho ăn đòn như từ à? Dốt như cậu không có ba chống lưng thì làm được cái trò trống gì chứ?

Lý luận thế thì cô Bích thua rồi, cô quay sang chơi với Bông, cơ mà con nhỏ cứ sán mẹ Hoài bỏ mặc cô, hại cô ghen tỵ trêu chọc.

- Mẹ Hoài có em bé rồi mẹ cho Bông ra rìa luôn á!

Cô Bích đối với việc chị Hoài mang thai rất chi là vui, cô ghét chị Hoài thì ghét thật nhưng dẫu sao anh Hoàng vẫn là anh trai cô, cháu bé là máu mủ nhà cô, tất nhiên là cô mừng rồi. Với cả quan trọng nếu Bông mà bị ra rìa thì cô sướng phải biết, rồi Bông sẽ quên cô, suốt ngày bám lấy cô, dần dần Bông sẽ thương cô hơn cả chị Hoài. Trong khi cô Bích phấn khởi ra mặt thì Bông lăn lóc trên sàn nhà giẫy đành đạch.

- Ư thích mẹ Hoài có em bé đâu. Ư thích tạo nào luôn á, mẹ Hoài có em bé mẹ Hoài cho Bông ra rìa á, không thương Bông nữa á. Bông ghét em bé. Ghét. Ghét. Ghét. Ghét hai mươi lần ghét luôn á.

- Đâu có đâu, mẹ thương mà. Mẹ thương Bông lắm luôn. Có em bé chơi với chị Bông nữa á, em bé thương chị Bông nhiều ơ là nhiều! Chị Bông cũng thương em bé nha!

Mẹ Hoài ôm Bông dỗ dành mãi, cô Bích thấy Bông khóc quá đành phải nịnh Bông rằng cô chỉ đùa thôi. Cô Hằng ngồi trông nồi cháo trong bếp thì thoáng ngó ra ngoài phòng khách rồi lại quay vào lắc đầu cười khẩy. Ôi chao cái nhà này, sắp thành cái phường chèo rồi! Đợi đến lúc cô Hoài đi khám, ông Thuận, bà Hoà và cả chú Hoàng đều biết họ đang ăn mừng vì một đứa trẻ không có thật, liệu sẽ vui đến mức nào nhỉ?

Chương 4: Chiếc que thử thai thần kỳ

Hằng vừa nghĩ vừa cười khẩy, chú Hoàng đi qua ghé tai con bé thủ thi xin lỗi chuyện tối qua chú say, còn cấm Hằng không được bép xép gì với cô Hoài.

- Gớm, người ta nào có nhỏ mọn như thế.

Hằng nũng nịu, thực ra Hằng đâu phải đứa không biết điều đâu. Chỉ cần trong tim chú có Hằng thì dù thiệt thòi như nào Hằng cũng chịu. Chú Hoàng yên tâm bẹo má Hằng, tươi cười hỏi chuyện.

- Mày thấy con trai tên Hưng hay không? Ý chỉ sự hưng thịnh đó, còn con gái tên Hân, hân hoan. Được chứ nhỉ?

Được quá đi ấy chứ, ba Hoàng mẹ Hằng nhà bé Hưng hay bé Hân nghe đều thích tai như nhau cả, chú muốn có mấy Hưng mấy Hân, Hằng đều dễ được cho chú. Hằng cầm cặp tài liệu mang ra ngoài cổng tiền chú đi làm, trong lòng thầm tiếc cho cô Hoài phúc mỏng, ôi chao bữa đó tới giờ cô cứ xoa cái bụng trống rỗng rồi cười một mình nom mõi đáng thương làm sao! Cũng chẳng trách được Hằng, cô trách thì trách cô sống lỗi gây thù chuốc oán với nhiều người thôi. Có lẽ Hằng là người đầu tiên trong nhà biết lần thụ tinh nhân tạo này của cô Hoài thất bại, là một chị tên Kim tiết lộ chuyện động trời đó cho Hằng. Hằng tò mò hỏi nguyên nhân nhưng chị giữ bí mật, chỉ bảo chung chung đó là nghiệp báo cô Hoài phải trả, hình như ngày xưa cô Hoài của bồ của chị Kim hay sao á. Cái cô Hoài trơ trẽn chà xát ai mà lúc nào cũng giả bộ trịch thượng dạy dỗ nhắc nhở Hằng, ghét dã man. Thế nên Hằng mới muốn chọc cô một trận nhớ đời, ngất nổi Hằng ngốc nghếch chẳng nghĩ được kế gì hay, lại phải nhờ chị Kim mách nước. Chị Kim thông minh lắm, tuy chưa được gặp lần nào nhưng qua những tin nhắn chat chit hàng ngày Hằng biết chị là mẫu phụ nữ năng động giỏi giang, chị gửi cho Hằng chiếc que thử thai cực kỳ vi diệu, kể cả thử với con Nana hay con Bông cũng hai vạch mà, hướng chỉ cô Hoài. Mỗi lần thấy cô nâng niu chiếc que đó Hằng không sao mà nhìn cười nổi, ôi chao ôi tới lúc biết sự thật chẳng biết cái mặt cô nó sẽ méo đến mức nào? Đến lúc đó không biết bà Hoà còn đủ kiên nhẫn pha sữa cho cô uống không hay bà lại hất thẳng cốc sữa vào mặt cô? Hằng phấn khởi chạy tới chỗ bà, nhanh nhẹn giúp bà sắp xếp lại album ảnh gia đình.

- Chú Hoàng đẹp trai ghê bà nhỉ? Ai như cậu Niệm cái mặt lăm lè nhìn như bị mất sổ gạo á.

- Ủ, thẳng nhỏ quái tính kinh khủng.

Cái thẳng bé ấy đến cái tên của nó cũng lạ huống chi cái tính. Hồi chưa nghỉ hưu ông Minh Thuận làm giáo viên dạy văn cấp ba, ông chọn cho nó cái tên Minh Long để con trai hai nhà ghép lại thành Hoàng Long. Mọi người ai cũng thấy cái tên rất kêu, cơ mà đi Kỳ một mực không chịu, đi đòi đặt tên con là Niệm để ghép với tên di thành Kỳ Niệm, rồi di còn tham dùng luôn tên chồng làm tên đệm. Rốt cuộc thẳng bé tên Nhất Niệm, đầy đủ cả họ cả tên là Dương Nhất Niệm. Ông Thuận nghe giận tím tái mặt mày, ông than với chú Nhất từ thuở bé đến giờ ông chưa từng thấy cái tên nào kỳ quặc đến vậy, đặt thế e rằng sau này khó nuôi. Ngất nổi chú Nhất cũng thích cái tên vợ đặt nên gạt phăng đi ý kiến của ông Thuận. Thế rồi sau này thẳng bé đúng là khó nuôi thực sự, nó ít nói nhưng hay nghịch ngợm, quậy lắm chứ không ngoan như Hoàng nhà bà. Ai đòi có thẳng học sinh nào bị thầy giáo phạt chép văn mẫu mà đem về nhà khoán hết cho người giúp việc không hả? Lại được thêm con bé Hoài khéo tay, nó nhại chữ thẳng cu Niệm giống y chang à. Bà nhìn thì không phát hiện ra đâu nhưng ông Thuận liếc qua biết liền, tuy nhiên ông chỉ để bụng thôi chứ không phan phui, ông ấy với tất cả các học sinh, kể cả con trai ruột đều rất nghiêm khắc nhưng riêng với thẳng Niệm lại hết mực dung túng, chắc do nể chú Nhất di Kỳ. Bà Hoà vừa nói chuyện với Hằng vừa gom đồng ảnh cũ dồn vào những trang sau để nhường mấy trang đầu chuẩn bị cho đứa cháu sắp chào đời của bà, thấy con dâu chuẩn bị đi khám thai bà không quên dặn.

- Chị Hoài đi đứng cẩn thận đấy nhớ!

- Dạ, mẹ yên tâm ạ.

Chị Hoài chào mẹ rồi mở cổng đi bộ ra đường cái đợi xe buýt. Có em bé tuy phải giữ gìn nhưng không đến mức nhay cảm như ở giai đoạn chuyển phôi thai nên chị không cần ngồi taxi nữa, mẹ Hoà đỡ xót tiền. Chẳng biết là bé trai hay bé gái đây? Dẫu còn sớm chưa xác định được giới tính nhưng chị vẫn thấy hồi hộp quá cơ, hể nhìn xuống bụng tìm lại đập thình thịch đi ấy. Ôi mẹ Hoài mong bé khủng khiếp, bé biết không? Bé là niềm hy vọng suốt tám năm qua của mẹ. Mỗi lần nhìn các mẹ khác bế con hít hà mẹ Hoài phát thèm lên được, mẹ đợi mãi mới tới ngày này, mấy hôm nay mẹ vui tới mức nhìn trời thấy trời xanh biếc, nhìn nắng thấy vàng ruộm, nhìn cây cối xung quanh xào xạc thôi cũng vui tai ghê gớm. Chẳng mấy chốc chuyến xe đã đưa mẹ tới bệnh viện của bác Thư, hồi xưa bác Thư rủ mẹ bỏ vốn mở bệnh viện tư chung với bác, mẹ tuy bận bịu chăm cô Bích sắp sinh nhưng ngày ngày vẫn gọi điện lên nài nỉ thuyết phục ba Hoàng đầu tư. Lúc mới đầu còn chưa ra dáng bệnh viện lắm đâu, gọi là phòng khám thì đúng hơn, không ngờ sau mấy năm nó đã trở thành một trong những bệnh viện có tiếng trong thành phố. Bác Thư thật giỏi, bác đón tiếp mẹ Hoài bằng một nụ cười hiền dịu, bận bịu bao nhiêu việc mà bác vẫn đích thân xuống khám cho mẹ.

- Bao giờ thì được con đáp ý bác Thư nhỉ?

Mẹ Hoài hí hửng hỏi, bác Thư sau một hồi trầm ngâm thì vỗ vai Hoài động viên thôi lần sau cố gắng. Sao lại là lần sau? Vậy còn lần này thì sao? Em bé lần này của mẹ Hoài bị làm sao? Có vấn đề gì với em? Dù có vấn đề gì thì mẹ cũng sẽ giữ em, bao nhiêu tiền của mẹ cũng giữ được, mẹ sẽ xin ba Hoàng, nếu ba Hoàng không cho thì mẹ sẽ vay di Kỳ, sau này đẻ em ra mẹ đi làm trả nợ. Chị Hoài cứ gào khóc ôm chị Thư xin chị giúp đỡ hai mẹ con khiến chị Thư đành phải nói thẳng.

- Hoài, em bình tĩnh lại đi. Không có em bé nào cả. Em không có con. Em làm thụ tinh nhân tạo bị thất bại rồi.
- Thất bại là thất bại thế nào hả chị? Que thử thai hai vạch mà chị, em vẫn còn mang theo đây này! Chị nhìn kỹ lại xem chị, chị nhầm phải không chị?
- Em ơi que thử thai không phải lúc nào cũng chính xác một trăm phần trăm. Có thể do em quá mong nên bị hiện tượng mang thai giả, cũng có thể do que thử không đạt chất lượng, hoặc em thử sai cách.

Que hình như là mẹ Hoài mua, còn thử thì do chị hồi hộp quá nên nhờ chồng giúp, chị giờ cũng không biết sao nữa, chị còn cách nấn nỉ chị Thư khám lại. Chị Thư khám xong còn dùng que khác để thử cho chị chứng kiến tận mắt, thời khắc nhìn thấy một chiếc vạch duy nhất, chị tưởng như mình rớt từ trên chín tầng mây xuống nơi địa ngục sâu thẳm. Đau. Đau lắm. Không từ nào có thể diễn tả trọn vẹn nỗi đau đó. Thà rằng ngay từ đầu biết mình thất bại còn hơn cứ ôm hi vọng, khắp khối mừng thầm rồi chỉ trong phút chốc, tất cả đều vỡ tan như bong bóng xà phòng. Chị phải làm sao đây? Mẹ Quỳnh nghe tin lên chúc bà ngoại vui đến thế cơ mà? Chị phải gọi điện nói với mẹ đó chỉ là sự nhầm lẫn ư? Còn ba Thuận mẹ Hoài thì sao? Khi biết tin chắc ba mẹ sẽ thất vọng về chị lắm, đến chị còn thất vọng về bản thân mình nữa là. Chỉ một đứa trẻ thôi, sao chị có thể vô dụng đến thế?

- Chị nhắn tin cho anh Hoàng để anh làm công tác tư tưởng cho các cụ trước rồi. Em cứ nằm nghỉ ở đây tới hăng về.

Chị Thư nhẹ nhàng khuyên bảo, chị Hoài khẽ vâng nhưng chị Thư ra khỏi phòng chị cũng thu dọn đồ đạc đi luôn. Như người mất hồn, chị rệu rạo bước từng bước trên phố, xe buýt đến cũng quên cả lên. Chị cứ thế đi, đi mãi rồi cũng về tới nhà. Nhưng chị không dám đẩy cửa, chị không đủ dũng khí đối mặt với mọi người trong gia đình.

- Ở cái Hoài thấy mẹ Hoài mày bảo đi khám thai cơ mà? Về rồi đấy hả? Em bé khỏe mạnh chứ?

Bà Phụng ngo sang hỏi han, khổ thân con bé mãi mới được một mụn con, cơ mà chả hiểu sự tình làm sao nó lại cứ đứng ngoài cửa khóc nom rõ tội. Bà định qua an ủi thì ông Phúc vọng ra nhắc cả rần sắp cháy rồi nên lại vội vàng vàng chạy vào nhà tắt bếp. Ông Phúc cầm cái đĩa ra cho bà, đoạn tò mò hỏi.

- Mới đọc báo thấy có bài giật tít chàng trai trẻ từ bỏ công ty triệu đô để về nước phụng dưỡng ba mẹ, nom cái mặt thẳng bé quen lắm, có phải thẳng con nhà ông Nhất ngộ mình không nhỉ?
 - Đúng rồi, chính nó. Tôi nghe loáng thoáng chỗ bà Kỳ thì hình như thẳng nhỏ đang thực hiện chuyển giao công ty cho người khác, chắc đầu tháng tám là xong thôi.
 - Về là đúng rồi, còn phải cưới vợ nữa chứ. Di Kỳ là di thích ăn dâu ta mong nước cơ, dâu tây vàng hoe còn lâu di mới chịu.
- Cô Hoàng Anh nói bóng nói gió, bà Phụng nhìn con gái thờ dài lắc đầu. Sinh con trai như bà Kỳ sướng thật đấy, nào như bà sinh con gái cho đi lấy chồng là thành con nhà người ta mất rồi, sống cùng một phố mà mỗi tháng nó ghé qua nhà được đôi ba lần. Bà Phụng đang cầu nhàu tự dưng nghe tiếng đổ vỡ bên nhà hàng xóm, bà tò mò chạy sang thì thấy bà Hoà giận con dâu đến mức ném hết bát đĩa ra ngoài sân rồi cay cú chỉ trích.
- Cái thứ vô dụng nhà chị chỉ biết xin lỗi thôi à? Tiền của nhà này đem đốt hết vào chị rồi đó chị có biết không? Con Hằng nó nói không sai mà, cây độc không hoa gái độc không con. Đồ rần độc không biết đẻ.
 - Chắc lần thụ tinh này của chị thất bại đó mẹ.

Cô Hoàng Anh ghé tai bà Phụng thủ thỉ. Không lẽ lúc trước thử que bị nhầm, tội nghiệp con nhỏ! Bà Phụng chỉ cảm thán mỗi câu thương cái Hoài thôi mà bị con Hằng nó chạy ra nó đuổi, nó kêu việc nhà nó không mượn bà xía vô. Hằng trông cái điệu bộ tức tối bỏ về của bà Phụng thấy ghét quá đi á. Thương cô Hoài mới sợ chứ, thương gì mà thương, đáng đời cô mới đúng. Nom cô bị bà Hoà chửi Hằng mắc cười quá đi thôi, có gì đâu mà cô khóc quá trời khóc, khóc như kiểu ăn vạ ai không bằng. Không đẻ được là lỗi của cô mà, làm mình làm mẩy với ai chứ? Hằng đợi bà tông xỉ vả cô xong Hằng mới ngừng nguẩy gờ cửa phòng cô thừa gừ.

- Cô sướng chưa cô? Lần sau đừng có lên mặt với con nghe cô!
- Con xuống nhà nấu cơm đi, để cô yên.

Chị Hoài không muốn đôi co với bé Hằng, ai ngờ con nhỏ nhây không tởn, nó ngồi xuống cạnh chị, nói nhỏ đủ để mình chị nghe thấy.

- Que thử thai là của con tặng cô đấy ạ, không phải bà mua đâu cô. Vui không cô? Vui nhờ cô nhờ? Nhờ có con mà cô được vui mấy ngày còn gì? Cô không cần cảm ơn con đâu á! Ahihih!

Cái giọng ồn ã của con Hằng bức chị Hoài phát điên. Cái mặt căng căng của nó như chảo dầu đổ vào ngọn lửa nóng bùng trong chị, không thể giữ nổi bình tĩnh, chị giáng thẳng cho nó một phát tát đau điếng. Con nhỏ la lên oai oái, liếc thấy bóng chú Hoàng cái miệng càng gào dữ dội.

- Hằng có tội tình gì đâu mà cô lại đánh Hằng á? Cùng là đàn bà con gái với nhau mà cô nỡ lòng nào ra tay tàn nhẫn vậy? Cô ngoa độc như thế thảo nào cô không có con là phải, cô bị nghiệp báo đó!

Cụm từ "không có con" như muối mặn xát xát tim gan chị. Phải, chị không có con. Chị không có con chị chịu, liên quan gì tới nó? Nó hà có gì phải xía mũi vào chuyện của chị, đã suốt ngày thả thính chồng chị lại còn đưa que thử thai đều cho chị, tối ngày cố ý chọc điên chị. Nó thừa biết chị vô cùng mong mỏi đứa nhỏ này mà nó vẫn cứ thích trêu đùa cảm xúc của chị, ngày trước chị nhìn nó chẳng qua là do chị phải giữ gìn, nay thất bại rồi, chị chẳng

việc gì phải nể nang cả. Mặc kệ anh Hoàng quát tháo, chị cầm cây chổi xông tới quyết dạy bé Hằng một lần nhớ đời. Chồng chị thấy vợ nổi khùng thì vội vã nhảy vào giữa ngăn cản.

- Có đánh thì đánh anh đây này. Nó có tội gì mà đánh nó?

- Nó mua cho em que thử thai đều.

Chị Hoài giải thích, bé Hằng meo meo nhìn chú Hoàng kêu cô Hoài vu oan cho nó, nó nhà quê biết cái gì đâu mà que thử thai đều mới que thử thai xịn. Anh Hoàng thấy Hằng nói có lý nên tin, anh lựa lời phân tích phải trái cho vợ. Chị Hoài nghe chồng trình bày một bên, con Hằng nức nở một bên đâm ngửa hết cả tai, tức mình dùng cán chổi quật luôn cả hai chú cháu.

- Đây thì Hằng này, đây thì chú Hoàng này, đây thì bệnh nhau này. Đây thì tối nay cút lên sân thượng mà ngủ với nhau này!

Bé Hằng được cô cho phép sướng như mở cờ trong bụng, ngược lại gương mặt chú Hoàng chất chứa đầy âu lo. Vợ quát có vẻ hăng máu đấy nhưng giọng lại khản đặc, mang tiếng đánh anh với con Hằng mà người cứ run cầm cập, xiêu xiêu vẹo vẹo cảm giác như chạm nhẹ cái là đổ. Anh Hoàng kêu con Hằng xuống dưới nhà dọn dẹp rồi lao vào ôm vợ dỗ ngọt.

- Thôi anh xin mà, anh biết vợ khổ, vợ nhọc, anh thương lắm. Mình chưa có con là duyên chưa tới thôi chứ không phải tại ai cả, cũng không ai mua que thử thai đều cho vợ đâu. Vợ nghe anh vợ nghỉ ngơi cho khỏe, đừng suy nghĩ lung tung gầy người.

- Em không nghĩ lung tung, là nó, chính nó thừa nhận với em.

- Giả như con bé chọc vợ thì nó phải giấu nhem đi chứ, làm gì có chuyện nó ngu đến nỗi nói thẳng toét ra thế? Có khi ban nãy vợ mệt quá vợ ngủ mơ đấy, thôi thì chuyện cũng đã rồi, để anh xuống lấy cháo cho vợ ăn, lát tỉnh táo vợ xuống nhận lỗi với bé Hằng nhé, mặt gì câu nói đầu vợ nhỉ?

Lấy được ông chồng khờ quá nhiều khi uất muốn tăng xông, chị Hoài ngồi bần thần một chỗ như người mất hồn, ánh mắt chị vô định nhìn qua khung cửa sổ. Mới ban sáng trời còn trong xanh là thế, vậy mà chỉ trong chốc lát mây đen đã kéo tới ảm ảm. Ngày hôm nay của chị, có sao mệt mỏi đến vậy? Thụ tình nhân tạo thất bại, mẹ chồng chửi bới om sòm, đến cả người chồng đầu gối tay ấp cũng chẳng tin vợ. Chị chán nản gạt tay ông xã ra khiến anh buồn bực bỏ xuống lầu. Từ lúc Thư báo tin dữ tìm anh buốt ghê lắm, nhưng mẹ sốc, vợ tủi, anh là đàn ông chẳng lẽ lại khóc theo? Anh thương vợ anh mới chỉ cho vợ điều hay lẽ phải, ấy vậy mà vợ ương bướng không nghe, anh lại phải đi nói khó với con Hằng, kêu nó thông cảm cho vợ đừng méc bà Hoà, được cái con bé tốt tính, mặt sưng vù ra mà vẫn tươi cười bóp chân cho anh.

- Để Hằng giúp chú thư giãn nha, Hằng biết chú cũng khổ tâm lắm chứ bộ. Người ta thương chú xót hết cả ruột luôn á.

Ít ra con bé còn biết nghĩ cho anh, còn vợ thì chẳng may may đoái hoài. Cô Bích chứng kiến toàn bộ vụ việc nhưng không xía vô mà chỉ nhếch môi cười mỉa. Anh trai cô mà, cô còn lại gì nữa, lúc nào chả nhìn cuộc đời qua lăng kính của kẻ khờ. Ngày xưa có đợt chị Hoài nói anh Niệm trộm buộc tóc của chị anh Hoàng cũng không tin đâu, anh lý sự cậu Niệm là con trai cậu lấy buộc tóc làm gì? Anh Hoàng cố gắng phân tích làm chị Hoài nguôi giận, tiếc rằng không thành công. Chị Hoài mà đã điên máu lên là chị ấy bất chấp hết, hằm hằm cầm chổi rượt kẻ thù. Anh Niệm thực tình chả sợ chị Hoài đâu, mấy thằng côn đồ chuyên đi móc túi to cao vạm vỡ còn bị anh tấn cho ra bã nữa là chị Hoài liễu yếu đào tơ. Chắc do anh ghét chị nên thích chơi nhẩy thôi, vòng qua chỗ nọ lượn vào chỗ kia hại chị Hoài đuổi theo mệt lử, trưa nắng chang chang chị ý đuối theo anh Niệm không nổi, xong rồi chóng mặt sẩy chân ngã xuống hồ. Cái hồ sen nhà chú Nhất thì nông mà, nhưng toàn bùn tanh lắm, anh Niệm đứng trên bờ sướng cười không khép được miệng, chị Hoài bên dưới tức mình bốc bùn ném thẳng vào đôi phượng. Anh Niệm giận phùng phùng nhẩy xuống trát bùn nhem nhuốc hết cả mặt chị Hoài, đến mái tóc mềm như tơ của chị ấy anh cũng không tha, hại chị đun mấy nồi bồ kết mà vẫn không gột sạch. Bực quá nên chị nhờ Bích chạy vào lấy dầu gội, cô còn chưa vâng đã thấy anh Niệm cầm cái chai xanh xanh đi ra dốc lên đầu chị Hoài, ra sức vò vò rồi bê cả chậu nước đầy dội thẳng lên người chị.

- Đồ quỷ sứ, cay mắt lắm á!

Chị Hoài cúi, anh Niệm rút khăn vớt qua chỗ chị rồi cảm thán.

- Cho chừa!

Do anh Niệm có ác cảm với chị Hoài nên cay nghiệt vậy thôi chứ anh không phải là người xấu đâu, mình chứng là buổi tối chị Hoài bị sỗ mũi anh vẫn ném bịch thuốc vào trong buồng chị nằm. Chị Hoài thì ngược lại, lúc nào cũng tỏ vẻ tốt bụng nhưng thực ra ác ôn khùng khiếp. Cô dám cam đoan chị nói xấu cô với con Bông nên nó mới bả xích cô như vậy, buổi chiều cô rảnh ra mẩu giấy đón nó mà ôi chao ôi xin thơm một cái cũng khó khăn, đã thế tay cầm quả nhả giấu nhem ra đằng sau như sợ cô lấy mất ý. Chẳng biết được anh trai nào cho mà Bông giữ như giữ vàng, vừa về đến nhà liền trườn xuống khỏi người cô, mồm mép liến thoắng.

- Bông chào ông Thuận bà Hoà, Bông chào ba Hoàng mẹ Hoài, Bông chào em Nana với cô Hằng. Bông mới đi học về ạ. Mẹ Hoài ơi mẹ Hoài, Bông mang nhãn về cho mẹ Hoài nè, ngọt lắm á, mẹ Hoài ơi...mẹ Hoài ơi...mẹ Hoài ở đâu thế? Mẹ Hoài đi chơi với em bé rồi à? Có em bé rồi nên không cần Bông nữa à? Mẹ Hoài ơi! Mẹ Hoài không thương Bông nữa rồi á?

Bông tìm không được mẹ lần ra nhà ăn vạ, cái con nhỏ này bị bỏ bùa rồi, tối ngày chỉ biết mẹ Hoài, thật đáng ghét. Cô ức chế xông tới véo má Bông, Bông tủi thân khóc ré lên hại ba Hoàng đang sửa cái vòi nước ngoài vườn phải chạy vào ôm Bông dỗ dành.

- Bông ngoan nha, mẹ Hoài chưa có em bé. Bông ngoan rồi mẹ Hoài thương Bông nhất luôn, chắc mẹ chạy ra chợ một chút, lát mẹ về với Bông!

Bông ngoan ngoãn theo ba ra vườn chơi, thi thoảng lại chạy ra cổng ngắm mẹ. Bông đợi mãi đi á, đợi mãi mòn từ lúc em Nana gặm xong khúc xương tới lúc ông nạt trời đi ngủ mà vẫn chưa thấy mẹ về, Bông sốt ruột Bông gọi mẹ ỉn ỏi. Anh Hoàng thương con tiếp tục bấm số gọi cho vợ, từ chiều tới giờ

anh đã gọi tổng cộng ba chục cuộc, chẳng hiểu vợ vứt máy ở đâu mà chỉ thấy những tiếng tút tút dài vô hạn.

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Là chị này dụ con

Anh vừa chán nản nhún phún tất thì có cuộc gọi đến của mẹ Quỳnh, mẹ bảo mẹ đang bị cảm, xin phép anh và ông bà thông gia cho Hoài về chăm mẹ. Anh Hoàng sốt sắng định gửi thuốc về nhưng mẹ kêu cảm vặt ấy mà, mấy hôm là khỏi anh cứ an tâm. Thực ra mẹ vẫn khoẻ, chỉ là không muốn con gái mang tiếng dỗi chồng bỏ về nhà mẹ đẻ nên đành viện cớ vậy thôi. Nói chuyện với con rể xong mẹ tất tả chạy xuống bếp gọt ít dưa để xào với mực lá, nãy giờ còn chưa thái hành tây, thế nhưng mắt mẹ đã cay xè. Từ lúc nghe tin dữ ruột mẹ cứ buốt như có người bỏ băng vào, ba Hùng thì ngốc không hiểu chuyện, nghe con gái sắp về lòng phần khởi lắm, ôm rổ ra bờ biển bơi mãi được ít sò và một con cua cỡ nhỏ.

- Sò...nhiều sò...cua nữa....cho...cho...Hoài.

- Ôi dỗi ôi tôi đã bảo có mực rồi cơ mà? Ông đi ra tận xô xính nào thế? Vào đây tôi rửa chân tay cho.

Chị Hoài về đến cổng nghe tiếng ba cười hềnh hếch, tiếng mẹ cầu nhàu chợt thấy tâm trạng nhẹ nhõm hẳn. Chị ủa vào giúp ba mẹ rửa sạch cua và sò. Suốt cả bữa cơm mẹ Quỳnh tránh nhắc tới việc con cái, mẹ cố ý chỉ kể chuyện vui đây đó chọc Hoài cười. Ban đêm cả nhà trải chiếu ra ngoài hiên hóng gió ngấm trăng, ba chị ngồi tựa cột nhà bóc hạt bí, mẹ và chị nằm trên đùi ba buồn đưa.

- Hôm nọ con Như Ý nhà thím Triều sang biếu cân nho, em nó bây giờ không phải nấu cơm ở dưới xưởng gỗ nữa rồi, thấy khoe được điều lên trung tâm thương mại bán đồ nội thất từ tháng trước, nom trắng trẻo ra hẳn. May nhờ có chú Nhất đi Ký tạo công ăn việc làm cho mọi người trong nhà bớt khổ, nghe nó bảo cậu Niệm sắp về phải không Hoài?

- Dạ, đúng rồi mẹ. Thi thoảng anh Hoàng nhà con cứ trêu cậu dặt em mắt xanh tóc vàng về hại đi Ký lo tái mặt.

Chị Hoài riu rít tâm sự, bà Quỳnh che miệng kêu chị cũng phải thông cảm cho đi Ký, chắc đi sợ cậu Niệm lấy người nước ngoài rồi cậu định cư luôn bên đó thì đi mất con. Cái thằng bé Niệm này mặt mũi sáng sủa ghê lắm, ngày xưa theo Hoài về nhà chơi bà Quỳnh cứ ấn tượng mãi vụ bà bóc cua để vào bát bên cạnh, mỗi mỗi mồm cơ mà nó dứt khoát động đũa. Bà tưởng nó không thích hải sản nên lật đật chạy qua nhà bà Mai mua mấy quả trứng, ai ngờ về nhà thấy thằng bé đang ăn ngon lành, tất nhiên không phải cua bà bóc mà là cua Hoài bóc. Đêm đến bà nhường cho cái phòng to của bà với ông Hùng, nó lịch sự từ chối nhưng xong lại nhảy vào tranh cái buồng nhỏ xíu của Hoài. Bà phì cười chê thằng nhỏ trẻ con, ông Hùng kêu chắc Hoài làm ở nhà đi Ký lâu rồi nên thằng bé thấy thân quen hơn tại mình. Hồi đó ông vẫn còn minh mẫn, chiều chiều còn cho hai đứa ra biển cùng. Hoài ra khơi cùng ba từ nhỏ, được ba truyền đạt cho trăm ngàn mẹo hay mà vẫn không bằng Niệm học một buổi, ông Hùng trêu Hoài đánh đá quá cá nó sợ chạy hết sang lưới của Niệm rồi. Hoài xì mặt nhìn mấy con tép lít nhít, không cam lòng lên lựa mấy con cá to của Niệm bỏ vào giỏ của mình rồi í ới gọi ba.

- Con tuy bắt được ít nhưng toàn cá to gấp năm gấp mười cá của Niệm đó ba, kiểu chất lượng thắng số lượng á!

Bà Quỳnh nhại lại lời con gái trêu ghẹo hại chị Hoài ngượng chín mặt mày. Sao ngày đó chị có thể ngu dốt vậy? Cậu Niệm khôn như rận ấy làm gì có chuyện cậu không biết chị trộm cá. Chẳng qua cậu giả bộ ngốc nghếch để tới về ba Hùng có cơ phê bình chị thôi, còn nó thì được dịp cười đều rõ ghét, nhìn cái mặt khốn nạn chị thể chỉ muốn vả cho vài phát. Nó ranh đến mức thi thoảng chú Nhất với ba Thuận ngồi uống trà còn ước giả kẻ thắng Hoàng và thằng Niệm san sẻ tính cách cho nhau thì phúc, một thằng đỡ quậy, một thằng bớt khờ.

- Tháng trước anh Nam chị Nhung khánh thành nhà mới vợ chồng Hoài bận không về được nhưng Hoàng nó vẫn gửi phong bì đấy. Thôi Hoài ạ, vợ chồng như đứa có đôi, có gì thì bỏ qua cho nhau.

Mẹ Quỳnh cứ thủ thủ ni non khiến chị Hoài ngượng ngoại dâm. Chị ngó quanh nhà cái tivi là chồng mua, cái giường chồng đóng, cái cổng cũng chồng xây, bất giác thấy bản thân mình hơi khắt khe với chồng. Sáng hôm sau chị bắt chuyến xe sớm nhất lên thành phố, cầm theo ít cua tươi làm quà cho chị Thu, vừa hay đến bệnh viện thì bắt gặp ông xã cũng khệ nệ xách hai hộp tổ yến to bự qua. Chị mới nhắc có một lần mà anh vẫn nhớ, tự dưng thấy hơi cảm động.

- Vợ lên rồi đó à? Mẹ Quỳnh đỡ chưa vợ?

Cái ông Hoàng khờ này, mẹ nói thế mà cũng tin. Anh còn bận việc công ty nên về trước, chỉ mình chị qua phòng chị Thu trút bầu tâm sự. Chị Thu nghe xong một hồi lắc đầu cảm thán.

- Ôi chao trước khi lấy chị đã cảnh cáo mà cô đâu có nghe. Đã bảo cái ông này hiền dốt mà, hồi năm nhất chị thi trượt một môn, buồn quá ra cầu đứng hóng gió mà ông tưởng chị tự tử, cứ sán lại khuyên ngăn hại con bé Kim tức lộn ruột.

Chị Kim là con gái của bạn ba Thuận nên ngày xưa mỗi lần sang chơi khuya quá ba hay kêu anh Hoàng chở chị về. Chị Kim bây giờ đang làm phó quản lý xí nghiệp kẹo bánh chỗ anh Hoàng, mấy năm gần đây chị ấy ít qua nhà chị hẳn, chắc do có người yêu rồi nên bận bịu. Chị Hoài thờ dãi rồi tiếp tục kể chị Thu nghe về em giúp việc vượt quá bốn phần, theo chị Thu thì loại như thế nên thuê xã hội đen đến dần cho một trận nhó đời. Tuy nhiên chị Hoài nghĩ ngợi một hồi lại thấy không đành lòng, dù sao con bé vẫn còn nhỏ, trẻ người non dạ. Bởi vậy nên chị lựa chọn phương án ít gây xô xát hơn, buổi tối

ăn cơm xong chị thưa chuyện với ba mẹ chồng rằng từ giờ chị khoẻ thì có thể quán xuyến công việc trong nhà rồi, xin ba mẹ cho bé Hằng về quê. Con bé nghe thấy ngay lập tức mếu máo nài nỉ.

- Không đâu, Hằng ư thích đâu, Hằng nhớ bà lắm á. Bà làm ơn làm phúc bà cho Hằng ở lại đi mà bà. Bà trả ít lương cho Hằng cũng được á.

Chuyện lương ít lương nhiều chẳng thành vấn đề với bà Hoà vì còn Hằng được đi Kỳ mượn cùng quê với mấy đứa người làm nhà đi nên lương của nó là đi trả mà. Đuổi nó thì tội mà giữ nó thì bà đâu mất xu nào, hơn thế ngày ngày có người đầm lưng bóp chân thủ thì ngon ngọt bên tai cũng thích nên bà tất nhiên không đồng ý. Mà bà đã không đồng ý thì ông Thuận đâu dám ý kiến gì, anh Hoàng cũng im nốt, Hằng sượng nhìn cô Hoài nhếch môi cười mỉa. Cơ mà cái cô Hoài từ lúc về nhà mẹ đẻ lên cô ý như biến thành một người khác ý, hờ ra là sai vật Hằng thôi. Thấy cái Bích bảo thực ra không phải biến hoá gì cả mà bản chất cô Hoài vốn đanh đá như thế, chẳng qua mấy bữa trước đi thụ tinh về phải giữ gìn nên nom hiền hiền thôi, chứ giờ cô đã hiện nguyên hình thành một con hồ ly chín đuôi. Eo ôi không vừa ý cái gì là quát Hằng sa sả đi á, xong Hằng mếc chú Hoàng thì cô lại ra cái điều cô thương Hằng nên cô mới dạy bảo, sau này đi làm đâu đỡ khổ.

- Cô Hoài nói có lý đấy. Mày xem cái áo sơ mi hàng thủ công mà mày cứ lười bỏ vào máy giặt như thế thử hỏi sau này chồng mày chịu sao nổi?

Chú Hoàng giả bộ trách Hằng nhưng trong lời nói lại ẩn chứa sự đồng ý không hề nhẹ. Chồng mày? Ý chú phải chăng là Hằng nên chú tâm học nữ công gia chánh để mai sau người chồng như chú còn an tâm làm việc nuôi gia đình. Hằng phì cười liếc trộm chú một cái rồi đem áo đi giặt lại. Nó ngoan thế mà lúc chú Hoàng đi làm vẫn bị cô Hoài gọi vào nói chuyện riêng mới bực chứ.

- Áo trong của con đâu hả Hằng?

- Nóng á, con không thích mặc. Bà còn không nói mặc mớ gì đến lượt cô hỏi? Cô bớt lo chuyện bao đồng đi ạ!

Con nhỏ này, cái mồm lem lem đi à, bà không nói là do bà mắt kém rồi chưa nhìn rõ, chứ bà mà thấy cái bộ dạng hờ hênh như thế bà chả tâng cho sấp mặt. Chị Hoài cố gắng phân tích nhưng Hằng nó bướng không nghe, chị bực mình cầm quyển sổ chỉ tiêu xuống nhà nhờ mẹ chồng xem sáng nay mình đi chợ thế đã hợp lý chưa. Bà Hoà đem kính lão ra ngắm soi mãi mà không phát hiện được điểm gì sơ hở, chỉ là, bà vừa ngẩng mặt lên thì hai quả bưởi của con Hằng đập ngay vào mắt bà, ông Thuận ngồi xem tivi ngay đấy mà nó dám cầm cây chổi lau nhà đi qua đi lại mới láo nháo chứ nì. Điện hết cả người, bà đứng dậy đá bay chậu nước ra sân rồi lôi nó vào buồng tắm xả giận.

- Cái con nặc nô này nữa, mày chê mướp bà già nên mày tính dâng bưởi non hả? Con gái con lú, ăn với chả mặc, nom không khác gì con lợn sề mới đẻ. Đến con lợn sề nó còn biết xỉ hỏ, cái loại mày ý à, trơ trẽn, vô duyên, ngu xuẩn.

Bà Hoà mà đã chửi thì kinh lắm, cơ mà con Hằng cũng dè dỏ không kém phần. Nó bao biện do sơ suất nhỏ những ngày nóng bức chứ nó nào dám so với bà, bà mắng rất đúng, bưởi nó đâu sao cũng chỉ là bưởi non bưởi xanh, còn mướp của bà mới là mướp vàng mướp bạc, mướp hương mướp quý. Ông Thuận thấy âm ỉ thì thờ dãi tắt tivi bỏ lên phòng làm việc trên tầng ba, trầm ngâm lật qua lật lại quyển sổ cũ kỹ đã phai màu. Tấm ảnh đen trắng ở trang đầu tiên là hình di Kỳ bông Niệm, thằng nhỏ nom kháu khỉnh quá, trang thứ hai có ảnh Niệm đang tập bò, trang thứ ba là ảnh thằng bé đạp xe cút kít, ông lật từng trang, từng trang một rồi dừng lại ở bức ảnh Niệm chui trong lồng lưới từ cái thuở nó còn là học sinh tiểu học. Hồi đó chú Nhất đi Kỳ đi vắng gửi Niệm cho ông và bà Hoà nên ông đưa nó về biển tham dự hội giăng cùng. Đã dặn khấn cả cổ rằng con phải ngồi thật ngoan rồi mà cái thằng bướng bỉnh, ngoảnh đi ngoảnh lại chẳng thấy nó đâu hại ông sợ thất kinh, hốt hơ hốt hải chạy đi tìm. Mất cả tiếng đồng hồ mới phát hiện ra cu cậu đang nghịch trên một con thuyền nhỏ dập dềnh bên bờ biển, thấy ông giận phùng phùng thằng bé hoảng hốt đứng dậy chỉ vào con nhỏ bên cạnh, đồng đặc mếc tội.

- Là chị này dụ con.

Con bé kia đang ngồi đan lưới giặt nây mình ngẩng lên, nó ngo ngắc nhìn quanh ngó dọc một hồi, ấp úng nói.

- Con...con không có dụ em..

- Vậy con nói thầy nghe em nhỏ xíu thế này làm sao trèo được lên cái thuyền cao như vậy? Em có cánh hử?

- Con...con không biết...

Con bé ngang nhiên chối tội khiến ông hơi khó chịu, nhìn vào phù hiệu trên áo nó thì biết tên Thu Hoài, học sinh lớp 7A do cô Hồng Phương làm chủ nhiệm nên ông dặt về cho cô giáo xử lý. Mặc dù hôm đó lớp 7A được nghỉ học nhưng cô Phương vẫn phạt Hoài đứng cạnh cột cờ nửa tiếng. Đoạn, cô dẫn ông và Niệm vào nhà ăn của trường dùng bữa trưa. Vừa mới ăn xong đã thấy cu cậu chạy ra chỗ chị, xoè bàn tay nhỏ xíu có chiếc kẹo dừa thơm lừng ra trước mặt chị.

- Chả thèm! Em mau vào báo thầy cô chị không dụ em đi!

Thằng bé lắc đầu nguây nguẩy, con bé giận dữ xì mặt. Đến khi con bé hết bị phạt, chả rù rê chút nào mà thằng bé vẫn cứ lẻo đẻo đi theo nó, thấy tò mò nên ông bí mật bám đằng sau. Bé Hoài về lại chiếc thuyền tiếp tục đan lưới, còn thằng Niệm, ông tưởng như không thể tin vào mắt mình, nó quả thật trèo được lên thuyền, như con khi con đu bám đến siêu. Ông háng giọng gọi Niệm ơi thì thằng nhỏ ranh ma trốn luôn vào lồng lưới chị đang đan, còn suýt suýt với chị như kiểu lồng lưới đó có thể che kín nó không bằng. Ông Thuận mếc cười quá chụp luôn kiểu ảnh lưu niệm, đến giờ nhìn lại tấm ảnh đó ông vẫn thấy vui vui.

- Ô cái con bé trong ảnh nom giống con hồi nhỏ ghê!

Chị Hoài thắc mắc, tay vẫn cầm chổi quét mạng nhện trên tường. Ông Thuận nheo mắt nhìn con dâu, từ lần đầu tiên gặp lại chị bên nhà di Kỳ ông đã

nhận ra, còn chị Hoài nghe ba chồng kể chuyện tự nhiên ở người. Phải rồi, thảo nào hồi xưa tới nhà đi chị nom cậu Niệm thấy quen quen, hoá ra chính là cái thằng nhóc hư hồn đó. Láo nháo thật đấy, chị lên chụp lại bức ảnh của ba Thuận làm bằng chứng, đợi khi nào cậu về nước tính sổ sau. Cái thằng này nó như khắc tinh của chị ý, chẳng bù cho anh Hoàng, ân tình của anh chị trả cả đời khéo không hết. Vừa nhắc tới chồng thì nghe tiếng chồng gọi, bữa nay chồng lại về sớm lạ thường, chị Hoài vui về xuống dưới nhà, tiếc rằng có người đã đón ông xã hộ chị rồi. Chị biết bé Hằng thích mách lẻo, cơ mà không thể ngờ được nó có thể trơ trên đến thế, điềm nhiên cởi áo trong rồi ép sát sần sật vào người chồng chị.

- Đó, chú xem. Nóng nực thì bỏ ra chút, bên ngoài vẫn có áo che mà cô Hoài khó tính làm căng, hại người ta bị bà mắng mỗ tội nghiệp kinh lên á.

Vâng, đúng như bé nói là có áo bên ngoài, cơ mà áo mỏng tanh à, lại còn trễ cổ nữa, chị Hoài đứng từ trên cầu thang nhìn xuống hai quả bưởi còn đỏ mặt hồng chi anh Hoàng. Khá khen cho ông xã nhà chị, chẳng những vượt chướng ngại vật thành công mà lần này còn cùng quan điểm với vợ.

- Cô khó là đúng rồi, mày hớ hênh thế nhờ nhà có khách thì còn ra thể thống gì nữa, con gái lớn rồi nên kín đáo một chút.

Hằng nom chú Hoàng giận mà hai má nóng ran, chú lên con ghen rồi đấy, đàn ông mà, làm gì có ai muốn người phụ nữ của mình hở hang cho đàn ông trong thiên hạ chiêm ngưỡng. Hằng còn chưa kịp mặc lại áo cho chú an tâm thì đã bị bà Hoà lôi vào phòng chửi thêm cho một trận nữa vì tội ban ngày ban mặt giờ trò mèo câu dẫn con trai bà, bà mắng ghê quá hại Hằng phải lí nhí thú nhận.

- Thực ra...con...con thật lòng thương chú, muốn để giúp chú thăng cu. Con mong con mình có được người cha giỏi giang như chú, người bà vĩ đại như bà, chỉ cần vậy là con mãn nguyện rồi. Bà yên tâm, để xong con sẽ về quê ngay chứ không bao giờ dám nghĩ quá phận.

Bà Hoà nghe con bé trình bày như được rót mật vào tai. Nếu anh Hoàng chịu thì cứ chữa để tự nhiên cho nó đỡ tổn kém, thật tốt quá đi thôi. Bà gọi con trai xuống nói chuyện mà ông Thuận kêu anh đưa vợ đi chơi rồi. Gớm cái con Hoài kiếp trước giải cứu thế giới hay sao mà kiếp này lấy được người chồng tốt như Hoàng nhà bà. Anh Hoàng thì nghĩ ngược lại, may mắn lớn nhất đời anh là rước được Hoài. Anh mê vợ từ cái thuở vợ giành vương miện hoa khôi miền biển cơ, hồi đó thần tượng lắm, cứ đợi vợ xuống thành phố thì hoa hậu để xin chữ ký mà mãi không thấy. Hôm gặp lại vợ ở chỗ Thư hỏi chuyện mới biết ba Hùng không cho vợ đi thi tiếp, rồi lúc biết tin vợ chuyển về nhà đi Kỳ làm toàn thời gian, anh sướng mất ngủ cả đêm. Có đợt trung tâm thương mại của chú Nhất mới khai trương chưa ổn định nhân sự, anh được cử tới đó làm thu ngân tạm thời ở quầy mỹ phẩm, tình cờ gặp vợ với cậu Niệm ghé mua mà tim anh run bắn lên ấy. Cái cậu Niệm ác ghê, son phấn thử ở đâu không thử, lấy luôn mặt vợ làm chuốt thí nghiệm, tô tô vẽ vẽ xanh đỏ tím vàng khoe choét hết cả, đến lúc vợ phát hiện ra thì cậu đã bỏ sang gian khác rồi. Anh nhân cơ hội chạy qua đưa giấy ướt cho vợ, vợ vừa lau vừa cảm ơn anh không ngớt. Rồi anh còn lên bỏ một hộp phấn vào chiếc balô nhỏ vợ đeo đằng sau làm quà tặng, cơ mà anh quên không gỡ chip chống trộm hại vợ bị nhân viên nghi oan là kẻ cắp. Anh định chạy ra minh oan cho vợ, nhưng thấy chú quản lý đi qua tự dừng bước chân chững lại. Liệu chú có tin lát anh sẽ trả tiền hộp phấn đầy đủ không? Hay chú sẽ nghĩ anh biển thủ mỹ phẩm? Nếu mang tiếng nhơ, sau này con đường thăng tiến của anh sẽ ra sao? Nhưng người anh thương đang bị mắng xối xả, anh là đàn ông thì nên đứng ra giải thích mới phải chứ, anh vừa đưa ra được quyết định thì nghe tiếng cậu Niệm.

- Hộp phấn đó là tôi lấy.

Lòng anh như trút được gánh nặng ngàn cân, cậu khác anh, cậu là con trai chú Nhất, chú Nhất lại là chủ trung tâm thương mại này nên chẳng ai nghĩ cậu trộm đồ cả, cùng lắm thì người ta cho rằng cậu đang trớ. Cậu Niệm đưa tiền nhưng chú quản lý xua đi kêu tặng, cậu bảo vậy thì cậu nể tình khai sáng cho chú một vài mẹo bán hàng nhỏ. Chú chăm chú nghe cậu mách nước, về sau áp dụng thì đúng là doanh thu theo ngày tăng gấp năm gấp bảy. Chú cứ tấm tắc khen cậu mãi, anh thấy bình thường mà, cậu trẻ tuổi, nắm bắt tâm lý giới trẻ nhanh hơn anh và chú là điều hiển nhiên. Chú quản lý giờ đã lên Giám đốc rồi nên hôm nay anh đưa vợ tới đây không gặp chú, anh bảo vợ thoải mái chọn son phấn nhưng vợ không có hứng, ánh mắt rầu rĩ nhìn vào gian bán đồ cho trẻ sơ sinh ở bên cạnh.

- Bao giờ thì được sang gian bên đó anh nhỉ?

Giọng vợ nghèn nghẹn khiến lòng anh nao nao.

- Đi, đi sang...mình mua trước cũng được mà.

- Thôi anh ạ, mua về cô Bích cười cho đấy.

Anh đưa tay lau đi giọt nước mắt vương trên gò má vợ, mang tiếng dẫn vợ đi mua sắm nhưng toàn anh chọn đồ cho vợ, còn vợ thì chả để tâm, chỉ chăm chăm nhìn mấy chị có bầu rồi trầm trồ.

- Chị đó giỏi đã man ý chồng nhỉ? Ai lấy được chị phúc ghê, chẳng bù cho anh vợ phải con vợ không biết đẻ.

Anh vỗ nhẹ lên vai vợ an ủi rồi đưa bà xã đi ăn bên ngoài cho khuây khoả. Lúc hai vợ chồng về thì mẹ đã đứng đợi sẵn ngoài cổng. Bà Hoà nom con dâu chướng mắt ghê, đã dặn bao nhiêu lần phải chi tiêu hợp lý rồi mà lần nào đi chơi nó cũng vồi vỉnh chồng đủ thứ, nghĩ bức bối nên bà hắng giọng chẳng hề nề nang.

- Giờ anh Hoàng định tính thế nào nhờ? Anh không nghĩ cho anh thì cũng phải nghĩ cho cái bà già này chứ? Mẹ người ta tay âm tay bông, mẹ anh sắp xuống lỗ rồi vẫn chưa được người hơi cháu nội là thế nào nhỉ anh nhỉ?

- Mẹ từ từ để tụi con tính.

Anh Hoàng lễ phép thưa, mẹ anh gạt đi.

- Không cần tính toán gì cả. Mẹ tính cho anh hết rồi, mẹ đã tìm được người để thuê cho anh, người ta thương anh nên người ta sẵn sàng hi sinh cho anh.

Nguyên đề cho anh thắng cu bằng phương pháp tự nhiên, không tổn của anh xu nào cả. Anh thương mẹ anh, thương người ta thì anh ừ một câu cho nó xong chuyện.

Điều mà chị Hoài sợ nhất rốt cuộc cũng tới, dẫu đã lường trước được mẹ sẽ làm thế nhưng nghe chính mẹ nói ra lòng chị vẫn đau xót khó tả. Chị biết bản thân chẳng đủ tư cách, mà trong thâm tâm vẫn mong chồng hiểu cho cảm xúc của mình, tiếc rằng anh lại tò mò hỏi.

- Người ta là ai hả mẹ? Có đáng tin không?

Bà Hoà mừng rỡ, bà liếc về phía con Hằng đang bên lên đứng dựa bên giàn hoa thiên lý, góm mặc cái váy hoa của con Bích nom xinh đáo để cơ. Bà vẫy tay gọi nó ra, nó ngại ngần chạy tới ôm bà, hai má hây hây hồng. Bà biết nó thẹn nên mở lời thay.

- Đây, em Hằng, đã đủ đáng tin chưa?

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Nhân tạo hay tự nhiên?

Anh Hoàng chau mày kêu con bé còn nhỏ, mẹ đừng ép nó quá đáng. Mẹ Hoà bức xúc bảo nó thương anh nên nó tự nguyện, mẹ nào có ép. Bé Hằng lúc đó mới thôn thức tâm sự với chú hết như những gì nó đã nói với bà, trước giờ anh chỉ coi nó như con cháu trong nhà, giống như con Bông vậy thôi, nằm mơ anh cũng không nghĩ tới việc con bé có ý với anh. Anh xin mẹ cho anh một đêm suy nghĩ, trước giờ anh nói sớm muộn gì cũng có con là an ủi vợ thôi chứ lòng anh biết rõ vợ mình qua hai lần thụ tinh nhân tạo sức khoẻ suy yếu đi nhiều rồi, chuyện sinh đẻ bây giờ đối với vợ khó khác nào mò kim đáy bể. Còn anh, một thằng đàn ông ba mươi bảy tuổi vẫn chưa có con để ba mẹ được lên chức ông bà nội, tính ra quá bất hiếu. Suốt cả đêm đó anh trần trọc không sao vào giấc ngủ, sáng sớm quay sang thấy mặt vợ cũng đỏ hoe, anh vỗ nhẹ vào lưng vợ, thở dài đưa cho họ một lối thoát.

- Chắc anh đồng ý với mẹ thôi Hoài ạ.

Như vậy mẹ vui, mà Hoài của anh sẽ không bị mẹ tri chiết vì chuyện con cái. Anh nghĩ đó là giải pháp tốt nhất rồi, chẳng hiểu sao vợ lại quay mặt đi khóc nức thành tiếng.

- Vợ không hiểu cho anh à?

Giọng anh nỉ non bên tai chị, anh hỏi vợ có thương anh không vợ? Chị hỏi vậy anh hiểu tâm lý đàn bà không anh? Chồng mình có con với người phụ nữ khác, có người đàn bà nào thấy vui vẻ? Anh tất nhiên hiểu chứ, bởi vậy nên anh mới xuống nước.

- Vậy thôi vợ tính đi, tính giúp anh cách nào sang năm có cháu nội cho các cụ mừng, vợ tính như nào anh cũng nghe.

Được chồng giao toàn quyền quyết định mà sao cổ họng chị đắng nghẹn, chị có thể tính được ư? Giá như chị có thể tính! Đến bác sĩ của chị còn chẳng tính được, chị biết tính sao đây? Chị nhấn tin hỏi chị Thư liệu bây giờ chị thụ tinh tiếp lần ba thì khả năng đậu thai có cao không, chị ấy không những không thể cho chị đáp án chính xác mà còn xông tới nhà mắng xối xả.

- Em muốn chết hả Hoài? Cơ thể em đã kiệt quệ lắm rồi, chỉ ít cũng phải bồi dưỡng đợi một hai năm nữa chứ.

- Em đợi không được. Bên nhà chồng em sốt ruột lắm rồi, năm sau nhất định phải có cháu, nếu không chắc anh Hoàng gửi con chó bé Hằng mất chị ơi, gửi tự nhiên đó chị. Em chịu không nổi.

Chị Hoài nắc nghẹn giải thích, chị Thư khuyên chị bỏ quách thằng chồng khờ nhưng chị không chịu. Vợ chồng sống với nhau bao năm không còn tình thì cũng còn nghĩa, hơn nữa ông xã có làm gì sai đâu mà tự dưng chị lại ruồng rẫy anh? Chị Thư thấy chị cương quyết thì chán nản thở dài rồi ghé tai mách nước kể hoãn binh. Nỗi lo trong lòng chị Hoài vơi dần, người phụ nữ giỏi giang như chị Thư khiến chị Hoài ngưỡng mộ ghê lắm. Chị ước được như chị ấy, thềm có một công việc ổn định. Sáng sáng xách làn ra chợ nhìn những chị phụ nữ trong ngõ mặc đồ công sở túi bụi chuẩn bị đi làm, chị thấy họ sao mà giỏi ghê. Còn chị? Hồi xưa mẹ Hoà đau ốm liên miên anh kêu thuê người ngoài không an tâm nên nài nỉ vợ ở nhà quán xuyến gia đình giúp anh. Tình hình của mẹ tiến triển tốt thì đến ba Thuận đổ bệnh, người già mà, trăm thứ bệnh, rồi lại vụ cô Bích trót dại chỉ biết nương nhờ vào chị, chưa kể hàng năm trong họ có bao nhiêu lần gối chấp cười xin đều đến tay đầu trưởng phải lo. Giờ có bé Hằng tháo vát chị nhẹ gánh đi nhiều, ba mẹ mấy năm nay da dẻ hồng hào khoẻ mạnh, Bông đi học mẫu giáo rồi, chị có ở nhà hay không đâu khác nhiều? Đâu còn lý do nào ngăn cản chị tìm cho mình một công việc, một niềm vui nho nhỏ giữa cuộc sống bộn bề này? Vì chị không yêu cầu mức lương cao nên có khá nhiều sự lựa chọn, chị lướt qua một lượt, tình cờ thấy có cửa hàng đang tuyển nhân viên bán quần áo thì hỏi hộp nhân vào đăng ký. Qua nhiều năm cái cửa hàng này phát triển trang hoàng nhìn đẹp hơn trước nhiều, chị vẫn nhớ hồi đó cay cựa Niệm nên lúc hai đứa rẽ vào đây chị đã lên lấy chiếc quần chip màu hồng phấn bỏ vào mũ áo khoác của cậu, cứ chắc mẫm phen này cậu tha hồ ề mặt, ai ngờ khi chuông báo động kêu nhân viên chỉ nhẹ nhàng lấy quần ra, lễ phép đề nghị.

- Em gởi cái quần này cho anh nha anh Niệm.

Anh Niệm mới sợ chứ, nhìn cái mặt thẳng bé non choẹt thế mà kêu anh? Niệm tím mặt quay sang lườm chị, chị xấu hổ lúng búng.

- Ai kêu cậu bỏ hộp phấn vào balô của tôi? Đáng đời!

Thực ra cũng không đáng đời lắm, vì chị bị chú quản lý mắng một trận toi bởi còn cậu thì rớt cuộc vẫn chả sao sất. Cái thằng mất dạy nó còn khoác vai chị rồi tinh bơ căn dặn nhân viên.

- Em gói thêm cho anh cả áo chip cùng màu luôn nhé, khổ, gu của chị già nhà anh hơi trẻ con, lúc nào cũng phải hồng hồng mới chịu.

Thằng khốn nạn! Chị của lúc đó bị quê khùng khiếp, đồ mặt không dám nhìn ai cả, cậu thì xảo quyết bảo hộp phấn không phải do cậu lấy. Gớm cậu tưởng chị con nít lên ba chác? Với tính cách của cậu nếu không lấy thì còn lâu cậu mới nhận, khẳng định là sẽ để chị bị gô cổ vì tội ăn trộm rồi đứng cười hơ hớn cho mà xem. Chị đã điên không thêm đôi co rồi mà tới chấp tôi nó còn lằng xằng chạy xuống bếp tìm chị treu tức.

- Ê...ê...vẫn giận à? Giận dai thế? Ăn kem không?

- Không thèm! Cút!

- Thôi ăn chút đi mà, ăn vào lấy hơi chửi cho nó ngọt giọng.

Cái thằng yêu nghiệt dám xia xói chị, với đứa lầy bựa như nó chị mới chửi chứ với người tốt tính như anh Hoàng chị chưa bao giờ phải dùng tới từ ngữ thô thiển. Kể cả khi hai vợ chồng đang có một số khúc mắc, chị vẫn nhắn tin rất lễ phép.

"Em đồng ý để bé Hằng mang thai hộ hai vợ chồng mình, nhưng phải là phương pháp thụ tinh nhân tạo chứ không phải hoài thai tự nhiên. Chồng thấy sao ạ?"

"Ừ, để lát về anh thưa chuyện với ba mẹ!"

Chưa đầy năm phút sau đã thấy ông xã nhún lại, chị Hoài neho mắt cười buồn. Anh càng tốt chị càng cảm thấy có lỗi, mang bầu, sinh con, làm mẹ há chẳng phải đều là bản năng của phụ nữ sao? Vì đâu chị không làm được? Chị thật kém cỏi! Buổi tối lúc anh thương lượng với ba mẹ chị còn chẳng dám ngẩng đầu lên đối diện với mọi người trong nhà. Ba Thuận không để ý lời anh Hoàng lắm, ông còn đang mải nghĩ chuyện phiền muộn của chú Nhất. Đại khái chú hi vọng sắp tới Niệm sẽ về làm cho tập đoàn Nhất Kỳ nhưng thằng bé trả lời nó chỉ đồng ý trong trường hợp nó là người có quyền quyết định cao nhất, như thế khác nào kêu chú Nhất làm bù nhìn? Chú tất nhiên không chịu, còn điên tiết mắng Niệm thế thì mày khỏi về nước hại di Kỳ tức tím tái mặt mày, di kêu một rừng không thể có hai hồ, thêm cả cái tính độc đoán của chú con trai không muốn làm dưới trướng là đúng rồi. Ông Thuận tuy tán thành với cách nghĩ của di nhưng vẫn thấy Niệm còn đại quá, người ta mong được kế thừa tài sản còn chẳng được, đằng này nó lại bắt cần. Nhưng thôi, ngang ngược thế mới là tuổi trẻ.

- Ông Thuận! Ông Thuận! Ý ông sao?

Bà Hoà lớn tiếng hỏi chồng, ông Thuận đáp lấy lệ anh Hoàng thích thế nào cũng được, vợ ông bực bội cầu nhàu.

- Gớm anh chị này về chuyện, tiền đâu ra mà lắm?

- Chuyện này mẹ không phải lo. Con sắp đi làm rồi ạ. Tiền thụ tinh nhân tạo của bé Hằng con sẽ đứng ra chịu trách nhiệm, một năm không trả được thì hai năm, con hứa sẽ thanh toán đầy đủ không thiếu một xu.

Chị Hoài nhỏ nhẹ thưa gửi, anh Hoàng nghe vợ phát biểu sốc nặng. Chuyện lớn như thế mà đến bây giờ vợ mới kể với anh. Nhà thiếu tiền à mà vợ phải đi làm? Mà xin ở đâu không xin, lại thủ thủ bảo em xin ở cửa hàng bán quần áo vì em thích làm trong lĩnh vực thời trang mới điên chứ. Một ngày có biết bao thằng đàn ông đi qua đi lại trong trung tâm thương mại vợ biết không? Vợ đi chơi cùng anh vẫn có thằng nhìn trộm nữa là đứng bán hàng một mình trong đó? Căn bản tại vợ người cao dong dỏng như người mẫu ấy, may mà ngày xưa ba Hùng ngăn cản chứ không vợ lên thành phố thì thổ rồi theo nghề chân dài chắc phận anh chẳng với tới. Đáng đã chuẩn rồi lại còn được cái nước da láng mịn, mặt mũi sắc sảo nét nào ra nét đấy đàn ông nhìn mê lắm. Anh có ngu anh mới để vợ đi làm, nhưng mà anh sợ vợ buồn nên đành phải viện cớ thoái thác.

- Để anh đăng ký cho Hoài đi học tiếng Anh, khi nào nói thành thạo thì về xí nghiệp kẹo bánh làm thư ký cho anh.

- Gớm, bảo cho Bông đi học thì ken không cho, với vợ thì vung tiền không tiếc tay. Tôi có ông anh hay ghê!

Cô Bích ức chế lắm lắm, anh Hoàng cười xuề xuòa kêu để chị Hoài học rồi về chị dạy Bông. Tính ra lúc vợ giao tiếp tốt chắc anh sẽ lên chức rồi, thuê thêm người ngoài không bằng thuê vợ mình, toàn mấy việc đơn giản dạy qua kiểu gì vợ chả làm được. Chị Hoài thấy chồng nghĩ chu toàn quá nên cứ thế thuận theo thôi, bé Hằng tức lắm nhưng chú Hoàng quyết rồi thì chịu, thôi không sao cả, phương pháp nào cũng được, miễn tòi ra thằng cu thì có ngày nó sẽ đá bay cô Hoài ra khỏi cái nhà này. Nghĩ là vậy nhưng thực tế lại khác, cái hôm nó tới bệnh viện, ôi chao ôi không khác địa ngục trần gian. Mới tiêm thử một mũi nhỏ mà nó tưởng như không sống nổi, con mụ Thư mang tiếng bác sĩ giỏi mà sao tiêm đau thế hả trời? Cứ như này chắc nó chết trước khi chuyển phổi mất, nói gì tới việc mang bầu. Nó chịu không nổi, chiêu về âm ức ôm bà Hoà khóc lóc.

- Nó đau, nó buốt lên tận óc ý bà ơi, vì chú con có thể cắn răng cố gắng nhưng con thực sự không thể hiểu vì sao cô Hoài lại ép người quá đáng đến vậy? Cô nói cho vui cái mồm thôi chứ chắc gì cô đã trả tiền thụ tinh nhân tạo.

Bà Hoà thấy Hằng phân tích chí lí nên gọi con trai xuống thông báo Hằng bị sốc thuốc ồm rồi, thôi huy đi đừng làm thụ tinh nhân tạo nữa. Anh Hoàng thấy con bé vì mình mà bệnh thì áy náy lắm, cầm cái khăn lau mồ hôi cho nó. Hằng được chú chăm trong lòng xao xuyến để sợ, thút thút ôm chú nũng nịu.

- Chỉ cần giấu cô Hoài là được mà, tự nhiên hay nhân tạo cô làm sao mà biết được, nha chú, nha!

Con Hằng thế mà khôn, bà Hoà cười tùm tùm đi ra ngoài cho con trai và giúp việc có không gian riêng. Bên trong Hằng bền lên áp cánh môi lên trên gò má đầy nam tính của chú, ngọt ngào ní non.

- Chỉ một chút thôi mà. Hằng là con gái Hằng không sợ thiệt thì chú sợ cái gì chứ? Coi như chú thương Hằng, thương bà, thương chính bản thân chú nữa, được không?

Bé Hằng nói không sai, chỉ một chút thôi là có thể giải quyết được toàn bộ những áp lực của anh về chuyện con cái. Phía bệnh viện nhờ Thư hợp tác thì vợ sẽ không thể nào biết được. Nghĩ rằng mọi chuyện êm xuôi nên anh mặc kệ bé Hằng tiến tới, ngặt nỗi chưa tháo được chiếc cúc áo nào thì điện thoại đã kêu inh ỏi. Là vợ gọi, ở trong cùng một nhà nhưng vợ lại gọi điện, vợ nhàn nhạt bảo anh ngó ra cửa sổ đi, anh Hoàng giật thót mình liếc qua, vợ anh đang đứng lù lù ở đó. Vợ ra vườn hái chanh hay sao ấy, cơ mà quả chanh đã bị vợ bóp nát trong tay rồi, anh nhìn mà sồn tóc gáy. Chuyện tới nước này thì càng chối càng chết thôi, cứ thành thật hi vọng còn được khoan hồng, có người vợ vả lao ra ôm vợ thủ thi.

- Bé Hằng yếu quá thực hiện thụ tinh nhân tạo nó không chịu được, phía mẹ cũng làm căng, anh thực sự mệt mỏi lắm. Dẫu sao con bé cũng chỉ là người mang thai hộ thôi, đối với anh nó không có nghĩa lý gì sắt, vợ ghen làm gì? Vợ thương anh vợ nhắm mắt cho qua một lần này thôi, nha vợ!

Chỉ một lần này thôi à? Thế nhờ lần này không trúng thì anh tính sao? Không lẽ lúc đó anh lại năn nỉ xin chị thêm một lần nữa? Chị Hoài nào nề nhìn chồng, trách anh một thì trách chị mười. Chị không đủ tư cách để phản đối chồng, nhưng cũng chẳng thể vui vẻ mà chấp nhận. Để người khác mang bầu hộ chồng mình bằng phương pháp tự nhiên, gần gũi với ông xã ngay trong tổ ấm của hai người, có người đàn bà nào chịu nổi? Chị thờ dãi bỏ lên phòng đóng chặt cửa, anh đứng bên ngoài rầu rĩ năn nỉ.

- Vợ ơi! Vợ à! Anh xin, có gì nói chuyện đoàn hoà đi. Đâu phải trẻ lên ba mà động tý là dỗi thế hả? Đừng ích kỷ thế vợ ạ, nghĩ cho anh, cho ba mẹ anh một chút, được không?

- Gớm có gì thì nhần tin đi, vợ với chả vợ sến lệt cả nhà. Mà anh hứa mua em cái máy tính bảng sao mãi chưa thấy?

Cô Bích nhì nhèo, anh Hoàng kêu đợi mấy bữa nữa rảnh anh mua cho. Lại đợi, suốt ngày đợi. Nhớ năm xưa mấy anh chị em tham gia thi leo núi, cô bị vấp giữa đường không đi được tiếp, nhờ anh cõng cô mà anh cũng bảo ngồi ở mồm đá đợi anh lên lấy phần thưởng rồi về anh cõng. Rừng núi hiểm trở sợ chết người đi được, đợi sao được mà đợi? Cô rom róm nước mắt quay sang mè neho chị Hoài, hồi nhỏ cô quý chị lắm, bám chị suốt, chị kiêu năng động chứ không éo là như chị Kim đâu, đồng ý cõng cô liền. Cô vừa trèo lên lưng chị thì anh Niệm ghé qua rủ Bích sang anh cõng. Bích nghe sảng ròn, vội vàng vòng tay qua ôm vai bá cổ anh, thế rồi anh đột ngột rẽ sang hướng khác, chị Hoài hớn hờ chạy theo hỏi han.

- Cậu biết đường tắt hả?

- Không biết.

- Xạo, cho chị đi theo với. Lát xuống núi chị mua kem cho.

- Không thèm. Cút!

Bích mà bị anh Niệm quát như thế chắc Bích tự ái lắm rồi đấy, chị Hoài thì vẫn cứ mặt dày bám theo. Lúc gần lên tới đích mặc dù chị đã rất nỗ lực để trở thành người đầu tiên chạm tay vào chiếc hộp đỏ, nhưng tiếc rằng vẫn chậm hơn anh Niệm vài giây. Phần thưởng là một triệu đồng tiền mặt, anh Niệm cho Bích năm trăm ngàn, tờ tiền còn lại anh dùng làm mồi như hươu hươu trước mặt chị Hoài, đợi chị cắn câu rồi thì lại trở mặt không chịu đưa.

- Ạ đi! Khoanh tay vào!

Eo ôi anh Niệm quá đáng ghê, chị Hoài hơn anh năm tuổi, anh không ạ chị thì thôi lại bắt chị ạ anh. Chị Hoài giật tờ tiền không được, cố nén giận khoanh tay làm theo.

- Thì...thì...ạ. Được chưa?

Anh Niệm trông điệu bộ hiền như cún của chị Hoài ôm bụng cười nghiêng ngả, chân tay bột bột roi luôn cả tờ tiền. Chị Hoài vui vẻ nhặt về, không quên đâm trộm vào lưng anh Niệm một quả. Anh Hoàng lên tới nơi thấy mất vị trí về nhất thì điên lắm, anh chỉ trích anh Niệm chơi gian đi đường tắt, chiến thắng không xứng đáng. Chị Hoài đang bức anh Niệm sẵn nên anh Hoàng nói gì chị cũng gạt đầu đồng tình. Anh Niệm không phản bác gì cả, chỉ rút trong ví một triệu bỏ vào chiếc hộp đỏ rồi trao lại cho "người xứng đáng", anh trai cô ngay lập tức vui vẻ trở lại, đem phần thưởng xuống dưới rủ mọi người đi ăn lẩu anh khao. Mấy chị con gái ngưỡng mộ anh lắm, đặc biệt là chị Kim, thấy anh Hoàng gấp thức ăn cho chị Hoài chị Kim cáu ra mặt luôn. Chị Hoài lịch sự cảm ơn anh Hoàng rồi quay sang lườm anh Niệm, tại anh Hoàng gấp được miếng nào vào bát chị Hoài là anh Niệm lại chồm luôn đưa sang bát cô. Về sau anh Niệm ra nước ngoài rồi, chẳng còn ai quan tâm tới Bích nhiều như thế nữa, ngay cả con Bông nó cũng chỉ chăm chăm nũng nịu mẹ Hoài của nó. Vì tối nay là buổi học tiếng Anh đầu tiên nên chị Hoài xuống dưới ăn cơm trước cả nhà, Bông dựa vào lòng chị phụng phịa phụng phịu.

- Mẹ Hoài đi học về sớm nha, không là Bông nhớ mẹ chết mất đấy! Xong Bông khóc nè, xong là Bông bị đau mắt á, mẹ Hoài thương Bông hem?

- Vợ thương Bông với vợ thương cả anh nữa vợ nhỉ?

Anh Hoàng sấn vào hỏi han. Bé Hằng ghé qua bếp trông cái điệu bộ dỗi chồng của cô Hoài ức chế khủng khiếp, rõ ràng cô đi phá bình chuyện đại sự của Hằng mà giờ lại làm như kẻ bị hại không bằng. Mất mũi đồ hoe nom phát buồn nôn, Hằng không khóc thì thôi cô khóc cái gì? Làm màu để chồng xót hả? Làm như yêu chồng lắm! Yêu gì mà ra khỏi nhà chả thèm chào chồng lấy một câu, đã thế lúc về còn đi cùng chú nào ý, chả ra cái thể thống gì sất. Hằng cười khẩy, í á ới gọi chú Hoàng ton hót, từ trên tầng ba chú và Hằng thấy người đàn ông đó còn mở cửa kính xe đưa cho cô Hoài hộp bánh.

Chú Hoàng nóng hết cả mặt, tiếc rằng lao xuống dưới nhà thì xe đi rồi, vợ chú đứng ngoài cổng vẫy vẫy tay tiễn trai hại chú muốn lên con tăng xông.

- Hoài! Thăng đây là thằng nào?

- Người đi đường.

Có bà vợ đáp gọn lỏn, có ông chồng cau tiết.

- Người đi đường mà em cũng lên xe người ta thế hả? Em không nhận thức được em là phụ nữ đã có chồng rồi à? Em xem lại tư cách đạo đức của mình đi!

- Tư cách đạo đức của em làm sao? Em không hề được anh có quyền nhờ người khác mang thai hộ, vậy anh bận không đón vợ được em đi nhờ người ta thì có gì sai?

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Tất cả là tại cậu Niệm

Anh Hoàng đuổi lý tức ghen, cô Bích trông thấy lắc đầu thờ dài. Anh trai cô đút thật đấy, có cãi nhau với vợ thôi cũng thua. Ai kêu lấy vợ đẹp làm chi để tối ngày phải ghen bóng ghen gió. Khi xưa rước chị Kim về có phải êm cửa ấm nhà không? Đàng này tham cơ, biết người ta hoa khôi một thời cười một cái là có cả tá anh sẵn sàng chết dưới chân mà vẫn cứ đâm đầu vào. Chưa kể vợ anh còn biết may nên phối đồ rất tinh tế, không phải quần áo hiệu nhưng mặc lên người nom vẫn sang chảnh lắm. Cô Bích nhìn chị dâu thòm thèm đề nghị.

- Ê, bà Hoài kia, chỉ tôi cách thắt cái nơ ở chỗ eo giống bà đi.

Nghe em gái thò thè anh Hoàng mới để ý cái nơ của vợ, cái quái gì vậy hả trời? Đi học hay đi bar mà phải cầu kỳ thế? Mẹp áo buộc nơ ngắn cũn cỡn như thế thì đưa tay lên chà lộ hết cả eo ra còn gì?

- Em quá lấm rồi nhé Hoài!

Ông xã dần mặt, bà xã tinh bơ cú người hướng dẫn em chồng làm điệu. Sống chung bao nhiêu năm chị chả thừa rõ cái tính nhỏ nhen của anh, rõ ràng có ba người trên xe, chị, vợ chồng chú Hậu cô Hà mà anh nhìn thế nào chỉ ra hai người? Chú Hậu là ba bé Sò học cùng lớp với Bông, thấy chị đứng chờ xe buýt khuya tội nghiệp nên cô Hà bảo chồng dừng xe cho chị quá giang. Ban nãy cô chú còn hỏi thăm vụ li dị nhà chị chứ, đến buồn cười, lớp mẫu giáo có hai bạn Bông đâm ra cứ bị nhầm. Nghe nói ba bạn Bông kia ngoại tình, anh Hoàng nhà chị thì chưa tới mức đó, nhưng cũng sắp làm vợ phát điên rồi.

- Em đối xử với người chồng hết lòng yêu thương em như thế hả Hoài? Em đừng cậy mình đẹp mà làm cao, ba mươi hai tuổi đầu rồi, lại còn là đàn bà đã có chồng, nằm mơ mới lừa được thằng nào ngon hơn anh.

- Anh khỏi nhắc nhở, em tự biết thân biết phận.

- Em bỏ ngay cái kiểu bắt cần đi. Anh đang nói chuyện rất đàng hoàng với em. Em đừng giờ giọng con nhà bán cá ở đây!

Có một điểm anh không hài lòng ở vợ là hay đôi co với chồng theo kiểu chợ búa. May mà lấy được anh hiền anh nhường vợ đấy, chứ ngày xưa sống bên nhà di Kỳ đâm ba bữa lại choảng nhau với cậu Niệm. Có lần vợ còn trói hai tay cậu vào gốc cây cơ, khổ thân cậu ra ngoài vườn đọc sách xong ngủ quên thôi mà cũng dính chương, lúc tỉnh giấc thì mọi sự đã muộn màng, vợ đang cầm kéo vòn qua vòn lại trước mặt cậu.

- Niệm ngoan, Niệm ạ đi rồi chị tha. Nào...ạ...em ạ chị Hoài ạ!

Anh đứng từ xa nhìn cái lưỡi kéo nhọn sọc hết cả hồn, ầy thế mà cậu vẫn cười được, còn nháy mắt thách thức hại vợ nổi đóa tuyên bố bữa nay vợ sẽ chọc tiết cậu làm thịt. Anh còn chưa kịp gọi người tới giải cứu thằng em thì nó đã vòng chân quắp qua lưng kẻ thù rồi ghì chặt, đồng nghĩa với việc ai kia không cời trời cho nó thì cũng đừng mong thoát. Vợ bị bắt nạt ức chế cầm kéo xoẹt luôn chỗ tóc xoắn xoắn trước trán cậu, vợ biết thừa nhà tạo mẫu tóc phải mất cả buổi chiều mới uốn được cho cậu nẩy lọn tóc ưng ý mà vợ nỡ lòng nào? Cậu ngày ấy ăn chơi khét tiếng có bao giờ chịu hót tóc kiểu cơ bản giống như tụi con trai bọn anh, thế nên cậu cay vợ là phải, trán cộp trán sưng vù, anh xót vợ lắm nhưng may nhờ vậy chiếc kéo rơi xuống bãi cỏ, anh nhân cơ hội nhảy vào can ngăn hai đứa. Vợ anh ầy à, nhiều khi tức lên hành xử chả ra đâu vào đâu cả, anh khuyên nhủ mãi mà không sửa được. Anh bảo giúp cô Bích xong thì lên phòng hai vợ chồng trao đổi nghiêm túc mà vợ chui vào buồng tắm nửa tiếng chưa ra, bên ngoài chuông điện thoại réo rất kêu, anh nhắc máy thấy cô Hà dặn nhớ để hộp bánh trong tủ lạnh thì ăn ngon hơn. Hoá ra vợ về cùng vợ chồng cô chú à? Lúc này tối anh có nhìn ra thằng nào đâu? Thế mà vợ không nói sớm để anh mắc công bức hết cả mình. Ghét vợ ghê! Anh vừa gác máy thì điện thoại của anh cũng kêu, anh nhìn dây số gọi đến, khẽ chau mày nhấn phím nghe.

- Anh đã dặn đừng bao giờ gọi vào giờ này cơ mà?

- Nhưng người ta có công việc quan trọng cần trao đổi á. Giờ sắp yêu qua với em được không? Qua luôn nha!

- Nếu là công việc thì gửi vào mail cho anh.

Tuy dụ dỗ không thành nhưng người kia vẫn nài nỉ.

- Vậy chiều mai đưa em về Phủ Lý lấy thuốc được không? Có mấy khu nghỉ dưỡng mới đẹp lắm, sáng ngày kia mình lên.

- Không được, mai anh bận đưa vợ đi mua xe rồi.

- Eo khiếp, chiều vợ thế, em tủi thân đó!

Anh Hoàng định hẹn lại ngày khác nhưng thấy vợ đi ra liền tắt máy vội. Vợ mặc xác anh lẳng lặng đem sách vở ra học bài. Mới có một buổi mà học chậm dãi vậy trời? Mùi thơm ngọt ngào từ mái tóc của vợ cứ quanh quẩn bên chóp mũi hại anh ngủ không nổi, đành gạt hết lòng tự trọng sang một bên bật dậy ôm vợ nịnh nọt.

- Vợ học từ gì đấy? Dạy anh với! "Hello" à? "Hello" vợ! Vợ "hello" anh đi! "How are you?" nè, vợ có khoẻ không? Vợ yêu vẫn giận anh à? Anh yêu vợ nhất trên đời mà vợ nở lòng nào ghét anh? Tội nghiệp anh! Cũng tại vợ nữa mà, tại vợ cố ý chọc tức anh còn gì, với cả tại anh mới bị lừa tiền nữa nên hơi bức.

Có ông chồng ngồi thủ thi với vợ thế nào buột miệng xù nó mất, có bà vợ nghe chuyện tức lộn ruột. Lại bị lừa tiền, anh Hoàng nhà chị khéo anh ấy dành cả thanh xuân để bị lừa tiền mất. Có hôm mỗi đi ra ngoài phố ăn bát phở thôi mà cũng bị con Hà My nó chém mất hơn ba triệu, xong còn hí hửng về khoe vợ anh được ăn thịt gà đặc biệt nhập từ Ả Rập mới diên chứ. Cô Bích cười sấp mặt, ba Thuận tùm tùm hỏi đều gà Ả Rập có ngon hơn gà ta nhiều không mà anh vẫn ngây ngô đáp nó đắt thôi chứ bỏ như gà công nghiệp ý mà. Nào chỉ có gà Ả Rập, từ lợn Thụy Sĩ, bò Dubai tới ngựa hoang châu Phi, món nào anh Hoàng nhà chị cũng nếm qua hết rồi, không hiểu lần này rốt cuộc là cao lương mỹ vị ở phương trời nào nữa? Chị tra khảo mãi anh mới ngập ngừng.

- Tất cả là tại...tại cậu Niệm!

- Thằng khốn nó lừa tiền anh hả? Thôi đừng lo, đợi nó về vợ đòi cho. Ô, cơ mà nó đang ở bên đó thì lừa chồng kiểu gì nhỉ?

- Không phải...chuyện là cái thằng lớp trưởng lớp cấp ba của cậu Niệm ngày xưa rủ anh góp vốn làm ăn chung, rõ ràng anh giao tiền cho nó rồi mà giờ nó lại chối bay chối biến là chưa từng nhận của anh đồng nào. Cay dã man!

- Thế thì tại chồng chủ quan không bắt người ta ghi giấy đã nhận tiền làm bằng chứng chứ liên quan gì tới cậu?

- Ô vợ hay nhỉ? Rõ ràng là tại cậu còn gì? Cậu có thằng bạn chuyên đi lừa người như thế mà chẳng cảnh báo anh gì cả, anh thì cứ nghĩ là bạn cậu nên tin tưởng thành ra mất tiền oan.

Chồng lý luận kiểu vậy thì chị thua rồi, cơ mà chuyện này sao mà đổ thừa cho cậu được, vẫn là vợ chồng chị nên tự tìm cách giải quyết thì hơn. Chị bàn với chồng chiều hôm sau xin nghỉ làm sớm cùng chị đi đòi nợ, anh ban đầu gạt đi vì sợ tới nỗi bị nó đánh cho thì thiệt thân, tuy nhiên thấy vợ kiên quyết nên anh cũng bám theo. Vợ anh bữa nay trang điểm khác quá, môi đánh son đậm, mắt kẻ sặc như dao găm, áo quần đúng kiểu dân giang hồ, còn để lộ ra mấy hình xăm do vợ tự vẽ nữa chứ. Chị thấy anh há hốc chỉ cười tùm, ngày xưa mình chị còn chấn chỉnh được cả đám thanh niên chực thẳng quýt tiền may nữa là bây giờ chỉ có một thằng. Tất nhiên ngày ấy có Niệm đi cùng, nhưng Niệm chỉ đứng nhàn nhả một chỗ xem chị thể hiện thôi, và tất cả những gì chị thể hiện, đều do Niệm đã chỉ trước đó. Từ phong thái tự tin, khí chất cao ngạo, ý chí kiên định đến giọng nói đầy danh thép.

- Nào, chú em có trả tiền không hay để chị cho san bằng chỗ này?

Chị hỏi, đồng thời lấy ra chai rượu đem theo trong túi đập choang một phát vào tường. Những mảnh thủy tinh bắn ra tung toé, đến anh Hoàng nhà chị còn hoảng nữa là thằng nhỏ kia.

- Làm hộp rượu trên sàn cho tỉnh táo chứ nhỉ?

Thực ra câu này không phải do Niệm dạy chị, Niệm chỉ bảo chị cầm vỏ chai để tự vệ thôi, phòng trường hợp bọn kia cạy đồng ăn hiếp. Cơ mà chị thích thế đấy, cho nó ngầu. Thằng bé run thấy rõ, con vợ nó sợ tím mặt lời bực tiền từ trong buồng ra trả anh chị rồi quát chồng xoi xoi.

- Thế mà anh bảo tiền anh trúng thầu? Trúng cái đầu nhà anh ý! Thà rằng anh tìm người để con tự nhiên tôi còn thấy đỡ nhục hơn là anh đi ăn cướp của người ta như này. Tôi không cần thụ tình nhân tạo đâu cho nên là anh rút đi! Rút đi gửi con đi, bao giờ có con thì về.

Hoá ra hai vợ chồng nhà nó cũng rơi vào hoàn cảnh như anh chị, còn thảm hơn vì kinh tế không có. Con vợ đập chồng túi bụi, thằng chồng ôm vợ nó năn nỉ.

- Xin mà, tha cho anh đi. Anh trót dại đi lừa người ta là anh sai rồi, nhưng anh không gửi con đâu, nếu đứa trẻ không phải do vợ sinh ra thì nó cũng không phải con của anh!

Thế rồi hai vợ chồng nhà nó ôm nhau ngồi giữa nhà khóc lóc ỉn ỏi. Chị Hoài thấy phục con vợ vô cùng, nó ít tuổi mà cao thượng thật, sẵn sàng đuổi chồng đi ngủ với người đàn bà khác chứ, chả bù cho chị làm mình làm mẩy với anh suốt. Chị quyết định không đòi tiền nữa nhưng tại nó phải viết giấy nợ đảng hoàng, anh Hoàng còn ghi âm làm bằng chứng nữa. Những lời thằng nhỏ kia nói khiến tâm trạng anh nào nề vô cùng. Nếu như anh giống nó, là trẻ mồ côi thì nhất định anh cũng sẽ ôm vợ và nói cái câu y hệt như vậy. Tiếc rằng anh lại gánh trên vai trọng trách của người con trưởng, đâu phải chuyện gì

cũng có thể làm theo ý mình. Anh không những là chồng của vợ, anh còn là con của ba mẹ, anh chiều vợ thì anh bất hiếu với ba mẹ, anh chiều ba mẹ thì lại tui thân vợ. Có lẽ anh nên chọn giải pháp để cả hai phía đều chịu thiệt ít nhất có thể.

- Anh sẽ động viên bé Hằng làm thụ tinh nhân tạo, nếu nó không chịu thì anh sẽ tìm người khác. Vợ đừng buồn nữa, được không?

Chị Hoài nghe chồng tâm sự mà rớt nước mắt, thực sự thiệt thòi cho ông xã rồi. Hôm đó anh thừa chuyện dứt điểm với mẹ, bà Hoà giả bộ âm ỉ cho êm cửa ả nhà nhưng bà lại kéo con Hằng vào thủ thi thố chín cậu Niệm đưa đi Kỳ với bà đi du lịch, bà sẽ kéo cô Hoài đi cùng, mày ở nhà với chú Hoàng tha hồ thoải mái. Nó sướng ron hết cả người, chị Hoài tưởng mẹ chồng thật tâm nghĩ cho mình nên cũng thấy hạnh phúc, chị chủ động nắm tay anh làm hoà, anh vui vẻ dắt vợ ra đầu phố kêu thích xe màu nào thoải mái chọn. Năm ngoái thấy cô Bích được mua xe máy chị thích lắm mà không dám xin chồng vì sợ mẹ Hoà mắng. Giờ chị có ý định đi làm rồi chắc mẹ cũng chẳng bắt bẻ đầu nhĩ? Chị phần khởi chọn chiếc xe nhỏ màu mận chín rồi không quên nhắc anh mua máy tính bảng cho em gái. Chồng chị vừa thanh toán xong thì điện thoại báo tin nhắn.

"Em bị cướp, giờ lang thang ở đây không xu dính túi."

Anh Hoàng lập tức bảo vợ xí nghiệp kẹo bánh có chuyện anh phải đi gấp, dặn vợ lát đưa máy cho cô Bích giùm anh. Lúc chị về Bích vẫn đang đi ăn chè với bạn nên chị để lên bàn học cho cô. Có lẽ chị sẽ rời phòng luôn nếu như không nhìn thấy bức vẽ của mình, là một trong những bức chị vẽ cậu Niệm cho Bông, bên dưới có dòng chữ tròn trịa.

"Anh Niệm thương nhớ! Em và con mong anh từng ngày!"

Chị Hoài tưởng như có sấm nổ đánh đoàng bên tai. Em và con? Không cha đẻ của Bông là...cậu Niệm? Chị biết bé Bông thông minh vượt trội so với cô Bích nghĩa là nó phải có một người cha rất xuất chúng, nhưng chị chưa từng nghĩ người đó lại là con trai duy nhất của di Kỳ, bởi theo như chú di nói thì tám năm qua cậu chưa hề về nước. Và còn bởi bé Bông giống cậu Bách y như đúc, so với cậu Niệm thì thành tích hồi đi học của cậu Bách còn khủng khiếp hơn nhiều. Sợ cô Bích bị thiệt thòi nên buổi tối đi học về chị phải hỏi cô cho rõ ràng. Nếu như là con của cậu Niệm thật thì nhất định chị sẽ đứng ra đòi lại công bằng cho cô, bắt cậu phải mang trầu cau tới rước cô. Cô Bích nhìn chị đầu hung hãn tự dưng thấy nao nao, có những lúc nom bà ấy đáng yêu ra phết. Cô tâm sự với chị rất nhiều lần cô ước Bông là cốt nhục của anh Niệm, tiếc rằng đời chẳng như mơ. Rõ ràng hôm đó trước khi say cô nhìn thấy anh Niệm, thế nào mà khi tỉnh giấc đã ở trên giường với anh Bách, chắc do uống nhiều nên hoa mắt. Lúc cô phát hiện ra mình mang bầu thì đã anh Bách đã sang nước ngoài học tiến sĩ rồi, nghe đầu cuối tuần còn làm thêm ở chỗ anh Niệm. Bích không trách anh vì dù sao cô cũng có lỗi, mẹ Hoà định dắt cô sang xin nhà đó cho cưới nhưng cô sống chết không chịu. Rồi mẹ xót cô còn trẻ, chưa vào đại học đã phải đi làm đầu nhà người ta, lại chẳng có chồng ở nhà bênh vực nên thôi, mẹ đẩy bé Bông cho chị Hoài, coi như cô chưa từng mắc sai lầm nào cả.

- Chị đừng mơ mà cướp Bông, rồi có ngày tôi sẽ đòi lại con bé!

Cô Bích cau có dãn mặt, cô nhỏ tuổi suy nghĩ chưa chín nên chị Hoài chẳng chấp, chị cười cười bỏ lên gác. Ôi chao cái nàng Bông kêu nhớ mẹ chết mất mà mẹ về đã ngủ khi khi rồi, cái miệng chớp chớp nom yêu gớm. Mẹ Hoài sẽ học tiếng Anh thật giỏi để dạy Bông nữa nhé! Ban sáng mẹ mới dạy mấy từ mà Bông nhại lại được luôn đó, Bông giỏi ghê lắm, ai kêu ba Bách của Bông là tiến sĩ ngôn ngữ học, nhờ Bông nhờ? Chả bù cho mẹ Hoài già rồi đầu óc chậm chạp, chữ nghĩa của cậu Niệm mẹ trả hết cho cậu rồi. Biết thế ngày xưa mẹ chả nhờ cậu dạy nữa, đỡ phải vất vả may đồ cho cậu thay tiền học phí. Cơ mà nếu không lấy số đo cho cậu, mẹ làm sao có cơ hội chăm sóc?

- Ủầy bé Niệm nhà mình đỏ mặt nè! Bị xấu hổ á!

- Im mồm. Tập trung đo đi!

Niệm cúi, mà thẳng bé càng cúi thì chị càng muốn trêu nó.

- Rồi, đo đây! Nào, hai tay chỉ thẳng lên trần nhà...đầu nghiêng góc ba mươi độ...được...rất tốt...ngoan lắm. Giờ chân trái lên...hơi thấp...nâng cao nữa lên...được...ôn đó...giờ giờ nốt cả chân phải lên đi!

Chị cứ đinh ninh nó sẽ ngoan ngoãn làm theo rồi ngã sấp mặt cơ, ai ngờ thằng nhỏ khôn chả bị lừa. Nó ghi hận đợi đến giờ học cố ý mang một rổ cherry chín mọng ra trêu tức chị chứ, thằng ôn nghiệt, nó biết thừa chị thích ăn cherry nhất mà, nó nở lòng nào ra điều kiện mỗi lần đọc một đoạn hội thoại dài dằng dặc xong mới được ăn một quả cherry chứ?

- Há mồm!

- Không, chị thích tự chọn cơ. Chị thích quả to ý!

- Vây nghĩ đi.

Niệm phũ, chị ức, lòng tự ái trời dậy bực bội ngồi dịch về phía bên phải cách cậu một khoảng xa thật xa.

- Người đầu mà ken dễ sợ!

Chị lăm bằm chề bai, Niệm ngồi xích lại gần chị, nắm tay đến ruyện một cái xuống quyền vờ trước mặt chị, cứ tưởng Niệm nổi cơn điên gì cơ, ai ngờ lúc Niệm mở lòng bàn tay ra, chị thấy có một quả cherry hình trái tim, to mọng và căng bóng. Ai đó tình bơ mồi mọc.

- Ăn đi! Ngại ngần cái gì?

- Ăn thì ăn, đây sợ à?

Ngọt lịm thế này, tội gì không chén? Chì là, có đưa lấy tay bịt miệng khiến chị chẳng thể nào nhả hạt.

- Chưa nghe câu miếng ăn là miếng nhục hả?

Thằng khôn nạn dám móc mĩa à? Chị vẫn nhớ như in cái khoảnh khắc chị giả bộ bị nghẹn để nó lơ là, sau đó lén nhè tặng nó hạt cherry nhỏ xinh vào cốc cacao đang bốc khói nghi ngút. Niệm điền tiết lườn chị, nhàn nhạt xia xói sao điểm phẩy tiếng Anh cao mà nói ngu thế? Cậu mới ngu ý, trường bọn chị ngày ấy thi ngữ pháp chứ có thi nói đâu. Cơ mà bao biện cho oai vậy thôi chứ giờ ngữ pháp chị cũng chả nhớ gì cả, phải học lại từ đầu hết. Chị nghe lời giáo viên xem thêm cả phim kèm phụ đề nữa, xem được giả nửa bộ phim thì chóng về, chắc phải xử lý công việc mệt lắm, trông anh nhếch nhác tội ghê. Thế mà ban nãy cô Nguyệt dám vu khống chồng chị ôm gái dưới Phủ Lý chứ, xí nghiệp kẹo bánh gặp chuyện anh bận sắp mặt ra có mọc cánh đâu mà bay được về đó? Cái cô này từ ngày bị phản bội là cứ mất niềm tin vào đàn ông thế đấy.

- Nhớ Hoài ghê, yêu Hoài lắm Hoài biết không?

Chồng hỏi, chị tùm tùm làm màu biết sao được mà biết? Thế nhưng trong lòng vẫn thấy ảm áp lắm, dạo trước chị bận vụ thụ tinh chẳng chăm chồng được chu đáo, từ giờ sẽ hết lòng hết sức. Trưa hôm sau chị hí hụi làm những món anh thích ăn nhất rồi phần khởi tới chỗ làm của anh đưa com. Nhân viên của anh chào chị lễ phép lắm, có mấy cô còn xúm lại hỏi han sức khỏe, kêu lâu rồi không thấy chị còn tưởng hai người gặp trực trực, tại trưa nào cũng có em gái trẻ măng đưa com cho anh Hoàng. Chị nghe mà sững sờ, vội vàng chào các cô xuống nhà ăn của xí nghiệp, há hốc khi thấy con bé Hằng đang xé thịt gà đút cho chú Hoàng, chị cũng đến lấy nó rồi, tóc thất bím xinh, váy ren đen huyền bí chôm của cô Bích, đặc biệt trông thấy chị nó còn hỏi rất ngây thơ.

- Cô Hoài ra đây có việc gì á?

- Ôi dồi nhất chú Hoàng, vợ lớn vợ bé đều quan tâm hết lòng.

Đồng nghiệp của anh trêu chọc, cái cụm từ "vợ lớn vợ bé" chị nghe sao ngứa tai đến thế? Đã cố nhịn rồi có ông còn làm tới.

- Mang com thì hai bà cùng mang, thế đêm ngủ thì sao nhờ? Chia ngày chẵn lẻ hay ngủ chung luôn hả Hoàng? Cần thận tham quá hại sức khỏe nha chú. Cơ mà Hoài cũng đừng lo, có gì cứ sang nhà anh, anh chiều!

Cả xí nghiệp cười nghiêng ngả, có ông chồng mang tiếng làm sếp mà im thin thít như ngậm thóc giống, có bà vợ bực mình gằn giọng mắng mấy ông nên ông nên ang ăn nói cho nó cẩn thận kẻo mất răng lúc nào không biết đâu. Các ông nghe xong chẹp miệng chê sếp bà đanh đá. Anh Hoàng xấu hổ kéo vợ vào phòng riêng hỏi tội.

- Em ăn nhầm cái bả gì mà như bị động kinh thế Hoài?

- Em mới là người phải hỏi anh ăn nhầm cái bả gì đó? Thường ngày ghen lỏng ghen lộn mà tới khi vợ bị gạ tình lại như rùa rút cổ là sao? Còn nữa, anh với con Hằng cứ cẩn thận đấy, đừng có quá đà, chơi nhảy là không xong với em đâu.

Chị tức tới cảnh cáo, anh bực bội cáu ầm ầm.

- Con Hằng nó làm gì em mà em sân si với nó ghê vậy? Mấy ông kia cũng thế, người ta quý thì trêu một chút thôi mà em sồn sồn lên như con cọp cái thế? Em không giữ mặt mũi thể diện cho anh một chút được à? Loại đàn bà bố lếu bố lảo như em phải dạy đến bao giờ mới trưởng thành được đây hả Hoài?

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Nói chuyện cho ra nhẽ

- Bao giờ loại đàn ông như anh bớt nhu nhược thì con đàn bà bố lếu bố lảo như em đây sẽ ngay lập tức ngoan như cún.

Là anh nhu nhược hay là do vợ thôi phồng vẩn đề? Ở đâu có thứ đàn bà cái chồng lem lèm, mang tiếng ra thăm chồng mà mới xích mích chút đã ngúng nguẩy kêu em đem com sang chỗ chị Thư rồi. Vợ thế mà chẳng thương anh nhiều như bé Hằng đâu. Cái Hằng ý, gọi dạ bảo vâng, ngoan ngoãn lễ phép ghê lắm chứ nào có đành hanh như vợ. Có ông chồng chán nản quay vào tiếp tục dùng bữa với cô giúp việc, có bà vợ đi một mạch ra bệnh viện tâm sự với tri kỉ. Chị với chị Thư mà đã ngồi cạnh hướng dương chém gió thì quên giờ giấc luôn, tính ra chị Thư là người duy nhất chị không giấu bất kỳ chuyện gì cả. Có những lúc không dám điện về mạch mẹ Quỳnh vì sợ mẹ già phải lo nghĩ nhiều, đâm ra hễ có muộn phiền chị đem tâm sự hết với chị Thư, đôi khi nói cũng chẳng giải quyết được gì đâu, cơ mà trút được ra rồi lòng nhẹ nhõm hơn nhiều. Chị Thư còn hay cho chị thuốc bổ biếu ba mẹ chồng nữa, may mà có quà mang về chứ không mẹ Hoà lại chửi chị vì tội đi chơi cả mấy tiếng đồng hồ cho mà xem.

- Ông xã san thiệp mời ra để con dâu nó viết cho.

- Thiệp nhà di Kỳ ạ? Ngần này thiệp chắc phải làm cỡ mấy ngày ấy chứ, kiểu như mờ hội kén dâu ý ba nhỉ?

Ông Thuận tìm tìm gật đầu, Hoài nó đi guốc trong bụng đi Kỳ luôn à. Di lần này mở tiệc hoành tráng lắm, ngoài họ hàng thân thích ra thì cứ nhằm nhà nào có con gái đến tuổi cập kê là rài thiếp. Niệm thế mà cũng đến tuổi nên lập gia đình, đã là doanh nhân thành đạt rồi chứ chẳng còn là thằng nhóc năm xưa học hành be bét đến mức phải thuê người giúp việc đi hợp phụ huynh họ. Cứ nhớ tới cái nón lùm xụp Niệm đội cho Hoài mà ông mặc cười ghê, Hoài còn trang điểm già hoắc rồi mặc váy của đi Kỳ chui xuống bàn cuối cùng ngồi chứ, kết quả sau hai tiếng đồng hồ hùng hực cầm phiếu điểm ra đập Niệm ầm ầm.

- Toán 5.1, Lý 5.2, Hoá 5.3, Sinh 5.4,...ngay cả tiếng Anh nói như khurou thể mà tổng kết 5.0 là như thế nào? Hà Niệm?

- Chả như nào cả, đây, hai trăm ngàn tiền công, cầm lấy!

- Hai trăm ngàn mà đủ cho cái nổi nhục của chị mày hả? Hợp hành có một buổi mà mất hết cả mặt! Nhìn đi, mở to mắt và nhìn cho rõ vào, mới tuần trước đây này, cả tuần có bảy ngày thì ngồi số đầu bài đến sáu ngày là sao?

- Hồi ngu! Chủ nhật có đi học đâu mà chả sáu ngày?

Hoài nghe Niệm giải thích cặn kẽ lời luôn. Người ta gọi tuổi trẻ nghiệt ngã là như thế đấy, cứ ngỡ trứng khôn hơn vịt lừa được thầy cô gia đình, ai ngờ cô giáo chủ nhiệm đã biết luôn từ khoảnh khắc Hoài bước chân vào lớp rồi, cô chỉ làm lơ giữ thể diện cho gia đình thôi, tối về cô gọi điện cho chú Nhất, hiển nhiên Niệm được trăn đôn như từ. Quả thật thằng bé Niệm ngoài giỏi kiếm tiền và tiêu tiền ra thì nó chẳng có cái tài cán gì hơn người cả, cùng là năm trăm ngàn chú Nhất cho mua quà ở khu du lịch, trong khi Hoàng khờ mua được duy nhất một bộ lắp ghép thì Niệm mua được mười bộ giống y hệt, điều đáng nói là Niệm chỉ giữ một bộ để chơi, chỗ còn lại đem về thành phố bán lấy tiền lời. Từ thuở bé hể được ai mừng tuổi Hoàng luôn cẩn thận nhét hết vào lợn, Niệm thì khác, nó luôn tiêu bằng sạch, và sau đó sẽ tính toán để kiếm về nhiều hơn gấp rất nhiều lần những gì nó vốn có. Tính anh Hoàng nhất lắm, từ ngày lấy con bé Hoài mới lấy vợ chút máu liền biết đầu tư đây đó, mấy hôm nữa Hoài học tiếng Anh xong đi làm khéo còn thắng tiền nhanh hơn chồng. Ông dặn con viết nốt chỗ thiếp trong chiếc hộp đồ thôi rồi nghỉ tay ăn cơm lát còn đi học, bé Hằng nghe ông Thuận quan tâm cô Hoài thấy khó chịu gì đâu. Sai Hằng suốt ngày mà với cô thì xót từng khúc ruột, tức cả mình, Hằng rình ngay cái lúc cô vừa bước ra ngoài sân, đứng từ trên ban công tặng hai Hằng hát cho cô nguyên một chậu nước giặt đồ.

- Á, con xin lỗi cô nha, con nhớ tay!

Nhờ tay cái con khi, cái loại nó mà nhờ tay thì chị đây bé bằng con kiến. Đã thế nước còn toàn xà bông cay xè cả mắt, điên máu, chị giặt luôn cái chồng tre con Nana mới tha lỏi từ ngoài ngõ về, phi thẳng lên lầu tính sổ với con Hằng. Hằng nom thấy cô Hoài hầm hầm giận giữ, lại còn cầm chông nhọn hoắt thì hoảng hết cả hồn, cộng thêm gạch đá hoa ngoài ban công bị bắn nước giặt ban nãy trơn tuột, hại nó trượt chân ngã lộn cổ xuống dưới. Chị Hoài sợ suýt rớt tìm ra ngoài, cũng may con bé rơi trúng vào giàn bầu. Bà Hoà đang tám chuyện ngoài ngõ nghe động hồi hả chạy về, chỉ cần liếc thấy con dâu đứng trên tầng là bà đã hiểu chuyện gì xảy ra rồi. Bà gọi ngay cho con trai tố cáo.

- Ôi chào ôi anh Hoàng ơi, mẹ nuôi anh ăn anh học mà anh rước rần độc về nhà thế hả anh Hoàng ơi? Anh về mà xem con vợ anh nó đẩy con nhà người ta ngã từ trên tầng hai xuống kia kia. Bữa nay con Hằng có mệnh hệ gì nó đừng mong sống yên.

Con trai mẹ Hoà hốt hoảng phóng như bay về nhà, nhìn bé Hằng bị sưng vù cả mồm phải nằm một chỗ để bác sĩ đắp thuốc tội nghiệp nó ghê. Chắc nó đau lắm, chất giọng lạc đi khác thường.

- Cô Hoài...cô Hoài cầm chông tre lên xiên vào người Hằng á. Mắt cô long sòng sọc như con quỷ dạ xoa, đáng sợ lắm ý. Hằng thực sự không thể hiểu vì sao cô lại ghét Hằng đến thế? Có phải Hằng đáng ghét lắm không? Hằng đáng ghét chỗ nào chú chỉ cho Hằng được không? Hằng sẽ cố gắng sửa để vừa lòng cô.

Biết thế nào cho vừa lòng cô? Chú đây lấy cô gần ấy năm trời còn chịu nữa là Hằng? Cái thứ đàn bà khó dạy, khó chiều, càng ngày càng quá trớn, càng ngày càng mất nết, không ra một cái thể thống công rành gì hết. Có người lửa nóng nghìn ngút, ngay lập tức chạy lên gõ cửa phòng ầm ầm, anh nhin không nổi nữa rồi, hôm nay nhất định sẽ phải nói chuyện cho ra nhẽ với bà xã. Ô mà giờ này vợ đi học cơ mà nhỉ? Cô Bích ôm Bông ra mở cửa cho anh trai, anh cô bắt đầu trút bài ca sầu khổ. Thử hỏi trên đời có người đàn ông nào tốt như anh? Lo cho vợ từ chân tơ kẽ tóc, vợ thích gì cũng chiều, trong khi đó vợ có mỗi việc ở nhà an phận thôi cũng không làm được. Cô vừa dạy Bông tô màu vừa cảm thán.

- Gớm con Hằng cũng đồ cả chậu nước giặt vào người bà Hoài chứ nào có vừa. Bà ấy chưa xiên nướng là may rồi.

- Đúng đó, cô Hằng đáng bị ăn đòn á ba.

Bông xị mặt lều lều, ba Bông phân giải.

- Chắc cô Hằng không có ý đâu. Cô Hằng bị đau đó Bông, lát Bông xuống hỏi thăm cô cho cô vui nha!

Bông phụng phịu ừ ừ, cô Bích châm chọc cái con nặc nô hờ ra là chôm váy áo của người khác, đáng đời. Anh Hoàng cảm thấy không hợp chuyện với hai đứa này nên xuống nhà đợi vợ về. Lúc gặp chị anh đã cố dùng những từ ngữ nhẹ nhàng nhất, ấy thế mà vợ vẫn cứ như đĩa phai vôi, giấy này lên đời co cùng mẹ chồng.

- Mẹ Hoà, mẹ nhìn thấy con đẩy bé Hằng lúc nào thế? Chẳng phải mẹ buồn đưa mãi tới lúc nó ngã mới mò về hay sao? Mẹ đừng nói với con là mẹ có con mất thứ ba nhé!

- Thì trên tầng chỉ có chị với nó, không lẽ nó tự ngã?

Bà Hoà phân tích, chị Hoài quay sang chất vấn bé Hằng.

- Hằng, con nói xem lúc đó cô đã chạm tay vào người con chưa? Nói năng cho nó cẩn thận nhé, lươn lẹo thì đừng trách cô ác.

- Ô cô đẩy Hằng mà cô không nhớ gì á?

Hằng ngây thơ hỏi lại, cô Hoài cúi tiết xông tới đập Hằng một phát từ trên giường bay thẳng xuống đất, mông đập vào cái nền đá hoa đau điếng luôn à. Hằng la lên oai oái, bà Hoà nhìn thái độ láo lếu của con dâu tức không sao tả xiết, con dâu bà điên máu chửi ầm ầm.

- Đây nói Hằng nghe nhé, con Hoài này mà đã đẩy thật thì không bao giờ mắc công đẩy vào giàn bầu đâu!

Anh Hoàng ban nãy thấy mắt vợ bị dính xà phòng đỏ hoe thì đã xót ruột lắm rồi, giờ nghe vợ nói thấy có lý ghê. Vợ anh tuy ngồng cuồng nhưng được cái tính cách bộc trực, vợ đã nói vậy thì chắc mọi chuyện chỉ là hiểu nhầm thôi. Thấy chuyện chả có gì nên anh lôi vợ về phòng, giúp vợ tra thuốc nhỏ mắt. Cái người này quát chồng sa sả xong một quá ngủ xừ nó mất, nom đáng yêu đáo để, ngắm vợ mà bao nhiêu bức tức trong anh bay biến hết luôn à. Giá kể vợ hiền đi tý có phải cuộc sống của anh nhẹ nhàng hơn bao nhiêu không? Cơ mà thôi, anh ham vợ đẹp thì anh phải chịu chứ còn gì nữa? Vừa đẹp vừa thơm, hại anh chỉ muốn rúc luôn vào chăn cùng vợ, tiếc rằng điện thoại có tin nhắn, anh thờ dài, lật đật trở dậy thay áo quần ra ngoài đến gần ba giờ sáng mới mò về, cả nhà ngoài con Nana ra thì chả ai biết anh đi đêm cả. Tầm năm rưỡi chị Hoài mới thức giấc, con Hằng bị đau mồm nên chị chủ động dậy dọn dẹp nhà cửa và nấu bữa sáng, tính chị kiêu thế, bức thì đập cho một phát xong thì thôi, chả thù dai, dù sao cùng phận đàn bà con gái với nhau. Thậm chí bé Giang sang rủ Hằng qua nhà đi Kỳ chơi chị cũng gật đầu cho phép. Trong mấy đứa người làm cùng quê với Hằng ở nhà ông Nhất thì nó thân với cái Giang nhất, Giang hay phần đồ ăn ngon cho nó lắm.

- Ủi cha, bảo ngư, chả phượng, tụi bay ăn sướng ghê á!

- Ủ, mấy hôm nay bà Kỳ nhà tao đang thử món để chọn thực đơn đón con trai đấy. Ôi tụi tao bận rã rồi chứ có sung sướng như mi đâu, gớm đại tiệc mi ạ, khéo to hơn cô cưới dưới quê ý chứ, được cái có thêm tiền thưởng.

- Khiếp ông bà này khoa trương nhờ? Mi sướng, nhà ngay cạnh sân vận động tha hồ tập thể dục, ơ có đại hội thể thao à mà lái xe thế? Toàn xe hầm hố lạ mắt ghê, cái con màu đen kia nhìn như xe đua trên tivi ý. Cơ mà trong mấy cái này tao vẫn thích con màu vàng nhất, cái cửa xe mở lên giống hệt cái cánh ý, nom đẹp như con bướm bướm.

- Con ngố, gì mà sân vận động? Sân sau nhà tao đó mà! Xe cũng của cậu Niệm nhà tao hết đó, có mỗi cái màu xanh da trời ở góc xa xa kia là từ tám năm trước, còn mấy cái trước mặt mày đều là xe mới cả. Tao chả rõ ông Nhất mua tặng con trai hay do cậu gửi về nữa, chỉ biết nay bà Kỳ bắt mấy thằng đem ra sân rửa.

- Ờ mà cậu nhà mày cũng sắp về rồi còn gì?

- Ủ, sắp rồi. Hai mốt cậu về. Mong lắm

Gớm Hằng chả quan tâm, Hằng là Hằng chỉ mong tới tháng chín cậu đưa bà Kỳ, bà Hoà và cô Hoài đi chơi cho Hằng với chú Hoàng có không gian riêng thôi. Hằng lê la buồn đura với con Giang mỗi tới trưa mới vác mặt về nhà, đang định xúc cơm mang ra cho chú Hoàng thì nghe bà Hoà bảo cô Hoài đã đi rồi. Cái thứ ở đâu xềnh ra là tranh công cướp việc của người khác, ghét ghê à. Hằng ỉu xiu nằm bẹp trên giường, chú Hoàng ở xí nghiệp cũng không được vui cho lắm. Nếu biết trước vợ qua thì nhất định ban nãy khi xuống xuống giám sát nhân viên anh đã mang điện thoại theo, giá kể như vậy thì đâu đến nông nổi nào? Vợ cũng đâu phải giận tím tái mặt mày như thế?

- Khai mau! Là con nào? Con nào mà nhắn tin cho chồng em "Đur vị lên đỉnh đêm qua sớm nay vẫn còn xao xuyến mãi trong tim" hả? Đêm qua rốt cuộc anh "leo núi" với con nào? Lên hẳn tới đỉnh cơ à? Gió trên đấy mát không?

...

- Ôi dào tin nhắn rác vớ va vớ vẩn. Đêm qua anh ngủ ở nhà vợ không nhớ à? Vợ yêu chưa già mà đã lẫn thế?

Ủi nhỉ? Tối qua rõ ràng anh còn giúp chị nhỏ thuốc mà, sáng nay tỉnh giấc anh vẫn ôm chị trong lòng thì chuồn đi đâu được cơ chứ? Cái con mặt nết, chị định gọi té cho một bài mà anh Hoàng ngăn cản, tại anh cứ hiền quá nên gái nó mới thích trêu đấy. Cứ như mấy ông mặt khó đăm đăm quanh năm suốt tháng làm gì có em nào dám bén mảng. Chị bức bối trút hết lên chồng, anh sợ mất mặt với đồng nghiệp nên không xuống nhà ăn mà dùng luôn bữa trưa ở văn phòng, xong xuôi còn khen thịt kho tương ăn kèm rau củ luộc ngon hết sảy vợ ạ.

- Gớm anh Hoàng nịnh vợ ngọt thế? Ai không biết còn tưởng vừa làm chuyện gì có lỗi ấy. Đạo gần đây trông Hoài có da có thịt ghê, ngon thế này mà bị chồng cấm sùng thì hơi phí nhỉ?

Chị Kim ôm văn kiện ghé qua văn phòng sắp xếp xin chữ ký, tiện thể đá đều luôn. Anh Hoàng trừng mắt nhìn chị, cái anh này rõ hăm, trêu chút xíu thôi làm gì mà căng. Thứ đàn ông ở đâu phong độ dễ sợ, hỏi trai trẻ năm nào cũng đạt huy chương vàng môn chạy dài cấp quận đấy. Chẳng bù cho thằng Niệm con nhà di anh, có mỗi việc ghi danh vòng sơ tuyển cũng lười, cơ mà chả có cái đại hội thể thao nào vắng mặt nó và đồng bọn. Tụi nó bán đủ thứ luôn à, từ nước ngọt, bia đến sữa cho trẻ em, đồ để trong thùng đá mát lạnh ra ý, được cái trời nắng chang chang thành ra đất hàng như tôm tươi. Nhóm bọn chị họ hàng thân thích nên được miễn phí, con Hoài tưởng bỏ nó cùng đẳng cấp với bọn chị cơ, định thò tay thò nước chứ, bị Niệm gạt lại ngay, cho chừa cái thứ nhà quê kém sang.

- Đưa cho chị đi...đi...mà...khát quá!

Vừa nói vừa ho nom phát tòm, năn nỉ thế rồi nhưng Niệm chẳng hề thương xót. Nó cấm tiết không cho Hoài động vào đồng nước mát, mùa hè trời oi

bức mồ hôi đổ ròng ròng mà nó lấy ra cái bình giữ nhiệt cất trong balô rồi rót trà nóng đưa cho con nhỏ mới đều chứ. Hoài chắc cay lắm, vừa nhâm nhi chén trà vừa kiểm chuyện xía xối.

- Thanh niên trai tráng ngồi trên khán đài nhìn người ta chạy bên dưới mà không biết nhục à? Da mặt dày cỡ nào thế?
- Gần bằng người bên cạnh.

Niệm đứng đỉnh đáp, Hoài khích tướng.

- Nếu như hôm nay có người dẫn đầu môn chạy dài thì đây sẵn sàng khom lưng cúi đầu ạ người đó ba tiếng.

Ồi dồi thách cho nó vui miệng hả? Chạy dài thì tám vòng sân vận động thì mọi người hầu hết đều chạy được nửa vòng rồi, riêng anh Hoàng đang dẫn đầu đã bước qua chiếc vạch đánh dấu hết vòng thứ nhất, thằng Niệm có vất chân lên cỏ cũng chẳng đuổi được. Cơ mà nó mắc bệnh tự tin thái quá hay sao ấy, cứ thể phi thẳng xuống sân vận động, làm vài động tác khởi động rồi bắt đầu chạy, nó lần lượt vượt qua từng người một dưới sự kinh ngạc của cổ động viên trên khán đài, cuối cùng, đuổi kịp anh Hoàng khi cả hai người cùng hoàn thành vòng chạy thứ tư, và rồi như một trò đùa, khi nó về đích thì anh Hoàng mới kết thúc vòng thứ sáu. Sau đó anh Hoàng khiêu nại với ban tổ chức thằng bé không có trong danh sách dự thi, đúng quá rồi mà ông trọng tài kiểu tiêng tiết ấy, lưỡng lự hỏi Niệm có muốn đăng ký để lấy giải không? Niệm lắc đầu từ chối, hiển nhiên huy chương vàng vẫn thuộc về anh Hoàng. Niệm nó cũng có quan tâm mấy đâu, hết đại hội nó ăn chia tiền lãi với đồng bọn xong thì chạy qua chỗ Hoài, vênh cái mặt rõ kiêu.

- Vừa nãy có người hứa cái gì ấy nhỉ?
- Ai hứa cơ? Hứa với ai? Quên rồi!

Hoài lật lọng, Niệm bực mình cầm xấp tiền lãi đập vào trán Hoài. Hoài hơi cười cười, vui vẻ thú nhận.

- Thực ra ngay từ đầu chị đã biết, Niệm chắc chắn sẽ dẫn đầu. Chị Hoài ạ Niệm, ạ, ạ, ạ. Được chưa?

Niệm ngẩn ngơ đánh rơi cả xấp tiền, phải công nhận rằng trông Hoài lúc đó rất đáng yêu, chị bắt chước điệu bộ của nó chạy ra thủ thi với anh Hoàng rằng ngay từ đầu Kim đã biết anh Hoàng sẽ dành huy chương vàng. Anh cười vang, phần khởi mua kem cho chị. Suốt những năm qua chị đã từng hẹn hò với rất nhiều người nhưng không ai mua được cho chị cây kem có vị như thế, vị ngọt của tình đầu. Cả một bầu trời kỷ niệm ùa về khiến lòng chị nao nao, đành kiếm bữa cái có phân xưởng gấp chút trục kieu sếp qua đó gấp, anh Hoàng tin liền, vội vã đi theo chị. Chị Hoài thấy chồng vất vả chạy ngược chạy xuôi suốt ngày thì thương lắm, chị dành cả một buổi chiều lên mạng học cách bấm huyết giải toả căng thẳng rồi hì hụi đi chợ mua hương liệu cần thiết để nấu nước. Xâm tới anh Hoàng về nhà thấy vợ khệ nệ bê chậu nước thơm ra ngoài phòng khách tự nhiên người ngợp nhẹ nhõm hẳn, vui vẻ gọi Hằng ơi qua bóp chân cho chú. Chị Hoài lí nhí bảo thôi để vợ làm cho, bé Hằng đang đau mồm, ngật nổi chồng chị phản đối.

- Ôi dào, xoa bóp nó phải có tay nghề chứ vợ tưởng cứ làm là làm được à? Gọi con Hằng vào đây cho anh, nó đau mồm chứ có đau tay đâu?

Hằng được triệu kiến vui như mở cờ trong bụng, đang sẵn con tức cô Hoài nên nó tíu tít phi ra ngoài ôm lòng bàn chân của chú vỗ về. Chú thư thái ngã người vào ghế đệm, thì thoảng Hằng điểm cho mấy huyết chú sượng cười ha ha. Ôi chao, nom cô Hoài tui thân mật đó hoe thương chưa kia? Cho chừa cái tội đập Hằng xuống đất nghe, thôi thì lúc đó do Hằng gây sự trước nên Hằng chịu, chứ bây giờ á, Hằng làm gì có lỗi gì đâu nhờ? Do chú Hoàng yêu cầu mà, không lẽ Hằng lại cãi? Chắc cô Hoài cũng biết thế nên đâu dám mắng Hằng đâu, phải cun cút lùi lên phòng chơi với con Bông kia kia, tội ghê cơ!

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Chàng rể của mẹ Hoà

Mỗi lần Bông chu mỏ thơm chị Hoài là cô Bích lại thấy ngứa hết cả mắt. Con mẹ này nhiều khi nhạy cảm thái quá, có mỗi chuyện xoa bóp anh Hoàng không nhờ thì càng tốt chứ sao? Ông ấy có cho tiền cô cũng không bao giờ cúi xuống hầu hạ như thế nhé, góm đi giày cả ngày cái chân thúi chết đi được, ai dại đâu mà đâm đầu vào. Bà Hoài kiểu hăm nặng nên mới buồn đó. Hay bà này tâm lý thích ngược nhỉ? Cứ phải được ăn hành như ở với anh Niệm mới sướng? Có lần chị đang bận tóc chuẩn bị đi mua vải với anh Hoàng thì anh Niệm nổi hứng bắt chị ở nhà ở nhà rửa chân cho anh. Khoảnh khắc chị cúi xuống cũng là lúc anh giậm chân hất nước bắn tung toé. Chị bình thân bê chậu nước đổ đi, lát sau đem vào chậu nước mới rồi dịu dàng bảo.

- Ngồi ngoan chị rửa chân cho, lát nữa sau.

Giọng chị Hoài khi ấy thò thê dễ thương kinh khủng khiếp, anh Niệm nhất thời mất cảnh giác nên không để ý chậu nước có màu khác thường. Chị Hoài mang đôi bao tay ni lông trùi nển đem đưa từng chút nước một tấp vào chân anh. Thế rồi, chuyện gì đến cũng phải đến, tới chập tối thì chân anh Niệm bị nổi mẩn, hỏi ra mới biết chị Hoài đã vắt nước lá khoai ngứa bỏ vào chậu. Mặc cho chị giải thích chị chỉ muốn đùa chút cho vui, anh Niệm vẫn cứ khăng khăng chị định giết anh. Quả thật người bình thường đụng phải cái lá đó ngứa ngáy qua loa xong thì thôi, nhưng anh Niệm không như thế, da anh nhạy cảm hơn rất nhiều, mẩn đỏ từ chân bò lên người, sau đó thì sốt nặng. Một người lêu lổng suốt ngày như anh phải nằm im trên giường nào có khác sống trong địa ngục, thú vui của anh trong suốt những ngày đó là hành hạ kẻ thù. Chị Hoài phần vì ăn năn, phần vì sợ anh mách di Kỳ nên hết sức nhu thuận.

- Chị nấu cháo hành rồi đây này, ăn cho mau khỏi nhé!
- Nóng.
- Thì chị thổi cho nó nguội á! Nào, Niệm ngoan nào...
- Đắng miệng, nuốt không nổi.
- Thương mà, cố chút thôi, ăn lưng bát con thôi ý.

Đỗ được anh Niệm mở miệng là cả một quá trình đầy gian nan, chăm một người ốm và khó tính như anh ấy trong suốt nhiều ngày liền quả thật cực vô cùng. Bởi vậy nên chị Hoài mới nổi điên khi phát hiện ra sự thực phũ phàng là, những nốt mẩn đỏ từ ngày thứ ba trở đi do anh Niệm tự về, còn những nốt mẩn đỏ ban đầu do dị ứng thì bôi thuốc sau hai ngày đã lặn luôn rồi. Vẫn như thường lệ, chị cầm chổi dọa đánh, anh Niệm chạy một lúc thì đột ngột dừng lại, đưa hai nắm tay tới trước mặt chị Hoài, hỏi chị tập tằm vòng tay không tay có? Chị ngập ngừng đoán, và lần nào, chị cũng đoán trúng bên tay có cherry. Vị ngọt của trái chín khiến chị quên khuấy mất con giận phùng phùng, ngay lập tức nhoeo miệng cười tự sướng.

- Eo trăm lần trăm trứng, chị siêu nhờ Niệm nhờ?

Có một điều chị mãi mãi không biết, cả hai tay của anh Niệm, tay nào cũng có cherry. Anh Niệm tuy tính toán từng quả cherry với chị Hoài nhưng với Bích anh thoáng lăm, thích ăn bao nhiêu cũng được. Thực ra anh Niệm thương cô chẳng thua kém gì anh Hoàng thương chị Hoài, chẳng qua anh ấy không biết nói lời hoa mỹ như anh trai cô thôi. Anh Hoàng miệng thì dẻo dầy nhưng hơi đụt, nhiều lúc vợ buồn mà chả hiểu vì sao vợ buồn đâu, phải đợi Bích khai sáng mới ăn năn mở tủ lạnh lấy lon nước mía đem lên nịnh vợ.

- Vợ yêu giận anh vì anh để cái Hằng bóp chân á? Thôi anh xin mà, anh tưởng nó quen nghề rồi thì cứ để nó làm chứ anh nào có ý không cần vợ. Anh không cần vợ thì cần ai chứ? Thương vợ nhất luôn ý, vợ tha cho anh nha...vợ...vợ nói gì với anh đi mà...đừng lạnh lùng thế mà. Vợ uống chút nước đi cho hạ hỏa, nha!

Chị nghe chồng thở thè bên tai chợt thấy mát ruột mát gan, những hôm trời oi như này tu lon nước lạnh thì nhất rồi còn gì nữa. Ấy thế mà ở nhà với mẹ Quỳnh mỗi lần chị mở tủ lạnh ra thôi mẹ đã mắng mày nốc cho lăm vào rồi ho như quốc kêu chứ bỏ béo gì? Tính ra ở với người dễ tính như ông xã vẫn sướng hơn, bất kể có mâu thuẫn lớn như nào thì cuối cùng anh vẫn là người xuống nước trước. Chị mỉm cười ngả vào lòng anh, Bông thấy ba mẹ tình cảm tự dung tui thân ghê gớm.

- Mẹ Hoài cho Bông ra rìa á? Bông tô màu xong lâu lắm rồi mà mẹ chả thèm đoái hoài gì cả. Bông giận ghê lắm á!
- Đâu có, mẹ vừa khen rồi mà, tranh Bông tô đẹp thế chứ nì.
- Nhưng mà khen ít thế thì vẫn chưa đủ đâu ý!

Bông chu mỏ lý sự, mẹ phải khen đi khen lại mười lần Bông mới hài lòng cười tùm một cái. Bông đang định lấy bức tranh con gấu trúc ra cho mẹ khen tiếp thì nghe có người gọi Bông to ỏi là to ý, cứ Bông ơi, Bông ơi, nghe ầm ầm như kiểu ông ba bị đến bắt Bông đi á. Eo ôi sợ chết khiếp á, Bông chui luôn vào lòng ba Hoàng nha, ba bồng Bông xuống dưới, cả mẹ Hoài với cô Bích cũng đi theo.

- Bông ơi, Bông của ba! Ba về rồi nè Bông ơi, ba Bách nè Bông, Bông ơi ba xin lỗi Bông, Bông ơi qua đây với ba, Bông ơi!
- Ở cái chú này không mang bị á? Không phải ông ba bị á? Nhưng ba Bông là ba Hoàng cơ mà, đâu phải ba Bách đâu?

Có người nghe con gái lú lo suyết rớt nước mắt. Chuyện tày đình như thế mà Bích nở lòng nào giấu anh suốt mấy năm trời, lúc về tới sân bay nhận được tin nhắn con gái lớn tướng rồi đẩy anh còn tưởng anh Hoàng trừu, phải khi nhìn thấy con anh mới thực sự hiểu thế nào là đúc từ một khuôn ra. Rõ ràng rành như thế mà con mẹ nó còn chối. Bích chẳng hề để ý đến cảm nhận của anh, em ấy chỉ chăm chăm hỏi.

- Sao tự dung về sớm thế? Tưởng hai mốt về cùng anh Niệm cơ mà? Đừng có nói là anh Niệm cũng về rồi nhé?
- Niệm về hay chưa không phải việc của em. Việc của em là thưa chuyện với gia đình để trả Bông cho anh, con của anh phải gọi anh là ba, chứ không phải chú, em hiểu không?

Hiểu! Đá đều cô chứ gì? Anh tưởng cô thích để con gọi mình là cô lắm hả? Con của anh? Nghe oai gớm! Cái lúc cô chửi ềnh ra phải trốn chui trốn lủi dưới què thì anh ở đâu? Anh ở nước ngoài ăn sung mặc sướng chứ ở đâu nữa? Cô vừa cho anh ăn ốc vừa không bắt anh phải đồ vỏ, anh chẳng cảm ơn được câu nào thì thôi lại còn nằng cô chia rẽ tình cha con. Ưc quá, cô khóc nức nở. Con Hằng liếc thấy bà Hoà đi chợ về vội chạy ra xách làn đỡ bà, thò thè đường mật.

- Cô Hoài ton hót hết mọi chuyện cho cậu Bách rồi bà ạ. Giờ cậu đến đòi Bông á, cô cậu ầm ĩ thế con sợ hàng xóm láng giềng người ta biết hết rồi ý. Eo ôi thế này thì cô Bích làm sao mà lấy chồng đây bà nhỉ? Tất cả là tại cô Hoài á, cái dạng phụ nữ hay hót léo như cô ý đáng sợ nhờ bà nhờ?

Bà Hoà nghe chuyện máu nóng xộc lên tới tận não, ở đâu cái thứ con dâu mồm mép tép nhảy thế hả? Đã vậy thằng Hoàng còn bênh vợ mới điên chứ, mẹ đẻ ra anh mẹ chả thừa hiểu, không có con vợ đứng đằng sau giật dây thì anh làm sao mà nghĩ ra được cái trò đó? Con ranh con thay vì hối lỗi, nó lại ghé tai bà ti tê.

- Mẹ giấu chuyện của bé Bông chẳng phải mục đích là để mai sau cô Bích kiếm được tám chồng từ té hay sao? Con hỏi khi không phải chứ mẹ nhầm được mồi nào ngon hơn cậu Bách rồi ạ?

Chưa! Đào đâu ra thằng nào xuất sắc như thế? Hồi xưa nó học cùng lớp với con nhà dì Kỳ đó, trái với Niệm suốt ngày đội sổ, điểm số của Bích lúc nào cũng cao chót vót. Gớm con người ăn học đàng hoàng có khác, nói năng gãy gọn dứt khoát, trình bày đến đâu là bà thấy thuyết phục đến đấy. Sau gần hai tiếng tra khảo ba bé Bông, lòng bà Hoà khoan khoái nhẹ nhõm ghê lắm. Ôi chao bà bây giờ là mẹ vợ tương lai của tiến sĩ nhà, thách thằng nào dám cười chê bà. Có mà ra đường người ta lại ngưỡng mộ bà quá đi ý chứ.

- Được rồi, bé Bông thì con phải dỗ từ từ, còn chuyện của con với con Bích mẹ tùy hai đứa tính. Thôi con về nghỉ ngơi đi... ờ mà mẹ tưởng hai mốt con mới về cùng Niệm chứ nhỉ?

- Dạ nhà có giỗ nên con về trước ạ.

Con rề mẹ Hoà lễ phép đáp, mẹ nom anh mẹ ưng dễ sợ. Cô Bích thấy mẹ chằm anh Bách tự dưng ức nghẹn, ngất nổi cô không có gan cãi mẹ nên chỉ dám tìm chị Hoài gây sự. Chị thế mà tránh được cái tát của cô, hai tay còn nhanh nhẹn bắt lấy hai tay cô, dí đầu cô xuống giường dạy dỗ.

- Chị nói Bích nghe bây giờ Bông còn nhỏ còn dễ dụ, chứ để lớn thêm một thời gian nữa con bé khôn ra nịnh nó gọi là mẹ hơi bị khó đấy, đến lúc đó mất con vào tay chị thì đừng trách nhé!

Chị Hoài chỉ dọa thôi nhưng lại điểm trúng huyết của cô em chồng. Bích nằm bẹp dí một chỗ, nước mắt ứa ra không ngừng. Bây giờ thừa nhận Bông phải chăng sẽ là rất bất công với anh Niệm? Bôn ba làm ăn nơi xứ người ngần ấy năm, dùng một cái về nước biết tin người mình thương thăm bấy lâu nay đã sinh con cho thằng khác, liệu có người đàn ông nào chịu được? Cô biết có thể cả đời anh cũng không quên được nỗi đau này, nhưng xin anh thứ lỗi cho cô, cô thêm lần nghe hai tiếng "Mẹ ơi!". Niềm khát khao đó cháy bỏng đến mức cô quăng hết cái gọi là sĩ diện hão, hạ mình nhờ chị dâu chiều cổ. Chị đồng ý ôm Bông dỗ ngọt.

- Eo ui cô Bích có em búp bê xinh ơi là xinh nha. Bông gọi cô Bích là mẹ rồi cô Bích cho Bông chơi.

- Bông ư thêm á.

- Nhưng mẹ Hoài thêm lắm ý. Bông năn nỉ cô Bích giúp mẹ Hoài đi mà. Nha! Bông không thương mẹ á?

Có chứ, Bông thương mẹ chết đi được nè! Bông có đây búp bê đẹp, Bông sẵn sàng cho mẹ luôn nhưng mẹ ừ chịu, mẹ thích con búp bê tóc vàng hoe của cô Bích cơ. Bông ngoan ngoãn khoanh tay xin nhưng cô lắc đầu, bắt đắc dĩ, Bông đành xì mặt lí nhí.

- Mẹ Bích cho mẹ Hoài em búp bê đi mà!

Cô Bích nghe con bi bô mà sượng mắt ngủ cả đêm. Sáng sớm hôm sau cô vừa thức giấc đã nghe tiếng anh Bách dưới nhà, nghe lời chị Hoài anh chưa ép Bông gọi ba vợ, quan trọng nhất vẫn là lấy lòng nàng ta trước đã. Công nhận trẻ con dễ thân thật, hôm qua Bông gặp chú Bách còn kiêu lắm cơ, thế mà hôm nay chú đem em gấu bông to bự qua đã quán chú đã ngoan luôn rồi. Cô Bích nhìn hai cha con cười đùa khanh khách chợt thấy âm lòng, anh Hoàng tuy thương Bông nhưng chỉ dừng lại tình cảm bác cháu, anh Bách thì khác, ánh mắt anh ấy nhìn Bông chứa đựng tình cảm vô bờ bên của cha dành cho con gái. Cô hạnh phúc thay cho con, còn về phía mình, cô chủ động giữ chừng mực với anh. Không phải vì cô ghét bỏ gì anh, chỉ đơn giản là cô sợ làm tổn thương anh Niệm. Hơn ai hết, cô biết tính chiếm hữu của anh Niệm cực lớn. Hồi xưa có đợt anh Bách chỉ cho chị Hoài cách học thuộc từ mới nhanh, cô thấy hay hay nên lần la trèo vào lòng anh nghe giảng, tình cờ đúng lúc anh Niệm đi đá bóng về, chứng kiến cảnh đó anh giận khùng khiếp. Chỉ vì anh thương cô không nỡ mắng nên bao muộn phiền trút hết lên chị Hoài, khổ thân chị!

- Bông bay trứng đầu hay sao mà mặt sưng mảy sía thế?

Chị Hoài mĩa mai, anh Niệm câu tiết xé vỡ chị gấp tàu bay giấy phi tứ tung. Chị cảm chối quét nhà mãi cũng mệt, chán nản nhặt một mẩu giấy gấp hạc rồi dí cái mỏ nó vào mặt anh Niệm, mồm mở treu chọc. Bình thường bị nhột là anh sẽ cười rồi đấy, nhưng hôm đó anh buồn Bích thành ra chỉ lạnh lùng nằm lì trong phòng bó bữa. Dì Kỳ xót con trai nên nhờ chị Hoài tìm cách dỗ em nó. Chị vâng lời đi đem thịt kho quẹt, tôm rim, ruốc, muối vừng, trứng luộc tán nhuyễn, chia làm năm loại nhân khác nhau, sau đó dùng lớp com bên ngoài làm vỏ, nắn thành những viên nhỏ xíu hình quả trứng chim cút đem lên phòng dỗ anh Niệm.

- Niệm, dậy đi chị cho cái này, ngon lắm!

Trong khi Bích ngồi bên cạnh tôm tèm chén hết mấy chục viên com thì anh Niệm vẫn nhắm mắt làm kiêu. Chị Hoài mất kiên nhẫn bốp hai bên má anh rồi tranh thủ nhét luôn viên com vào, sau đó dùng tay chặn ngang miệng không cho anh có cơ hội nhả ra. Anh tuy lườm chị nhưng xong vẫn ăn, anh với Bích ăn hết cả hộp com đầy luôn. Bích nhớ cái dáng vẻ đáng yêu của anh khi ấy quá, càng đến ngày anh về, Bích càng nhớ anh nhiều hơn. Mỗi lần bóc lịch là một lần Bích mong thời gian trôi nhanh thật nhanh. Khắc khoải đợi chờ mãi rồi cũng đến một ngày, Bích xé đi tờ lịch thứ hai mươi của tháng tám, nhìn con số hai mốt to rõ ràng mà trống ngực cô đập dồn dập. Là hôm nay rồi, chính là hôm nay, đúng bảy giờ tối, chiếc máy bay đó sẽ hạ cánh! Bích mỉm cười nhìn vào túi quà màu xám trên giường cô chuẩn bị cho anh, bên cạnh đó có một chiếc túi màu cam nữa, là đôi giày cao gót cô mua tặng chị Hoài. Tính theo năm sinh thì chị sang tuổi mới từ Tết rồi, nhưng tính theo ngày sinh thì hôm nay bà ấy mới tròn ba mươi hai, đầu ba mà người ngòm ngon dễ sợ, so về mặt mộc khéo ăn đứt khối người mẫu cùng tuổi. Sờ đi cô nhớ sinh nhật chị vì vào ngày này của cách đây rất nhiều năm, có một kỷ niệm ngọt ngào khắc sâu mãi trong tim cô. Hôm ấy chả hiểu anh Niệm đi đâu mà cảm về một bó hoa hồng xếp hình trái tim to sụ, ở viên còn có baby trắng lỏm đóm nom đẹp mê li luôn à. Rồi anh cứ tùm tùm cảm bó hoa dầm dứ trước mặt chị Hoài, chị hình như cũng thích thích, cô thấy chị liếc qua mấy lần, nhưng vẫn nghi hoặc thắc mắc.

- Tự dưng có bão à mà tốt thế? Chắc lại bị phạt chép bài nên mới cần lấy lòng con này để nhờ chép hộ chứ gì?

- Thêm vào.

Anh Niệm cầu, đoạn anh thân nhiên đem hoa tặng cho cô. Mặt chị Hoài ngần tẩn đi á, kỷ niệm lần đầu tiên anh tặng hoa cho cô thế nào lại trùng đúng sinh nhật chị, bởi vậy nên hàng năm mỗi khi tới ngày này Bích đều mua đồ tặng chị, căn bản cứ nghĩ tới chuyện năm xưa mẹ ấy bị ăn dưa bỏ lại thấy tội nghiệp. Chị Hoài nhận quà của em chồng bỗng ngẩn cả người, con bé đàn hạnh nhưng được cái sống tình cảm ghê, chị ôm nó thủ thủ cảm ơn, không có Bích chắc chị quên xừ luôn sinh nhật mình rồi. Căn bản mấy hôm nay bận quá, dẫu trường mà, làm gì có cái đám cỗ nào là không đến tay? Đặc biệt là đám nhà di Kỳ, người mẹ Hoà thương như em gái ruột. Di tin chị nên hôm nọ chọn xong món di giao luôn thực đơn và thẻ ngân hàng, tất cả tùy chị tính toán. Bánh trái chị đặt tất chỗ quán nhà cô Nguyệt, món Âu chị thuê mấy ông đầu bếp ở nhà hàng năm sao về làm cho chuẩn, còn mấy món dân dã thì các ông các bà trong họ quen ăn đồ gia đình nấu rồi nên bọn chị tự chuẩn bị. Bọn chị ở đây là mấy chị em dâu nhà họ Dương, ba Thuận với chú Nhất thực ra là anh em họ ba đời đấy. Nhà chú nhiều giúp việc hỗ trợ nhưng cổ to nên bọn chị cũng chả đỡ nhàn đi chút nào, nhất là người đảm đương vị trí bếp trưởng như chị, hề có việc gì các chị em lại í a í ới, gồm một bà người luôn. Thêm cả một số món đặc sản miền biển chị không đứng chỉ đạo được mà phải đích thân nấu, căn bản tại cái mồm thẳng Niệm nó tính như quý sử ấy, hồi xưa có đợt chị mai mạy đồ nhờ người khác làm hộ đĩa nộm sứa hoa chuối mà đến bữa nó không hề động đũa. Chị giả bộ kêu chị nhọc công chuẩn bị mất cả sáng đấy, Niệm ăn chút đi nó mới chịu gấp một gấp, tuy nhiên chị đưa lên mũi ngửi nhẹ rồi vút luôn sang bát chị.

- Xạo nó quen!

Dã mạn cái thẳng, còn chê sứa bị tanh nữa chứ. Ừ thì cũng hơi tanh thật, nhưng ngon mà, anh Hoàng với Bích vừa ăn thun thút vừa khen chị khéo tay. Chị có cái loại mũi tinh hơn chó như cậu mới phát hiện ra thôi, thế nên từ đó hề nấu hải sản cho thẳng bé thì chị sẽ tự tay nấu cho an tâm. Nhiều món nên mới chỉ sơ chế qua thôi áo chị đã thấm đẫm mồ hôi, lật đặt chạy về nhà thay đồ thì bất gặp ông xã đang nằm bẹp dí trên ghế sofa.

- Ô hay anh không dậy chuẩn bị đi đón cậu đi còn gì?

- Đón với chả đưa, rách việc. Cứ ngỡ chỉ là bữa cơm thân mật giữa hai gia đình thôi, ai ngờ chủ di làm thấy lố à. Cả ba Thuận mẹ Hoà nữa, có đợt anh đi thực tập bên Sing về ba mẹ ở trên sân thượng hóng gió mãi còn chả ai thèm xuống, thế mà con nhà người ta thì hai cụ dậy từ sáng sớm tỉnh mơ ăn diện rồi sang bên đó tiếp khách họ.

- Ôi tại chồng đi Sing có năm ngày chứ chồng thử đi một năm xem, khéo mẹ Hoà khóc lạt cả nhà ý chứ.

- Ừ, cũng đúng. Thế chắc vợ khóc lạt cả thành phố mất vợ nhỉ? Lát vợ nhớ đánh tiếng với di nhờ sáng kiến của anh mà doanh thu xí nghiệp kẹo bánh quý vừa rồi tăng gấp rưỡi nhé.

Vợ gật đầu khiến lòng anh phần chần hẩn lên. Vợ anh hay lắm, nhớ có lần hai di cháu đang buồn dưa, vợ vô tình ca thán anh đi làm về muộn vất vả, đêm đến di thủ thủ với chú Nhất thẳng Hoàng có nhiều năm kinh nghiệm, tính tình trung thực đưa lên quản lý cũng xứng đáng. Anh hi vọng lần này sẽ xuôi chèo mát mái như lần ấy, tiếc rằng thay vest xong xuôi sang bên đó chả thấy chủ di khen ngợi anh gì cả, ông Giám đốc xí nghiệp thẳng chín về hưu đang ngồi uống trà lù lù trước mặt chủ mà chủ cũng hề động tới việc bổ nhiệm sắp tới. Kiểu này chắc chắn là tại vợ quên chưa thưa chuyện với di rồi, bực bội, anh xông xuống bếp tìm vợ hờn trách.

- Vợ thật, chồng nhờ có mỗi một việc mà cũng quên, dặn vợ như dặn củ sòi ý. Vợ chả thương chồng gì cả!

- Thế em đang làm cỗ cho nhà ai đây hả chồng? Sớm tỉnh mơ anh còn đang say giấc nồng thì em đã dậy cùng cái Huyền với cái Ngọc ra bến xe Giáp Bát lấy đồ hải sản tươi mẹ Quỳnh gửi lên rồi. Hết cỗ sáng, cỗ trưa, giờ lại chuẩn bị cỗ tối, anh có biết cả ngày hôm nay em chưa được nghỉ tay lúc nào không? Thời gian đâu mà thưa chuyện với di?

- Gồm em tưởng chồng em là con nít à? Nói tụi con Hằng một nghe còn có lý chứ em bếp trưởng chỉ việc đứng chỉ tay năm ngón thì nhàn tênh chứ bận cái nổi gì? Cứ thích làm màu!

Chị Hoài đã nhọc thì chớ, nghe chồng lý sự tự dưng sôi hết cả máu, mắt tập trung thành ra bị dao cứa lúc nào không hay. Chị phải bỏ hết chỗ hành đang thái dở, vừa mới xả nước rửa tay thì nghe bé Hằng la thất thanh. Cái con này ban nãy chị đã dặn đi dặn lại hoa hồng bông to nhưng lắm gai con phải cẩn thận kéo bị đâm mà nó có để vào tai đâu, chị thờ dãi quay ra gỡ gai cho nó. Máu ở vết cứa trên tay chị dính vào tay nó, anh Hoàng không biết lại tưởng con bé bị thương nặng, anh hốt hải chạy lên nhà xin di Kỳ bông gạc cho Hằng.

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ngày cậu về

Lúc đi xuống anh mới nhận ra tay Hằng chỉ xước một chút thôi, người bị đau hơn là vợ mới đúng. Thế mà vợ gan thật, chả thấy nói gì, anh đưa bông còn không thèm dùng, chỉ rửa thêm một lần nước rồi dán miếng urgo nhỏ. Đến khổ cái bà vợ hay dối, chồng nói chút xiu thôi mà làm mình làm mẩy hại chồng phải nịnh bả bọt mếp mới nguôi ngoai.

Chị Hoài ướp xong mấy món nướng thì di Kỳ gọi chị lên phòng chọn đồ giúp di, anh Hoàng ngấm ngấm nháy mắt vợ, chị tất nhiên hiểu ý anh, cơ mà

trông đi đang tuổi phơi phơi tự đứng chĩa mũi nói chuyện không đầu. Dĩ ăy ă, cả tú quần áo mà vẫn cứ kêu không có đồ mặc đi đón con trai, nom đi phần khỏi chị thêm quá cơ, đời này liệu chị có được đi đón con như đi không nhỉ? Thôi chị chĩa dăm mong xa, chỉ cần có con là được rồi. Mắt cả tiếng đi mới tìm được bộ áo dài ưng ý, chị đeo thêm chuỗi ngọc trai cho đi rồi cẩn thận giúp đi dặm phần. Dĩ Kỳ thích nhất là được con bé Hoài trang điểm cho, tại trông cái mặt nó tự nhiên chứ không loè loẹt như thợ làm

- Ô nay em chồng về mà chị dâu ăn mặc tuềnh toàng thế hả?

Tuy hai nhà chưa từng nói về chuyện nhận con nuôi nhưng trong thâm tâm mẹ Hoà và dĩ Kỳ luôn coi con của người kia như con mình, bởi vậy khi nhắc tới cậu Niệm trước mặt chị dĩ hay thích dùng từ "em chồng" cho thân mật.

- Có chứ ă, lát nấu nướng xong con về nhà thay đồ.

- Thi thoảng phải bắt chồng dẫn đi mua sắm nhẽ. Bọn đàn ông mình không tiêu tiền của họ thì họ cũng cho gái thôi, cứ mạnh dạn con ă. Thăng Hoàng khờ lắm, dĩ sợ nó vô tâm.

- Đâu có dĩ, anh chu đáo lắm. Đợt vừa rồi có tiền thưởng anh chủ động dẫn con ra trung tâm thương mại mua đồ mà.

Hình như tiền thưởng vì doanh thu quý tăng thì phải? Thấy ông Dũng khoe thế, ơ mà ông ấy sắp về hưu rồi nhỉ? Nhớ ra chuyện hệ trọng, trang điểm xong xuôi dĩ Kỳ liền tìm chồng bàn bạc. Chú Nhất gật đầu đồng tình, trên đường ra sân bay có thời gian nói chuyện với Hoàng chú kêu anh chuẩn bị tháng chín bổ nhiệm lên chức. Anh hay tin sướng muốn xỉu, ngay lập tức gửi ngàn trái tim về cảm ơn vợ yêu. Chị Hoài nhận tin nhắn của chồng ngẩn tò te chẳng hiểu mô tê gì sất. Chị dĩ nói cái gì đầu nhỉ? Nhưng thôi, công việc của chồng thuận lợi thì người làm vợ dĩ cũng mừng.

- Chị Hoài ơi hết sả rồi có cần đặt thêm không?

Giọng cô Bích lạnh lạnh, cả cô Hồng Ngát, cô Ngọc Nhi, cô Gia Tuyền cũng sang giúp từ lúc nào, ôi chao cái bọn này bình thường bát ăn xong còn vớt cho mấy bà chị dâu mà bữa nay lại nhiệt tình dễ sợ. Chị cười tùm kêu các cô không cần gọi mất công, để chị ra vườn đằng sau nhổ cho. Nhà dĩ có bụi sả tốt lắm, đối diện đó là gốc táo mèo, nơi ưa thích của Niệm mỗi lần đọc sách. Thăng nhỏ học dốt nhưng ham đọc lắm, nó có cả phòng riêng chứa toàn sách kinh tế to như cái thư viện quê dĩ vậy. Mỗi khi chìm đắm trong những trang giấy Niệm lại hiền và im lặng đến lạ thường, nhất là khi ráng chiều vàng chiếu trên khuôn mặt không góc chết của nó, dĩ cảm giác như cái thằng vừa giầu buộc tóc của dĩ ban sáng và cái thằng trước mặt không phải một người. Phải tới khi chiếc máy cắt cỏ gặp vấn đề, dĩ mở miệng cầu xin sự giúp đỡ nó mới hiện nguyên hình là một con quỷ ác độc. Nó ngẩng đầu nhìn dĩ, hơi cười khẩy, cái nụ cười tà mà ăy thực sự khôn nạn không sao tả xiết. Thế rồi, nó chăm chú đọc tiếp, bỏ mặc dĩ phải ngồi trên chiếc máy cắt cỏ chạy lòng vòng quanh vườn mãi.

- Nút tắt ở đây, ngốc!

Còn chứ dĩ nữa chứ, ngay từ đầu dĩ biết chiếc máy không có vấn đề gì thì chạy ra tắt cho người ta một cái có mất tí sức nào đâu mà cũng phải đợi đọc xong quyển sách mới chịu đứng dậy.

- Giận ă?

- Chả giận thì thôi ă? Tránh ra! Nom ghét dễ sợ!

- Ghét thế có ăn trứng nướng không?

- Cũng được, nhưng Niệm nướng cho dĩ cơ.

- Ừ.

Những lúc Niệm ừ trông thăng nhỏ bót đáng ghét hẳn dĩ, dĩ vui vẻ chạy vào bẽ một rổ trứng ra, cậu ở ngoài gom lá khô rồi hì hụi hun ở chỗ bụi sả thơm lừng hết cả lên, dĩ cả cô Bích và anh Hoàng chạy sang ăn trực. Ngoảnh dĩ ngoảnh lại thế mà cậu cũng xa nhà tám năm rồi, dĩ cắt cho xong chỗ sả đem vào cho các cô ăy, dĩ đạo nót những món cuối cùng rồi tranh thủ về thay đồ lúc mọi người sắp cỗ. Cái Hằng nó dĩ diện váy xinh của Bích từ đòi thừa nào rồi, nó xúng xính chạy ra đầu ngõ đứng hóng hớt với tụi con Giang. Ôi chao nay nhà ông Nhất trung đèn rực rỡ quá cơ, trời tối mà nom sáng trưng như ban ngày ý, nhất là mấy cái đèn nhấp nháy lấp lánh đủ sắc màu, cậu về mà cứ như Tết về. Vui thật, vui đáo để, cả nhóm bọn nó gần chục đứa tụ tập vừa cấn hướng dương vừa chém gió, chẳng mấy chốc dĩ nghe con Giang kháo ăm ỉ.

- Xe...xe của ông Nhất kia tụi bay.

Hằng giật mình ngó lên, đúng thật, cái xe dài như cái chuồng lợn nhà nó, không sai dĩ đâu được. Tụi con gái rú inh ời, lần đầu gặp người đi nước ngoài về nên Hằng cũng háo hức ghê lắm. Nó rướn cái cổ ngó từng người bước ra khỏi xe, ông Nhất bà Kỳ, ông Thuận bà Hoà, chú Hoàng, chú Bách và cả Bông diện váy công chúa lộng lẫy nữa, người cuối cùng mặc vest màu đen lịch lắm, cũng cao to dĩ, nhưng sao cái mặt chẳng giống trên tivi gì cả. Tụi kia nghe nó thắc mắc chợt cười như nắc nẻ.

- Đồ điên, dĩ là vệ sĩ của ông Nhất.

Vệ sĩ ă? Thế cậu Niệm dĩ? Không lẽ chưa về hả? Cả mấy xe sau chở các ông bà già trong họ cũng làm gì thấy cậu? Hằng chưa kịp hỏi thì dĩ thấy một đoàn toàn xe thể thao lần lượt tiến về phía này, là xe của bạn cậu dĩ mà, trước khi ra sân bay các bạn cậu tập trung ở nhà ông Nhất nên Hằng nhận ra. Cái Giang nhéo tay Hằng, chỉ trỏ vào chiếc xe màu ănh bạc ở sau cùng. Chiếc xe dĩ chuyển khá chậm, cho tới khi tất cả các xe bên trên dĩ ổn định được chỗ dĩ thì Hằng bắt đầu nghe tiếng gầm rú của động cơ, chiếc xe màu bạc tăng tốc nhanh khủng khiếp, lao vun vút qua chỗ bọn Hằng rồi quẹo một phút

phi thẳng vào nhà, chầm chậm dừng chính giữa cổng lớn. Eo ôi cái xe đó chỉ có hai chỗ thôi, cái cửa xe cũng không kéo ra đẩy vào như bình thường, lúc mở lên nó bật ra y như đại bàng dang cánh ý. Đặc biệt, khoảnh khắc nhìn thấy người đàn ông bước ra từ chiếc xe đó, cả người Hằng sững sờ như bị thôi miên. Trái tim Hằng, dường như cũng vừa bị rút ra khỏi lồng ngực mất rồi.

- Cậu đó mày. Cậu Niệm nhà tao đó!

Bé Giang thủ thỉ, góm chẳng cần nó nói Hằng cũng biết, chuẩn phóc cái người phồng vắn trên truyền hình hôm nọ rồi. Cơ mà sao ngoài đời nom đẹp dữ tợn vậy hả trời? Kiểu như này ở quê Hằng người ta hay bảo là không ăn hình đó, với cả xem qua tivi thì đâu có biết cậu cao như vậy đâu? Ô kìa cái vòm ngực rộng với săn chắc thế kia dựa vào sườn phải biết ý nhỉ? Chỉ là một chiếc áo phông cộc tay và quần jean được thiết kế xắn lên hai ống thôi mà sao trông vẫn chất chơi ghê gớm? Ôi chào ôi người hay là tranh vẽ thế? Hay là người bước ra từ tranh vẽ? Trời đất quý thần ơi ai đánh cắp tim Hằng thì trả lại cho Hằng đi, chưa bao giờ Hằng thấy ngọt ngào khó thờ đến như vậy. Con Giang bên cạnh run run, cô Bích thì ôi thôi, khóc như điên luôn à. Các thím các dì cũng xúc động rom róm nước mắt, chú Hoàng phải chạy ra an ủi mọi người mãi, ơ nom chú Hoàng già nhỉ? Tính ra chú kém ba Hằng có vài tuổi chứ mấy, eo già đau đốn luôn à, eo sao mọi khi mắt Hằng lác hay sao không nhận ra cái sự già của chú nhờ? Cả cái anh giúp việc nhà chú Nhất đi ra lái xe vào gara cho cậu Niệm nữa, mọi khi Hằng thấy anh được lắm ý, cơ sao bữa nay đứng cạnh cậu lại lu mờ thế?

- Thôi, thôi, tôi xin mấy chị, để đến đêm khóc sau nhé. Giờ vào mâm đi không nộ hết thức ăn.

Di Kỳ nói vậy thôi chứ mắt dì cũng đỏ hoe suốt từ lúc gặp con trai ở sân bay. Con dì giờ dễ thương lắm chứ không bướng như xưa đâu, dì bảo Niệm thấp hương báo cáo với các cụ và ông bà nội ngoại con về Niệm cũng ngoan ngoãn nghe lời. Con ngồi cùng mâm với dì, gắp đồ ăn cho dì mà dì cứ ngỡ như mơ. Thằng bé càng lớn càng giống ông Nhất, hai cha con ngồi gần nhau mà ngỡ như hai bản sao. Gia đình nhà dì, anh Thuận, chị Hoà, cháu Hoàng, cháu Bích, cả bé Bông đều vào mâm rồi, chỉ thiếu mỗi cái Hoài thôi nhỉ? Con bé lại chạy đi đâu không biết? Liếc qua một lượt phát hiện nó đang hớt hái tiếp đồ ăn cho khách, dì nhủ mày gọi.

- Hoài ơi con để đây tụi em Giang làm cho.

Chị Hoài nghe lời dì đưa luôn cái khay cho bé Giang rồi tươi cười chạy vào dùng cơm với cả nhà. Ban nãy chị thấy Niệm về nhưng chưa chào hỏi em nó được câu nào, giờ ngồi cùng mâm mới có dịp mở lời.

- Ui nom Niệm phong độ chừng chạc hơn ngày xưa đó nhỉ? Đi máy bay đường dài mệt không cậu?

Không thấy cậu đáp, chả biết do đông người ồn ào quá cậu không nghe thấy hay do cậu lảng tai nữa, nhưng chị cũng chả hỏi lại lần hai mà chỉ gắp thịt gờ cho Bông. Bông đi ra sân bay đón cậu sướng thì sướng thật nhưng nhớ mẹ Hoài ghê á, trông thấy mẹ một cái là bám rịt luôn à, làm nũng ghê lắm. Trên mâm dì Kỳ mẹ Hoà rôm rả buôn dưa, chú Nhất ba Thuận anh Hoàng cũng có chủ đề riêng, cô Bích bữa nay nheo ngào ít nói hẳn, cậu Niệm thì chắc đi đường xa mệt nên không ăn được nhiều lắm, dì Kỳ gắp miếng nào thì cậu ăn cho mẹ vui thôi. Xong xuôi mẹ dắt cậu đi các bàn chào hỏi mọi người trong họ, cậu Bách từ xa nheo mắt nhìn thẳng bạn mà nhin cười không nổi. Bao nhiêu năm rồi Niệm vẫn vậy, vẫn rất sợ những cái thom má của các thím các dì. Nhớ hồi tiểu học hai đứa đi thi học sinh giỏi thành phố, Bách được giải Ba, Niệm ôm về giải Nhất khiến dì Kỳ sung sướng mở tiệc lớn thết đãi cả họ. Dì Kỳ cái gì cũng tốt, chỉ trừ tật hay khoe con, từ điểm mười Toán đến điểm bảy Văn, dì đem ra khoe tuốt. Các mẹ thấy thằng bé cung quá thì thoáng đi qua lại bắt ngờ thom cho một cái, ký ức ấy mãi sau này vẫn là ám ảnh kinh hoàng với Niệm, từ đó trở đi có cho tiền bạn cũng không bao giờ dám làm bài thi trên bày điểm.

- Chú Bách ơi mẹ Hoài bận chú bồng Bông lát nha!

Chị Hoài nhìn mãi Bông mới chịu chơi với chú Bách. Bông thì ai thom má con bé cũng cười khanh khách à, chả bù cho cậu Niệm. Cơ mà Niệm chỉ lặng lẽ chịu trận thôi chứ tiệc lớn thế này đâu thể tỏ thái độ được, góm chào hỏi họ hàng xong mà gương mặt nó dần ra như vừa thương thảo được hợp đồng trăm tỷ không bằng. Cậu Bách cũng mong lắm giây phút này để hội bạn thân có dịp tụ họp ở quầy bar dưới tầng hầm nhà chú Nhất. Ngày xưa thấy các bạn được gán mác "Rich Kids" thú thực cậu hơi ác cảm, chỉ khi thân rồi mới biết, các bạn tuy ăn chơi thật nhưng đều là những người có tâm và có tầm. Hội của bọn cậu tính cả cậu và Niệm là mười hai đứa, bảy nam năm nữ, trong năm bạn nữ đó ngoài một bạn thích con gái ra thì cả bốn bạn kia đều từng "crush" Niệm, qua năm tháng ba bạn đã bỏ cuộc, chỉ còn duy nhất Hoài Đan, ái nữ duy nhất của chú Tám, cô gái mà sau khi lấy được bằng MBA đã không về tiếp quản chuỗi siêu thị gia đình mà trốn ở lại để làm thuê cho Niệm. Giờ Niệm về rồi, tất nhiên Đan không có lý do để ở lại. Đan tốt tính với thương trẻ con ghê lắm, này giờ cứ sẵn lại chơi với Bông nhà cậu suốt à, còn đút bánh cho con bé nữa.

- Ai đặt bánh kem thế?

- Niệm chứ còn ai nữa? Năm chiếc cỡ bự hẳn hoi nhé, hôm nay là kỉ niệm một năm ngày Niệm đưa Đan sang Pháp đó Bách ạ.

Cô bạn Phương Lam hồn nhiên tâm sự, cả lũ rú ầm lên hại Hoài Đan ngượng chín hồng, ngoài miệng Đan lí nhí bảo các bạn chỉ là đi công tác vì lý do công việc thôi, nhưng lòng lại bồi hồi khi nhớ lại khoảnh khắc Niệm gục vào vai Đan, đứng vào ngày này của một năm về trước, rồi Niệm khẽ mắng.

- Hoài...Hoài hâm

Là mắng yêu đấy, chưa từng có ai gọi tên đệm của Đan một cách da diết như thế, phải chăng Niệm cũng rung động giống như Đan? Đan rụt rè đưa tay nắm lấy tay Niệm, Niệm cũng đan những ngón tay vào tay Đan, nhưng chẳng được bao lâu Niệm đã gạt mình gỡ ra. Niệm xin lỗi Đan do Niệm uống hơi nhiều, nhưng Đan tin chắc là do hiềm khích giữa ba Đan và ba Niệm nên Niệm mới trốn tránh Đan như vậy. Sau đó Niệm điều Đan sang bộ phận khác, thái độ lạnh lùng của Niệm suốt một năm qua và ngay cả lúc này đây cũng không thể che giấu được sự quan tâm Niệm dành cho Đan. Năm chiếc bánh ngọt phủ kem ngọt lịm chính là minh chứng rõ nhất, cho dù Niệm sai bé Giang mang bánh cho các thím các dì, giả bộ như Niệm mua bánh cho cả nhà thì Đan vẫn đủ tỉnh tề để hiểu tâm ý Niệm.

Ở dưới bếp mấy chị em dâu rửa bát dọn dẹp xong xuôi túm tụm xúm lại một góc cắt bánh. Bánh xịn có khác, cắt xắt ra miếng, mấy bà ngồi chén tôm

têm khen tằm tắc luôn à. Riêng chị Hoài nhìn đĩa bánh tự chưng thấy hài, thế nào mà lại được ăn bánh kem đúng ngày sinh nhật chứ nì, số chị hên ghê. Chị là, hình như có ông chồng nào đó từng bảo yêu chị nhất trên đời thì phải? Có lẽ việc yêu nhất trên đời và việc nhớ sinh nhật vợ chẳng hề liên quan nhỉ? Đồng hồ tích tắc từng giây, anh xã chị vẫn đang nhón nhờ ngồi đánh tá lả với đồng nghiệp. Chị Kim cũng ngồi cùng chiếu với anh, hai người bữa nay thắng lớn hay sao mà ôm vai bá cổ nom vui quá!

Cô Bích thấy chị dâu mặt mũi ỉu xù không đành lòng chạy qua ghé tai anh trai thủ thủ. Anh Hoàng nghe em gái nhắc giặt này cả người, sốt sắng nhờ cô câu giờ hộ, còn mình thì ba chân bốn cẳng lao ra ngoài phố mua đồ. Tuy khuya không kiếm được bánh sinh nhật nhưng may con Dung thức cày phim nên tiệm tạp hoá nhà nó vẫn mở, vẫn còn rất nhiều hoa hồng và nến. Anh vội đến mức chả có thời gian đợi người ta trả tiền thừa, hối hả đem nến về thấp sáng lung linh căn phòng nhỏ, liếc qua điện thoại thấy mới mười một rưỡi liền thở phào nhẹ nhõm nhắn tin cho cô Bích. Lúc chị Hoài đẩy cánh cửa phòng cũng là lúc anh đứng ở cửa cảm bó hồng tặng chị.

- Chúc mừng sinh nhật bà xã. Anh biết vợ thích hoa hồng nhất nên cô ý mua bó tám bông, tượng trưng cho tháng tám, tháng mà có một người anh hết mực yêu thương ra đời, và cũng tượng trưng cho tình cảm tám năm của đôi ta.

Thực ra loài hoa chị thích nhất là baby trắng, nhưng nếu chỉ mỗi baby trắng đứng một mình cảm giác cứ mong manh yếu ớt ý, bởi vậy mỗi lần cắm hoa chị thường chen hồng đỏ vào chính giữa trông cho tràn trề sức sống. Cơ mà tội nghiệp ông xã bị vợ hiểu nhầm. Anh chẳng hề quên sinh nhật chị đâu, hơn thế còn bài trí lãng mạn tạo bất ngờ cho chị mới cung chứ. Chị ôm anh nghẹn ngào cảm ơn, định tâm sự với chồng dự định tuổi mới mà mắt anh đã đui lại rồi nằm vật luôn ra giường. Biết chồng tiếp khách cả tối mệt nên chị không đánh thức mà chỉ ngồi cặm cụi dọn đồng nến đang chảy sáp ra nền nhà. Ông xã ngốc thật, không mua nến có chân để hại chị cạo cạo chùi chùi mất nửa tiếng đồng hồ, xong xuôi chị tranh thủ chộp mắt lấy sức vì tám năm giờ phải qua nhà di rồi.

Phần vì chú Nhất quan hệ rộng, phần vì rơi đúng vào kỉ niệm ngày cưới của chú di nên khách của ngày cổ thứ hai so với ngày thứ nhất chẳng hề kém cạnh. Dì Kỳ bữa nay mặc chiếc áo dài cách tân màu xanh lục bích, sánh vai bên chú Nhất nom rõ đẹp đôi, thi thoảng bị hội chị em phụ nữ trên trông như gái son di lại ngượng chín hồng hai bên má.

- Cha bố mấy chị cứ thích đùa dai, con trai người ta lớn tướng đến tuổi cưới vợ rồi, còn son rồi cái gì? Mà chị Hoài nhớ chín rưỡi mang phở lên cho Niệm rồi gọi em dậy giùm đi nhé.

Chị Hoài uể oải dạ, di hay thật, cứ nhầm việc khó nhất để giao cho chị thôi. Ngày xưa cũng thế, trước mặt di chị làm bộ vâng dạ ngoan ghê lắm, xong đâu đấy lên phòng Niệm liền đóng chặt cửa rồi lao tới đập cho nó một trận. Cái thằng này nói ngọt nó không để vào tai đâu, tốt hơn hết cứ dùng biện pháp mạnh, cào cấu cắn xé, véo má, xoắn tai, hành hạ đến khi nào nó chịu mờ mắt mới thôi. Tất nhiên, số lần chị bị Niệm đập bay xuống đất quả thật không đếm xuể. Cơ mà chị chưa từng rơi một giọt lệ, vẫn luôn quật cường xông lên tiếp tục chiến đấu.

- Dậy đi Niệm, nhanh lên, sắp mười hai rưỡi tới nơi rồi.

- Có thật sắp mười hai rưỡi không?

Niệm nghi ngờ hỏi, do từng bị lừa rất nhiều lần nên thằng bé không tin tưởng chị cho lắm. Còn chị, vì đã chinh kim đồng hồ nên đầy tự tin giờ lên trước mặt nó. Thằng yêu nghiệt chồm dậy rửa mặt mũi xong nhìn thấy mặt trời đang nhú dần từ phía đông thì tức nghẹn họng, hằm hằm đi qua phá không cho chị gấp chăn màn, còn tính trùm chăn cho chị nghẹt chết.

- Chị chết cũng không hối tiếc, chỉ tiếc túi cherry trong tủ lạnh thôi. Niệm cho chị ăn vài quả trước khi chết được không?

Chị giả giọng em bé xin xỏ, Niệm mím môi mãi cuối cùng nhịn không nổi, ôm bụng lăn ra đem cười ngặt nghẽo.

- Cười gì? - Chị tò mò hỏi.

- Cười đằng ấy. Tham như lợn, sắp chết rồi còn tham. Con gái con lừa thế này kiểu gì mai sau cũng ế.

- Gớm đây còn lâu mới ế, đây chỉ cần chớp mắt thì ối anh rụng tim nhá! Nè, chớp nè, xinh không? Xinh phết nhờ?

Niệm cóc trán chị, thờ dài ca thán.

- Đến khỗ, người đâu mà...đã xấu còn hoang tưởng.

Công nhận thằng này nó có những phát ngôn rất gọi đòn. Ra nước ngoài tám năm tưởng tiến bộ, nào ngờ vẫn chứng nào tật nấy, vẫn láo như xưa. Ai đòi chị dâu bung đồ ăn sáng hầu đến tận miệng rồi mà thằng em chồng không nói được lấy một lời cảm ơn, cũng không thèm dậy luôn, neho mắt nhìn chị như kiểu trên người ý. Chị hỏi Niệm ăn phở hay ăn đòn? Niệm nhàn nhạt chọn ăn đòn. Cái thằng khi gió, nó cứ phải thách thức chị thế đấy, cứ phải đợi chị đi đến xoắn tai lôi dây mới chịu hợp tác cơ.

- Không vì nể tình cậu hôm qua bay đường dài thì chị úp thẳng bát phở vào mặt rồi nhé! Mau nốc đi cho nóng!

Chị đã tưởng Niệm sẽ phản đòn, nhưng không, không hề có động thái tự vệ gì cả. Tai bị chị xoắn đỏ ửng cũng mặc kệ, mà hình như cậu đau hay sao ấy, thấy mắt hơi đỏ. Chết toi, không lẽ thằng nhỏ ốm? Nom mặt thất thần thiếu sức sống lắm, chị sốt sắng hỏi Niệm mệt lắm không, thằng bé đáp câu xanh rờn.

- Rất mệt. Trông thấy chị là thấy mệt mỏi.

Gi thế? Chị có làm gì nên tội đâu nhĩ? Kiểu này chắc cái cô nào xong đồ lên đầu chị đây mà. Thôi dầu sao phở đã mang lên, cậu cũng dậy rồi, chị thấy mình đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ đi giao nên định lui xuống nhà. Chỉ là, chưa kịp bước ra khỏi phòng đã nghe tiếng vỡ choang, chị theo phản xạ ngoảnh lại...là chiếc lọ đựng sao của chị và Niệm...vừa bị ném vào tường...Roi...vỡ tan thành những mảnh thủy tinh nhọn hoắt!

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Khát vọng tuổi trẻ

Đã rất nhiều năm trôi qua...chị không nghĩ là chiếc lọ đó vẫn còn. Chị tiến về phía những mảnh vỡ, chậm rãi nhặt lên một ngôi sao nhỏ, cẩn thận mở ra.

"Tôi tên là Phạm Thu Hoài. Ước mơ của tôi là trở thành một nhà thiết kế nổi tiếng và có một tiệm may to thật to."

Ngày ấy, chị vẫn còn là một cô gái thích viết những mộng mơ của mình ra giấy nhớ rồi gấp thành sao bỏ vào hộp điều ước.

- Niệm, Niệm ơi. Niệm muốn ước gì không?

- Không.

- Eo, sống mà không có ước mơ á? Phí cả đời trai!

Chị bấu môi mĩa mai, Niệm gấp tạm quyển sách kinh tế, cầm sách đập nhẹ lên đầu chị, thản nhiên bảo.

- Chỉ cần là thứ tôi muốn, nhất định tôi sẽ giành được.

- À, ra vậy. Thế nên mới không cần ước hả? Nhưng cuộc đời ngoài tài năng ra còn may mắn nữa đấy, không hiểu sao chị cứ có niềm tin là sau này chị sẽ giàu hơn Niệm.

- Nằm mơ à?

- Dám đánh cược không?

Chị khích tướng, chị biết Niệm sẽ đồng ý bởi chị hiểu Niệm, cậu rất cao ngạo và thích những thách thức mới mẻ.

"Ngày này của mười hai năm sau, ai nghèo hơn người đó làm chó. Không tính tài sản kế thừa. P/S: Phạm Thu Hoài & Dương Nhất Niệm."

Mẫu giấy đó được gấp thành ngôi sao hi vọng, đặt ngay ngắn trong chiếc hộp thủy tinh trong suốt vừa vỡ tan kia, bên ngoài còn có một miếng dán nhỏ ghi mốc thời gian, tính tới thời điểm này thì đã hơn tám năm rồi.

- Vì sao vậy?

Niệm hỏi chị, đó cũng là một trong ba tin nhắn cậu gửi cho chị trong suốt tám năm bên xứ người. Khi ấy chị chẳng thể cho cậu đáp án, và bây giờ cũng thế. Vì sao vậy? Vì sao nét vẽ của chị không thể được như xưa nữa? Vì sao từng đường may trở nên vụng về đến khó tin? Vì sao thay vì một nhà thiết kế nổi tiếng, chị lại trở thành một bà nội trợ, một người vợ. Ngay cả việc làm một người vợ chị cũng không thể hoàn thành cho nó chu toàn nữa, mẹ Hoài từng gọi loại đàn bà không thể sinh con như chị là gì nhĩ? Là thất bại, đúng rồi, chị là một người vợ thất bại.

- Chị thua rồi. Thua thảm hại.

Cậu lạnh nhạt nhận xét. Chị biết chứ, trong vòng bốn năm sắp tới chị làm gì để giàu hơn cậu đây? Chơi xổ số chẳng? Chị biết cuộc đời của mình chẳng về vang gì nhưng sự ngạo mạn của cậu khiến lòng tự trọng của chị bị tổn thương. Chị thương hại chính mình là đủ rồi, ngoài chị ra, không một ai trên đời này có quyền thương hại chị cả. Cảm giác nghiền ngẹn nơi cổ họng, chị cay đắng đáp trả.

- Thảm hại? Thế nào là thảm hại? Cứ cho như là cậu có thể giành được tất cả những gì cậu muốn đi, vậy thì nói lên được gì chứ? Chị nói cậu nghe đàn bà bọn chị không như đàn ông các cậu, chỉ cần kiếm được tám chồng tốt đã là thành công rồi. Cậu thấy anh Hoàng không? Thành công của đời chị đấy. Về vật chất chị có thể không bằng cậu nhưng về tình cảm thì chả biết ai nghèo hơn ai đâu!

Dứt lời, chị cầm bát phở trưng phênh lao ra khỏi phòng. Ở trên đó chị cứng cỏi bao nhiêu thì lúc xuống dưới chị thấy lòng mình nặng nề bấy nhiêu. Chị có coi việc lấy chồng là thành công của đời mình không? Không hề! Chị chỉ nói vậy để giữ chút sĩ diện cuối cùng mà thôi. Chị thêm lăm mồm lần nhìn thấy một nhà thiết kế nữ nào đó được xướng tên trong những giải thưởng danh giá. Bao năm qua chị đã rất cố gắng để chấp nhận số phận, cố gắng vật lộn từng ngày với cuộc sống này, vì đâu cậu chỉ vừa về chưa đầy một ngày, thanh xuân rực rỡ cùng bao khát vọng tuổi trẻ lại hiện ra trước mắt, khiến cho trái tim chị cứ tiếc nuối hoài không thôi.

- Niệm! Mở cửa cho mẹ đi con! Niệm ơi!

Giọng di Kỳ gọi thất thanh trên lầu, chị hoảng hốt chạy lên thấy di đang đứng ngoài vơi về mặt đầy âu lo, bên trong truyền ra những tiếng đồ vỡ liên tiếp. Tầm chục phút sau cánh cửa đó mới hé mở, Niệm bình thân đi ra trấn an mẹ.

- Không có gì đâu mẹ, con vứt ít đồ cũ đi thôi.

Di Kỳ thờ phào nhẹ nhõm, chị Hoài liếc qua chiếc thùng chứa đồ cần vứt đi ở góc phòng, trong đó có một chiếc máy may cũ, ít vải vụn, xấp tranh biếm hoạ chị vẽ trên cậu và cỡ chục lọ sao giấy đều vỡ hết. Toàn những thứ đồ không cần thiết, giữ lại cũng chẳng có ích chi. Chị cố gạt qua những chuyện buồn bực, mỉm cười chạy xuống bếp buôn dưa với hội chị em dâu, tranh thủ lúc rảnh rồi khoe đôi giày cô em chồng mua tặng sinh nhật. Ai cũng khen chị đi đôi này tôn dáng, có mỗi ông xã mặt mũi hầm hầm khó chịu. Anh thực sự quá buồn vợ, dặn bao nhiêu lần rồi mà vợ có nghe đâu, đã bảo vợ cao những mét bảy hai thì mỗi lần đi chơi cùng nhau lựa đôi giày để bệt thôi, vác đôi cao gót như thế thì cao hơn anh luôn à? Đàn bà con gái đứng cao hơn chồng còn ra cái thể thống gì nữa? Mà vấn đề không phải do anh thấp đâu nhé, đàn ông cái họ Dương này ngoài cậu Niệm mét tám bảy ra thì làm gì có ai địch được chiều cao với anh nữa?

- Ô sao bữa nay mặt chồng nhăn như khi đột thế?

Vợ trêu anh, trước mặt bao nhiêu người mà vợ đường hoàng trêu anh, để các thím cười khúc khích vào cái mặt anh. Kiểu gì mấy ông ngồi gần đó cũng khinh anh không biết dạy vợ cho mà xem. Mất hết cả thể diện, anh chỉ thẳng tay vào thẳng mặt vợ lên giọng.

- Vợ ăn nói với anh thế hả? Em thử hỏi cả họ xem có ai sướng như em không? Đã ai được chồng lo cho từ đầu tới chân, chỉ việc ngồi mát ăn bát vàng như em? Thế nhưng chưa bao giờ em để ý tới cảm nhận của chồng em cả. Anh nói lần cuối cùng nhé, em cắt ngay đôi giày đó trước khi anh nổi nóng.

- Ôi chồng làm vợ tưởng chuyện gì cơ? Đôi giày cô Bích tặng nên em đem ra thử chơi chơi chứ có định đi đâu, em mang cả giày đế thấp sang để lát chụp ảnh kia.

Đúng là chị có mang sang thật, chị thề luôn, thế nào mà lúc thay áo dài đi ra lại chẳng thấy đâu. Vì chiến dịch tiết kiệm của mẹ Hoà nên cả tủ đồ của chị chỉ có mỗi đôi giày đế thấp, giờ mất rồi không lẽ lại đi dép tổ ong chụp ảnh? Anh Hoàng tưởng bà xã cố ý viện cớ nên tức ghê lắm, lúc chụp ảnh đôi hai vợ chồng anh nhất định bắt chị ngồi ghế còn anh đứng đầy phong độ đằng sau. Đến khi chụp ảnh cả đại gia đình anh đuổi vợ qua chỗ khác đứng chờ đờ đim hàng chồng. Chị Hoài hơi chạnh lòng nhưng âu cũng là lỗi do chị bất cẩn nên đành ngậm ngùi nghe lời ông xã.

- Hoài nhích vào chút cho bác nhờ đi con!

Nhiếp ảnh gia nhắc nhở, bác Long cùng tuổi ba Thuận, lại là người trong họ nên chị không dám cãi, đành dịch gần vào chỗ cậu Niệm. Cái đôi giày mới chị đi chưa quen chân cho lắm, luống cuống thế là bập xù nó vào giày cậu. Đã bảo không cố ý rồi mà cậu còn chấp nhặt giẫm lên chân chị, chị còn lạ gì cái tính ăn miếng trả miếng, nhỏ nhen chi li của nó nữa. Hồi xưa mỗi lần chị mượn máy may hơn ba tiếng là phải tính vào một lần đi xem bóng đá đấy. Căn bản tại cái máy cậu mua ngoài về ngoài hồng hồng dễ thương, chạy êm ru và tích hợp nhiều kiểu may thì còn hỗ trợ may kim đôi với hai màu chỉ khác nhau tạo ra những đường viền trang trí độc đáo, xịn lắm nên chị cứ thích dùng thôi. Dù sao ngồi may nhiều mỗi người ra sân vận động chơi cũng thư thái đầu óc mà. Đội bóng chọn Niệm làm thủ môn quả là quyết định sáng suốt, gó nó giữ cái khung thành còn ghê hơn cả mẹ em Nana giữ nhà. Có hôm bị bóng đập mấy phát vào đầu, hết trận nằm lăn ra sân hại chị hoảng hết cả người.

- Niệm...Niệm ơi...tỉnh lại đi Niệm. Niệm! Niệm ơi Niệm làm sao đấy? Niệm ơi Niệm đừng có mệnh hệ gì nhá!

Chị sốt sáng vỏ má, thẳng nhỏ lười biếng làu bàu.

- Kinh, đây sợ đây có mệnh hệ gì cơ à?

Nó mĩa chị đấy, chả nhẽ chị không biết mĩa lại.

- Chả sợ thì thôi à? Ra đi đột xuất thế thì uống lắm. Ít nhất phải dậy viết cái di chúc để lại mấy may cho chị rồi hăng ngóm chứ.

- Chỉ cần cái máy may thôi à? Nghe hơi buồn nhờ.

- Sao mà buồn? Còn gì muốn gửi gắm à?

- Ủ...xoè tay ra...

Chị tưởng nó cho chị cái gì nên ngây thơ nghe lời, nào ngờ mới vừa xoè ra thì thẳng nhỏ liền dùng tay đập một phát lên tay chị, ranh con, người ta đau điếng mà nó còn cười được. Năm tháng trôi qua, dẫu cho vạn vật thay đổi thì chị chắc chắn có một thứ vẫn mãi trường tồn theo thời gian, đó là độ khôn nạn của cậu. Liếc thấy nhiếp ảnh gia đang mài chỉnh tư thế cho các thím các dì, chị ngấm ngấm vật ít lá me đằng sau thả lên đầu kẻ thù. Niệm điệu ghê lắm, mỗi lần đổi kiểu tóc là mất cả buổi ấy, lát nữa xem ảnh kiểu gì nó cũng tức chết cho coi. Lúc đó nhất định chị sẽ ngon ngọt xin bác Long kiểu ảnh nhớ đời. Chị cứ chắc mẫm như thế nên rất đắc chí, ai ngờ đâu được, lúc cả nhà ngồi tụ tập quanh chiếc màn hình lớn, chị thấy tóc cậu chẳng có cái lá me nào, ngược lại, chính giữa đầu chị điểm bông hoa dâm bụt đỏ choét mới tím chứ, nom như con thần kinh xổng chuông. Nhìn bác Long tươi cười bảo bác đã chuyển hết ảnh vào máy tính Niệm rồi nhé mà lòng chị đau như cắt, cái thằng chết bầm này, kế hoạch của chị mà, nó đi guốc trong bụng chị hả?

- Mẹ Hoài xinh đẹp ơi là xinh đẹp á.

Bông bi bô nhận xét, ban nãy Bông thấy cậu Niệm bút hoa dâm bụt thả lên đầu mẹ Hoài xong Bông đòi bắt chước nha. Bông bảo chú Bách gài hoa cho Bông cho nó xinh á, cả Bông và mẹ Hoài đều xinh đẹp và duyên dáng lắm luôn. Thấy ai cũng khen nên Bông cứ giữ mãi bông hoa trên tóc không chịu gỡ

xuống, hoa của mẹ Hoài thì bị rơi rồi ỷ. Mẹ Hoài đang rất bức bối vì trông thấy em Nana ngâm đôi giày của mẹ đấy. Rõ ràng Bông bắt quả tang cậu Niệm ném giày của mẹ vào đồng rác sau vườn xong Nana tìm thấy công vào cho mẹ, thế mà bị mẹ mắng sa sả. Em Nana bị oan ức nha, còn cậu Niệm thì đứng trên tầng gác chỉ nhìn mẹ nổi điên, thật đáng ghét. Bông định tố cáo cậu nhưng chú Bách không cho, chú bảo nhờ mẹ Hoài với cậu Niệm đánh nhau thì mẹ không thắng được ý, cậu to cao thế kia cơ mà. Bông thương mẹ nên thôi chả thèm mách lẻo mà lẻo đẻo theo chú ra vườn hái táo. Bông với chú hái được đầy một vạt áo luôn, ngoại trừ cậu Niệm hư ra thì gặp ai Bông cũng cho.

- Ba Hoàng ăn táo không nè? Táo nè ba! Apple!

Chú Bách vừa nói một lần mà Bông đã nhớ được từ "apple" rồi, phát âm chuẩn luôn khiến người ba này tự hào khủng khiếp. Ba thơm Bông chùn chụt, hứng khởi dạy Bông nói từ quả táo bằng các thứ tiếng khác nhau. Bông cười khanh khách nhại lại khoe ba Hoàng, nhưng ba ứ chịu khen Bông giỏi á, Bông giận dỗi quay ra ôm chú Bách, mặc kệ ba Hoàng đang mãi nhắn tin với ai ý.

"Một lần nữa, Hoài lại ngó lơ cảm xúc của anh."

"Đừng buồn anh, còn có em đây mà. Qua chỗ em đi, có gì bình tĩnh nói chuyện. Em nấu cơm đợi anh nhé!"

Sống mũi anh Hoàng cay cay, cô ấy là vậy, lúc nào cũng nhẹ nhàng như con gió đầu thu, chưa từng cáu gắt với anh, luôn thầm lặng hi sinh cho anh. Không chỉ cô ấy, ngoài kia lúc nào cũng có cả tá phụ nữ khát khao được làm vợ một người đàn ông giỏi giang và đầy trách nhiệm như anh. Vậy mà vợ anh lại không hề biết trân trọng chồng mình, lúc nào cũng lấy bận rộn làm cái cớ quên lời anh nói. Đàn ông bọn anh gánh bao nhiêu trọng trách trên vai mới nặng đầu chứ, đàn bà phụ nữ bọn vợ mảy cái việc xó bếp nhàn tênh mà chả hiểu sao cứ kêu ca hoài.

- Chồng ơi giờ bọn mình sang thăm bà Ly nhé!

Vợ hồi hã gọi anh, biết rõ anh buồn rồi mà không nói được lấy một lời an ủi, vô tư chuyển sang chủ đề khác. Anh khó chịu bảo vợ thích thì đi mà sang một mình rồi hậm hực phóng xe mất hút. Vợ anh ngầy người nhìn theo, làm như việc của vợ không bằng? Mới hôm qua còn dặn đi dặn lại vợ phải chuẩn bị quà cáp sang biếu bà cô ruột nhà chú Nhất để thể hiện lòng biết ơn chú đi đã hỗ trợ anh rất nhiều trong công việc. Đây, thế nào mà nay vợ sấm sừa các thứ xong hết rồi lại ngưng ngảy không đi. Ngày gì được cả chồng lẫn con đều hờn, Bông từ đâu chạy tới ôm mẹ mếu máo.

- Mẹ Hoài ơi mẹ Hoài anh Còi đi tóc em búp bê của Bông xuống cống ý. Anh Còi hư ời là hư luôn á.

Bông vừa tố cáo xong thì bác Linh cũng dắt anh Còi qua mách mẹ rằng Bông tát anh Còi nhà bác. Chị Hoài phì cười kêu trẻ con trêu nhau chị chấp làm gì, cơ mà chị Linh không bỏ qua được, chị giáng cho Bông một phát tát dằn mặt hại con bé khóc ré lên. Mẹ Bông tức mình lớn giọng quát.

- Đồ điên! Chị làm cái quái gì vậy?

- Tôi thương Bông nên tôi răn đe cho nó lên người chứ còn làm cái gì nữa? Đầu như cái con mẹ hờ nào đó.

- Nay, chị ăn nói cho cẩn thận nhé!

- Tôi nói sai à? Cô vốn không phải mẹ Bông nên cô vô trách nhiệm với con bé, không chịu dạy dỗ để nó hư hỏng mất nết.

Bông nghe bác Linh nói càng khóc dữ hơn, sụt sịt hỏi mẹ Hoài không phải mẹ Bông á? Mẹ Hoài không phải mẹ Bông thì mẹ Hoài là mẹ ai? Mẹ Hoài nhìn con gái hờn mà xót hết cả ruột, bức bối yêu cầu bác chữa lời nhưng bác không chịu, bác chẹp miệng ca thán.

- Cô Hoài làm gì mà sồn sồn lên thế? Nhột á? Gớm không biết đẻ thì nhận là không biết đẻ, có gì mà ngại? Có gan làm gái mà không có gan chịu hậu quả à? Chắc đi phá thai nhiều nên giờ tịt luôn rồi chứ gì?

Thực ra chị Linh cũng chưa bắt được tại trận chị Hoài làm gái bao giờ cả, nhưng tại anh Tú chồng chị hay liếc trộm chị Hoài nên chị sinh ác cảm, thêm cả chuyện ngày xưa thì thoảng chị bắt gặp đàn ông giao tiền cho nó, cứ nói miệng là trả tiền may đồ nhưng chị đoán trả hình thôi chứ may vá gì, may trên giường thì có. Loại phụ nữ như Hoài chị Linh khinh lắm. Loại phụ nữ như chị Linh cũng khiến chị Hoài nóng hết cả máu, chị không có gì để giải thích hay bao biện cả, chỉ đơn giản và vào mặt chị Linh một phát đau điếng. Vẫn biết một cái tát là không đủ cho việc danh dự của chị bị xúc phạm, và cả cái lần mẹ Hoài sang nhà chị Linh chơi rồi về lời chị ra chửi đồ đàn bà không đoan chính, nhưng thôi, thế cũng tạm đủ để chị hả giận rồi. Chị đưa Bông ra chỗ vòi nước, vừa rửa mặt mũi cho bé vừa ngọt giọng dỗ dành Bông nín đi rồi mẹ Hoài chở Bông sang nhà cụ Ly chơi, đi xe máy sướng ời là sướng á, cho Bông ngồi trước hóng gió nha. Bông thích chí cười khanh khách, đi Kỷ nghe chuyện tiện thể gửi luôn thằng con.

- Ô thế Hoài cho em Niệm đi ké luôn nhé! Tội qua em sang thăm bà chào hỏi rồi nhưng đứng ra vẫn phải tới nhà thăm mới phải phép.

Chị Hoài ít khi từ chối đi Kỷ, phần vì biết ơn đi đã giúp đỡ hai vợ chồng trong suốt nhiều năm qua, phần vì chị là người đi tin tưởng nhất trong các cô cháu dâu, có chuyện gì cũng vô tư nhờ. Bữa nay đi bận ở nhà tiếp khách mà, đi bảo nhà bà gần ba đưa đi bộ cho khỏe chân, nhưng Bông đã đợi sẵn mũ bảo hiểm nên chị không nỡ làm con mất hứng, chị bồng con lên xe rồi ngoái lại dặn Niệm chị với Bông đi trước xong hai mẹ con đợi cậu ở cổng nhà bà nhé mà chẳng thấy thằng bé ừ gì cả. Bông sốt ruột cầm mũ bảo hiểm đợi cho mẹ, ị mặt giục mẹ mau đi thôi, mặc xác cậu Niệm đi bộ á. Chị cũng định thế, nhưng phóng xe được một đoạn rồi nhìn qua gương chiếu hậu tự dưng thấy tội tội. Tính chị nó buồn cười thế đấy, chả bức ai được lâu cả, chị thờ dài vồng xe lại hỏi han.

- Niệm nhọc à? Chị bảo đi kêu lái xe đưa cậu đi nhé!

Nhọc quá hay sao mà im như hén? Chị dành với cái mũ bảo hiểm nam đưa cho Niệm, chẳng cần chị mời mọc, thằng bé đội mũ xong thì ngồi luôn đằng sau xe chị, như một thói quen. Ngày xưa mỗi lần bị ốm nó cũng hay yêu sách như vậy đấy, kêu người nhọc đi ô tô say bắt chị phải đưa đón. May hồi ấy

nhà chú Nhất có xe cub nhỏ chứ không đi xe đạp có mà chết, bực nhất là những lần thẳng này nó nhớ nhằm lịch học thêm.

- Nhảm thật hay cố tình hả? Đánh cho một trận bây giờ!

- Nhảm thật mà, người sốt nên hơi đãng trí.

Dứt lời, có đũa giật tay chị đi lên cái trán nóng rẫy của nó. Năm cuối cấp lịch học dày đặc nên chị thương chẳng nổi mắng, chỉ dặn lần sau nhớ chú ý hơn chứ người yếu ra đường nhiều dễ bị trúng gió.

- Đấy quan tâm à? Hay đẩy ngại đèo người ta đi học?

- Tất nhiên là ngại đèo rồi, xa bỏ xừ...ơ...làm gì thế?

Chị gọi nhưng Niệm không đáp, đầu gục trên vai chị, chắc ngủ gật rồi, tay hơi để hờ lên mép áo chỗ eo chị. Chị cố gắng đi chậm và êm nhất có thể, tại sợ va vào cái ổ gà nào thẳng bé đằng sau rồi tòm xuống đường thì khổ. Đường xá bây giờ đẹp đẽ chứ không như ngày ấy, chị phổng vù cái là tới nhà bà. Bông ở đằng trước thích thú hát hò suốt, còn chị, tự dưng thế nào khi tới cổng lại theo thói quen cũ sờ trán Niệm, có vẻ hơi nóng nóng. Cậu nhìn chị chăm chăm, chị đoán cậu mệt vì chênh lệch múi giờ nên lúc thấy bà Ly bắc nồi cháo gà chị xin bà một bát rồi cắt tia tô và hành lá bỏ vào đưa cho Niệm.

- Cháo này tốt lắm, cậu chịu khó ăn một chút cho ấm bụng. Ăn hết bát này là khoẻ ngay ấy mà!

- Tôi khoẻ hay tôi bệnh liên quan gì tới chị?

Cậu cẩu làm Bông giật nảy cả mình á, chị Hoài cũng hơi sốc. Chị chưa biết nói gì thì nhận được cuộc gọi đến của ông xã.

- Anh cho vợ hai tiếng để xin lỗi vì chị Linh vì đã tát chị ấy. Nếu không biết sửa sai thì tôi nay đừng về nhà nữa!

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Anh sai lắm luôn rồi ý!

- Thế chồng có biết bà ấy vu khống vợ làm gái không?

Chuyện này thì anh không biết, ban nãy gọi cho anh chị Linh chỉ khóc lóc than thở chị mắng Bông một xú mà Hoài đã tát chị rồi. Anh thú nhận mình đang bực vợ nên mới nghe một phía, vợ anh ở đầu dây bên kia giọng điệu đầy cau có.

- Vợ vẫn còn hiền đấy chồng ạ, chứ ra ngoài đường mà chị ấy phát ngôn ngông cuồng như thế người ta chả và cho rụng răng rồi.

Công nhận vợ nói chuẩn đét, anh nghe cũng thấy sôi máu với loại đàn bà ngoa mồm dám xúc phạm vợ anh. Biết mình lúc nóng giận có hơi lỗ lòi nên anh cố gắng về sớm sang dì đón vợ. Cơ mà vợ dỗi phốt lờ anh, thản nhiên ngồi chém gió với các chị em dâu. Nghe cái hội đó buồn đưa anh mới biết con Nana công giầy của vợ thật, tự dưng anh hồi hận ghê lắm, nhảy vào ôm vợ thủ thủ.

- Anh hiểu nhầm vợ anh sai lắm luôn rồi ý! Lần sau có chuyện gì thì vợ cứ mách anh là được mà, đàn bà con gái đánh nhau ở chỗ đồng người nom kém sang lắm.

Chị thật thà bảo chị cũng biết thế, nhưng cứ điên lên là chẳng kiểm soát được. Anh thấy vợ nguôi nguôi rồi bắt đầu sắn tới xà neo, hết thom má rồi lại cù lét khiến vợ nhột phì cả cười. Anh chả hiểu vợ quá đi ấy chứ, dẫu có chuyện gì chỉ cần anh xuống nước dỗ ngọt một chút là lại đầu vào đấy ngay mà, lại cóc đầu mắng yêu anh ý, nom dễ thương muốn xỉu.

- Thôi hai ông bà về phòng đi cho tôi nhò.

Cô Bích cầu nhau rồi quay sang chơi đồ hàng với Bông và anh Bách, thi thoảng lại lén nhìn qua chỗ chiếc bàn đá dưới gốc đa, nơi chú Nhất đang ngồi uống trà với con trai. Đã ba lần kể từ chập tối cô bắt gặp anh Niệm liếc qua phía này, hờn giận, đau thương và bất lực dường như đều gói ghém trong ánh mắt sâu thẳm ấy. Cô biết anh ghen tỵ, nhưng cô lại không tài nào dứt khỏi trò chơi gia đình với anh Bách và bé Bông, cái trò mà con bé cứ chu choa gọi "ba Bách mẹ Bích" nghe ngọt muốn rụng tim luôn à. Hôm qua lúc cô tiết lộ Bông là máu mủ của mình, anh Niệm chỉ khẽ từ làm bộ như không quan tâm, nhưng những tiếng đồ vỡ trên phòng ban sáng là gì chứ? Thái độ trầm mặc của anh suốt cả ngày hôm nay chẳng nhẽ đơn giản là do mệt vì thay đổi múi giờ, khí hậu hay sao? Không phải thế đâu. Là vì cô đấy, tất cả là tại cô, tại cô tặng anh tin sốc ngay ngày đầu tiên về nước. Cô vì ghét cảm giác giấu giếm tội lỗi nên đã thú nhận sớm, cứ ngỡ người ta sẽ giận cô dài dài, ai ngờ anh vẫn âm thầm quan tâm tới cô như cái ngày xưa ấy. Cô nhớ rất rõ cái nhũm mày của anh tối qua khi anh Bách rủ rê cô uống rượu.

- Bích tham gia với bọn anh cho vui không? Uống đủ mười ly là thắng rồi, nhìn chị Hoài kìa, vừa cạn xong ly thứ nhất.

Ôi chao cái bà chị dâu quý hoá của cô, cô rù mụ xuống quầy bar chơi là để câu giờ cho ông Hoàng chuẩn bị trang hoàng sinh nhật chứ có phải để mụ

quẩy tung bùng như thế đâu hả? Cơ mà thấy chị chơi dễ như không thành ra cô cũng máu chiến gât đầu. Uống cạn năm ly xong vẫn tỉnh như sáo nên cô được mọi người cổ vũ rần rần, còn cô, hơi nghi ngờ liếc về phía quẩy pha chế, chợt phát hiện ra người rót rượu cho đợt thách đấu này là anh Niệm chứ không phải chị Hoài Đan. Vẫn màu rượu đỏ, nhưng tuyệt đối không cùng một loại với thứ rượu mạnh vừa rồi đã đánh gục hàng loạt các anh trai trong nhóm. Cô với chị Hoài dễ dàng giành chiến thắng, niềm vui của chị là chiếc điện thoại mới công, phần thưởng của trò chơi, còn niềm vui của cô là sự quan tâm thâm lắng của ai đó. Đêm thứ hai anh Niệm về nước, cô cố ý ngủ lại nhà đi để hai người có cơ hội gần gũi nhau hơn, sáng hôm sau vừa xuống bếp đã nghe di Kỳ ca thán.

- Anh Niệm dậy bơi xong đi làm rồi Bích ạ. Chủ Nhật ngày mai cũng trở lại với công việc. Chán cha con nhà nó lắm luôn, sau này con đừng đi theo vết xe đổ của dì, nhất định không được cưới thằng nào xem việc kiếm tiền là đam mê.

Bích lại khác, cô đặc biệt thích mẫu đàn ông có sự nghiệp vững vàng. Cô nghe anh Bách tiết lộ trong những năm qua anh Niệm đã rót vốn cho tổng cộng bảy dự án khởi nghiệp ở trong nước, ngoài hai dự án gặp rủi ro ra thì năm dự án còn lại đều phát triển tốt, hiện tại đã trở thành năm công ty con hoạt động trên năm lĩnh vực khác nhau với doanh thu tương đối ổn định, tất cả đều trực thuộc NIEM Group. Vì chú Tám đích thân đến nhờ vả nên mặc cho chị Hoài Đan nài nỉ, anh Niệm nhất định không thuê chị nữa. Anh Bách tiếp tục đồng hành với anh Niệm trên cương vị Tổng Giám đốc Marketing, anh Niệm thì xưa nay vẫn thế, luôn là người sáng lập và kiêm luôn vị trí CEO. Thường thì anh có mặt ở văn phòng hơi muộn, tầm mười giờ bởi trước đó anh còn bơi hoặc đến phòng tập gym, tuy nhiên anh tuyệt đối không bao giờ vừa làm việc vừa đánh tá lả online như anh Hoàng. Một khi đã tập trung vào cái gì đó, anh sẽ dành toàn bộ tâm sức cho nó. Biết anh vẫn đang tìm những dự án khởi nghiệp tiềm năng nên cô đã nhờ anh Bách sắp xếp cho một cuộc gặp gỡ nhỏ vào ngày cuối cùng của tháng tám.

- Em đến đây hôm nay không phải trên cương vị là em Bích của anh, mà là người đi kêu gọi vốn, với mong muốn được anh đầu tư cho dự án chuỗi cửa hàng thời trang giá rẻ cho sinh viên.

Cô trình bày vô cùng tỉ mỉ, trái ngược với anh Hoàng cần nắn cô lo học đi đừng nghĩ viễn vông thì anh Niệm lại lắng nghe rất chăm chú, chỉ cho cô một vài điểm yếu trong chiến lược kinh doanh. Trong khi cô mất nhiều đêm để viết bản báo cáo kinh phí dự trù thì anh chỉ cần liếc qua đã nhìn ra những điểm thiếu sót. Tuy nhiên, đến cuối cùng, cô vẫn nhận được tài trợ của anh với điều kiện phải mời một người am hiểu về thời trang làm cố vấn.

- Có ngay anh ạ! Chị Hoài đó, nói về thời trang thì bà sành ghê lắm luôn. Được nhỉ anh nhỉ?

- Tùy em.

Anh đáp, có vẻ cũng không quan tâm lắm tới việc cô mời ai. Cô thì tất nhiên muốn nhờ chị dâu rồi, người nhà vẫn hơn chứ. Kết thúc buổi thương thảo thành công mỹ mãn, Bích phấn khởi phi thẳng tới công ty anh Hoàng khoe khoang. Tưởng ông ý phải mừng ra mặt cơ, ai dè cảm không cho cô nói chuyện này với chị Hoài vì anh không thích vợ đẹp làm bên ngoài, có muốn đi làm thì chỉ được làm cho anh thôi. Bích nghe xong tiu nghỉu hẳn, anh Hoàng sẵn có chuyện bực bội nên câu nhàu với em gái.

- Xí nghiệp của anh vừa bị bên cậu Niệm cướp hợp đồng xuất khẩu bánh gạo chứ. Đùa chứ cậu sống bản dễ sợ!

- Gớm cái hợp đồng nhỏ xíu như cái mắt muỗi ấy em thấy anh Bách còn giao luôn cho cấp dưới chẳng thèm để ý thì làm gì đến lượt anh Niệm quản.

Bích cố gắng giải oan cho anh Niệm. Cô phân tích thêm người ta cạnh tranh công khai chứ có đánh lén đâu mà anh kêu sạch bản, cơ mà anh Hoàng vẫn uất ức ghê lắm, anh hùng hổ tuyên bố hôm nay nhất định sẽ dạy cho cậu Niệm bài học về đạo đức làm người rồi cầm tập tài liệu rồi khỏi văn phòng. Cô đã hình dung ra một trận chiến toi bởi khói lửa, thật không ngờ ông ấy lại dừng cảm đến mức đem về nhờ vợ ra mặt hộ. Chị Hoài đang chóng mặt nhưng chồng nhờ nên lại cầm xấp tài liệu cổ lết đến trụ sở chính của NIEM. Di Kỳ vốn tính sang tên cho cậu cái toà nhà hai tầng này, nhưng do cậu bú rống không chịu về làm cho tập đoàn Nhất Kỳ nên chú Nhất cương quyết không chuyển giao, nghe đâu chú còn hét giá thuê phòng ốc khá chất, cơ mà địa điểm đẹp nên cậu Niệm đã ngồi xuống đàm phán với ba. Kết quả, giá giảm đi phân nửa kèm theo điều kiện năm sau cậu phải dẫn bạn gái về ra mắt.

- Em ơi cho chị hỏi Niệm ngồi ở phòng nào ý nhỉ?

Chị Hoài vô tư hỏi lễ tân. Đây không phải là lần đầu tiên có chân dài tới ve vãn sếp nên cô bé khinh khỉnh hỏi chị là ai, tìm sếp em có việc gì, chị có giấy hẹn không? Biết là công việc của bé nên chị đáp hết sức nhã nhặn.

- Chị là chị Hoài, chị dâu của Niệm. Chị tìm sếp em có việc của chị. Chị không có giấy hẹn.

Sức mạnh của từ "chị dâu" khiến cô nhóc lễ phép hơn hẳn, nhovn miệng tươi cười đưa chị lên tầng hai tư, lịch sự mời chị dùng trà và bánh ngọt trong lúc sếp đang họp. Trà với cả bánh chị chả ham lắm, mấy nay người ngọm mệt mỏi rồi có ăn được mấy đâu mà. Ai nói đàn bà làm nội trợ là sướng chứ? Hết cổ nhà đi Kỳ tới đám cưới nhà di Thương, đám giỗ nhà thím Thu, đám nào cũng ới Hoài. Chưa kể hề có việc gì cần thức khuya dậy sớm là y như rằng các chị em lấy có Hoài ở nhà chơi sướng thành ra đùn đẩy hết cho Hoài. Sướng đâu mà sướng? Muốn nhừ xương luôn rồi đây này, ôi chao nom mấy em thư ký mặc đồ công sở ngồi điều hoà gõ phím lạch cạch mà chị thêm hết cả người. Cả cái tầng này chỉ có đúng ba phòng, một phòng làm việc của cậu, một phòng họp và phòng còn lại cửa kính trong suốt, nơi làm việc của ba thư ký nữ và một trợ lý nam. Chị tranh thủ thời gian rảnh mở điện thoại ra học tiếng Anh, xong rồi lìm đim lúc nào không hay. Chị mơ thấy một con gió thổi chị từ thành phố về vùng biển xanh rì yêu dấu, nơi có bãi cát trắng phau mịn màng và những cánh hải âu dập dềnh trên nền trời cao thăm thẳm.

- Ông đừng chối nữa, ông có giỏi thì ông biến theo con Oanh luôn đi! Mang cả thúng tôm sang cho nó luôn đi này.

Mẹ Quỳnh giỏi ghen bóng ghen gió lắm, có mỗi chuyện ba Hùng cho cô Oanh mấy con cá khô thôi mà mẹ đã có thể xuyên tạc thành chuyện tình lâm li bi đát ghê lắm rồi. Và như một lẽ thường tình, ba ở nhà dỗ mẹ, chỉ có chị và Niệm ra biển. Tình Niệm ham chơi nên thằng bé hay theo chị mỗi lần về quê, chẳng rõ do nó giỏi hay do cá mè trai đẹp nữa, rất nhanh đã kéo đầy hai thúng. Khi thuyền gần tới bờ, chị thường thôi không chèo nữa mà để nó tự trôi, còn mình thì nhàn nhã nằm một góc ngắm nhìn những rặng dừa xanh ngút ngàn đang nói đuổi nhau chạy về phía chân trời xa xa. Đầu đó có ngọn gió lạ

lượn qua trên ghẹo những tán lá xào xạc, đầu đó có đĩa đáng ghét đưa tay qua giặt tóc chị.

- Ngọc trai này. Lấy không?

Chị sững sốt ngó nghiêng rồi xoè tay ra xin xỏ, Niệm đặt viên ngọc vào chính giữa lòng bàn tay chị, là một viên ngọc thô nhỏ xíu vừa lấy ra từ con sò, nom thích mắt dã man.

- Trước hôm mình về quê anh Hoàng tặng chị một viên ngọc trai to gấp năm viên này. Anh tỏ tình với chị, lần thứ ba rồi.

- Thì sao?

Niệm thờ ơ hỏi, đoạn thẳng bé cũng ngả người ra khoang thuyền nằm ngắm cảnh, nhưng ngược đầu với chị.

- Chả sao cả. Kể thế thôi, cho ai đó biết đây không ế.

- Ghê! Rồi sao? Sao không nhận lời?

Ồ sao nó biết chị không nhận lời nhỉ? Anh Hoàng thực sự là một người đàn ông vô cùng tốt, có thể chị sẽ hối hận vì từ chối anh ý, cơ mà chả hiểu sao chị vẫn luyến tiếc cuộc sống tự do tự tại hơn.

- Chị có ngu quá không? Chị sợ sau này không có ai chân thành với chị như anh Hoàng nữa.

- Có. Yên tâm.

- Xạo, đây chê người ta ế suốt mà?

Chị gờ giọng tủi thân, có thằng quỷ luôn một chiếc vòng xâu từ vỏ sò qua chân chị, đoạn đều cẳng xia xói.

- Thì biết đâu được đây, đòi nhiều khi cũng lắm thằng ngu.

Ghét dã man, chị điên tiết cầm đôi dép tổ ong lao tới tính tống vào mồm Niệm, thằng nhỏ tức tối gạt chị ra rồi chồm dậy tìm chỗ trốn. Trốn ở đâu được chứ? Làm như thuyền rộng lắm không bằng? Niệm bị chị đuổi chạy bán sống bán chết, chạy từ đầu thuyền tới cuối thuyền rồi thế nào bước xù ra khỏi thuyền...roi một cái...tôm...lao thẳng xuống biển. Chị ở trên cười lăn lê bò toài, cười đến mức mà đau cả ruột, lộn cả gan, cười như chưa từng được cười. Cơ mà, niềm hạnh phúc của chị chẳng kéo dài được bao lâu...bởi vì...chị...chị không thấy Niệm đâu cả.

- Niệm! Niệm ơi! Nghe chị gọi không?

Hình như là không. Đáp lại chị chỉ là tiếng chim hải âu riu rít và tiếng sóng biển rì rào. Bình thường bị ngã vỏ đau như vậy kiểu gì Niệm cũng ngoi lên tính sổ với chị, nay trời yên biển lặng như này chị sợ Niệm gặp chuyện rồi. Niệm mà có mệnh hệ gì thì di Kỳ giết chị mất. Chị hoảng hồn nhảy xuống tìm Niệm, may mà còn tìm thấy, chỉ là, được chị kéo lên thuyền rồi mà nó vẫn bất tỉnh nhân sự.

- Niệm ơi, mở mắt ra đi Niệm, chị xin mà!

Ấu cũng tại chị đùa quá trớn, Niệm còn trẻ măng, đẹp trai, lại con nhà giàu mà ngòm sớm thế này thì uống quá. Không được, chị phải cứu Niệm để chuộc lại lỗi lầm do mình gây ra. Nhưng chị biết cứu Niệm bằng cách nào đây? Giở chèo thuyền vào bờ tìm người giúp đỡ được không nhỉ? Liệu Niệm có trụ được tới lúc đó không? Hay là nên sơ cứu trước? Đầu chị rối như một mớ tơ vò, rồi cũng chẳng dám đắn đo lâu mất thời gian, chị meo máo sụt sịt.

- Ông xã tương lai của em ơi cho em xin lỗi anh nhé. Ngàn lần xin lỗi anh. Em không muốn đánh mất nụ hôn đầu đời đâu cơ mà tình thế nguy cấp lắm rồi ý!

Dứt lời, chị quyết định thực hiện hô hấp nhân tạo cho thằng bé. Là lần đầu tiên chạm môi vào môi một đứa con trai nên chị hơi nóng mặt, tuy nhiên việc cứu người vẫn là quan trọng nhất nên chị đã rất cố gắng. Thế rồi, cuối cùng Niệm cũng tỉnh, như để đáp lại sự nỗ lực của chị. Chị mừng rỡ gạt nước mắt rồi với khăn bông ti mần lau mặt cho Niệm. Bị ngã ung đầu hay sao mà thằng nhỏ làm lì ít nói hử, hai tai đỏ ửng ghê lắm luôn. Từ lúc đó nó cứ ngo ngo như thằng trên mây vậy, đến tối mịt ba Hùng sai chị nộm ít sứa hoa chuối cho ba mẹ nhắm rượu nó mới mò xuống bếp gõ gõ vai chị.

- Ê, chiếc vòng đây xỏ cho đây đâu rồi?

Còn ở đâu được nữa? Chắc bị rớt dưới đáy biển đó. Ai kêu nó bị ngã làm chi để chị mắc công nhảy xuống vớt? Chiếc vòng rõ đẹp chứ, kê cũng hơi tiếc. Niệm nghe chị cầu nhàu thì ngồi thừ ra, mặt xị như cái bị.

- Ăn sứa không? Chị nộm sắp xong rồi nè!

- Đây xuống gắp đây không phải để ăn.

- Thế xuống để làm cái gì?

- Thì...đây có một chuyện muốn thú nhận với đây.

- Ủ, nói đi.

- Nhưng mà đây không được giận.

- Ủ, cứ yên tâm nói đi, đây không giận đâu.

Chị cứ hứa thế để dụ nó đã, có gì thì tính sau. Thắng nhỏ vò đầu bứt tai một hồi, lúc chị rắc lạc lên đĩa nộm xong nó mới ngập ngừng bảo.

- Thực ra...hôm nay...đây...đây cũng bị...mất...mất nụ hôn đầu đời.

Mặt chị từ ngơ ngác chuyển sang ngạc nhiên, từ ngạc nhiên chuyển sang đăm chiêu, rồi từ đăm chiêu chuyển thành tức giận. Cả một rổ đầy vô lạc chị tâng thẳng vào mặt nó, cái thằng khốn nạn dám lừa chị, nó có mà bị trượt chân khỏi ra ấy, không khéo mọi chuyện nằm trong tính toán của nó hết rồi. Không khéo lúc chị đau buồn nó đang cười thầm trong bụng đấy. Yêu nghiệt!

- Sao bảo không giận cơ mà?

- Đâu có giận đâu? Chỉ đánh thôi mà!

Chị túm tóc thằng nhỏ nện cho một trận toi bởi khói lửa, cũng tại chị ngu nữa nên mới dễ dàng tin nó như vậy. Chẳng hiểu sao bữa nay lại mơ thấy chuyện năm xưa, nhưng có lẽ đây là giấc ngủ ngon và sâu nhất của chị trong thời gian qua. Lúc tỉnh giấc thì trời đã tối mịt, cậu trợ lý và ba cô thư ký về hết rồi, cô nào tâm lý ghê, còn đập cho chị cái chăn mỏng. Cửa phòng của Niệm hơi hé, chị cầm tập tài liệu đi tới, ngất nổi, lúc thấy cậu đang miệt mài làm việc chị lại không đủ tự tin để bước tiếp. Ai cũng phải nỗ lực để đạt được một vị trí nhất định trong sự nghiệp, cậu cũng không ngoại lệ, cũng rất vất vả, chị lấy tư cách gì để xin cậu nhường hợp đồng? Nghĩ vậy nên chị lặng lẽ đi về, ngày đẹp trời hay sao mà chị được ông xã ra ngõ đón? Anh cảm ơn vợ rồi rít đồng thời thông báo bên cậu đã hủy hợp đồng. Sao có thể? Tập tài liệu đó chị chưa từng đưa cho Niệm mà? Không lẽ trong lúc chị ngủ cậu lấy đọc qua rồi? Chị băn khoăn hỏi.

- Vậy cậu có phải đền bù không anh?

- Chắc có. Nhưng vợ lo làm gì, kệ cậu, chả liên quan!

Anh sung sướng rúc đầu vào cổ vợ hít hà, con Hằng đi qua trông cô chú tình cùm mầu mè tự dưng ngửa hết cả mắt. Rồi nó còn thấy xe cậu Niệm cũng vừa hay về đến nơi, nhưng xong nó lại nghe tiếng kít rồ chói tai, rồi chẳng hiểu sao cậu đột ngột đổi hướng, vòng xe lao thẳng ra phố. Phải chăng là do cậu nhìn thấy Hằng? Do cậu không đủ can đảm để đối diện với sự thật rằng, tình cảm cậu dành cho Hằng đang lớn dần theo từng ngày?

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Trẻ trâu thời nay

Có nằm mơ Hằng cũng không dám tưởng tượng cậu trúng tiếng sét ái tình với Hằng ngay từ lần đầu tiên gặp mặt. Ngày cậu về có biết bao cô gái độc thân được bà Kỷ mời tới dự tiệc, từ thiên kim tiểu thư con nhà gia giáo tới người mẩu, diễn viên có tên tuổi, ấy vậy mà ngoại trừ Hằng ra cậu không hề để tâm tới ai cả. Cả buổi tối cậu liếc trộm Hằng không biết bao nhiêu lần, cậu thậm chí còn lẳng lặng đặt lọ thuốc mỡ ở trên kệ bếp, chắc do trông thấy tay Hằng bị gai hoa hồng đâm. Hằng chưa kịp giấu đi thì cô Hoài đã trông thấy, cô vô tư lấy thuốc của Hằng bôi vào vết dao cứa mới đáng ghét chứ.

- Cô thật...thuốc cậu Niệm cho con mà!

- Ôi dào cô xin một ít thôi này làm gì mà ken thế? Nãy giờ rửa bát bị ngấm xà phòng xót hết cả tay đây này.

Cô vừa dứt lời thì cậu Niệm liền không tự chủ được liếc qua phía này, ánh mắt cậu có cái gì đó nặng nề lắm, có lẽ cậu xót Hằng bị cô Hoài bắt nạt nhưng chôn đông người nên không tiện ra mặt giúp Hằng đòi lại công bằng. Nói thế không có nghĩa là cậu quên, ngay ngày đầu tiên đi làm cậu đã phi thẳng con xe vào vũng nước ở đầu ngõ khiến nước bắn tung toé lên người cô Hoài. Chưa hết, mỗi lần tình cờ gặp nhau cậu rất hay bám còi thu hút sự chú ý của Hằng, đồng thời hại cô Hoài luống cuống rơi hết cả túi đồ trên tay. Khô thân cô bị cái tật giật mình mãi chẳng sửa được, thành ra lần nào cũng vừa cầm củi lượm rau củ vừa rửa cậu Niệm. Máu nóng trong cô bị dồn lên tới đỉnh điểm vào một ngày trời xanh gió mát, khi cô còn đang mãi lựa bơ ở đầu chợ với Hằng thì xe cậu Niệm từ đầu lao tới chiếm chỗ, ép con xe màu mận chín thân thương của cô ngã chổng kènh, vỡ lốp là chuyện nhỏ, bị bà Hoà cho ăn cháo chửi mới là chuyện lớn.

- Hết tiền mua xe tới tiền thay lốp, dẫu với chả con đến nhục. Cái thứ đàn bà ở nhà ăn hại mà cũng tốn tiền.

Cô Hoài kiêu diên hết cả tiết, hằm hằm mặc áo chống nắng, bịt khẩu trang kín mít rồi cầm con dao phay đem ra ngoài chợ chém bốn phát dứt điểm hạ luôn cả bốn cái lốp xe của cậu Niệm. Tầm chiều tối Hằng nghe bà Kỷ với bà Hoà buôn chuyện rõ rôm rả.

- Gớm thời buổi bây giờ lắm trẻ trâu ghê ý. Nay thằng nhỏ nhà em ra chợ đón mẹ mà thế nào bị tụi nó phá tan mấy cái lốp. May mà Niệm ngồi trong xe

chị ạ, chứ không thò mặt ra ngoài nhờ bị đánh cho thì khổ.

- Ôi chao con Hoài nhà này cũng thế, tham mấy cân bơ rẻ chả chịu để ý trông xe, vỡ lốp lúc nào không hay. Chả biết con cái nhà nào mà hành động ngông cuồng, suy nghĩ thiếu cần thiết ý thức thế chứ nì. Đùa chứ con cháu nhà mình ngoan cũng là cái phúc nhờ di nhờ?

- Công nhận, nhiều khi nghĩ mà mát mặt chị ạ.

Hằng thực sự không biết nói sao nữa, Hằng cạn lời luôn á. Nó không thể tố cáo cô Hoài được, vì như thế sẽ khiến cậu Niệm bị vạ lây. Cậu có ánh mắt dọa người giống hệt ông Nhất nhưng chẳng hiểu sao nó lại thấy lời cuốn khủng khiếp. Cậu thuộc kiểu người ngoài lạnh trong nóng, trái ngược với chú Hoàng lúc nào cũng tỏ vẻ tốt bụng, chỉ đến lúc chấy nhà mới ra mặt chuột. Rõ ràng có hôm chú uống say là nhờ làm vỡ bình rượu quý của ông Nhất, thế nào mà chú có thể đổ ngay sang cho Hằng được. Thì đúng là Hằng đang cầm chổi lông gà phe phẩy bụi, cơ mà cái chổi nhẹ hều sao làm đổ được cái bình to và nặng như thế? Hằng với chú cãi nhau tùm lum, cô Hoài thấy Hằng có lý hơn nên chẹp miệng thờ dài.

- Thôi bình rượu là do vợ làm vỡ, chồng về nhà đi, đừng để chú nhìn thấy bộ dạng này chú lại hối hận vì quyết định thăng chức cho chồng.

Chú Hoàng nghe lời vợ trốn vội về nhà, cô Hoài dọn dẹp xong xuôi thì pha ấm trà ngon đem ra chiếc bàn đá chỗ ông Nhất đang ngồi. Chả biết cô có nhận tội về mình không hay lại lật lọng đổ cho Hằng thì khổ. Hằng lo tái mét cả mặt, may mà có cậu Niệm đột ngột đi tới giật lấy ấm trà trên tay cô, cậu rót đầy chén cho ba rồi đứng đĩnh thừa chuyện.

- Con vừa chuyển khoản đền ba bình rượu vỡ trên lầu.

- Cái thằng...anh hậu đậu nó vừa. Mà nhớ phải chuyển gấp đôi, rượu của tôi là rượu quý, càng để lâu càng có giá trị.

- Đã chuyển gấp ba!

Ôi chao cả một bình rượu cỡ đại toàn nhân sâm lâu năm mà cậu bình thân như ra chợ mua mớ rau không bằng. Bà Kỳ kêu chồng chuyển tiền lại cho con, toàn người một nhà tính toán làm gì nhưng ông Nhất không chịu, ông cười khà khà bảo trừ khi cậu về làm cho ông thì mới được tính là người một nhà. Tâm trạng ông Nhất không có vẻ gì là bức bối cả, có thể do được đền bù thỏa đáng rồi. Mọi chuyện tuy êm xuôi nhưng hình tượng chú Hoàng trong lòng Hằng bị sụp đổ hoàn toàn, ngược lại mỗi lần nghĩ tới cậu Niệm trái tim nó lại xao xuyến lạ kỳ. Cậu thế mà lại đứng ra bảo vệ nó, cả một đêm dài nằm xâu chuỗi hàng loạt các sự việc xảy ra trong những ngày vừa rồi, nó bồi hồi không sao chợp mắt được. Sáng sớm hôm sau Hằng xuống bếp từ lúc gà còn chưa gáy, hi hụi làm ít bánh lá rồi bỏ vào chiếc giỏ tre mang sang nhà bà Kỳ.

- Cậu Niệm dậy chưa mày?

- Rồi, cậu đang dùng bữa sáng ngoài vườn đó. Ông Nhất bà Kỳ dậy sớm hơn nên ăn trước xong đi tập thể dục rồi.

Cái Giang dặn Hằng cậu không thích bị quấy rầy nên mày không phận sự thì đừng có lảng vảng ngoài đó. Con này chả biết gì sất, đó là với tụi con gái bình thường thôi, với Hằng tất nhiên phải khác rồi. Hằng quét thêm ít sơn vào môi, đoạn len lén ra chỗ cậu, nhẹ nhàng để giỏ bánh lá lên bàn.

- Hằng ơi! Cái Hằng có đây không Giang? À, kia rồi! Hằng ơi con không chuẩn bị để đi chợ vải hả?

Úi bữa nay nó nhờ cô Hoài dắt đi mua vải gửi về quê mà quên bém mắt. Nên về hay nên hẹn cô khi khác nhờ? Nó chưa kịp đưa ra quyết định thì đã nghe cậu Niệm bảo.

- Ngồi đi.

Ngồi...ngồi...hả? Cậu vừa nói với nó phải không? Ôi dồi ôi thật đấy! Nó không nghe nhầm đâu, cậu còn sai Giang đem steak cá hồi, sốt rượu vang và măng tây lên cho nó. Ôi chót mắt, Hằng như người mất hồn vô thức ngồi xuống, cô Hoài trông thấy ngạc nhiên hỏi thế rồi cuộc Hằng có đi hay không cô còn biết đường. Hằng bèn lên gác đầu, còn cậu Niệm thì chả nói gì cả, cậu chỉ tận tình lau dao đĩa cho Hằng hại cô sốc đơ cả người. Không chỉ cô Hoài, bọn con Giang, thằng Sơn, con Ca cũng tròn tròn há hốc luôn kia. Chuyện, lần đầu tiên kể từ khi cậu về nước có một đứa con gái được ngồi ăn sáng riêng với cậu, lại là gái quê tụi nó, úi cha có khác nào hẹn hò đầu nhí?

Cô Bích sang nhà đi nhìn cảnh trai gái tình củm ngoài vườn chợt thờ dài thườn thượt, cô biết thừa anh bị tổn thương nên cố ý chọc mình ghen, trè con dễ sợ. Tụi cái Giang thì đợi Hằng ăn sáng xong cuống quýt xông tới ti tê Hằng sau này một bước lên mây cũng đừng quên bạn bè nổi khổ nhé. Hằng nghe sượng cái lỗ tai gì đâu, thẹn thùng gật đầu rồi bèn lên mò lên phòng cậu. Nom mọi thứ ngăn nắp sạch sẽ lắm luôn, chỉ trừ cái thùng rác đầy ụ ở góc phòng, thứ đáng giá nhất trong đó là chiếc máy may thì cũ đến mức tróc sơn rồi, Hằng định vứt đi thì nghe cậu gần giọng.

- Để yên đấy.

- Con chỉ muốn dọn dẹp giúp cậu thôi á.

- Biến ngay!

Cậu quát, sao cậu lại quát Hằng cơ chứ? Không hề cậu sợ Hằng bị xước tay do chiếc thùng có rất nhiều mảnh thủy tinh vỡ? Nhưng mà dù gì đi chăng nữa cậu cũng không nên to tiếng với Hằng chứ? Hằng tui thân ghê lắm đấy, có lẽ Hằng sẽ buồn dài dài nếu như sau đó cậu không chủ động dỗ dành Hằng trước. Chuyện là cô Hoài có mang sang túi nho sấy tặng cậu Niệm, thay mặt chồng cảm ơn cậu chuyện bỏ hợp đồng. Cậu nhận xong thì đưa cho Hằng luôn, eo còn chưa ngỏ lời chính thức mà cậu đã để Hằng nhận quà tặng thế thì sau này khéo tài khoản của cậu cũng đưa Hằng quản lý hết ý chứ. Hằng sượng, má đỏ hây hây, cô Hoài thấy Hằng như con ngơ liền kéo vào một góc thủ thi.

- Hằng cẩn thận giữ mình nghe con, cậu Niệm lăng nhăng lắm chứ không từ tế như chú Hoàng đâu.

- Gớm mới sáng ngày ra cô đã thích đâm bị thóc chọc bị gạo thế nhỉ? Đàn bà con gái mà cứ sống sân si như cô đàn ông người ta khinh cho đấy ạ!

Ồi con ngốc, thấy nó trẻ người non dạ nên chị mới lòng khuyên bảo mà nó làm như chị ghen ăn tức ở với nó ấy. Nó hiểu Niệm sao bằng chị? Tính số người Niệm từng hẹn hò có khi còn nhiều hơn số tuổi của Hằng đấy, chị biết vì hồi xưa mỗi dịp Valentine Niệm lại qua phòng chị mĩa mai.

- Ê, nay Valentine "hàng ế" không đi chơi đâu à?

- Không. Đây bận rồi.

Chị đáp qua loa, đoạn tập trung may đồ để giao cho khách, tầm nửa tiếng sau ngẩng lên thấy Niệm vẫn đang ngồi cạnh chị, nhàn rồi cầm từng sợi tóc chẻ ngọn của chị xé làm đôi. Hơi ngạc nhiên, chị thắc mắc.

- Ở đây cũng không đi chơi á? Đẹp trai lồng lộn thế kia mà không có ai rủ đi à? Phí thể! Chẳng bù cho con ế này, qua giờ không biết bao nhiêu anh chào mời.

Niệm lườm chị, khinh bỉ vứt ra một xấp thư tỏ tình hơn chục bức, toàn chữ con gái thôi à.

- Ghê. Thế ung cô nào?

- Chả ung ai cả.

- Gớm, tiêu chuẩn cao vậy cơ à?

Niệm liếc chị một lượt, xong rồi thờ ơ hỏi.

- Mê gái già thì có gọi là cao không?

- Già là già như nào mới được chứ?

- Thì...cỡ tuổi đảng ấy chẳng hạn.

Cái thằng Niệm không xia xoi chị nó không chịu được à? Người ta trẻ măng thế này mà nó lại kêu già, khiếp chị ghét nhất là bị chê già đấy, con gái ai mà thích bị nói già nua chứ? Cậu để sự, chị hăng giọng mĩa mai.

- Thế thì cao quá, cỡ con nít như đấy với không tới đâu.

Trêu chị thì được mà bị chị trêu lại giận chứ, bắt chị dùng may để soạn đồ cho nó đi hẹn hò, đòi thừa ở đâu có đứa nào hẹn với tất cả những bạn nữ viết thư cho mình không hả?

- Đây đi chơi với các bạn gái đây.

- Ủ, đi đi.

- Đi thật đấy nhá!

- Ở không lẽ đi già hả?

Chị chau mày hỏi, Niệm kêu ghét chị rồi đi thẳng. Tưởng đi xem phim lãng mạn thế nào, ai ngờ rủ các bạn đứng trước cổng rạp bán hoa hồng và sô cô la, còn đem cả Bích đi theo nữa. Lúc về chị tò mò hỏi Bích các chị kia có đến phang cho Niệm một trận không, con bé lắc đầu kể lể.

- Đâu có đâu, bán đắt hàng bỏ xừ đi được, lúc chia tiền lãi chị nào cũng cười tươi như hoa ý.

Bích ngập ngừng dài lân ra giường chị ngủ khi khi, vừa hay lúc đó Niệm đẩy cửa vào, đem theo chiếc bánh ngọt hình trái tim xếp đầy mứt cherry đỏ rất bắt mắt.

- Eo mua bánh cho chị cơ à? Tốt thể!

- Đây có vẻ thích dưa bờ nhờ? Đây mua bánh đây ăn mà, liên quan gì đến đây!

Ở không liên quan sao nó không ăn ở phòng nó mà còn mang sang đây dụ chị? Xong cứ xúc bánh dưa gần miệng chị dừ dừ mới ghét chứ, chị tức mình bốc bánh trét lên mặt Niệm, tất nhiên, nó cũng đâu có tha cho chị. Hai cái mặt lăm lăm nhìn nhau cười sặc sụa, đùa một lúc vừa mệt vừa đói, chị ngồi thừ ra đất nhắm nháp chỗ bánh dính trên tay.

- Eo đây bần thế!

Có đưa chệ bai, nhưng thấy chị kêu ngon mà liền ngồi thụp xuống cầm lấy tay kia của chị nếm thử. Chắc thấy ngon thật nên nó liếm sạch sẽ luôn, xong còn thòm thòm ghé môi qua xin chị miếng bánh dính trên má chứ. Chị ừ đầy hào phóng, không ngờ thẳng ranh dâm nhân cơ hội nhá chị.

- Á...đau người ta, chơi ác dữ vậy?

Chị bực bội gào lên, Niệm nhe nhón cười.

- Đau cho bỏ ghét!

Thế rồi có đưa lừa lừa cắn thêm một phát nữa bên má kia của chị, đau điếng luôn à. Cái thằng vừa xảo quyết vừa lẳng nhăng, chị cảnh báo Hằng nhưng con bé không nghe, thôi kệ, nó chuyển hướng không nhằm nhe chồng chị càng tốt. Nghĩ vậy nên chị chả thèm nói nữa, đang tính đi chợ vài một mình thì Bích chạy ra xin đi cùng nên cho theo luôn. Mới tý tuổi đầu mà đã chuẩn bị làm bà chủ shop thời trang rồi đấy, năng động ghê.

- Bà xem mẫu nào đẹp? Chất này ưng được không?

Đến sập vài nào Bích cũng nhanh nhẩu hỏi han, anh Hoàng chỉ cấm không cho chị Hoài đi làm chứ đâu có cấm cô xin ý kiến. Lúc bàn với anh Niệm mới chỉ là phân công quan thời, còn đi vào chi tiết thực sự thấy anh nói không sai, vẫn phải có người am hiểu tư vấn cho mới ăn thua. Gần một tuần sau đó Bích khai trương cửa hàng đầu tiên, thực ra nhanh được như vậy là do anh Bách lo cho cô hết từ địa điểm, trang trí tới thuê nhân viên. Mẹ Hoà ưng anh Bách lắm, biết cô thích anh Niệm mà cứ vun vào suốt, còn kêu mẹ không thích gả con gái cho người trong họ. Ôi cùng mỗi cái họ Dương thôi chứ xét về quan hệ dây mơ rễ má thì bọn cô là anh em họ đẳng xa tít mù tấp bán đại bác không tới, vẫn được thương nhau đó. Cơ mà mẹ vẫn luôn phản bác cái lý sự của cô, ba Thuận càng gay gắt hơn, di Kỳ tuy ngoài mặt nói ủng hộ quan điểm của mẹ Hoà nhưng trong thâm tâm cô biết di còn ngại chuyện cô có con riêng nữa. Quá nhiều sự phản đối, quá nhiều trắc trở khiến ruột gan cô buồn nẫu nê, chẳng biết làm gì ngoài cố gắng phấn đấu kiếm tiền để có thể sớm tự chủ được cuộc sống của mình. Nhờ có anh Bách chuẩn bị mọi thứ chu toàn nên cô chỉ cần nhập hàng về bán, trước đó rất nhiều lần cô bất đồng ý kiến với chị Hoài, nhưng khi mở bán mới thấy nê chị dâu, mẹ ấy nói mẫu nào bán được là y như rằng đắt hàng.

- Mẫu mẫu tôi chọn chẳng bán được cái nào.

Bích buồn thiu, chị Hoài cười cười bảo.

- Mẫu mẫu đó chị đã nói đắt so với thị trường mà, cô thấy rõ vì cô có nhiều tiền tiêu vặt, hàng tháng không phải lo tiền thuê nhà và tiền ăn như các bạn sinh viên khác.

- Nhưng có mẫu bà chọn đắt vẫn bán được mà?

- Ngốc, là do chị đã sửa lại so với bản gốc rồi. Tuy đắt nhưng mà không ở đâu có, nên đáng giá.

Nói mới để ý lỗ vấy đó chị Hoài đã bỏ ra thay loại cúc khác, phần cổ áo cũng đính đá nhìn sang chảnh hơn hẳn. Tiếc cho chị bị tai nạn nên tay run làm gì cũng chệ, chứ như xưa chắc loáng là xong luôn đó. Cơ mà bà ham thời trang lắm, rảnh lại qua phòng cô giúp à, cả Bông cũng sang vui lắm luôn. Bích ngại chị Hoài làm không công cho mình nên có một buổi nọ hết tiết thể dục, thấy nhân viên gọi thông báo doanh thu tăng đột biến cô bèn ghé qua shop lưu niệm gần trường mua tặng chị cái kẹp tóc rồi mới về nhà.

- Mẹ Hoài đang giận hay sao á.

Bông thủ thỉ với cô bằng cái giọng cực kỳ hình sự, cô rón rén đẩy cửa phòng chị, trên giường bày la liệt một xấp ảnh nam bông nữ theo kiểu bông công chúa. Nhìn mặt bà Hoài là biết đang điên lắm rồi, Bích toát mồ hôi hột lao vội về phòng, lén lút gửi tin nhắn.

"Chẳng biết đưa nào gửi cho bà Hoài ảnh ông bé gái đấy, liệu liệu mà tìm cách giải thích không thì phen này tan xương nát thịt đó anh trai yêu dấu."

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Loại đàn bà mất nết

Anh Hoàng nhận được tin dữ cũng toát mồ hôi hột theo, vội gọi lại hỏi han ảnh như nào, mày miêu tả rõ cái coi. Thấy nó báo ảnh thì rõ mặt anh nhưng không có bức nào rõ mặt người nữ anh mới thờ phào nhẹ nhõm. Gớm cứ nói đại có cô nhân viên say anh bông về nhà là xong mà. Thực ra đàn ông bay bướm tý có sao, mấy ông bạn anh còn nuôi vợ bé bên ngoài kia kia, anh so với họ vẫn còn ngoan chán. Tại anh thương vợ mà, nhiều chuyện anh khó xử vợ đều đứng ra giúp anh, ngược lại vợ thích mua gì anh cũng cố gắng chiều bằng được. Thuở xưa chưa có điều kiện anh còn giới thiệu bạn bè may đồ ở chỗ vợ đó, tuy là mỗi người không là bao nhưng cố gắng thức khuya một chút thì cũng được ồi tiền. Đột dấy vợ bực cậu Niệm vì tỷ lệ ăn chia không hợp lý nên chuyển sang hợp tác với anh, chắc bởi thế nên cậu ghen tức, âm thầm giấu đơn hàng, may mà anh phát hiện kịp thời để thông báo cho vợ. Vợ bực bội tìm cậu quát ầm ĩ.

- Đấy sống bản đến vậy cơ hả?

- Ủ đây, đây cứ thích sống bản thế đây. Còn hơn đây sắp thành con cò hương rồi.

- Cò hương thì sao?

- Thì xấu chứ sao? Nom tóc kìa, vừa khô vừa chẻ ngọn tứ tung. Mặt đã hóp thì chớ, da dẻ còn nổi gân xanh trông có khác nào con quỷ dạ xoa không?

Góm cậu Niệm chỉ giỏi nói quá, anh thấy Hoài vẫn đẹp mà, gầy một tý càng xinh. Hoài tức, vừa cầm chổi quét Niệm vừa đòi đơn hàng, cậu rút cuộc cũng chịu trả, nhưng trước khi ra sân vận động vẫn khó chịu cầu nhàu.

- Đây ngang như cua ý. Con gái con lú chả có chút dễ thương gì sất, mặc xác đây.

Anh an ủi Hoài đừng để tâm mấy lời sảng bậy, trong mắt anh em luôn là người con gái hoàn mỹ nhất. Hoài nghe anh nịnh ho sặc sụa, về sau Hoài Niệm làm lành thế nào anh không rảnh lắm vì anh cũng phải chuẩn bị cho trận chung kết giải bóng đá của tổ dân phố. Chỉ có chị Hoài nhớ rất rõ, chiều hôm đó chị bị cảm, người sốt, rét run cầm cập, nhọc muốn xỉu mà có đứa con phi về trách móc.

- Giờ này rồi mà đây còn nằm đó được à? Chín mươi phút nữa là đây bắt trận chung kết đây.

- Kệ đây!

Chị thờ ơ đáp, quần mấy cái chần rồi mà sao vẫn ho dữ dội, mũi ngạt sục sục y như bánh bèo. Niệm chạy tới sờ trán chị, sốt sáng đề nghị.

- Ê...trán nóng lắm, đây đưa đi khám nhé!

- Khỏi cần. Đây thân cò hương xấu như quỷ, ngang như cua đây mặc xác đi quan tâm làm gì? Cút!

Chị mệt chả có sức đánh nhau nên chỉ đuổi qua loa. Niệm chạy ra ngoài một lúc, chả hiểu trên đường có bị sét đánh không mà khi về giọng nhẹ nhàng lắm luôn.

- Này...quay sang đây bảo cái này...

- Bảo cái gì thì bảo đi, đây nghe được, khỏi quay.

- Thì...thì...đây sai rồi...được chưa?

- Sai thật không?

- Sai thật. Quay đầu sang đây ăn cháo đi.

- Đắng miệng lắm, nuốt không nổi.

Chị cố ý trả đũa Niệm những lần nó yêu sách. Cứ ngỡ thằng bé nổi cáu, ai ngờ nó vẫn rất kiên nhẫn.

- Thì ăn thêm cả cherry nữa cho nó ngọt.

- Có cherry á?

Chị khẽ reo lên thích thú, Niệm kêu nhiều lắm, Niệm vừa mua cho chị cả cân cơ. Thế xong chị chả giận nữa, quay mặt đối diện với Niệm, ăn cháo, ăn cherry, uống thuốc rồi lười biếng ngủ. Lúc thức giấc thấy Niệm vẫn ngồi cạnh, thằng bé tí mần dùng kéo tia đi chỗ tóc bị chẻ ngọn rồi nghịch ngợm quẹt quẹt đuôi tóc lên má chị trêu chọc.

- Đừng mà, ngứa á!

Chị cáu, trong đám con trai chị quen thì Niệm là đứa khó khuất phục nhất, chị đành lấy hai tay che kín mặt tránh bị tóc cọ ngứa ngứa, đoạn phụng phịu cầu nhàu.

- Người ta đang bị khát khô cả cổ đây nè.

- Liên quan nhờ?

Những ngón tay chị tách hờ, tí hí mắt lươn nhìn trộm Niệm, nó hỏi đều thế nhưng lại tùm tùm xuống nhà lấy sữa đem lên. Chị hút được non nửa hộp, chọt nhớ ra chuyện đại sự, hoảng hốt lay người đối diện.

- Niệm ơi mau đi bắt bóng đi, trận chung kết mà.

- Bắt biếc gì nữa, hết trận từ lâu rồi. Chắc cậu sợ thua đội anh nên để Bách bắt bóng thay cho đỡ nhục à?

Giọng anh Hoàng vọng vào, chị ngập ngừng hỏi.

- Tại...tại chị phải không?

Niệm búng trán chị, thân nhiên phủ nhận.

- Không, đây hăm à? Tại đây sợ thua.

- Đây, anh đã bảo mà.

Anh Hoàng cười phở lớ đem cúp trong ba lô ra khoe khoang, chị Kim cảm cả đồng cỡ lẻo đẻo theo anh chia vui. Chị Hoài biết chị Kim từng thích anh Hoàng, nhưng không thể ngờ khi anh có vợ rồi tình cảm ấy vẫn chưa hề nguội ngoai. Loạt ảnh anh bông gái tuy không rõ mặt ai nhưng thấp thoáng bên vai là hình xăm chữ "K" đầy nghệ thuật. Mặc dù ký tự tiếp theo bị tóc che khuất nhưng chị đoán không nhầm thì sẽ là "im", ghép thành tên "Kim". Nếu vậy thì da mặt chị ấy dày quá đi, giận điên người, chị Hoài chụp lại mấy tấm hình gửi cho chị Kim rồi nhắn tin chất vấn.

"Là chị phải không?"

Chị Kim liếc qua, đoạn gọi lại hỏi xoáy.

- Nếu không phải chị thì sao?

- Đừng chối nữa, hai người qua lại bao lâu rồi?

- Qua lại là như nào hả em? Nếu qua lại là ngủ với nhau thì cũng khá lâu rồi em ạ, chị nhớ không nhầm là ngay trước ngày anh Hoàng về quê em rước dâu thì phải. Còn nếu qua lại nghĩa là đi với nhau để giải quyết công việc, thì mới đêm hôm kia thôi em nhé!

Chị Kim đang khiêu khích đối phương thì nghe tiếng đập cửa rầm rầm, chị vội cúp máy ra mở chốt cho sếp vào. Sếp có vẻ giận ghê lắm, mắng chị xối xả.

- Em điên à mà lại nói với Hoài những chuyện đó? Em tính giết anh phải không?

- Ở đâu có, em đang cố giúp sếp mà.

- Giúp giúp cái con khi, em khỏi bao biện. Đừng nghĩ anh ngu mà không đoán được em gửi ảnh cho Hoài.

Anh Hoàng cúi, chị Kim đành giọng nói.

- Anh thích nghĩ em sao thì tùy, anh ngu hay không cứ để thời gian trả lời. Còn giờ anh có giờ thì anh gọi về nhà thú nhận tất cả với vợ anh luôn đi. Anh có dám kể chi tiết sự thật với Hoài những chuyện xảy ra đêm hôm kia không? Có DÁM không? HẢ? Hay để em gọi thay nhé!

Chị Kim tính nhấn số thì anh Hoàng đã gạt lại máy, chị cười nụ cười thẳng thừng, còn anh cầu nhàu chẳng có gì là anh không dám cả, chẳng qua do anh thương vợ thôi. Dứt lời, anh lên phòng lấy chìa khoá xe phóng thẳng về nhà. Bực con Bích ghê, kêu tả kỹ bức ảnh mà nó lại bỏ qua chi tiết chữ "K" quan trọng nhất, xem chút nữa là anh toi đời. Anh em ruột thịt với nhau xảy ra chuyện lớn như vậy lẽ ra ở nhà nó phải bỏ thời gian làm công tác tư tưởng giúp chị dâu hạ hỏa đi một xú, đằng này tối ngày chỉ chăm chăm vào cái shop thời trang mới mở. Cả ba Thuận cũng ngồi thảo luận với nó suốt, hai cha con rành ra là tám chuyện cậu Niệm, đến chán.

- Mày đừng thần thánh hoá cậu quá, tiền đầu tư cho mày trên danh nghĩa là của cậu nhưng thực chất là của chú Nhất cho đấy. Anh đây già rồi đời rồi còn chưa mở được công ty riêng nữa là thằng trẻ ranh vất mũi chưa sạch.

- Gớm anh có cái hợp đồng cũng phải nhờ vợ đi xin thì đợi đến mùa quýt chín mới mở được công ty nhé!

- Tầm nhìn của mày hạn hẹp thế? Anh để chị Hoài ra mặt vì anh nể cậu không muốn sút mẻ tình cảm anh em. Với cứ giả sử như cậu làm ra tiền thật đi, vậy sao không đi làm từ thiện mà đầu tư vào mấy con xe đất lồi khói làm gì? Chi tổ ô nhiễm môi trường, con người sống vì lợi ích bản thân như thế bao giờ cho khá được?

- Ở thế sao anh không bán quách cái ô tô của anh đi để làm từ thiện rồi đập xe đập cho khoẻ người? Nói chung là đừng dạy người giàu cách tiêu tiền anh ạ.

Cái con Bích nó cãi ngang như cua ấy, ba Thuận không nói gì nhưng lúc nào cũng nhìn anh cười cười như kiểu anh là thằng ngu chẳng biết gì không bằng. Mẹ Hoà chả có thời gian bênh anh vì mẹ mãi bế Bông tám chuyện với ông con rể quý, thằng Bách nó rảnh thật đấy, sang nhà anh suốt à. Con Hằng dạo này rất láo, anh về nó chả thèm ra chào, hề xong việc liền phẫn ngay sang nhà đi Ký đủ đòn. Từ khi nào anh đã không còn là trung tâm trong chính căn nhà của mình? Quanh đi quẩn lại chỉ có mỗi vợ nghĩ cho anh, trước khi đi học vẫn phẫn cơm chống chu đáo. Anh biết điều nên đợi vợ về một cái liền khoá cửa rồi ôm vợ nỉ non.

- Anh oan quá vợ ơi, đêm hôm kia mấy người trong xí nghiệp đi ăn liên hoan với đối tác, Kim say quá nên anh bế ra xe thôi chứ có gì đâu. Xong anh về luôn với vợ, vợ biết mà. Còn chuyện trước ngày rước dâu vợ là cô ấy cố ý chọc vợ đấy, vợ đừng bị mắc lừa nghe vợ.

Anh vừa nói vừa cầm chổi dâng lên cho vợ, cầu xin vợ đánh anh cho hạ hỏa, chỉ mong vợ đừng ghét anh là được. Sống với nhau bao nhiêu năm anh chả hiểu vợ quá đi, quật anh liên tù từ một lúc, thấy anh ngoan ngoãn chịu đòn lại mùi lòng thương ngay ý mà. Vợ quẳng cây chổi một xó, lật đật đi lấy lọ dầu gió xoa vào chỗ bầm tím vừa đánh chổng. Vợ kêu anh ngốc nghếch, lúc vợ điên lên thì phải biết đường mà tránh chứ, anh làm mặt đáng yêu phụng phịu

bảo.

- Kệ ý, cho vợ đánh anh cho anh chết đi cũng được, miễn vợ vui vợ không giận anh là được.

Vợ lờm anh, anh kiên nhẫn dỗ vợ thêm một lúc nữa, chúi đầu vào bụng vợ nắn nỉ vợ đẹp nhất trần gian đừng bỏ anh nha, anh sợ mất vợ lắm ý. Anh không thể sống thiếu vợ được đâu. Vợ phì cười vỗ vai anh nói.

- Chuyện đêm hôm kia thì em biết chị Kim chọc em nên mới gửi ảnh. Nhưng chuyện hai người ngủ với nhau thì em không tin chị ấy có thể bịa trắng trợn như vậy.

- Ở hôm đó là bữa tiệc độc thân của anh, cả nhóm uống say rồi nằm ngủ la liệt trong phòng với nhau chứ có phải ngủ đôi đầu mà. Vợ đừng giận anh nhé tội nghiệp anh ghê ý.

Vợ anh thấy chuyện chẳng có gì nên cũng vô tư kể lể.

- Khiếp thế mà cái bà Kim bà ấy làm quá. Ôi ngày xưa cũng có bạn em uống say rồi ngủ với nhóm bạn của cậu Niệm, may mà sáng hôm sau chúng nó dậy trước hết rồi chứ không thì em muối mặt.

Chị Hoài buồn đưa rất vui vẻ, chả hiểu làm sao chồng chị tự dưng câu nhặng xì ngầu.

- Cái gì? Chuyện tày trời như thế mà vợ dám giấu anh hả? Cả nhóm bạn của cậu gồm những ai? Vợ đàn bà con gái có cái chuyện gì mà uống kinh thế?

- Thì nhóm bạn thân mười hai đứa của cậu đó, hôm đấy tổ chức ăn liên hoan chia tay cậu chuẩn bị đi du học, vừa đứng dịp sinh nhật cậu tròn mười chín tuổi. Em buồn vì nhận kết quả chỉ được giải ba cuộc thi tìm kiếm tài năng thiết kế thời trang thành ra uống hơi nhiều, xong bọn em trải đệm ngủ chung với nhau trên phòng cậu Niệm hay sao ấy.

- Em đừng xạo. Thứ nhất, nhà dì Kỳ thừa rộng để mỗi đứa có thể ở một phòng riêng. Thứ hai, với tính cách của cậu Niệm thì không bao giờ có chuyện để cả nhóm mười hai người vào phòng mình ngủ như vậy. Cho nên là, em trót ngủ với thằng nào thì em khai ra anh sẽ tha thứ.

- Ở anh nói kiểu gì đấy? Kể cả em có ngủ cùng ai đi chẳng nữa thì cũng là việc trước khi mình cưới mà, thậm chí lúc đó em và anh còn chưa yêu nhau, anh lấy tư cách gì để tha thứ? Với em thì lúc tối cả nhóm đánh bài trên phòng cậu, sáng ra em thức giấc không thấy ai cả, nhưng thấy đồ của bọn nó vẫn ở đấy nên đoán cả nhóm ngủ chung thôi.

Gớm vợ tưởng anh là trẻ con mà lý do lý trấu vớ vẩn thế? Cho dù cậu Niệm có cho bạn bè vào phòng chơi thì bọn con gái thân với cậu toàn mấy đứa con nhà danh giá làm gì có chuyện chúng nó chịu ngủ ở phòng cậu, cậu thì có giường nên không tính, vậy loại trừ đi chắc chắn vợ anh ngủ dưới đệm với một trong số những thằng bạn của cậu. Chỉ nghĩ thoáng qua thôi mà anh đã tức sôi máu, đã thế vợ còn cứ lươn lẹo rằng vợ uống say quá chỉ nhớ được bao nhiêu đó hại anh ngủ ngất lửa giận. Anh với áo khoác tính bỏ đi chơi, trước khi đi không quên chỉ trích vợ.

- Em...loại đàn bà mất nết! Tạm thời anh không muốn nhìn thấy mặt em nữa, em ở nhà tự kiểm điểm bản thân mình đi, khi nào biết lỗi thì gọi cho anh.

Đêm đó chị Hoài không gọi chồng, sáng hôm sau cũng không, vì căn bản chị chẳng biết mình có lỗi gì cả. Chị hơi bức nhưng vẫn dậy sớm chuẩn bị đồ cho mẹ Hoà đi chơi với dì Kỳ. Đúng như kế hoạch mẹ ru chị theo cùng rồi kéo con Hằng vào phòng căn dặn tranh thủ cơ hội để cho bà thằng cu. Hằng thấy bà tươi hơn hẳn nên tính để khi nào bà đi chơi về thưa chuyện sau, còn giờ nó chỉ vãng dạ qua loa rồi nhìn con Bông mè neho mà thòm thèm ghê.

- Ư thích đâu, ư thích xa mẹ Hoài đâu á. Ông Thuận ơi ông xin cô giáo cho Bông nghỉ học nha. Không là Bông ư chịu đâu, Bông khóc cả ngày luôn á.

Ông Thuận thấy cháu gái gào dữ quá đành gạt gù chiều theo ý nó, mẹ Hoài ôm Bông vào phòng sắm sửa quần áo. Gớm mắt cô ý đã ráo hoảnh luôn rồi, nằm trong lòng mẹ đi ra xe nhà bà Kỳ cười toe toét đến tươi. Xe nhà bà có bảy chỗ nha, bà Kỳ bà Hoà ngồi hàng thứ hai buồn đưa, cậu Niệm ngồi hàng sau cùng một mình, mẹ Hoài đang định bồng Bông ngồi đầu với chú lái xe thì bà Kỳ chạy ra thủ thi.

- Hoài ơi con chịu khó ngồi dưới với Niệm nhé, tiện thể khuyên em tính chuyện trai gái giúp đi với, tại năm sau thằng bé đẹp tuổi cưới được rồi.

Nhiều khi cách biệt thế hệ mẹ bảo chưa chắc con trai đã nghe, thế nên đi cứ phải nhờ cái Hoài khuyên cho nó thấm, cũng chỉ có con bé dám cãi nhau tay đôi với Niệm thôi. Chị Hoài được đi giao phó việc lớn đành ngậm ngùi ngồi ghế sau, tự dưng nhảy vào nói chuyện tình cảm với cậu thì chả đâu vào đâu nên chị kiểm đại cái có mờ lòi.

- Đạo này nom Niệm hơi gầy nh? Chắc công việc vất vả lắm à? Kiếm được nhiều tiền nhưng không có người giữ hộ kể cũng uống cậu nh?

Chị đang tính nói tiếp cậu cố gắng rước cô nào về giữ tiền giúp thì đã bị cậu chặn họng mất.

- Chị khỏi lo chuyện của ngân hàng.

- Mẹ Hoài mãi nói chuyện với cậu Niệm quên Bông mất tiêu rồi. Bông tui thân ghê lắm luôn, mẹ Hoài phải hát cho Bông nghe đèn bù đi á.

Bông chen ngang nũng nịu, cái mặt quay sang lờm lờm cậu Niệm nom rõ đánh đá. Chị Hoài cúi xuống cười cười nhìn con gái rồi ca mấy câu dỗ nàng ấy. Nhờ có chất giọng trong trẻo mà hồi trẻ chị từng được điểm tối đa trong phần thi người đẹp tài năng, bước đệm quan trọng dẫn chị tới gần hơn với chiếc vương miện hoa khôi miền biển. Hầu hết mọi người đều khen chị hát hay, ngoại trừ Niệm, cứ chế giễu chị suốt, cơ mà được dịp là mè neho tới bến.

- Ê! Hoài hăm!
- Sao? Khuya rồi, vác cái mặt sang đây làm gì?
- Sang nghe đây hát...tự dưng nhưc đầu quá.
- Chê người ta hát dở cơ mà?
- Dở thì dở nhưng đây vẫn thích nghe, được chưa?
- Thích nghe mà được à? Đây chả thích hát đây!
- Đây mà không hát đây sẽ không thương đây nữa.
- Gớm, đây đã từng thương đây rồi cơ à? Hối khí không phải chứ trúng tiếng sét ái tình từ bao giờ thế?

Chị bữu môi hỏi xoáy, Niệm đỏ bừng hai bên má, một lúc sau lấy lại được bình tĩnh, nó bắt đầu xia xói.

- Gớm đùa có một câu thôi mà đây đã xôn xang ghê thế? Chắc đêm qua nằm mơ thấy đây trúng tiếng sét ái tình hả? Tình dậy khéo tiếc hùi hụi ý nhỉ?
- Thèm vào mà tiếc, chả may quá ý chứ!
- Ô thế là nằm mơ thật hả? Nhưng mà đời không như là mơ mới khổ chứ, tui thân nhờ Hoài nhờ!

Thằng ôn nghiệt, chị cảm dệp lao tới, còn chưa và được phát nào nó đã ôm mặt làm màu.

- Đẳng ấy đừng có mà bạo hành trẻ con nhá, nhất là một đứa trẻ rất đẹp trai và đang bị đau đầu nữa.

Ôi dỗi Niệm lí nhí hai chị cười sặc luôn, xong cũng nguôi nguôi ca nó nghe mấy bài, thằng bé ôm gối lìm đim ngủ trên sofa nom rất ngoan. Bông bây giờ cũng thế, nghe mẹ hát xú đã ngáp ngấn ngáp dài rồi, tối qua mẹ Hoài tức ba Hoàng nên không ngủ được mấy, nay ngồi xe chạy êm êm mắt cũng dừ luôn. Di Kỳ quay xuống thấy Niệm đưa tay qua bông Bông liền ghé tai chị Hoà nói thầm.

- Chị cứ chê Niệm nhà em chứ thằng bé còn biết ẵm Bông để chị dậu đỡ mỗi kìa.
- Ôi nó quý Bông thì ôm chứ chả suy nghĩ sâu xa như đi đâu, Niệm còn phải học anh Hoàng dài dài.

Chị Hoà cũng thủ thủ nhỏ chỉ đủ để đi nghe thấy, đi thực tình không đồng tình với suy nghĩ đó đâu, tại đi để ý nhiều lần đi chơi xa Hoàng mãi nghịch điện thoại chứ có quan tâm tới vợ con mấy đâu mà học với chả tập. Cơ mà ngại tranh luận với chị Hoà nên đi chả nói, tầm hai tiếng sau xe tới gần trại trẻ mồ côi đi lên tiếng gọi cháu dậu.

- Hoài ơi dậy đi, con với em Niệm đem quà vào tặng cho các em bé trong này nhé!

Lần nào đi chơi xa đi Kỳ cũng tranh thủ quỳn góp, phần vì tính đi thương người, phần vì đi muốn tích đức cho chồng con. Niệm đưa Bông cho mẹ bông rồi xuống cốp xe lấy quà, Hoài thức giấc thì ngoan ngoãn cầm phong bì từ chỗ đi Kỳ đi tới thùng tiền từ thiện cẩn thận nhét vào. Đợi Niệm phát quà cho các em xong xuôi, trên đường ra xe chỉ có hai chị em, chị Hoài tranh thủ hỏi.

- Niệm này, cái dịp sinh nhật cậu mười chín tuổi ý, đêm đó cả nhóm đánh bài xong ngủ chung phải không nhỉ?

Chị mong cậu sẽ nhớ, vì chỉ ít nếu vậy chị có thể nhờ cậu nói chuyện với anh Hoàng. Chỉ là, thái độ cậu là lạ kiểu gì ý, bằng hoàng, sững sờ...có vẻ như hơi sốc nữa. Có gì mà sốc nhỉ? Phải chăng do chị tự dưng lôi chuyện từ đời tám hoánh nào ra hỏi? Nghĩ bụng thấy mình hơi vô duyên, đồng thời mãi chẳng thấy cậu đáp nên chị cười xuề xòa bảo cậu nếu quên rồi thì thôi. Thế nào mà Niệm nổi điên mới đáng sợ chứ, tay cậu ghì chặt lên bả vai chị, gần giọng cảnh cáo.

- Đừng bao giờ đùa kiểu vậy nữa, biết chưa?

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thương giả thương dối

Đùa kiểu vậy là đùa kiểu gì? Chị dậu có đùa nhỉ? Chị ngần tò te chả hiểu mô tê gì, cậu thì chẳng giải thích thêm lấy nữa lời. Niệm của bây giờ hình như không cởi mở với chị như Niệm của ngày xưa thì phải? Mà sao có thể như xưa được chứ? Chỉ ít ngày đó chị và Niệm còn giống nhau, cùng mang trong mình những hoài bão và khát vọng lớn lao của tuổi trẻ, tuy ghét nhau nhưng rất hay tìm nhau thủ thủ.

- Đây, sau này đây thành nhà thiết kế nổi tiếng, đây mở công ty xong đây cho đây chức bảo vệ nhé. Đây sẽ xây cho đây một cái chòi ngoài cổng, nhất đây nhá!

- Chỉ sợ đến lúc đó đây đã mua đứt công ty của đây rồi. Nhưng đây yên tâm, đây sẽ vẫn giữ cái chòi đó, xong cả ngày đây chỉ việc ngồi bên trong lè lưỡi giống em Nono ý.

Niệm đáp đây khôn nạn, hồi ấy nói giỡn vậy thôi mà giờ cậu đã đầu tư công ty nọ công ty kia, còn chị, đến một cái xưởng may nhỏ nhỏ cũng chẳng thành lập nổi. Tự dưng nghĩ tới lòng cứ buồn nao nao à, chị ít nói hẳn, buổi tối tới khu nghỉ dưỡng chị không buồn đùa với mẹ Hoà và dì Kỳ mà ngồi một góc phòng về với linh tính. Chiếc điện thoại mới này chị giành được nhờ thắng cuộc thi uống rượu, bên trong cài sẵn nhiều ứng dụng đồ họa thú vị lắm.

- Hoan hô mẹ Hoà về đẹp tuyệt vời á! Mẹ Hoà về thêm em Nana với cô Nono cho Bông đi mẹ.

Có Bông ở bên vỗ tay khuyến khích khiến chị hứng khởi hẳn lên, Bông đợi mẹ về xong thì tí tởn đem ra chỗ cậu Niệm khoe khoang. Khác với ba Hoàng luôn khen hết lời, cậu liếc qua rồi nhận xét.

- Tranh không có hồn, xấu.

Eo cậu Niệm đáng ghét ghê luôn á, Bông không thèm nói chuyện với cậu nữa, ôm điện thoại về méc mẹ.

- Tranh đẹp thế mà cậu chê, cậu xấu tính. Mẹ Hoà mà không bị ngã thì còn về đẹp nữa mẹ nhờ?

Bông vừa dứt lời thì cậu Niệm giật mình liếc qua phía đó, chị Hoà cười trừ. Là vụ tai nạn tám năm về trước, nhưng kể với Bông chị chỉ dùng từ "ngã" cho con hiểu thôi. Mẹ Quỳnh vẫn luôn bảo chị không được trách người gây tai nạn, bởi lỗi là do ba chị mất kiểm soát không nhìn thấy biển cấm xe máy. Về lý chị công nhận ba chị sai, nhưng về tình thì lẽ ra người ta nên gọi xe cấp cứu giúp ba con chị chứ, chỉ một cú điện thoại thôi mà? Đàng này chắc họ sợ tội, sợ phiền phức nên trốn biệt tăm. Thời gian đó gia đình chị rơi vào khó khăn cùng cực, nếu không có anh Hoàng thực sự chị chẳng biết mình sẽ vượt qua như nào? Chị tưởng Niệm cũng biết chuyện cơ, bởi năm ấy dì Kỳ thường xuyên về thăm gia đình chị, nhưng trông bộ dạng ngạc nhiên của cậu bây giờ thì có lẽ dì chưa từng kể với con trai. Cậu nhìn chị chằm chằm như đợi thêm lời giải thích, dù sao chuyện cũng qua lâu rồi, chị chẳng muốn nhắc lại nên chỉ ôm Bông dặn dò.

- Tại mẹ Hoà chạy nhanh quá nên bị vấp đấy, Bông phải đi đứng cẩn thận nhớ chưa? Không được chạy nhanh như mẹ Hoà kéo bị ngã là run tay về xấu đó.

Đạo này Bông hề hứng lên là lại chạy vù vù chả chịu nhìn trước ngó sau nên chị kiểm đại cái có đê con bé, Bông dạ rất ngoan, ngược lại cậu Niệm nhún nhát bảo.

- Một người nếu cứ mãi đổ lỗi cho số phận thì họ sẽ không bao giờ làm được trò trống gì cả.

Chỉ một câu nói băng quơ vậy thôi mà hại chị tới nằm trần trọc không sao vào giấc được. Tuy thái độ cao ngạo của Niệm động chạm tới lòng tự ái của chị, nhưng suy nghĩ kỹ một chút lại thấy cậu nói chẳng sai chút nào. Chị, rõ ràng là đang đổ tại cho số phận mà. Bao năm qua chị đã từng cố gắng một cách triệt để chưa? Hay mới chỉ về vài ba tiếng thấy không được như xưa bèn nản chí? Là chị tự cho phép mình bỏ cuộc, tự vỗ về bản thân mình đàn bà con gái ở nhà làm hậu thuẫn cho chồng cũng tốt. Cơ mà đâu có tốt? Làm quần quật tới ngày nhưng có khác nào kẻ ăn bám? Cay đắng, tủi nhục, chị bật dậy tu liền từ ti hai cốc cà phê, thấy phòng Niệm vẫn sáng đèn nên bạo gan gọi cậu.

- Đây, cho chị mượn máy tính bảng được không?

- Muốn về lại bức tranh hồi tối à?

Ồ nó đi guốc trong bụng chị hả? Chị ngờ ngác gật đầu, Niệm lấy máy rồi chỉ qua cho chị cách dùng máy ứng dụng. Cậu bé năm nào quả thực đã trưởng thành rồi, vòm ngực săn chắc cùng tấm lưng rộng lớn kia đủ để tôn đáng bất cứ chiếc áo sơ mi nào. Chỉ là, có những thói quen xấu mãi chẳng chịu bỏ, để ý thấy tóc cậu hơi ướt, chị buột miệng cầu nhàu.

- Đã dặn bao lần đừng tắm khuya rồi cơ mà?

- Dặn bao lần là dặn lúc nào?

Cậu hỏi, chị vô tư đáp.

- Thì ngày xưa ấy, chắc ai đó quên rồi.

Niệm nhìn chị, nhìn qua cả sợi dây bình an dì Kỳ cho đang đeo trên tay chị, cậu cười nhạt, rồi cậu bảo.

- Ủ, đúng là có người đã quên.

Chị chau mày liếc qua cổ tay Niệm, khác với anh Hoàng chê sợi dây của dì quê, cậu vẫn đeo chiều lòng mẹ. Có điều, chị chợt phát hiện ra trên tay cậu vẫn còn hình xăm năm xưa, là hình hai trái tim lồng vào nhau ghép từ những bông hoa baby nhỏ. Trên tay chị từng có một hình xăm giống y hệt nhưng sau này lấy chồng anh Hoàng không thích vợ xăm trở nên chị xóa đi rồi. Ngày xưa chị trẻ trâu lắm, nghe Niệm dụ ngọt đi xăm cho nó bá đạo. Cơ mà hình xăm là chị vẽ mẫu rồi đưa cho anh thợ nhé, Niệm chỉ ăn theo chị thôi.

- Chê người ta vẽ xấu mà vẫn giữ tới giờ á?

Niệm tất nhiên hiểu chị ám chỉ cậu giữ cái gì. Cậu bối rối lấy đồng hồ đeo vào để che đi, đoạn giải thích.

- Chưa có thời gian để xóa.

Phải rồi, mọi khi thằng bé thường đeo đồng hồ, thảo nào chị không thấy. Niệm tìm cho chị chiếc bút cảm ứng, chị cũng không nán lại lâu phiền cậu mà cầm máy tính bảng và bút về phòng hí hụi vẽ. Lần này chị cố gắng cẩn thận tỉ mỉ hơn, phóng to màn hình hết cỡ để vẽ từng nét một, tẩy đi tẩy lại đến lúc nào ưng ý mới thôi. Tối bảy giờ sáng chị vẽ xong em Nana, phần em Nonor thì tối đi chơi với mọi người về chị lao vào vẽ tiếp. Mất gần hai đêm thức trắng chị mới hoàn thành tác phẩm, là lần đầu tiên sau ngày ấy năm chị cảm thấy hài lòng với nét vẽ của mình. Chị vui đến mức quên cả chuyện vợ chồng đang giận nhau, phần khởi chụp màn hình hai bức tranh, một bức cũ, một bức vừa vẽ rồi gửi cho ông xã hỏi han.

"Thấy vợ tiến bộ nhiều không?"

"Ồ hai bức tranh giống hệt nhau mà vợ?"

Anh nhún vai sau nửa tiếng khiến chị tiu ngưu hẳn đi. Di Kỳ, mẹ Hoà, Bông cũng nói y hệt chồng chị luôn, ai cũng kêu bức nào cũng đẹp, chả có gì khác nhau. Mỗi cậu Niệm là có quan điểm hơi khác người.

- Ánh mắt Nonor rất ấm áp, còn mắt Nana thì tinh nghịch. Cả bộ lông cũng mềm mại hơn trước nhiều.

Chỉ một câu nhận xét băng quơ thế thôi mà chị tưởng như lòng mình đang được nở hoa. Cái cảm giác được công nhận nó hạnh phúc ghê lắm. À, hoá ra trước giờ chị bị rào cản tâm lý vậy thôi chứ chị cũng không vô dụng lắm đâu. Chỉ cần tin tưởng vào bản thân mình, cố gắng kiên trì nỗ lực thì sẽ làm được thôi mà. Rất nhiều năm rồi chị mới cười rạng rỡ đến thế. Niệm ngẩng lên nhìn chị, khoé môi hơi cong, phát hiện ra ở gần đồng tài liệu cạnh cậu có chiếc máy tính bảng mới toanh, chị hí hửng gạ cậu bán lại máy cũ. Tại chiếc máy đó mượt ghê lắm, mượt hơn cả máy anh Hoàng mua cho cô Bích ý, chị dùng thích mê. Cậu ra bừa cái giá tám trăm hai mốt ngàn, chị vợ được món hời ngay lập tức tiền trao cháo múc.

- Đừng nói gì với mẹ Hoà chị mua lại máy nhé, cứ bảo là cậu không dùng nên cho chị ý. Tại tiền sinh hoạt phí ở nhà chị mẹ quản hết. Mẹ mà biết tuần trước anh Hoàng giấu mẹ cho chị hai triệu sợ mẹ lại chửi chị.

Cậu ừ thờ ơ như chẳng liên quan, nhưng đầu óc đã chẳng thể tập trung vào bài viết phân tích thị trường chứng khoán trong tạp chí kinh tế số mới nhất nữa rồi. Ánh mắt cậu có chút gì đó xót xa, cũng có chút gì đó man mác buồn. Chị thì chẳng để ý lắm, dặn thằng bé xong liền hớn hờ về phòng gọi điện cho ông xã kể với anh sắp tới chị sẽ chuyên tâm vẽ và may để trở lại với lĩnh vực thời trang chứ không đi làm ở công ty anh nữa. Chị nhờ chồng lên mạng tìm xem bên nước ngoài có loại thuốc chữa run tay mới ra không, trước chị cũng lấy thuốc chỗ chị Thư nhưng bôi vào không tiến triển mấy. Chồng chị ở đầu dây bên kia nghe giọng vợ nỉ non thấy nhớ đã man, hôm qua mới chính thức được bổ nhiệm lên chức mà chả có vợ ở nhà chia vui, đến chán.

- Yên tâm, chồng sẽ mua thuốc cho vợ. Dù có khuynh gia bại sản chồng cũng vẫn sẽ chiều vợ. Nhưng mà chồng vẫn buồn vợ đó, vợ biết không?

Giọng anh hơi tui thân, chị ngọt ngào ản ỉ.

- Vợ biết, nhưng chuyện qua rồi vợ đâu thể làm gì nữa? Vợ đâu có làm điều gì có lỗi với chồng đâu?

- Rồi, chồng thương vợ lắm nên mới bỏ qua đó. Anh đồng ý cho vợ trở lại nghề may, nếu vợ hứa chỉ may đồ nữ thì anh sẽ mở hẳn tiệm may cho vợ làm chủ.

- Ủa, thật á? Chồng em hào phóng thế! Sướng!

Nghe vợ nịnh bùi hết cả tai, anh vui vẻ phóng xe xuống khu nghỉ dưỡng với vợ. Gặp vợ một cái lòng dạ nhẹ nhõm hẳn đi, anh chạy tới ẵm vợ lên quay vòng vòng. Di Kỳ nom tui nhỏ tình cảm chợt tủm tỉm cười, con trai di hình như không được khoẻ lắm, đi vừa nghe con báo có công chuyện cần giải quyết thì đã thấy chiếc xe màu đen đậu ngay ngoài cổng. Thằng nhỏ lái xe mặc vest màu xanh nhạt, lịch sự xuống mở cửa xe đón Niệm.

- Chào cậu ạ. Bây giờ về thành phố à cậu?

Có người khẽ gạt đầu, trầm mặc bước vào xe. Chiếc xe đưa cậu rời khỏi thị trấn du lịch, rẽ qua con đường lớn chạy dọc ven biển. Xa xa dưới kia có rặng dừa xanh ngút ngàn, có những con sóng táp bờ nhẹ nhẹ, và dường như...còn có người con gái năm ấy, cô gái đội nón lụp xụp, mặc chiếc áo chống nắng rộng thùng thình, quần xắn ống thấp ống cao chạy tung tăng bên bờ cát trắng, miệng í ới gọi cậu.

- Niệm! Niệm ơi! Chị bắt được nhiều cua chưa nè?

- Nhiều. Giỏi lắm!

Cô gái ấy rất dễ cười, chỉ cần được khen một câu thôi, liền cười toe toét. Nụ cười tỏa nắng khiến đôi phương muốn bẹo má mãi không thôi.

- Á, đau chị á! Ác thế? Đấy mà không bỏ tay ra sau này định tỏ tình với em gái nào chị đến chị méc đó, méc rằng đấy rất ác độc, cho em kia chạy mất dép luôn.

- Khỏi méc, người ta biết rồi.

Cậu đáp, có người há hốc vì sốc.

- Ô có người thương rồi á? Thăng nhỏ này nom vậy mà khá ghê. Quen ở đâu đấy? Xinh không? Chắc xinh nhì?

- Xinh. Lúc người ta cười xinh hơn đấy lúc khóc.

- Nói thừa, ai cười thì chả xinh hơn đâu lúc khóc. Tại mặt mếu với nước mắt nước mũi ròng ròng lem luốc á.

- Ôi dào lem với chả luốc cái gì? Lý do lý trầu vớ vẩn, tại là tại đấy xấu sẵn rồi ý. Nom cái mặt này...xấu ghê!

Cậu cười cười phì đi ít cát dính trên mặt ai kia, còn tranh thủ cơ hội giật buộc tóc của người ta. Cô gái ấy bưng bưng tức giận đòi lại đồ. Cậu gioi cao thật cao, có người chân kiềng không tới đập luôn sống mũi vào môi cậu. Thi thoảng dường như cậu vẫn nhìn thấy bóng họ đuổi nhau, cả những dấu chân trần in rõ rệt, nhưng không phải trên bờ cát mịn màng ướt át kia, mà là trong tim cậu. Bởi thực ra...trên bờ cát năm ấy...hiện đã chẳng còn gì ngoài những hoài niệm.

Chiếc xe chạy êm ru tiến về thành phố, ba ngày sau cũng có một chiếc xe khác đưa mọi người từ khu nghỉ dưỡng về nhà. Lòng bà Hoà nẫu nẻ chưa từng thấy, với niềm hi vọng ít ỏi, bà hỏi Hằng đã tranh thủ cơ hội mần ăn được gì chưa? Hằng bịa đại rằng ba nó mới gọi lên, cấm không cho làm cái chuyện chen chân vào gia đình người khác như vậy nên giờ nó chịu thôi. Bao công sức vun vén cho cái Hằng và anh Hoàng coi như đổ hết xuống sông xuống bể, bà Hoà bắt đầu sốt sắng trở lại về việc kiếm người đẻ thằng cháu đích tôn. Cơ mà lần này bà khôn hơn rồi chứ không dại như mấy lần trước, bà kéo con trai vào phòng riêng dặn dò.

- Anh cứ bí mật gửi thằng cu ở đâu cho mẹ thì gửi, đừng cho con Hoài biết kéo nó lại làm um lên nhưc đầu. Đợi đến lúc gạo nấu thành cơm rồi hằng công khai.

- Ôi thế kiểu gì nhà con cũng giận mẹ ẹ.

- Ôi dào giận anh nịnh mấy câu là xong mà. Nếu anh không thích phiền hà thì mẹ đón về rồi mẹ kêu mẹ nhạt thăng nhỏ ngoài đường, chả liên quan tới anh.

Mẹ nghĩ chu toàn quá khiến anh thần phục vô cùng, kiếm đâu ra người mẹ tuyệt vời như mẹ anh chứ? Anh gật gù ôm mẹ cảm ơn. Con Hằng trông thấy lên bữu môi dè bịu, ôi chao may mà nó giác ngộ sớm đấy nhá, chứ không sau này về nhà bà Hoà làm dâu, mẹ chồng với chồng cứ thì thọt tí tê với nhau lừa gạt mình như thế thì toi. Kể ra dạo này Hằng cũng nhàn lắm cơ, có việc gì tụi con Giang đều bố trí người sang làm giúp hết, cung nệm nó từ đầu tới chân, mong sao đến lúc nó về làm dâu bà Kỷ nề tình cũ tăng lương cho cả lũ được nhờ. Hằng quen thói sướng đâm ra thái độ bắt đầu méo mó kênh kiệu, bắt nạt bạn bè cùng trang lứa chán liền chuyển đối tượng sang cô Hoài. Có bữa đang ngồi ăn phở với cậu Niệm, nó háng giọng nhờ cô lấy cho nó ít rau mùi. Con Giang há hốc vì sốc, con Hằng dám ngang nhiên sai cả vợ chú Hoàng cơ đấy, máu dễ sợ. Chị dâu cậu Niệm đẹp khủng khiếp lắm, bạn cậu cũng nhiều người đẹp, nhưng đa phần là điệu. Cô Hoài thì khác, chẳng mấy khi ngồi trước gương nửa tiếng đồng hồ dặm phấn hay chăm chút da tóc từng li từng tí giống cô Đan, cơ mà được cái người chuẩn sẵn, lại biết cách phối đồ nên nhìn vẫn chất. Tinh cô đơn giản ấy mà, thi thoảng nhà hết dầu gội vẫn chạy sang đây xin mấy quả bồ kết về dùng, nay cô đang cắt thêm củ sả thì tiện tay hái cho Hằng luôn rửa rau mùi, ai ngờ con này được nước làm tới.

- Ô cô chưa rửa á? Rồi còn phải xắt nhỏ nữa chứ?

Mấy đứa người làm liếc cô Hoài chau mày mà thấy run, cô thần nhiên mang rau ra vùi nước rửa rồi thái cho con Hằng mới choáng chứ. Hằng nom bộ dạng ngoan ngoãn của cô sướng như mở cờ trong bụng, biết điều thế là tốt á, mai sau Hằng lấy cậu nếu chú Hoàng cần giúp đỡ gì trong công việc Hằng còn xem xét cho. Mặt Hằng vênh như cái bánh đa nướng, đang định ra giọng bẻ trên cảm ơn vợ chú Hoàng thì thế nào bị cô úp luôn cả rổ rau vừa thái lên đầu. Có đứa ức nghẹn họng, ngật nổi biết đánh nhau với cô Hoài không thắng nổi nên chỉ dám dúi lờm trộm sau lưng. Cậu Niệm ngồi phía đối diện tùm tùm cười, Hằng biết Hằng đáng yêu rồi á, nhưng không ngờ nhất cử nhất động của Hằng đều khiến cậu thấy thú vị như vậy. Hằng được đà xị mặt không nheo, cậu phì phì rau trên mái tóc cho Hằng, triu mến đồ dành.

- Thương mà.

Trong khi lòng ngực Hằng rộn ràng nao nức thì chị Hoài lại thấy tim mình hơi nhói. Chị vội chạy về nhà uống cốc sữa ấm rồi cố gắng trấn tĩnh. Hai cái từ "thương mà" đó, có sao quen thế? Thương mà, thương mà, thương mà...ai thương ai? Rốt cuộc chị đã nghe thấy ở đâu? Trong dịp gì? Vì đâu lòng chị cứ nẫu nẻ không yên, đêm đến thì mơ rõ kỳ quái. Chị mơ thấy một cô gái trẻ khóc lóc sụt sùi, có một người con trai đang ôm cô ấy trong lòng, anh ta vừa hôn trán trấn an cô ấy, vừa xoa đầu dỗ dành.

- Thương mà...đừng khóc...thương mà...

- Thương thương cái mồm á, thương giả thương dối, thương thật thì đã không bỏ người ta ý.

Cô gái vẫn nức nở không nguôi, anh chàng kia siết cô ấy chặt hơn, kiên nhẫn vỗ về.

- Linh tinh, ai bỏ ai? Ai nở bỏ? Đâu có bỏ đâu, chỉ là...tạm xa nhau một xíu thôi mà.

- Không phải đâu, không phải một xíu đâu, rất nhiều xíu ý, xa nhiều xíu lắm á, không chịu đâu.

- Đâu có, một xíu thật mà, tháng sau người ta lại về, mỗi tháng về một lần, chịu không?

Chàng trai thoả thuận, cô gái lắc đầu nguầy nguậy. Chàng trai dụi mắt vào cổ cô ấy, luôn miệng năn nỉ xin mà, thương mà, thương lắm luôn. Cô gái làm bộ ghét bỏ đẩy chàng trai ra, cau có cắn nhai.

- Chả chịu đâu, về thế để mà mệt chết à?

- Thế phải làm sao bây giờ?

Chàng trai dịu dàng hỏi, cô gái nũng nịu.

- Phải đền cho người ta á, đền nhiều thật nhiều luôn ý!

- Ủ, đền nhé.

Chàng trai thì thầm rồi cúi xuống ngậm lấy gò má người thương, không phải một chiếc hôn thông thường mà là một cái nhá rất sâu, rất tham lam, và phải rất lâu mới buông. Có vẻ như cô gái kia bị đau, nước mắt ướt đầm đôi hàng mi ấy, chị còn trông thấy cả sống mũi đỏ quạch của chàng trai kia, nhưng kỳ lạ thay, lại chẳng rõ mặt họ. Rốt cuộc, họ là ai?

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Liên quan à?

Liệu có phải hai vợ chồng chị? Không đâu, anh Hoàng thương chị lắm, anh không bao giờ bỏ chị đâu. Và lại trước mặt anh chị nào có bánh bèo với những nhẹo như thế. Cái đứa con gái điệu chảy nước đó, không thể nào là chị đâu, chị mạnh mẽ lắm chứ đùa à. Chắc là bộ phim nào đó chị từng xem nhưng lâu rồi nên quên, chắc lắm như vậy nên lòng chị nhẹ nhõm hẳn, chị vui vẻ ngồi vào bàn vẽ vời. Kể ra đồng thuốc chồng đặt cho chị bên nước ngoài tốt phết, chị chịu khó bồi dưỡng giờ mấy bữa nay tay bút run hần đi đấy.

Chị mê vẽ khủng khiếp, có hôm vẽ ở nhà chưa xong chị mang máy đến lớp học tiếng Anh, đợi cô giáo cho ra chơi liền lấy ra tỉ mẩn tô màu. Có anh bạn cùng lớp trông thấy tranh chị mừng như vớ được vàng, căn bản tại công ty sách do anh quản lý vừa bị đổ mấy cái bìa, mà sắp tới hội sách rồi nên anh đang căng não lắm. Anh thấy bạn bên cạnh tài năng quá nên đưa luôn ý tưởng bìa truyện nhờ vẽ thử. Khác với một số họa sĩ nổi tiếng còn bận rộn nhiều dự án cứ khất lần mãi, bạn Hoài ở nhà nội trợ nên có khá nhiều thời gian rảnh. Ngay đêm hôm đó bạn gửi cho anh bản phác thảo, tác giả chỉ nhìn qua đã ưng. Lúc lên màu có một số chỗ tác giả chưa hài lòng nhưng chỉ cần bảo là Hoài sẽ sửa lại ngay, mất ba ngày liền xong cái bìa đầu tiên. Anh sung sướng đẩy Hoài sang vẽ bìa cho các tác giả khác, cứ thế sau hai tuần, một mình bạn chiến gọn năm cái bìa. Hoài là họa sĩ chưa có tên tuổi nên giá dao động tầm triệu rưỡi tới hai triệu một bìa, nhưng vì bạn nhiệt huyết quá nên anh thoáng tay trả luôn một cục mười lăm triệu.

Chị Hoài cầm tiền trong tay mà ngỡ như mơ, đã lâu lắm rồi chị mới được cầm những đồng tiền do chính mình làm ra. Chị phấn khởi gửi mười triệu về quê cho ba Hùng mẹ Quỳnh, còn lại đem mua quà cho chồng, em chồng, ba mẹ chồng, chị Thu và thêm cả di Kỳ nữa. Chị ít khi thì thụt với mẹ Hoà nhưng với di Kỳ thì lần nào cũng buồn cả tối không hết đùa, di nghe Hoài kể mà mừng thay con bé. Góm nhà họ Dương được cô cháu dâu giỏi ghê, không khéo mấy nữa thành nhà thiết kế hay họa sĩ nổi tiếng di thom lây ý chứ.

- Mình có tài thì mình cứ đi làm con ạ, di ủng hộ. Mà thuốc em Niệm mua con bôi có thấy đỡ hơn không?

- O...thuốc...con tưởng nhà con mua chứ ạ?

- À, Hoàng bạn nên gửi tiền nhờ Bích mua, tài khoản con bé không thanh toán được ở bên nước ngoài nên em nhờ Niệm, là Niệm chọn thuốc cho con đó.

- Dạ, vậy để lát con lên cảm ơn cậu.

- Ủ, em đang đánh cờ với chú Nhất và ông Thuận trên lầu đấy. Góm hai ông già cứ dụ thẳng bé uống, ghét.

Di Kỳ cầu nhàu, chị Hoài ngồi chém gió với di thêm một lúc mới lên phòng ới Niệm chị cảm ơn. Niệm chả thèm đáp luôn, cái thẳng, dạ một tiếng thì chết à? Hừ hôn! Nhiều lúc ghét Niệm cơ mà ngẫm thấy may thật đấy, nếu không có cậu xia xói chị lấy đâu ra động lực tập vẽ lại? Rồi em nó không bán rẻ mấy tính bảng thì làm sao chị có công cụ kiểm com? Nghĩ vậy nên chị soạn tin nhắn.

"Chị vẽ năm cái bìa kiếm được mười lăm triệu đó, về trong có hai tuần thôi. Chị giỏi không?"

Gửi tin đi rồi chị mới thấy mình hâm hấp, chẳng hiểu sao tự dưng lại đem khoe với Niệm? Số tiền đó với cậu đâu là gì? Với cả đâu phải lúc nào chị cũng được nhờ vẽ nhiều bìa thế đâu? Biết là thế mà sao chị vẫn cứ hồi hộp nhìn màn hình điện thoại, cho đến khi nó nhấp nháy.

"Hỏi làm gì? Liên quan à?"

"Góm hỏi có một câu làm gì mà phũ thế?"

Chị mịa mai, Niệm rất nhanh đã nhún lại.

"Có phủ đến mấy cũng không bằng ai đó."

Ồ, Niệm bâng quơ cái gì vậy? Điên à? Chị bấu môi quay người, lúc đi xuống đụng trúng cái Hằng, hình như chú Nhất gọi Giang mang thêm rượu lên nhưng Hằng đem hộ thì phải. Con nhỏ bữa nay cứ là lạ kiểu gì ý nhỉ? Thiếu thiếu cái gì đó? Là...Ồi khiếp! Đàn bà con gái với nhau chị ngượng thay nó luôn, cậu Niệm nào có hiền như anh Hoàng mà giờ cái chiêu đó? Hồi xưa có bận chị quên đem áo nhỏ vào buồng tắm, cứ ngỡ phòng không có ai nên khoác tạm cái áo sơ mi rồi chạy vù ra ngoài lấy. Nào ngờ Niệm với Bách qua chơi, Bách thấy chị liền ghé tai Niệm trêu chọc cái gì đó. Niệm đỏ bừng hai bên má, một đập đá Bách lần ra sàn, tóm cổ thẳng bạn lòi ra khỏi phòng, còn không quên vụng vào quất chị.

- Còn như thế một lần nữa thì đây bóp chết đấy.

Tất nhiên, chị đâu có ngây dại mà hai lần mắc cùng một lỗi. Chị tưởng mấy bạn giúp việc trong nhà phải lấy chuyện của chị ra làm gương, ấy thế mà vẫn có bạn bạo gan y như bé Hằng bây giờ, kết cục được đi Kỳ lên mời về quê. Di xuất hiện quá đúng lúc khiến chị không thể không nghĩ ngờ Niệm, bởi vậy nên chị mới mủi lòng dặn Hằng.

- Liệu com mà gấp mắt nghe con, cậu Niệm nguy hiểm lắm, không động được đâu. Đến cô nhiều lúc còn thua cậu nữa là con còn trẻ dại.

Gớm cô ghen tỵ với Hằng thì cô cứ nói ra, việc gì phải giả bộ cao cả khuyên nhủ. Hằng nghe nhưc cái tai ghê cơ, nó bấu môi rõ dài, chẹp miệng cảm thán.

- Ôi chao với loại đàn bà sân si tầm thường như cô cậu mới phải chán chính chứ với con thì không có chuyện đấy đâu ạ. Cô khỏi lo nhiều già người cô nhé, cô cũng đâu còn trẻ nữa nhĩ? Cố gắng giữ sức để lấy thẳng cu không sau này chú Hoàng rước vợ bé về thì nhục lắm cô ạ.

Ồi cái con này, không vì đang ở bên nhà đi thì chị và cho nó vài cái rồi. Ăn với chả nói, kênh kiệu lão toét, chị bực mình mặc xác nó chả thèm quan tâm nữa. Giá kể lúc đó chị kiên nhẫn khuyên bảo con bé hơn một chút, hoặc giá kể sáng hôm sau mẹ Hoà sai chị sang đi kêu ba về chị đi liền có phải hay không. Đây chị lại cứ cố nấn ná về nốt hại mẹ sốt ruột, lật đật xô dép đi tìm chồng, khiến mẹ phải chứng kiến cảnh đau thương nhất trong cuộc đời một người đàn bà. Tiếng mẹ la thất thanh, có sao thảm thương đến thế?

- Ôi bà con làng nước ơi, ời hàng xóm láng giềng ời các con ơi, sang đây mà xem này. Sang đây mà xót xa cho cái thân già này này. Cả đời lam lũ tần tảo, hết lòng hi sinh vì chồng vì con, để rồi rốt cuộc tôi nhận được cái sừng dài sừng sững thế này hả?

Chị cất vội chiếc máy tính bảng để lao sang với mẹ, sốc muốn xỉu khi thấy ba Thuận và bé Hằng đang ôm nhau ngủ khi khi dưới sàn. Chỉ ít trên người ba chị vẫn còn cái quần xà lỏn, chứ con Hằng, ời thôi, nó chả còn cái gì sất. Mẹ Hoà dường như cũng chả thiết tha cái gì nữa, thế diện, phép tắc, tự trọng, quảng hết cho chó gặm đi. Mẹ Hoà của ngày hôm nay chỉ là một người đàn bà bình thường thôi, một người đàn bà hùng hực xấn ống tay áo lao tới giật tóc con đàn bà khác đang nằm ẹp trong lòng chồng mình.

- Mày bố lão bố toét hả con? Mày tính giật chồng bà hả con? Hôm nay mày chết với bà nghe con!

Hằng nghe ồn ào bên tai giật mình tỉnh giấc. Ở bà Hoà? Ở sao bà Hoà lại đánh nó? Ở cả ông Thuận nữa? Ở sao ông Thuận lại nằm cạnh nó? Rõ ràng tối qua lúc nó mang rượu lên thì ông Thuận và ông Nhất say khướt rồi mà, chỉ có cậu Niệm vẫn tỉnh táo thôi. Hằng thấy cậu đang trầm ngâm nghiên cứu thế cờ đang dở trên bàn thì bèn lên tiến tới tiếp thêm rượu vào chén của cậu. Cậu cũng cười cười rót rượu cho nó, nó và cậu cùng uống cùng cười, thế rồi, khi phát hiện ra cậu đã ngã ngà say, nó bạo gan tháo cời những mảnh vải mỏng tanh rồi điệu đà nép vào lòng ngực cậu. Chẳng phải lúc say là lúc người ta sống thật với lòng mình nhất hay sao? Hằng cho cậu cơ hội để mở lòng, nó tin người thông minh như cậu sẽ biết chớp thời cơ để tiến tới. Những tưởng sẽ là một đêm mặn nồng và những tháng ngày trái hoa hồng phía trước, nào ngờ thức giấc, mọi thứ vỡ tan như bong bóng xà phòng. Nó chẳng những không được làm dâu của tập đoàn Nhất Ký mà còn bị bà Hoà dân cho một trận thừa sống thiếu chết.

- Bà ơi con xin bà mà. Con xin bà đó. Là hiểu nhầm thôi mà. Bà đánh con thế nào cũng được, xin bà nhỏ tiếng thôi kéo cậu Niệm thức giấc cậu biết cậu đau lòng lắm đó bà.

Hằng thống khổ nhìn sang chiếc sập gỗ phía trên, nơi mà cậu Niệm với ông Nhất vẫn đang say giấc nồng. Nếu như nó biết đêm qua chính cậu là người đập nó xuống dưới sàn, để nó lăn lông lốc rồi tưởng ông Thuận là cậu, lao tới xà nẹo thì chắc nó sẽ chẳng thương cậu đến thế đâu. Tiếc rằng nó bị rượu làm cho lú lẫn nên tâm can vẫn cứ cảm thấy có lỗi với cậu. Hằng lừa lừa bà Hoà, với chiếc váy mặc vào rồi chạy vội ra khỏi phòng, nó mong cậu Niệm đừng bao giờ biết, nhưng hồi ời, cuộc sống mà, cậu dậy, đi ngang qua đúng lúc bà Hoà túm được nó, và không hề liếc qua lấy một cái.

- Con biết cậu giận con, cậu đau, tim con cũng đau lắm. Nhưng mà cậu ơi cậu hiểu cho con, lòng con chỉ có mình cậu thôi. Cậu à, đừng vì con mà buồn nghe cậu.

Bà Hoà nghe con nhỏ i ời lại càng ngứa tai, cái thứ gì đâu hết đời để con cho con trai bà, quyến rũ chồng bà rồi giờ lại là loi với cháu bà. Cái thứ mất nết này tần vãi ba trận cũng không ăn thua đâu, phải trời rồi quẳng xuống hồ cho cá ria thịt mới đáng. Nghĩ là làm, bà hùng hổ lòi Hằng ra vườn, con dâu bà thấy tình huống nguy kịch vội xông tới cản mẹ chồng. Ôi mẹ chị uống có chút dấm chua như kiểu uống nước tăng lực ý, túm áo đẩy con dâu một phát đập đầu vào tường. Trán chị sưng một cục to tướng, nhưng sợ xảy ra án mạng nên vẫn phải gắng gượng đứng dậy lao vào ôm mẹ rồi kêu con Hằng mau chạy. Mẹ điên máu đẩy chị phát nữa, lần này may có cậu Niệm đứng đằng sau, đập vào người cậu vẫn hơn đập vào tường cứng. Cậu giúp chị giữ mẹ Hoà, Hằng thấy cậu tuy vừa phải trải qua cú sốc chấn động tâm lý nhưng vẫn bảo vệ mình thì cảm động khủng khiếp. Đúng là lúc nguy nan mới hiểu lòng người, tội con Giang thân với Hằng như thế mà chả dám xông ra cứu nguy, chỉ có cậu Niệm can đảm thôi, cả cô Hoà nữa, dù cô ấy đáng ghét nhưng được cái nghĩa khí.

- Bà Kỷ đi thể dục về biết chuyện thì kiểu gì bà cũng đuổi con, thôi con về quê luôn cho đỡ nhức. Chuyện ầm ĩ tới mức này sĩ diện con gái của con bị quăng hết cho chó gặm rồi, con không còn mặt mũi nào mà đối diện với bạn bè cũng như hàng xóm láng giềng sống ở cái khu này nữa. Nhưng con còn thương cậu nhiều lắm á, nên nếu cậu không quên được con thì cậu cứ gọi cho con bất cứ lúc nào cậu nhé, con sẽ bắt chuyến xe lên ngay với cậu.

Hằng nói xong thì sút sút chạy về nhà gom áo quần. Cứ nghĩ tới cái cảnh ôm ông Thuận nó lại buồn nôn không sao tả nổi, nó khóc miết, nó khinh bỉ chính bản thân mình. Chị Hoài thấy thương thương nên dúi cho mấy trăm ngàn rồi kêu lên cô đào ra bến xe Giáp Bát. Hằng ngồi sau xe máy của cô, nước nở ôm cô tâm sự.

- Con cảm ơn cô. Thực ra nhiều lần con bức cô vì cô cứ lạnh chanh xía mũi vào chuyện của con. Cơ mà sống lâu con biết cô không hèn như chú Hoàng, thôi thì đời cô vợ phải thẳng chồng như thế là oan nghiệt rồi. Bữa nào được mùa con sẽ gửi yến gạo tám thơm lên biếu cô trả ơn cô nhé!

Chị Hoài nghe nó nói phì cười, thở dài dặn con nhỏ còn trẻ thì cố gắng học cái nghề mai sau tự chủ kinh tế đỡ khổ. Đưa nó đi có vài cây số thôi mà lúc về nhà đầu óc chị choáng váng dễ sợ, ban đầu cứ tưởng trúng gió, sau soi gương nhìn thấy cái chỗ sưng vù trên trái mới tá hỏa. Ôi to đừ, thảo nào đau thế, dưới nhà mẹ Hoà còn đang chửi ầm ầm nữa chứ, mặc cho vợ chồng chị động viên mẹ vẫn cứ khóc lóc thảm thiết. Ba Thuận thanh minh ba say chả biết gì, mất gần một tiếng năn nỉ ỉ ôi rồi cuộc mẹ chị cũng nguôi, còn chị đầu càng lúc càng đau, ong ong như có cả tổ ong bò về bay qua bay lại, chị lí nhí khều ông xà.

- Chồng ơi đưa em đi khám.

Anh đang thất cà vạt, quay lại nom vợ mà xót hết cả ruột. Anh lấy dầu xoa cho vợ rồi vỗ về chị.

- Giờ anh bận mất rồi. Vợ chịu khó nằm nghỉ đợi anh nhé, lát xong việc anh về, vợ thích đi đâu anh đưa đi đó.

Chị suýt quên khuấy mất hôm nay đi Kỷ khai trương đồng loạt chuỗi nhà hàng Kỷ Niệm chuyên phục vụ các món chay. Vụ làm ăn này chồng chị có góp vốn chung, là một trong mười người được cất bằng khánh thành nên anh hứng khởi ghê lắm, đêm qua cứ nhờ vợ tư vấn mãi bộ vest nào mặc lên phong độ cơ mà. Chị hiểu là việc quan trọng nên kêu chồng cứ đi đi, chỉ là, chị ở nhà đầu óc cứ mỗi lúc một buốt. Rốt cuộc, chịu không nổi, chị vùng dậy thay đồ, tự mình lết ra trạm xá gần nhà. Mọi khi chạy vù cái đến, nay người nó làm sao ra tới đầu ngõ đã toát mồ hôi hột, toàn thân nhừ nhừ, xương cốt rã rời kiệt quệ. Đã thế còn nghe tiếng còi xe rõ chói tai. Vẫn như mọi lần, chị lại bị giật mình. Cơ mà lần này không có đồ để rơi, chỉ có chị chân tay loạng choạng đổ rầm xuống lòng đường. Ở mạn xa xa, có người hoảng hốt lao xe về phía chị, chính là cái người ban nãy vừa cười khoái trá khi bấm còi trên người chị. Chị muốn lăm chửi cho nó một trận, tiếc rằng, sức cùng lực kiệt, mi mắt chị sụp xuống lúc nào không hay.

Lúc chị tỉnh táo trở lại đã thấy mình ở một nơi xa lạ, giường êm đệm ấm, chăn gối sạch sẽ tinh tươm, bên cạnh còn có em y tá xinh tươi ghê lắm, chị sốt sáng miêu tả triệu chứng đau đầu của mình cho em ấy, em vỗ vai chị trấn an.

- Cục sưng trên trán không có gì nguy hiểm đâu ạ, mấy hôm là lặn thôi chị. Còn chị choáng và xỉu em đoán do chị thức nhiều đêm liền nên căng thẳng, tại em thấy quang mắt chị hơi thâm. Đạo này chị gấp áp lực ạ?

- Không đâu em, tại chị ham vẽ quá ấy mà. Nếu không có vấn đề gì chắc chị về được rồi nhỉ? Chị phải đóng tiền viện phí ở đâu hà em?

- Ô...chị cứ nằm truyền thêm bình nước đi đã, viện phí có người đóng rồi chị...anh kia...

Chị theo tầm mắt cô y tá ngoảnh lại đằng sau, sức nhớ ra kẻ xấu xa hại mình ngã chồng vó ngay ngoài ngõ, đã thế phải trả thù hấn triệt để.

- Vậy chị nghe em, bé cứ lấy cho chị loại xịn nhất nhé, em chồng chị sẽ trả tiền đầy đủ, Niệm nhỉ?

Chị nháy mắt trêu Niệm rồi thiu thiu ngủ mất. Thường thì trong thời gian bệnh nhân nghỉ ngơi y tá không cần ngồi bên cạnh túc trực, nhưng Ngân lại không nỡ rời khỏi. Ánh mắt cô dính chặt vào người đàn ông đang ngồi làm việc ở ghế sofa phía đối diện. Đây là bệnh viện tư có chi phí đắt đỏ nhất nhì thành phố, vậy mà lúc chọn phòng VIP anh còn chẳng thèm liếc qua bảng giá, chỉ đơn giản ký giấy rồi đưa cô chiếc thẻ bạch kim. Nhờ đó cô biết tên anh, Nhất Niệm, một cái tên thật lạ, và cũng thật hay. Thủ tục xong xuôi gửi lại anh chiếc thẻ, nghe hai tiếng cảm ơn từ người con trai đó tim cô tưởng chừng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Chị đầu anh không những đáng chuẩn như người mẫu mà đường nét trên khuôn mặt cũng rất thanh thoát, người đẹp như này chắc anh trai anh phải có tiềm lực lắm mới rước được, điều đó chứng tỏ xuất thân của anh Niệm không hề tầm thường. Giá như chai nước truyền của chị Hoài dùng bao giờ hết thì tốt, để cô có cơ hội gần anh thêm chút nữa. Tiếc rằng, thời gian trôi qua nhanh quá, ngay khi cô vừa rút kim truyền, anh đã đi qua đề nghị.

- Phiền em ra ngoài một chút được không?

Cách anh nói chuyện sao mà lịch sự đến thế? Hai má Ngân nóng bừng, dạ nhẹ một tiếng rồi ngoan ngoãn nghe lời. Khi cánh cửa phòng khép lại, có người khẽ ngồi xuống vị trí của y tá ban nãy. Ban đầu chỉ tính ngồi vậy thôi, nhưng rồi, lại không nhịn nổi đưa tay sờ sờ lên cục u kia. Có kẻ thấy đau, thức giấc lờm ngáy.

- Đau! Tại cậu đó! Tại cậu chơi con Hằng hại mẹ Hoà đấy chị. Tại cậu bóp còi xe hại chị giật thót cả người. Nói chung tất cả là tại cậu.

- Ừ.

Ừ thôi á? Không bao biện gì à? Thằng này bữa nay hiền lạ? Chị được thể càng đánh đá.

- Xin lỗi chị đi, em xin lỗi chị Hoài ạ.

- Xin lỗi.

Chị biết ngay nó không chịu ả mà, nhưng thôi, biết xin lỗi là ngoan rồi. Niệm rảnh quá hay sao mà lấy táo ra ngồi gọt. Ôi hồi xưa thấy chị gọt được cái vỏ dài ơi là dài Niệm cũng thích thú học đòi, tiếc rằng học mãi không xong, thằng bé chán nản mà nheo.

- Chẳng được, hay đẩy bắt tay đây đi?

Dân miền biển bọn chị mới nghe cô giáo bắt tay học sinh rèn chữ chứ chưa từng nghe bắt tay gọt táo bao giờ cả. Chị chả biết phải làm sao, đành cầm tay Niệm hồi hân.

- Chắc sợ dao nên run tay hả? Chị xoa một lúc hết run thì gọt tiếp nhé!

Mỗi lần chị cầm kim khâu bị run tay mẹ Quỳnh cũng làm thế đó. Chị xoa tay cho Niệm mà má nó lại nóng, nhưng xong rốt cuộc cậu cũng gọt được chiếc vỏ dài không đứt đoạn. Rồi Niệm sung sướng bỏ thành miếng đưa chị.

- Ngon không? Táo đây gọt ngon nhỉ?

- Ai gọt chả thế? Quan trọng là do quả táo chứ.

Chị lý sự, Niệm đều cáng không cho chị ăn nữa. Cái thằng, cứ phải nịnh táo Niệm gọt ngọt nhất quả đất nó mới chịu. Ngày ấy chị em vô tư lắm, có cái gì cầm tổng thẳng vào miệng nhau luôn à, giờ lớn rồi thì khác, cậu bỏ táo xong chỉ để vào chiếc đĩa bên cạnh thôi. Chị ăn được vài miếng thì chồng gọi điện nhắc vợ đang ở đâu, anh về nhà không thấy. Chị hỏi Niệm rồi nói anh nghe địa chỉ bệnh viện, chồng kêu sẽ đến đón vợ ngay, đoạn anh cầu nhau.

- Ôi dồi hôm nay bực hết cả mình vợ ả, đợi suốt cả buổi mà không cắt được băng khánh thành. Rõ ràng cậu gọi điện báo không tới rồi mà di Kỳ cứ nhất định đòi đợi cậu. Anh hiểu lòng di, nhưng anh điên cậu đã man, có gì thì phải báo trước một hôm chứ, đằng này cứ làm việc theo cảm tính thế thì bao giờ cho trưởng thành được?

- Cậu...cậu đưa em vào viện chồng ả.

Chị áp ứng giải thích, anh cúi.

- Đưa vợ vào viện thì mất bao lâu? Giỏi lắm nửa tiếng là cùng chứ gì? Cậu kiểm có thì có, tác phong chả chuyên nghiệp gì sất, tối ngày chỉ thích ra về ta đây gây khó dễ cho người khác, đến nản.

Chị Hoài đang định nói đỡ cậu vài câu thì chồng đã kêu anh có cuộc gọi đến. Chị cúp máy xong ngẩng lên thì thấy căn phòng trống không, chẳng rõ Niệm đã rời đi từ lúc nào rồi? Trên bàn ngoài đĩa táo còn rở cherry chín căng mọng, chị mỉm cười ôm chiếc rở nhâm nhi từng quả một. Tầm năm phút sau chồng gọi lại cho chị, anh bảo di Kỳ vừa gọi báo cậu Niệm đang trên đường tới rồi, anh vòng lại cắt băng khánh thành xong sẽ qua đón vợ ngay. Chị là, lúc xong việc anh nhận được tin nhắn báo tin vui. Rõ ràng là tin vui, nhưng sao anh lại hoảng hốt đến thế? Tay anh cầm điện thoại mà run cầm cập, anh căng thẳng bấm số gọi em gái thông báo.

- Bích à, mày sắp được lên chức cô rồi đấy!

- Hả? Thật hay đùa thế? Mụ Hoài dính rồi hả? Nhất ông rồi còn gì? Mới lên chức Giám đốc giờ lại lên chức ba.

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Say vợ như đi tàu say sóng

- Mọi chuyện không như mày tưởng đâu. Anh đang lo lắm, mày xem có cách nào giúp anh thoát vụ này không?

- Vụ gì? Anh không nói em giúp làm sao?

Anh Hoàng kể lể một thôi một hồi, cô Bích nghe xong tự dưng thấy sồn gai ốc, cô cầu nhau.

- Ôi ông anh của tôi ơi, ngoài đường thiếu gái hay sao mà anh lại làm cái trò bất nhân đó? Anh chơi ác dữ?

- Anh có nỗi khổ mày không hiểu được đâu. Anh xin thề là sự việc nằm ngoài tầm kiểm soát. Anh chưa từng có ý định sẽ có con với em ấy.

- Thề thốt giờ được cái khi mốc gì. Anh không lo vun vén quả này anh với bà Hoài dứt là cái chắc.

- Thì thế nên anh mới phải hỏi ý kiến mày đây. Liệu anh nên báo với Hoài anh thuê một con nhò ở quê thụ tinh nhân tạo giúp hai vợ chồng rồi sau này con

ra đời cứ thế đón về hay nên làm giống mẹ Hoà nói, coi như đứa trẻ mẹ nhặt về nuôi, chả liên quan tới anh?

- Hai cách đều ngu. Linh cảm phụ nữ nhạy lắm mấy chuyện này không đùa được đâu. Thôi thế này đi, bây giờ anh cố gắng chiều vợ thật nhiều để mẹ cảm động. Đợi đứa trẻ ra đời thì anh ôm con về thú nhận với chị.

- Gì? Điên! Mày muốn giết anh à?

- Từ từ, chưa gì đã sồn sồn lên thế? Ai kêu ông nói tất đâu, mình chỉ nói một nửa của sự thật thôi, ngốc nghếch. Dòng tai lên mà nghe đây này...

Cô Bích chỉ điểm từng chút một, lòng anh Hoàng vẫn hơi bồn chồn, anh hỏi dò.

- Mày có chắc vợ anh sẽ xuôi không?

- Chắc chắn, nếu anh nói đúng như em bảo thì chị Hoài sẽ không có cơ để trách anh, tại anh làm tất cả chỉ vì muốn tốt cho chị. Thêm nữa, chị vẫn luôn ghi nhớ vụ năm xưa anh giúp đỡ gia đình chị, cảm giác mắc ơn cộng thêm ăn năn vì không để được sẽ khiến chị nguôi ngoai thôi.

Ồi dồi có cô em gái ranh mãnh sướng nhé? Anh hiểu mà, vợ anh không phải người ăn cháo đá bát, ai giúp vợ dù chỉ là việc nhỏ thôi vợ cũng sẽ cố gắng đền đáp cho bằng được nữa là anh, người chồng đầu gối tay ấp suốt tám năm trời. Tâm trạng phấn chấn hẳn lên, anh lái xe qua viện đón vợ, đưa vợ ăn tiệm sang chảnh xong dắt vợ đi mua thật nhiều váy đẹp. Đêm đến vừa bóp vai cho vợ anh vừa thỏ thẻ mời gửi biểu ba mẹ vợ năm chục triệu để hai cụ trang hoàng lại cái phòng khách. Vợ cười rõ rạng rõ, còn kêu lấy được anh đúng là phúc phận đời vợ.

- Ôi chỉ cần vợ vui bảo anh xuống biển mò kim anh cũng chịu nữa là có vài đồng bạc.

Anh đồng đặc khẳng định, góm chĩa biết có phải do lên chức không mà ông xã chừng chặc hẳn ra, hàng ngày đi làm về liền tranh thủ dọn nhà cho vợ có thời gian may và vẽ, thậm chí tới đầu tháng mười một có đám cưới cô cháu họ nhà dì Kỳ anh còn ôm vợ thủ thi.

- Thôi ở ngoại thành xa thì tối nay vợ ngủ lại sáng mai hăng về cũng được, đỡ vất vả. Chứ đêm qua vợ thức may nốt cái áo dài cho dì Kỳ mà nay lại phải đi đi về về mấy chục cây chông xót ruột lắm.

Có bà vợ cảm động gật đầu, có ông chồng mừng huỳnh, chạy vào nhà tắm soạn vội tin nhắn.

"Đừng tủi thân hại sức khoẻ, chịu khó nghỉ ngơi đi, tối anh qua đưa đi ăn cháo cá nhé."

"Chà thêm."

Ai đó nhấn lại cốc lốc, thời gian vừa rồi anh mãi ở nhà chiều vợ nên cô ấy giận là đúng thôi. Tuy nhiên cái người này chả bao giờ đánh anh giống vợ đâu. Dễ thương ghê lắm, nhưng chỉ dừng lại ở dễ thương thôi, anh thương được, nhưng không yêu được. Vì thương hại, day dứt nên anh luôn cố gắng bù đắp cho người ta hết sức có thể.

- Chồng ơi ở trong đó lâu thế, bị đau bụng á?

Vợ gọi vọng vào quan tâm, anh làm bộ ôm bụng chạy ra than vãn chắc tại tối qua đi gặp đối tác uống hơi nhiều. Vợ ân cần lấy thuốc cho anh. Vợ đã thay váy chuẩn bị đi đám cưới rồi cơ đấy, vợ chọn đồ đơn giản nhưng tinh tế lắm nhé, nom đẹp đến đứng tim.

- Eo, vợ làm anh ngất ngây con gà tây mất thôi, sao vợ đẹp quá trời quá đất vậy vợ? Anh ước biến vợ thành người tí hon ý, xong đút vào túi áo, lúc nào thích là đem ra hít hà thôi. Anh say vợ như đi tàu say sóng rồi nè!

- Góm chồng làm việc ở xí nghiệp bánh kẹo hay nhà máy sản xuất mật vậy? Ngọt thế! Cậu Bách đưa ba Thuận mẹ Hoà, cô Bích với Bông đi chơi rồi, mình vợ đi đại diện gia đình kể cũng buồn, chồng có đi cùng vợ không?

- Ôi chồng muốn lắm cơ mà bận quá vợ ạ. Mai anh còn phải xuống xưởng từ năm giờ sáng kia kìa.

- Vậy thôi vợ đi đây, chắc mai vợ mới về.

Dứt lời, chị cẩn thận gấp bộ áo dài đem sang cho dì. Chị kêu chị may tặng rồi mà dì cứ nhất mực trả tiền, còn ép chị nhận lấy may, coi như dì là khách hàng đầu tiên kể từ khi chị quay lại với nghề. Biết tủi đồ của dì chẳng thiếu váy áo hàng hiệu nên chị dành hai tối liền chỉ để vẽ bản phác, gần một ngày trời săn lùng các chợ vải tìm chất ưng ý. Chị muốn bộ áo dài của dì phải thật đặc biệt, có chút phá cách nhưng vẫn sang trọng quý phái. Mới đầu vào may tay còn hơi run, cơ mà chị lại nhớ tới lời Niệm nói để cố gắng. Chị sẽ không đổ tại hoàn cảnh nữa đâu, cứ tập dần rồi sẽ quen thôi mà. Có tối chị ngồi đom ngọc trai hồng lên phần cổ áo của dì mà nhức tê cả tay, mỗi lần như vậy chị nghỉ tầm năm mười phút rồi lại cần mẫn làm tiếp. Tuy hơi cực nhưng đổi lại nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt dì khi khoác trên mình bộ áo dài châu châu may là chị thấy mãn nguyện rồi. Bữa đó dì Kỳ không chỉ là nàng thơ trong mắt chú Nhất mà còn là tâm điểm chú ý của đám đông, các bà các cô gặp dì cứ hỏi han tới tấp.

- Ôi dồi nom như gái đôi mươi ý nhờ, bộ áo dài đặt ở đâu mà sang chảnh thế. Thêu thủ công hết phải không?

- Ủ, đặt may chỗ con cháu. Tuy hơi đắt nhưng muốn thiết kế riêng có một không hai thì phải chịu chi chứ bà nhỉ?

- Công nhận, đắt xắt ra miếng, đáng đồng tiền bát gạo. Cho tôi số điện thoại đặt may với.

- À con bé Hoài vợ thằng Hoàng đó. Xưa nó được nhiều giải thiết kế lắm nhưng giờ ở nhà làm nội trợ nên chẳng nhận may nhiều đâu. Phải chỗ thân quen lắm nó mới làm ý, để tôi nói khó nhờ nó may cho các bà nhé!

- Ủ, nói giùm một câu với. Chỉ cần là thiết kế riêng không đụng hàng thì tiền nong không thành vấn đề.

Chị Hoài đứng một góc nghe đi làm giá cho mình mà phì cười. Vợ của doanh nhân thành đạt có khác, chỉ vài câu đùa đầy đã gọi về cho cháu một đồng đơn đặt hàng, toàn khách sộp mới cung chứ, bỏ công chị vất vả suốt nhiều ngày trời. May có thuốc tốt Niệm mua, chị dùng xong không những đỡ run tay mà da dẻ còn mịn màng hơn nhiều. Chị đang tính nhờ cậu đặt thêm đợt thuốc nữa thì thằng bé đã ghé qua đưa cho chị chiếc túi giấy, bên trong có ba tuýp thuốc mới cứng.

- Ô sao biết chị sắp hết thuốc? Quan tâm chị thế?

- Ai mà biết? Ai quan tâm? Mơ hả?

- Không biết sao mua?

Chị hỏi vặn, tại chị nghe đi Ký kể cậu từng hỏi đi chị bị ngã như nào. Di bịa rằng chị sẩy chân rớt xuống hồ vào mùa đông giá buốt nên từ đó bị chứng run tay. Chắc chuyện không vui nên đi chẳng muốn khai lại, chị cũng vậy. Cậu nghe chị hỏi thì tò về chẳng liên quan, lấp liếm kêu mua đại thôi. Vành tai cậu hơi đỏ, bất chợt lòng chị dâng lên nỗi khát khao được chạm vào vành tai ấy rồi xoắn một cái thật mạnh. Chị thường tự lừa chính mình rằng bản thân là người sòng phẳng, ai gây sự với chị trước chị mới tính sổ với người ta, nhưng thực ra không phải như vậy. Thực ra, rất xấu hổ khi phải thú nhận rằng, chị luôn có ham muốn chen ép Niệm, ngay cả khi cậu không làm gì chị cả. Cơ mà tự dung gây sự thì không hay cho lắm, thế nên chị cố ý mĩa mai.

- Khiếp nom Niệm bữa nay xấu trai nhờ?

Cậu nhìn chị, chỉ liếc qua thôi nhưng có vẻ cậu đoán được người ta muốn gì. Như để đáp ứng nguyện vọng của đối phương, cậu đánh nhẹ vào vai chị, cho chị một cái cơ hoàn hảo để trả đũa. Cậu biết, chị sẽ ra đòn không khoan nhượng. Quả đúng là như thế, chị xoắn tai cậu, đau điếng. Đau, nhưng rất chân thực, khác hoàn toàn với những giấc mơ hàng đêm của cậu, khi tỉnh giấc rồi, cảnh không như xưa, người chẳng còn đó, đến chút cảm giác hiem hoi cũng biến mất.

Chị thấy cậu tâm trạng thì chắc mắt mình hơi quá tay, cuối buổi tiệc đành đền bù cậu bó hoa cưới. Kể cũng lạ đời, già khảm khú rồi còn nhận được hoa từ cô dâu, chị đâu có cần chứ? Tặng Niệm luôn! Chị xin Niệm cho chị đi nhờ xe về nhà, tại chị sốt ruột anh Hoàng đau bụng đêm nằm một mình tội nghiệp anh. Hai người về tới ngã tư gần nhà thì chị trông thấy xe ông xã điềm nhiên đi ngang qua trước mặt. Đùa à? Sao bảo mai phải xuống xưởng từ năm giờ sáng? Vợ còn đang tính mai dậy sớm đồ xôi để chồng ăn cho chắc dạ mà. Chị gọi điện nhưng anh không bắt máy, đoán anh có việc quan trọng, lo chồng khờ bị người ta bắt nạt nên chị bắt Niệm phóng xe đuổi theo. Chẳng biết do Niệm lái lẹ hay do anh Hoàng chủ quan nữa, anh không hề biết vợ và cậu đi ngay phía sau mình. Bởi vậy nên khi rẽ tới con ngõ quen thuộc, anh vô tư xuống xe, lao tới ôm người phụ nữ đang chờ mình trước cổng.

- Tháng mười một trời se se lạnh rồi dặn ở trong nhà thôi mà cứ ra ngoài đứng đợi làm gì không biết?

Anh trách, ai đó thờ dài tâm tình.

- Thì mãi chẳng thấy tới, em lo á.

Nãy vừa mới giận anh xong mà giờ vẫn quan tâm anh, anh cảm động siết chặt cô ấy vào trong lòng, cố gắng đền bù bằng những chiếc thơm ngọt ngào lên đôi gò má đầy đặn. Người đàn bà nép trong lòng anh cười khúc khích, còn người đàn bà đứng cách anh một đoạn chẳng xa lắm, chính là vợ anh, nước mắt chột lẩn dài bên đôi gò má. Cả người chị nổi đầy gai ốc, cái cảm giác ấy, nó choáng váng, nó tui nhức, nó đau, nó buốt, nó xót xa đến thấu xương thấu tủy. Cái cảm giác mà, bị phản bội bởi người đàn ông chị gửi gắm cả cuộc đời, người đàn ông mà chị hết mực tin tưởng, người mà hàng ngày chị vẫn gọi là...chồng.

Giả như người con gái anh đang ôm trong lòng là một người xa lạ thì cô lẽ chị sẽ nhào đến làm cho ra ngô ra khoai. Nhưng không, không phải ai khác, không phải tình một đêm vùng trộm nơi công sở, không phải cô nhóc nào trẻ người non dạ anh gặp ở quán bar, mà là...người có chiếc bánh giò cũng bé chia đôi cho chị, là người năm xưa luôn xách balô hộ chị mỗi lần hai chị em đi học chung, cuu mang chị khi chị chân ướt chân ráo lên thành phố, và còn là, người phụ nữ chị thương nhiều như chị gái ruột của mình. Một người như thế, sao chị có thể xông tới giật tóc, đập, đá?

Không. Chị không thể. Chị không làm được. Uất hận bủa vây tim gan chị, bức chị phát rồ, nhưng chị lại không có cách nào giải tỏa. Chị làm lì quay người, dồn hết u uất làm thành một cú đâm giáng mạnh vào lưng Niệm, cau có quát thằng bé cút sang ghế bên cạnh. Còn chị, lao thẳng vào ghế lái, mím môi khởi động xe, tăng tốc từ từ sau đó cố ý làm một cú "drift" đầy ngoạn mục tạo ra những tiếng động vô cùng chói tai. Anh Hoàng lúc này mới giật mình lắm bầm chửi thẳng điên nào mà vô ý vô tư, may mà ngõ to chứ ngõ nhỏ khéo xảy ra va chạm thì khổ. Thế rồi, anh tò mò nhìn về phía chiếc xe, tá hỏa khi phát hiện ra con mui trần màu xanh lá cây, một trong những chiếc xe trong bộ sưu tập đồ sộ của cậu Niệm. Cơ mà cậu bữa nay chỉ ngồi ghế phụ thôi, còn ghế lái...vợ...vợ anh. Có người sợ tái mét mặt mày, ngay lập tức nhào lên xe đuổi theo bà xã. Chị Hoài nhìn thấy xe chồng qua gương chiếu hậu chỉ nhếch mép cười nhạt, trình độ ông xã đua với chị sao nổi mà đôi đủ? Chị chưa đầy năm phút, chị đã gọn ghẽ cắt đuôi anh. Không hẳn do anh kém, mà do chị là học trò của Niệm, một tay đua lão làng. Việc đầu tiên Niệm làm sau khi lấy được bằng lái xe là lôi chị đi chơi tứ tung, chị giống Niệm, mê tốc độ cao nên có lượn lờ cả ngày cũng chả chán.

Chị nhờ Niệm dạy chị lái xe, ngoài ra Niệm còn dạy chị trượt băng, dạy chị nói tiếng Anh, dạy chị chơi các loại nhạc cụ cơ bản. Và đặc biệt, Niệm chỉ cho chị cách phòng thân khi gặp kẻ xấu. Tuổi trẻ của chị cũng rực rỡ lắm chứ bộ, ham học hỏi, thích thách thức bản thân, thích khám phá những vùng đất mới mẻ. Chỉ là, cái thời thanh xuân đầy nhiệt huyết ấy, sao lại ngắn ngủi đến vậy? Chị tự hỏi chị đã làm gì với bản thân mình trong suốt tám năm qua? Lấy chồng thành phố, trở thành người đàn bà nẫu mực của gia đình, được bao cô gái dưới quê ngưỡng mộ vì cuộc đời êm đềm suôn sẻ. Nực cười. Thật nực cười quá! Mãi miên man với những dòng suy nghĩ chồng chéo, chị không để ý mình đã lái xe ra khỏi thành phố từ lúc nào. Đúng là Niệm có khác,

chị phóng nhanh như thể mà cậu vẫn bình thản như không, đổi lại anh Hoàng có khi mặt cắt không còn giọt máu rồi ấy chứ. Chị đánh tay lái rẽ sang bên phải, đậu xe chễm chệ giữa bãi đất trống ven sông.

- Cho chị mượn xe đêm nay, cậu về trước đi.

Sở dĩ chị bảo vậy vì chị biết chỉ cần một cú điện thoại chắc chắn sẽ có người tới rước Niệm. Tuy nhiên, thằng bé không gọi. Chị cũng chẳng quan tâm, chẳng biết có phải do gió từ mặt sông hay không mà người chị run run, Niệm giúp chị đóng mui xe sau đó chỉnh nhiệt độ ấm hơn. Chị chợt nhớ ra rất hiếm khi anh Hoàng chủ động chỉnh nhiệt độ cho vợ, mỗi lần chị ho như cúc kêu anh lại nịnh ngọt vợ yêu chịu khó đắp chăn chứ trời hè để nhiệt độ cao anh chịu không nổi. Rồi khi trời đông giá rét, mặc đi Kỳ kêu không cần anh vẫn cứ nhờ chị tự tay gói giò biếu chú đi để anh dễ dàng thăng tiến trong công việc. Gắn chục cân giò anh mà anh không cho xay, bắt phải giã mới ngon, hại chị mấy ngày điều dưỡng. Chị cứ ngỡ nếu chị thực hiện đúng nghĩa vụ của người vợ thì anh sẽ không có cớ gì để làm sai trái với lương tâm của một người chồng. Nhưng...thật buồn! Tội thân, chị nấc lên từng tiếng. Người bên cạnh cởi áo vest vứt cho chị, chị cảm lấy vừa chùi mặt vừa khóc nức nở. Điều bộ thảm thương của chị khiến cậu nhớ tới người con gái năm ấy, cái người ôm gối rầm rứt cả buổi vì không được giải nhất cuộc thi tìm kiếm tài năng thiết kế thời trang. Cậu của khi đó, chẳng biết làm cách nào ngoài vỗ vai người ta nói nhỏ.

- Đừng khóc, xấu lắm.

- Xấu kệ xấu. Xinh đẹp có để làm gì đâu?

- Dù sao cũng được giải ba rồi mà, bao nhiêu người tham dự được giải ba là giỏi lắm rồi ý.

- Không thèm, thích giải nhất cơ. Giải nhất mới được học bổng đi Mỹ du học, giải ba đâu có được đâu.

Có người tức tưởi, có người an ủi vậy năm sau thi lại nha. Người kia lắc đầu không chịu, bực bội càu nhàu.

- Đợi tới năm sau thì người ấy đã đi xa mắt rồi.

Chị đang buồn nên buột miệng, rõ ràng chị rất ghét Niệm, nhiều lúc căm thù luôn ấy, nhưng từ khi nghe tin thằng nhỏ sắp phải xa nhà chị lại như ngồi trên đồng lửa. Lòng chị bồn chồn, bứt rứt, khó chịu, cứ tưởng tượng ra có đứa con gái khác thế chỗ của chị bây giờ, tối ngày đấm đá hành hạ Niệm là chị lại chịu không nổi. Lúc nghe Bách kể có cuộc thi thiết kế tài trợ học bổng cho người xuất sắc nhất chị cười ngây ngô nguyên một ngày. Chị phải thi thôi, phải thi để lấy giải nhất, được giải nhất rồi chị sẽ sang Mỹ giày vò Niệm. Ai kêu chị ghét Niệm quá mà! Cơ mà chị đâu có dại mà nói thẳng toẹt ý định của mình, lúc Niệm hỏi người ấy là ai chị chỉ đáp bừa.

- Thì cái anh hàng xóm nhà người ta ý.

Sợ thật! Bịa như kiểu cậu chưa từng về cái xóm đó bao giờ không bằng, cậu cố nén cười thắc mắc.

- Cái anh Hiệp bán lợn giống đấy hả?

Gần nhà chị có mỗi anh Hiệp là con trai lớn tuổi hơn chị mới tức chứ, bị bắt bài, chị gân cổ lên cãi.

- Bộ bán lợn giống thì không được đi Mỹ à? Người ta xuất khẩu cả tăn ấy chứ, đấy chả biết gì thì thôi.

- Ghê! Đấy chắc không?

- Chắc chắn.

- Nếu sai thì sao? Sai thì đấy mất gì?

- Mất gì chả được.

- Được, cứng miệng thế là tốt. Giờ đây sẽ gọi về hỏi mẹ đấy, nếu như anh Hiệp lợn giống không đi Mỹ thì sau này đấy chuẩn bị tinh thần dè thuê cho đây nhé!

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đấy làm loạn chưa đủ hả?

- Ở gì vậy? Quên đi! Đấy thích đẻ thì lấy vợ chứ.

- Đấy chả thích lấy vợ, rắc rối, gò bó.

Cái thằng, nó coi chị như công cụ giúp nó làm tròn bổn phận với chú Nhất đi Kỳ vậy hả? Chị tức mình đá Niệm rầm rầm. Khoé môi cậu hơi cong, cậu tất nhiên biết cô gái ấy vừa nói dối, bởi đôi gò má kia chín đỏ đầy thẹn thùng. Cậu đủ thông minh để biết đôi phương ám chỉ mình, nhưng thực sự, không đủ thông minh để hiểu vì sao người ta có thể thay lòng nhanh đến vậy? Ảnh cưới mẹ cậu gửi sang là thật, video Bách quay hai vợ chồng họ tay trong tay đi mua sắm cũng là thật. Phần nọ kèm theo sĩ diện đàn ông ngút ngàn không cho phép cậu bi lụy, chỉ đơn giản nhấn đi một tin ngắn gọn.

"Chúc mừng."

Những tưởng sẽ nhận được một lời giải thích suýt soát hay một cái cớ bao biện dài dằng dặc cho hành động phản bội. Nhưng không, không có, không hề có.

"Cảm ơn cậu. Chị nghe đi Kỳ kể cậu bị ốm mấy tháng nay nên không về dự đám cưới anh chị được. Chắc do thay đổi khí hậu phải không? Nghe nói bên đó mùa đông còn có tuyết, chắc lạnh lắm, nhớ giữ gìn sức khỏe nhé!"

Cả một tin nhắn dài dằng dặc nhưng không có lấy một câu xin lỗi, ngay cả thái độ ăn năn cũng chẳng thấy đâu. Ngược lại, người ta vô tư đến phát sợ, vô tư như chưa từng có chuyện gì xảy ra, như thể những giận hờn vu vơ, những hứa hẹn mùi mẫn và cả những chiếc hôn ngọt ngào vào một buổi đêm nào đó chỉ là giấc mộng của riêng cậu. Sự thật phũ phàng khiến cậu không sao thích ứng nổi, rồi một ngày trong cơn say, cậu trút giận bằng cách gửi tin nhắn thứ hai.

"Vì sao vậy?"

Đợi rất lâu, rất rất lâu, nhưng không có người hồi âm. Và từ đó cũng không có tin nhắn nào gửi đi nữa, cho tới một ngày cậu biết người ấy đi chuyển phôi thai, sự thất bại của lần trước nhất định sẽ khiến cô ấy căng thẳng. Chắc chắn sẽ có rất nhiều những đau đớn, đáng đời kẻ phản bội, một kẻ sống sai như thể ra đường sét đánh cũng đáng, cậu tự nhủ. Nhưng rồi, tay lại táy máy với điện thoại soạn vài ký tự.

"21.08. 7pm."

Cũng định thần là phải xóa đi rồi, nhưng bất cẩn thế nào ấn nhầm nút gửi. Vậy là, rốt cuộc gửi đi tổng cộng ba tin nhắn trong suốt tám năm, quá nhiều cho một người con gái không xứng đáng. Một người mà cậu cứ nghĩ sẽ sung sướng lắm khi họ lâm vào cảnh khốn đốn, ngột ngạt, khi chứng kiến tận mắt, trong lòng không hề dễ chịu như tưởng tượng, ngược lại là cảm giác trĩu nặng như có đá đè. Cậu thở dài cảm bó hoa cưới chọc chọc vào cổ ai đó, người ta bị nhột, bắt gặp bật cười khúc khích.

- Á...buồn chị, ghét!

Chị tức mình giằng lấy bó hoa Niệm đang cầm, nheo mắt ngắm nghía rồi buồn buồn tâm sự.

- Mấy bông cẩm tú cầu này nom sang chảnh Niệm nhờ? Hồi con gái chị hay mơ mộng về đám cưới của mình lắm, lẽ đường sẽ là một khu vườn cổ tích với thật nhiều hoa baby trắng và hoa hồng đỏ thắm xếp hình trái tim hai bên lối đi chính, chị khoác trên người chiếc váy trắng lộng lẫy do chính mình thiết kế, bên lên bước bên ba đi tới chỗ người đàn ông mình yêu thương.

Cậu biết, năm xưa có người ngồi xích đu mộng mơ suốt, hại cậu sốt ruột đến mức phải lên kế hoạch tìm địa điểm dần, tại sợ lúc người ta sẵn sàng lấy chồng rồi mà mình chưa chuẩn bị chu đáo thì mất mặt, ngấm lại thấy mình ngu.

- Chỉ là, thực tế bao giờ chả khác ảo tưởng. Ngày đó mẹ Hoà không thích có cô con dâu nghèo rớt mồng tơi như chị nên mọi thứ tổ chức qua loa lắm, không những ăn hỏi bị bỏ mà mục đám cưới cũng chỉ vồn vện vài mâm. Mẹ Quỳnh cứ ôm chị khóc nức. Giá kể mẹ mà có tiền mẹ sẽ tổ chức rình rang cho con gái mẹ luôn đó, tiếc gì đâu. Mai sau chị mà có phúc phận được làm mẹ chị cũng chẳng tiếc con mình luôn. Cơ mà cậu có mấy cái xe đẹp thì cho chị mượn một cái làm xe rước dâu nhé, cho nó hoành tráng.

Chị thò thẻ xin xỏ, cậu thoải mái gật đầu, những lúc chị buồn Niệm hiểu lắm ý, chị xin gì cũng cho. Chị đang chán đời nên được thể làm tóit, chị xin Niệm sợi dây đỏ đi Kỳ cho Niệm để chị đeo hai sợi cho bớt đen đui, chị xin chiếc đồng hồ đeo tay hàng hiệu, chị xin lọ nước hoa đặt trên xe, xin luôn cả chiếc áo vest Niệm vừa vứt cho chị, tại chị thấy kiểu may rất đẹp, chị muốn đem về học hỏi. Thực ra cả áo sơ mi và quần âu của Niệm cũng rất chất, nhưng giờ chị mà trần mắt không lẽ cậu trần trụi chạy về nhà? Nghĩ thấy tội thằng nhỏ nên chị thôi, gom góp đồng đồ vừa cuỗm được vào túi rồi lái xe ra biển, hít thở thật sâu tận hưởng chút hương vị mặn mòi của biển cả và bình minh đỏ rực phía chân trời xa xa. Đợi tới khi tâm trạng ổn định chị mới quay đầu xe vòng về thành phố, tròn mười giờ sáng chị về tới nhà đi Kỳ, anh Hoàng lao ra mề nheo vợ đi đâu cả đêm hại anh sốt ruột chết đi được. Chị xuống xe, chẳng nói chẳng rằng đi thẳng về nhà, anh đợi vợ ăn uống tắm giặt xong mới bắt đầu phân trần.

- Vợ vốn biết mẹ giục anh rất nhiều về việc sinh con mà. Anh thì đâu còn trẻ, qua vài cái Tết nữa là chạm đầu bốn xừ nó rồi, chẳng thể chậm trễ được nữa. Giá kể vợ có thể đẻ cho anh thì anh đã không phải như thế này.

Anh cố ý nhấn mạnh câu cuối, để vợ cảm thấy trong việc này vợ cũng là người phải chịu trách nhiệm. Sau đó anh mới tiếp tục thủ thỉ.

- Vợ từng nói với anh vợ đồng ý cho anh tìm người thụ tinh nhân tạo. Anh sợ tìm người lạ vợ lại xảy ra mâu thuẫn với người ta, bởi thế nên anh mới nhờ Thư, người vợ tin tưởng nhất để mang con hộ hai đứa mình. Thì nói chung là thành công rồi, mình sắp có con rồi đấy vợ ạ. Còn chuyện tối qua cũng chẳng có gì, Thư nhấn tin thêm của chua, anh nghĩ mình là cha đứa trẻ thì nên có trách nhiệm một chút, thế là anh mua ít cóc với xoài dầm phồng xe mang tới. Trước đó anh có gặp đôi tác uống chút rượu nên ngà ngà say, lúc đến nơi thấy cô ấy mặc cái áo hoa giống của vợ lại nhìn nhầm là vợ, tưởng vợ đi đám cưới về rẽ qua đây rồi xuống dưới đợi anh, thế xong anh cứ thế nhào vào ôm thối. Anh biết anh sai, anh ngu muội, nhưng anh thế là lúc đó anh nhớ vợ quá, mới xa vợ có vài tiếng thôi mà anh thấy nhớ vợ còn cao như chồi non nhớ mùa xuân ý, thế nên anh mới có một phút đại đột.

Vậy là chị Thư để giúp chị sao? Chị sắp có con rồi à? Con của chồng chị và con của chị gái yêu quý, và tất nhiên cũng là con của chị. Cái việc thụ tinh

nó gian nan kinh khủng, chị từng trải qua nên chị biết mà. Chị Thư nhất định thương chị lắm nên mới cam tâm tình nguyện đẻ hộ. Chắc chị Thư lo anh Hoàng nhờ con bé khác kiểu như con Hằng nó lại cướp chồng của em gái. Cơ mà, cái nụ cười khúc khích của chị khi e ấp trong lòng anh là gì vậy? Chị phải đẩy anh ra mới đúng chứ nhỉ? Hay chị bị sốc? Sốc sao không la lên? Liệu có phải trong thời gian thực hiện thụ tinh nhân tạo chị Thư đã trót cảm nắng anh không? Nếu vậy tất nhiên lỗi ở phía chồng chị rồi, đàn ông không tha thính thì đàn bà làm sao mà dính? Cái thói ở đâu, đã trắng hoa còn không dám nhận, cứ cầm tay vợ kêu yêu Hoài nhất trên đời mới đáng sợ chứ.

- Thôi anh im mồm đi cho vợ nhờ. Ngà ngà say cái con khi. Anh có bao giờ dặn em tháng mười một trời se se lạnh rồi ở trong nhà đâu mà nhảm với chả tương?

Mặt anh Hoàng đen kịt, ban nãy phóng vội về nhà nhờ con Bích bày mưu vớ về vợ, anh chỉ kể anh ôm và thom cô ấy, quên bém mắt chi tiết trời se se lạnh mới nhục chứ. Anh biết thân biết phận đáng chối lên, ngoan ngoãn ngồi im dưới sàn nhà cho vợ quật tung bùng khói lửa. Việc đánh chửi là việc của vợ, anh mặc xác, việc của anh giờ là ôm chân vợ ra sức năn nỉ nịnh nọt.

- Thì đàn ông ai chả có tý máu bay bướm trong người, anh chả dám mong vợ thông cảm, vợ cứ đánh anh đi cho hả dạ, đánh chết anh cũng được, chỉ cần không bỏ anh là được.

- Đàn ông bay bướm em còn xem xét nhé, chứ cái loại đàn ông ve vãn chị gái của vợ thì em cũng đến chịu anh rồi. Từ nay trở đi chấm dứt ngay cho em hiểu chưa? Chị Thư xứng đáng có được người đàn ông tốt hơn anh.

Anh Hoàng sợ sệt gật đầu, chị Hoài chửi chồng sa sả như hát hay. Cô Bích đứng hóng hót bên ngoài thấy xót anh trai ghê, cái tội ngu kẻ có câu chuyện cũng thiếu tình tiết, tình hình ra nông nổi này thì cô cũng chịu rồi. May mà mẹ Hoà đang bên di Kỳ chứ không nhờ mẹ thương anh chửi chị, chị tự ái bỏ đi thì anh khóc mất. Mà cơ sao chị đổ hết tội lỗi lên đầu anh còn chị Thư chỉ là nạn nhân vậy? Bà đó không mồi chài thì anh Hoàng khổ làm sao mà vấp ngã được? Lẽ thường đánh ghen người ta đánh nhân tình của chồng chứ mấy ai đập chồng như bà Hoài. Rõ ràng hai người cùng sai nhưng chị Hoài thiên vị chị Thư hơn, trong lòng chị anh Hoàng thế mà lại đứng sau cả chị gái kết nghĩa. Chị Hoài không hề trách móc hay hờn dỗi chị Thư như cô tưởng, chị Thư gọi điện kêu chiều nay chị đi công tác, cuối tháng chị em mình gặp nhau chị Hoài chỉ vâng rất ngoan.

Sau hôm đó tuy chị Hoài không nhắc tới việc mèo mả gà đồng của anh Hoàng nhưng chị không dùng chung phòng với chồng nữa. Đối với anh Hoàng việc vợ chưa bỏ về quê đã là tốt lắm rồi, tới tới anh vẫn qua chỗ Bông để được gần vợ hơn nhưng chỉ cần chị lừ mắt anh lập tức ngoan ngoãn cun cút về phòng. Ghét là ghét cái con Bông ý, có mẹ Hoài ngủ chung nó kiêu hãnh lên.

- Mẹ Bích...à quên...cô Bích mau về phòng đi á, Bông thích ngủ riêng với mẹ Hoài cơ.

Cái con nhỏ này chơi trò chơi gia đình suốt với cô và anh Bách nên giờ nó hay gọi nhầm thành mẹ Bích lắm. Nhưng hề nhớ nhớ ra nó liền sửa luôn, chị Hoài ôm Bông nịnh con bé cho cô ở đây. Tự dưng cô thấy chị dễ thương quá chừng, người đầu vừa đẹp vừa giỏi vừa tốt bụng. Nhờ di Kỳ chị giờ có nguồn khách hàng riêng, thế nhưng chị vẫn giúp cô sửa qua áo quần nhập về để bán ở shop đấy, mà chỗ chị em nên chẳng bao giờ lấy công. Nhiều việc quá nên một mình chị Hoài làm không xuê, chị phải thuê thêm thợ may phụ. Cô gọi ý mấy em gái trẻ trẻ năng động nhưng chị không chịu, toàn nhận mấy chị già đã có chồng ở nhà làm nội trợ giống chị thôi. Hầu như các chị kia đều biết may cơ bản rồi nên chị Hoài chỉ mất vài buổi để hướng dẫn thêm. Làm ăn uy tín, chất lượng tốt, mẫu mã độc lạ chưa bao giờ trễ hẹn giao hàng nên thương hiệu may "Thu Hoài" của chị ngày càng đông, thu nhập theo tuần của chị Hoài bây giờ còn cao hơn lương tháng của mấy bà chị họ cô đi làm công ty ý chứ, cơ mà kể ra họ cứ kêu cô phết mới tức. Có tiền rành rành chị trả thêm cho con Giang để nó xong việc nhà di Kỳ thì qua dọn nhà cô, chị hay chở xe máy đưa mẹ Hoà đi mua sắm nữa nên mẹ cưng chị lắm, cơ bản vì mẹ chưa biết chuyện chị Thư có bầu, dạo này có gì cũng ới con dâu.

- Hoài may cho mẹ bộ áo dài nhé, tuần sau mẹ có đám cưới. May đẹp hơn bộ của di Kỳ đấy.

- Dạ, mẹ yên tâm

Chị Hoài lễ phép đáp, thời gian gần đây chị dành toàn bộ tâm sức vào công việc, mọi thứ tiến triển rất tốt, chuyện gia đình cũng tạm tạm, cơ sao lòng chị vẫn trống trải đến thế? Chị sợ lắm mỗi lần chồng đi làm về, chị sợ phải nhìn thấy anh, sợ nghe anh nói những lời đường mật, sợ phải giả bộ quan tâm anh trước mặt người lớn. Bởi vậy nên cứ tầm chiều biết chồng sắp tan ca là chị lại lấy cố đi giao áo quần cho khách để trốn nhà. Chị thích đi bộ lang thang khắp chỗ này chỗ kia, chán chê mê mới thì ghé vào quán bia nào đó gọi một cốc ngồi nhâm nhi. Có hôm chị uống một mình, có hôm chán quá chị tẩu tẩu soạn tin nhắn.

"Ra quán bia ăn lạc rang với chị không?"

"Không rảnh."

Rất nhanh đã có tin hồi âm, chị tiu ngưu hẳn đi. Rõ là không rảnh cơ mà nửa tiếng sau đã thấy mặt.

- Ở chị đã nói tên quán đâu nhờ? Đừng nói cậu cài định vị vào điện thoại chị nhé, cái điện thoại nè nè, chị thắng trò chơi uống rượu hôm cậu về ý.

- Vớ vẩn. Đang khát thì ghé vào thôi, chẳng liên quan.

Vậy hử? May quá, may mà Niệm đang khát nên chị mới có người trút muộn phiền. Chị chẳng biết tìm ai cả, di Kỳ thân với mẹ Hoà chị đâu dám nói, kể cho mẹ Quỳnh thì chị sợ mẹ chửi chị, tại mẹ mắng chị bao lần con gái con lra nhu mì một chút, cứ sồn sồn lên đánh chồng rồi nó chán nó theo gái thì đừng có gọi mẹ khóc lóc, mẹ không thương đâu. Đó, mẹ dọa trước thế rồi chị còn mặt mũi nào nữa?

- Chị ý, chị biết lỗi là ở chị. Ai kêu chị không biết đẻ? Ai kêu chị cứ đẻ đầu cười cổ anh cơ, đẻ rồi anh bị rung động với người dịu dàng nét na. Chị sai, chị biết chứ. Cơ mà...chị đau lắm...chị cứ ngỡ nếu mình đối xử thật lòng thật dạ với một người thì người đó sẽ không phụ mình.

Cậu gật đầu đồng tình với chị, cậu cũng từng nghĩ vậy đấy. Cậu cũng cứ nghĩ nếu mình yêu một người bằng toàn bộ nhiệt huyết tuổi trẻ, thì người đó sẽ không phụ mình. Tiếc rằng, đôi khi sự thật đâu có phù phàng thì người ta vẫn phải chấp nhận. Ví như, người ngồi trước mặt cậu đây, đã không còn là người con gái của cậu nữa, từ lâu...đã là vợ của anh cậu rồi. Cái sự thật đó, sao cay đắng, sao chua chát? Cậu cười nhạt, với cốc bia của "bà chị dâu", tu cạn, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía mặt hồ xa xa.

- Nè, ăn lạc không nè? Uống ngụm bia thì phải nhâm nhi mấy viên lạc cho nó bùi bùi chứ.

Có người chia bàn tay ra trước mặt cậu, trong lòng bàn tay thon thon ấy là mấy viên lạc đã được bóc vỏ sạch sẽ. Chẳng biết từ khi nào cái người này phát hiện ra việc cậu bài xích đồ ăn có vỏ chỉ đơn giản vì lười bóc. Tuy nhiên người ta lại không biết ngoài mẹ Kỳ ra cậu không có dùng khi nếm đồ do người khác bóc. Bởi vậy nên có lần đi ăn liên hoan, ai đó cứ hồn nhiên như con diên béc tôm đặt vào bát của cậu. Cậu khổ sở gắp con tôm sang chiếc đĩa bên cạnh, xong còn cẩn thận gắp luôn chỗ com dính tôm nữa. Được bóc cho con nào cậu gạt ra bằng sạch con đó, chuyện sẽ chẳng có gì nếu như anh trai ngồi cạnh không ra sức gắp thử cậu vừa bỏ đi vào bát mình, vừa nhai ngồm ngoàm vừa lẻo mép nịnh ngọt.

- Hoài đẹp với khéo tay ghê ấy. Đã có mối nào chưa để anh đăng ký xin một suất trồng cây si?

Ghê! Ông anh thả thính công khai luôn kìa. Tự dưng cậu thấy không được vui cho lắm, tôm rõ ràng là bóc cho cậu mà? Ông Hoàng có hiểu thế nào là phép lịch sự tối thiểu không nhỉ? Chắc không đâu, hiểu thì đã không lạnh chanh. Cũng vì có ông anh kết nghĩa quá lầy bựa nên cậu đành phải vượt qua rào cản của bản thân, nhắm mắt nhắm mũi đánh liều đưa con tôm lên miệng nếm thử. Thịt tôm ngọt, giòn, chua chua thơm thơm mùi chanh ớt, nói chung cũng ngon đấy. Cậu huých tay ai đó, thấy người ta quay sang nhìn mình thì lười biếng liếc về phía đĩa sò điệp nướng mỡ hành. Người ta hiểu ý, vui vẻ ngồi tách vỏ sò giúp cậu. Sau đó lần lượt đến cua rang muối, trứng cút luộc, ốc xào dừa, món nào có vỏ cậu cũng nếm qua hết, tự nhủ cũng có sao đâu? Cơ mà, sự thực là...có sao. Riết rồi thành quen, quen rồi thành nghiện, nghiện rồi thành phụ thuộc. Một khi phụ thuộc rồi, đến lúc mất đi, trong lòng sẽ xuất hiện một khoảng trống, rất rộng, rất sâu.

- Không ăn đâu.

Cậu từ chối những viên lạc từ tay chị, tự nhắc nhở bản thân mình phải cai nghiện một cách triệt để. Chị tưởng cậu không thích lạc nên í ới gọi một con cua hấp bia cỡ lớn. Đợi cua ra rồi, vừa bóc vào bát cậu chị vừa tâm tình.

- Ăn thoải mái đi, chị mời. Chị giờ hơi bị giàu rồi đấy, mấy năm nữa ai phải sửa còn chưa biết đâu.

Nhớ tới hẹn ước năm xưa, thấy mình có chút hi vọng chiến thắng chị lại phần khời hết cả người. Biết đâu được đấy, nhờ Niệm phá sản xong nợ nần chồng chất thì sao? Lúc đó chị sẽ dang rộng vòng tay để giúp đỡ Niệm, giống như Niệm đang giúp chị bây giờ, mua thuốc cho chị, bán rẻ máy tính bảng cho chị, truyền cho chị động lực quay trở lại với công việc. Công việc càng thuận lợi thì chị càng nuối tiếc, đã nhiều đêm liền chị không sao ngủ được tròn giấc. Chị ước ngày đó chị tin tưởng vào bản thân mình hơn một chút, tin rằng mình vẫn còn giá trị. Nhưng không, chị quá hèn nhát, sau biến cố ấy chị rơi vào bi lụy, trầm uất với gánh nặng là món nợ của gia đình trên vai. Lúc đó anh Hoàng xuất hiện như chiếc phao cứu sinh quý giá, chị thực sự rất hối hận, bởi bây giờ nếu được chọn lại, nhất định chị sẽ tự bơi về bờ. Chị khóc. Mấy bữa nay trước mặt mọi người chị kiềm nén nhiều quá, gặp Niệm tự dưng mếu máo bật khóc.

- Chị khóc chẳng phải chị yếu đuối gì đâu, tại Niệm chê cua chị bóc đó, hại chị tủi thân.

Biết thừa người ta bịa nhưng cái mặt nhăn nhó cầu nhau, cái bộ dạng hí húi bóc cua, cả cái cách vắt chanh trộn trộn vào hỗn hợp bột canh và tiêu, tất cả, có sao thân thuộc đến thế? Đến cái mức mà cậu tưởng như mình đang bị ảo giác đưa về quãng thời gian trong quá khứ, bất giác không tự chủ được mà gắp lên một gắp. Đường như vẫn là hương vị năm ấy, hương vị của ngày xưa tháng cũ, hương vị mà chỉ duy nhất ở nơi cô gái này mới có.

- Ngon lắm

Cậu buột miệng nhận xét, giọng hơi trầm, cố gắng đè xuống một loạt cảm xúc ngổn ngang trong lòng. Chị cười, chị chẳng biết chị vừa phá hỏng kế hoạch cai nghiện của cậu đâu, chị vẫn cứ bù lu bù loa lên ăn vạ.

- Giá kẻ hôm đó Niệm không cho chị đi nhờ xe về thì đã chẳng có chuyện gì xảy ra rồi. Chị sẽ vẫn tôn trọng ông xã như xưa, ngày ngày chị sẽ vẫn tươi cười rạng rỡ. Chỉ tại cậu mà giờ chị ngán lão tới tận cổ. Mà có khi lão cũng ngán chị ấy chứ, cái mồm xoén xoét suốt ngày nhưng tâm nghĩ gì thì bố ai mà biết được, không biết chừng vài ba bữa nữa trúng tiếng sét ái tình lại đá bay vợ ra khỏi nhà cũng nên. Chị mà ế là tại cậu đó, tất cả là tại cậu.

- Ủ.

- Ủ cái gì mà ừ? Bắt đền cậu đấy!

- Đền gì?

Đền chồng cho chị. Chị nghĩ thoáng qua vậy thôi chứ không nói ra, tại việc đó thì chẳng cần đến Niệm ý. Tự chị cũng kiếm được chồng. Chị tu liền tiếp mấy cốc bia liền, hai má nóng phừng phừng, chị bắt đầu không kiểm soát được mình, bắt đầu loạn xạ chọang đứng dậy nói nhảm.

- Em chào các bác đang nhậu trong quán ạ. Em xin phép được giới thiệu em tên là Thu Hoài, tình hình là có khi em sắp ế rồi. Em sẽ hát tặng các bác ở đây một bài, bác nào còn độc thân vui tính mà thấy em cũng đường được thì mình trao đổi số điện thoại làm quen nha...

Chị còn chưa kịp thả thính thêm em cao mét bảy hai, số đo ba vòng chín hai, năm chín, chín tư thì đã bị kẻ đáng ghét nào đó bịt miệng kéo đi rồi tống thẳng vào xe. Chị âm ức đánh cậu bùm bụp, mắng cậu phá hỏng chuyện đại sự của chị. Cậu diên máu giữ chặt hai tay chị, gần giọng hỏi.

- Đây làm loạn chưa đủ hả? Đây chết rồi hay sao mà đây phải đi xin số điện thoại thằng khác?

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Em người yêu tôi

- Hà?

Chị ngạc nhiên nhìn cậu, hai tai cậu đỏ lừ, chợt nhận ra mình nhất thời hồ đồ, có người đành chữa ngượng.

- Thì đây quen rất nhiều anh độc thân, đảm bảo đáp ứng được tiêu chuẩn của đây. Đây cứ hỏi đây là được, không cần phải hát hò ở quán nhậu như thế, mất giá.

- Ủ, cũng đúng. Nhớ giới thiệu cho chị anh nào gà trống nuôi con, tại chị đâu có đẻ được đâu.

- Biết rồi.

- Nếu được thì tìm anh nào cao cao một chút, chị đỡ phải đi dép bệt mỗi lần hẹn hò.

- Mết tám bầy đủ cao chưa?

- Những mết tám bầy cơ á? Cao bằng cậu luôn đó hả? Eo thế thì được quá đi chứ nì.

Chị thích chí cảm ơn rồi rít, Niệm mừng nhỏ chị là đồ hâm. Cơ mà hôm nay Niệm xưng "đây đây" hơi bị nhiều nhé, nghe nó dễ thương gì đâu, tự dưng chị thấy nhớ thuở xưa quá, cái thuở mà bọn họ còn ở trong độ tuổi rực rỡ nhất, tối ngày rong ruổi khắp nơi. Đi cùng Niệm chị chẳng bao giờ phải dậy sớm chuẩn bị đủ thứ đồ linh kinh như đi với anh Hoàng, căn bản mọi thứ cần thiết đã ở trong balô của Niệm rồi, chị chỉ việc mang đồ của chị thôi. Với cả hể có Niệm là chị sinh cái tính ỷ lại, đầu óc cứ lơ mơ ỷ. Có lần hai đứa dồn tiền vào một ví để chị cầm một thẻ cho tiện, thế nào mà đến khu du lịch chị mới nhớ ra để quên bống mất ở nhà. Thấy trong túi áo còn sót hai mươi ngàn nên chị đưa Niệm rồi dặn dò.

- Thôi đây cầm tạm lấy trưa mua bánh mì mà ăn, không cần cho đây đâu, lỗi tại đây, đây chấp nhận nhịn đói.

- Đây định làm màu để đây xót đây hả?

- Ai thèm đây xót? Người ta nói thật mà, cứ đi ăn đi, kệ người ta, thân gái mỏng manh nhịn một bữa thì cùng lắm là tụt huyết áp xong xỉu giữa đường chứ gì?

Chị giả bộ làm kiêu, tuy nhiên trong câu nói vẫn không quên thêm chút màu mè. Niệm phì cười cốc trán chị, đoạn cầm tiền đi mua giấy và bút chì. Thế rồi, nó chọn một chỗ rất bắt mắt, đồng đánh đúng làm dáng bắt chị phải vẽ nó. Chưa hết, chị vẽ xong cái nó liền cầm tranh đi ba hoa.

- Công nhận vẽ đẹp đã mạn con ngan mà rề thối ra, có ba mươi ngàn thôi mà trông như thật.

Mấy cô cậu sinh viên đứng gần đó nghe mồi chào thích thú chạy tới thuê chị vẽ. Cái giá ba mươi ngàn quả thật không đắt, cộng thêm có Niệm đẹp trai kéo khách thành ra người ta bu lại ngay một đồng. Chị vẽ khá nhanh nên chỉ vài ba tiếng đã kiếm được kha khá. Thực ra nếu chị hoặc Niệm gọi điện cho dì Kỳ thì kiểu gì đi cũng sai người đem tiền đến. Tuy nhiên lúc đó chị ngại vì bản thân chỉ là người giúp việc, còn Niệm thì vốn hiếu thắng, thắng bé sẽ không tìm sự trợ giúp nếu như nó có thể tự giải quyết vấn đề của mình.

Tính cậu trái ngược với chồng chị, anh chỉ thích tìm phương án nhẹ nhàng nhất thôi. Vì anh mà biết bao nhiêu lần chị phải muối mặt sang nhờ vả dì Kỳ. Bình thường chị vô tư chẳng để ý mấy chuyện đó, nhưng từ lúc trông thấy anh xà xeo chị Thư xong lại nói dối trắng trợn chị bắt đầu suy nghĩ rất nhiều về quãng đường tám năm qua của mình, càng nghĩ càng vỡ lẽ ra nhiều điều, càng nghĩ càng chán, càng thất vọng. Mà mỗi lúc chị chán, chị lại thích xin đồ Niệm, nay thấy Niệm có cái áo khoác đẹp quá, chị đòi luôn. Niệm hơi lườm, nhưng xong vẫn ngoan ngoãn ngồi im cho chị trấn đồ rồi đưa chị về nhà. Áo khoác xịn thật, màu sang, chất tốt nên tuy nhẹ tênh mà mặc vào vẫn ấm ghê lắm. Anh Hoàng thấy vợ khen cái áo mãi liền tò mò mặc thử.

- Công nhận ấm, cơ mà nom quê chết. Vợ may như này chả ai thèm mua đâu.

Chị hiểu ý anh chứ, không phải ai cũng cao và có phần ngực rộng như cậu để hợp được với thiết kế đó. Với lại trước giờ có mẫu gì hay, mới lạ chị đều chỉ xem với tinh thần học hỏi mở mang đầu óc thôi chứ chẳng bao giờ bắt chước cả. Chị thích làm ra những sản phẩm mang phong cách của riêng mình, mỗi lần giao hàng, niềm vui lớn nhất của chị là nụ cười mãn nguyện của khách và những phản hồi tích cực dành cho thương hiệu may "Thu Hoài". Tất nhiên, kiếm được nhiều tiền cũng là chuyện tốt, rất nhiều năm rồi chị mới có thể tự mua quà cho chị Thư bằng chính đồng tiền do mình làm ra. Chị gắp chị gái vào một ngày cuối tháng mười một như đã hẹn. Vẫn như mọi khi, mỗi lần biết Hoài qua chơi, trên bàn tiếp khách của Thư luôn có một rổ cherry nhỏ, nếu đúng mùa sẽ là những trái tươi mọng nước, trái mùa thì Thư sẽ kiếm cherry sấy khô. Và lần này, còn thêm một quyển sổ khám thai của mẹ Hạt Đậu nữa. Chị Hoài cầm lên đọc ngẫu nhiên từng chữ, sau đó ghen ghen bảo.

- Hạt Đậu của mẹ Hoài nom cung quá, con ngoan đừng quấy bác Thư, mau chào đời rồi mẹ đón về nuôi nhé!

Cái gì vậy? Bác Thư? Còn nữa, con Thư, Thư không nuôi nổi hay sao mà phải để Hoài đón về? Không lẽ Hoài vẫn nghĩ chị mang thai hộ Hoài? Thảo nào anh Hoàng lại gọi điện dặn chị nói dối rằng hai người làm thụ tinh nhân tạo. Chị chịu thôi, rõ ràng Hạt Đậu sinh ra từ tình yêu lớn lao của cả ba lần mẹ, sao chị có thể bịa chuyện trắng trợn như vậy được chứ? Tuy nhiên, do sợ anh Hoàng giận nên thay vì nói thẳng, chị kêu cần vào nhà vệ sinh rồi cố ý làm rớt điện thoại xuống đất. Đúng như chị dự đoán, khi chị trở ra, chiếc điện thoại đã vỡ tan tành. Mắt Hoài mọng nước, em ấy khụy xuống ngay chân ghế sofa, run run hỏi.

- Em...em vừa xem cái gì thế này hả Thư? Không phải thụ tinh nhân tạo, ĐÚNG KHÔNG? Thư à...sao...sao Thư có thể...làm vậy với em?

- Vậy còn Hoài? Sao em có thể làm thế với chị? Rõ ràng vài tuần trước khi em xảy ra tai nạn chị đã nhắn tin thú nhận người tình bí mật của chị là anh Hoàng rồi mà. Hoài cũng nhắn lại chúc mừng chị, vậy mà sao em vẫn có thể mặt dày dụ dỗ anh được hả Hoài?

Chị Thư cay đắng hỏi lại, cảm xúc của Hoài bây giờ chắc chắn không chua chát bằng một phần mười chị ngày ấy đâu. Trước khi Hoài tới chị đã mở khóa hết cả thư mục ảnh kín, thậm chí thay luôn cả hình nền nóng bỏng. Ban nãy ở trong nhà vệ sinh chị dùng số khác gọi vào máy mình để khi điện thoại kêu, Hoài có thể nhìn rõ bức hình đó. Với tính cách của Hoài, em ấy nhất định sẽ kiểm tra chiếc điện thoại, chuyện gì Hoài cần biết, hôm nay, Hoài sẽ biết hết. Từ những bức ảnh anh Hoàng bông chị mà trên vai chị có xăm dòng chữ "Kim Thư yêu Minh Hoàng" tới những ngọt ngào nóng bỏng của hai người trong suốt tám năm dài đằng đẳng.

Nếu như Hạt Đậu không xuất hiện, có lẽ tám năm cũng chẳng là gì, chị có thể chấp nhận làm người tình trong bóng tối của anh mười năm, hai mươi năm, kể cả trọn kiếp. Nhưng con tới bất ngờ khiến mọi thứ bị đảo lộn, so với việc em gái bé bỏng bị tổn thương thì chị sợ con mình phải chịu thiệt thòi hơn nhiều. Chị không muốn mỗi lần ba Hoàng qua thăm Hạt Đậu lại phải lên lút giống như mỗi lần anh tới tìm chị. Chị muốn con được danh chính ngôn thuận sống trong tình yêu thương của nhà nội. Bởi đã lựa chọn, nên chị chấp nhận phải trả giá đắt, chấp nhận đối diện với Hoài.

- Em cho chị đáp án trước được không Hoài? Đừng nói là em quên rồi nhé!

- Em...em không quên. Chỉ là...em cứ ngỡ tin chị nhắn ám chỉ anh Hoàng lớp trưởng lớp đại học của chị. Tại anh ấy hay mua đồ ăn cho chị mà. Rồi chị còn kể anh yêu chị nhiều lắm, trong khi những năm đó anh Hoàng chồng em tỏ tình với em không biết bao nhiêu lần.

Chính vì ông xã quá chân thành nên có năm mơ chị Hoài cũng không ngờ được "anh Hoàng" của hai người lại cùng là một anh. Đạo đó chị bận lắm, đầu bù tóc rối tới ngày chuẩn bị cho cuộc thi thiết kế thời trang với khát khao sẽ giành được giải cao để có cơ hội sang Mỹ. Rồi kết quả báo về không như mong đợi, cộng thêm việc Niệm sắp xa nhà khiến chị buồn bực suốt nhiều ngày liền, chả có tâm trạng mà quan tâm đến chuyện của chị Thư. Đợt ấy hề rảnh là chị liền bám riết lấy Niệm, tại chị sợ sau này Niệm đi mất rồi chị không còn ai để bắt nạt nữa. Chị cố gắng giải thích cho Thư hiểu, ngọt ngào chị ấy không tin.

- Thôi em đừng bao biện. Anh Hoàng đã bao giờ yêu em mà em kêu anh tỏ tình không biết bao nhiêu lần?

- Cứ cho là em bao biện đi. Vậy còn chị, sao lúc em lấy anh chị không xông tới chửi cho em một trận?

- Vì chị cảm giác đôi co với cái đứa mặt dày như em chẳng được tích sự gì cả. Kiểu gì em cũng có cách thoái thác thôi. Như bây giờ chẳng hạn, nào là Hoàng lớp trưởng, nào là Niệm xa nhà, mới đó mà em đã có một đồng lý do rồi. Em ghét Niệm như hắt nước đổ đi, nó sang Mỹ em chả mừng quá ấy chứ. Em xạo nó vừa.

Chị Thư lý luận, chị Hoài chịu thua. Công nhận, đến chị còn không hiểu nổi chính mình nữa là.

- Hồi đó chị đã muốn từ mặt hai người luôn. Sau ba tháng làm tình nguyện ở Tây Bắc chị đã định chuyển vào Nam sinh sống, nhưng không ngờ anh lại chạy ra ga tìm chị. Anh kể rất nhiều về việc em chen ép đánh đập anh, giận lên còn đuổi không cho anh ngủ chung nữa. Anh nói anh bắt đầu đi làm mới phải lấy em, chị xót anh lắm em biết không? Anh cứ ôm chị suốt, thế rồi tàu đến nhưng chị không nỡ lên. Đêm đó ở với anh em biết chị cắn rứt lương tâm cỡ nào không? Chị biết lắm vậy là có lỗi với vợ anh, chính là em gái chị. Nhưng mà, chị không sao kiểm soát được bản thân mình. Thế nên sau này chị tuyệt nhiên không bao giờ nhắc tới những chuyện tế nhị nữa. Bởi chị biết hai chúng ta đều sai, chỉ tội cho anh Hoàng ở giữa phải chịu nhiều thiệt thòi.

Tội cái con khi? Chị Hoài nghe chuyện chỉ muốn tăng xông. Giờ thì chị đã hiểu vì sao chị Thư rất ít khi dè bìa người khác mà thi thoảng lại hay chê anh Hoàng hiền đụt rồi những lúc chị điên lên muốn bỏ chồng chị ấy đều ủng hộ. Chị Hoài cười đắng, chị Thư lấy ra một tấm ảnh siêu âm cũ đặt vào tay em gái rồi trầm ngâm hỏi.

- Di Hoài biết em bé này là ai không?

Không phải Hạt Đậu sao? Không phải đâu, vì bức ảnh này đã sờn mép rồi. Không lẽ giữa hai người còn có đứa trẻ nào khác? Đối diện với ánh mắt kinh ngạc của chị Hoài, chị Thư buồn buồn tâm sự.

- Em là Hương Dương đi ạ. Em mất đúng vào ngày cưới của dì và ba Hoàng, lỗi do mẹ cứ mãi miết chạy theo chiếc xe hoa của dì và ba, tại mẹ không để ý đường trơn. Dì có biết lần nào mẹ Thư làm thụ tinh cho dì Hương Dương cũng về thăm mẹ không? Đêm đêm em cứ la bên tai mẹ mãi, em trách mẹ vì sao mẹ làm như vậy, nhờ ba Hoàng có con khác rồi ba quên em thì sao? Mẹ đau đến nghẹt tim đó, dì biết không? Nhưng mẹ vẫn phải ôm bé, nịnh em rằng ba Hoàng sẽ không bao giờ quên em đâu, còn dì Hoài hiếm muộn bao nhiêu năm bị mẹ chồng thóa mạ tội nghiệp dì lắm, Hương Dương đừng giận dì, dì đủ khổ rồi.

Chị Thư tâm sự tới đó liền bật khóc rưng rức, mỗi lần đợi kết quả thụ tinh nhân tạo chị còn căng thẳng hơn cả Hoài. Trong thâm tâm chị tất nhiên mong

em gái mình có được mụn con, nhưng chị vẫn sợ chứ, sợ Hoài chưa rồi anh Hoàng mãi mê gia đình quên mất chị, sợ cả Hường Dương sẽ giận mà không về thăm mẹ nữa. Tuy nhiên lúc biết thụ tinh thất bại, lòng chị cũng chẳng nhẹ nhõm mấy, trên cương vị là bác sĩ, chị buồn vì không giúp được bệnh nhân của mình, trên cương vị của người chị, chị xót xa cho em gái bé bỏng.

- Chuyện con Hằng đưa cho em que thử thai giả, nguyên nhân sâu xa là do chị. Tại lúc Kim hỏi tình hình em như nào chị lo Kim hại em nên nói dối là không khả quan đâu để nó đỡ nhõm ngo, không ngờ con ghê dám bày kế cho Hằng lừa em. Bực con Kim nên chị đã dụ anh Hoàng và nó tới quán bar rồi gửi ảnh anh bông chị cho em, vì chị biết nhất định anh sẽ nghĩ là Kim gửi và gây nhau với nó. Chị cố ý chọn những bức hình chỉ rõ mỗi chữ "K" để em nghi ngờ Kim, cho em có cơ tìm nó trút giận.

- Đúng là em đã nghi chị Kim, hệt như chị tính toán. Em ngu quá phải không? Bị chị và anh Hoàng lừa một vỏ quá đau. Ngay cả chị Kim cũng bao che cho hai người.

- Nó đâu dám nói. Con đó gian lắm, nó lợi dụng anh Hoàng hiền, mỗi lần làm ăn chung lại lên ăn bớt phần tiền lãi của anh, cơ mà chị thấy không đáng kể nên kệ.

- Chị đâu có kệ, chị dùng việc đó để khống chế chị Kim mà. Chị gọi lắm Thư ạ, xuất sắc cả việc xã hội lẫn việc tình cảm, những tin nhắn giữa "sếp yêu" và "cô bác sĩ bé nhỏ" trong máy chị em đọc mà nổi da gà.

- Em đừng có giờ giọng chế nhạo. Anh đổ tiền cho chị mở bệnh viện, chị không gọi anh là sếp thì gọi là gì? Đòi chị nợ anh nhiều lắm em à, cái đợt chị học lên bác sĩ nội trú không có thời gian đi làm thêm, tiền sinh hoạt phí của chị đều do anh lo. Trước đó anh cũng từng âm thầm bỏ một chiếc phong bì nhỏ trên giá sách cho chị.

- Chị mơ à? Chiếc phong bì đó là của em, trước khi về nhà đi Kỳ em soạn tiền gửi lại cho chị. Tiền ông Hoàng đưa cho chị hồi chị đến tìm ông ấy vay mượn cũng là tiền may đo của em, cả việc mở bệnh viện nữa, em mà không thuyết phục thì còn lâu mới có chuyện ông ấy bỏ tiền nhé.

- Thôi em bớt nhận vơ đi, em đừng tưởng chị ngu. Chị biết hết đó, chính em mới là người cản trở không cho anh đầu tư, anh phải nài nỉ em mãi mới được.

- Vậy là chị tin ông ấy hơn tin em hả?

- Tất nhiên rồi.

Chị Thư bình thản đáp, người như anh Hoàng không tin thì còn tin được ai trên đời nữa? Con người anh thật thà chất phác lắm, khác hẳn với đám con trai dưới quê chị chỉ mê gái đẹp. Giờ chị chịu khó giữ gìn nhan sắc nom còn ưa nhìn chứ hồi nhỏ chị xấu khủng khiếp, da dẻ đen nhẻm, mắt đeo kính cận to chà bá, khuôn mặt thì vuông vuông khó coi, bị chúng nó chê bai suốt. Chị chẳng được nhiều người ưa cảm như Hoài đâu. Trong mấy anh có ý với chị thì anh Hoàng là xuất sắc nhất, vừa là trai thành phố vừa phong độ ngồi ngồi, lại chịu thương chịu khó nữa. Trước mặt Hoài chị chê anh vậy thôi chứ chị ưng anh lắm.

- Chị sẽ phải trả giá cho câu "tất nhiên rồi" của mình Thư ạ. Em buồn lắm, em thương em, thương luôn cả chị. Em đoán không nhầm thì người phụ nữ anh ôm dưới Phù Lý mà cái Nguyệt nói chính là chị, phải không?

- Đúng, là chị.

- Còn vụ tay em bị run thì sao?

- Tay em run phần lớn là do em bị ám ảnh tâm lý. Ngay từ đầu chị đã muốn động viên em cứ kiên trì luyện tập thì dần dần sẽ khỏi. Ngắt nỗi anh Hoàng không đồng tình, anh sợ em trở lại nghề may kiếm được tiền nhiều hơn anh rồi lên mặt với chồng. Chị cũng sợ em bắt nạt anh nên đưa cho em thuốc dưỡng da thông thường. Sau này em đòi dùng thuốc ngoại anh vẫn can thận dặn Bích mua thuốc dưỡng da, ai ngờ Bích nhờ Niệm, và theo như chị đoán thì Niệm đã tự chọn thuốc cho em chứ không đặt loại thuốc Bích nhờ.

Chị Thư thở dài thuật lại, còn rất nhiều chuyện trong những năm qua giữa chị và anh Hoàng, chị đều kể bằng sạch. Cho dù mọi thứ ngã ngũ thì chị Hoài cũng không ghét nổi chị gái mình, chị chỉ tóm cái thằng đàn ông chị gọi là chồng thôi, quá kinh tởm. Mãi xế chiều hôm đó chị mới rời bệnh viện, nhưng chị không về nhà mà lững thững đi bộ ra bến xe. Nhà ư? Từ giờ trở đi nơi đó sẽ không bao giờ còn là nhà của chị nữa. Nhà của chị ở biển cơ. Chị về đây, về với ba Hùng mẹ Quỳnh chị đây.

Chị nhấn tin dặn hội chị em trong tổ may dặn đừng nhận thêm đơn hàng mới, cố gắng thu xếp nốt những đơn hàng tồn đọng rồi tạm nghỉ, đợi khi nào chị quay lại thành phố thì tính tiếp. Chị mệt mỗi bước lên xe, lần này chị quyết tâm rồi, mẹ Quỳnh có đánh có mắng chị cũng không quay lại nữa đâu. Cứ nghĩ tới Hường Dương chị lại buột hết cả ruột, lẽ ra hồi đó chị nên quan tâm tới Thư nhiều hơn một chút, lẽ ra thấy chị Thư bảo ốm không sang dự đám cưới được chị phải chạy qua hỏi han, đằng này chị lại chỉ nhờ mẹ Quỳnh gói xôi cho Thư còn mình thì mãi lo tiếp khách với phần son váy áo. Chính chị đã đẩy câu chuyện của ba người đi xa đến như thế này, chính chị đã gián tiếp hại chết một sinh linh bé bỏng. Chị, sao có thể sống vô trách nhiệm đến vậy? Chị...sao có thể bước tiếp trên chặng đường đó, để rồi sai lầm nối tiếp sai lầm, khiến cả hai chị em đều không có lối thoát.

Chị của ngày hôm nay, quyết định rẽ sang một con đường khác, một quyết định đã đã muộn màng nhưng chí ít cũng khiến lòng chị nhẹ nhõm hơn đôi chút. Chị tựa đầu vào ô cửa kính, thở dài nhìn dòng xe cộ tấp nập dưới lòng đường. Những buổi vắng vẻ như này bác tài hay chạy lòng vòng quanh bến xe để bắt khách lắm, chạy sang vòng thứ tư thì được thêm năm khách, trong đó có thằng bé quen quen đội mũ lưỡi trai lăm lăm tiến tới ngồi cạnh chị. Bấy giờ chị mới giật mình nhớ ra chị đã bỏ bom câu gần hai tiếng đồng hồ. Tới qua chị sợ qua chỗ chị Thư xong về buồn không có ai tâm sự nên hẹn cậu chiều nay đi nhậu, thế nào mà quên bémng mất, cứ thế phăng phăng lên xe về quê.

- Ô chị em mình lại tình cờ gặp nhau hả Niệm? Hay cậu bị mất phương hướng nên rẽ đại lên xe buýt?

Chị mỉm cười, lần trước Niệm lấy lý do khát nước rẽ vào quán chị còn tin chứ lần này thì mơ đi. Thằng bé cứng họng không bao biện nổi, chẳng biết do giận chị hay do đầu óc ngơ ngơ không để ý mà lúc phụ xe hỏi tiền vé nó lại đưa thẻ tín dụng mới ngu chứ. Chị phát nhục với cậu luôn mà, đành phải mua vé hộ em nó rồi đánh đá dận dỏ.

- Nhớ trả tiền cho chị, cả gốc lẫn lãi đấy.

Niệm lặng thinh, chị quát.

- Ê! Điếc hả?

Cậu vẫn im lặng, rốt cuộc là điếc hay là dối?

- Ô Niệm bức chị vụ đi nhậu á? Bức làm gì tội nghiệp người ta, đang ế thật rồi đây này, không thương à?

- Không.

Niệm đáp cụt lùn, chị tủi thân phân trần.

- Chị không có ý mà, tại bữa nay phải nghe cả tá chuyện tanh tằm của anh trai cậu nên đầu óc không được minh mẫn lắm, nó cứ bị quên quên á.

Tự dưng nói đến tanh tằm chị lại thấy buồn nôn, Niệm vỗ vỗ lưng giúp chị, nhưng bụng dạ chị trống rỗng có cái gì đâu mà nôn ra. Chắc do cả ngày một cộng thêm xe buýt cứ lòng vòng mãi nên hơi say. Đầu óc chị choang choáng, giá kè có cái vô quýt ở đây ngồi thì tốt. Chị ngo ngàng ngó dọc, ngửi ngửi hít hít xung quanh không thấy có quả quýt nào, cơ mà lại phát hiện ra áo Niệm có mùi rất dễ chịu. Chẳng thêm khách sáo, chị cầm luôn tay thằng nhỏ, ra sức dí mũi vào ống tay áo người người. Công nhận nó át luôn cái mùi khó chịu trong xe, sáng khoái dễ ngủ hẳn đi. Trong giấc mơ ấy, chị lại thấy cô gái hôm trước, cái cô gái mà nằm trong lòng người yêu mà nheo đôi mắt nhiều thật nhiều xong bị nhá má rõ đau đó. Cô ấy cũng không phải dạng vừa đâu, những nhiều anh chàng kia khùng khiếp luôn.

- Đền thế mà là đền à? Thế là phạt á.

- Thế đền là như thế nào?

Chàng trai thắc mắc, cô gái thom nhẹ lên môi chàng trai, ra điều hiểu biết chỉ dẫn.

- Đó! Đền thế mới là đền chứ!

Chàng trai gật đầu kiểu như đã hiểu ý, tay anh ta đưa qua vuốt ve mái tóc cô gái, dịu dàng dùng môi mình miết một đường lên cánh môi mềm mại kia. Sự đụng chạm của chàng trai rất chậm rãi, còn có chút cẩn trọng tí mẩn như đang nâng niu viên ngọc trân quý. Cô gái thì vô tư hơn, cô ấy vui vẻ vòng tay qua ôm siết lấy người đối diện, cổ ý hé mở đôi môi chum chim hồng hồng để chàng trai có cơ hội đẩy lưỡi vào trong. Dường như cô gái ấy đang rất hạnh phúc, và dường như trái tim chị cũng đập loạn khi chứng kiến đôi uyên ương bọn họ người này đưa đẩy, người kia vỗ về, cứ thế quấn quýt bên nhau, dính chặt lấy nhau như đôi sam ngoài biển xa. Rất lâu sau chị mới nghe giọng chàng trai trầm ấm hỏi người thương.

- Đền thế đã đủ chưa?

- Đủ sao được mà đủ? Chả bỏ bèn gì sất.

Chàng trai véo má cô gái, mắng yêu.

- Ai mà tham thế nhờ?

- Ai tham cơ? Ai đấy? Có người tham cơ á?

- Có chứ, có cái đứa xinh xinh đang nằm trong lòng người ta nhõng nhẽo giả ngốc nè.

Cô gái xì mặt, ngẩng nguẩy chất vấn cái đứa xinh xinh là đứa nào? Phải nói rõ ràng ra chứ lập là lập lờ như thế thì biết là ai mới ai? Chàng trai phì cười đáp.

- Là em người yêu tôi. Được chưa?

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Người đầu mà xấu gái ghê nhờ?

Cô gái nghe nựng ngọt hai má ngượng chín hồng chín đỏ, tay đâm vào lưng người yêu rầm rầm như kiểu ghét ghê lắm nhưng cái đầu nhỏ lại cứ chui rúc hít hà trong lồng ngực rộng lớn. Cái thứ tình yêu trẻ con hay giận hờn của họ sao mà dễ thương đến thế? Chắc hẳn cô gái đó phải đáng yêu lắm, tại cô ấy được người đàn ông của mình cưng chiều thế cơ mà. Chẳng bù cho chị, vừa già vừa đánh đá lại còn không biết đẻ, buồn thế nhỉ? Công nhận cuộc đời chị thất bại thật đấy, ngay cả trong mơ mà chị cũng thấy tội nghiệp cho chính mình. Chị chán nản than trách linh tinh, có người nghe chị nói mới bất giác bật cười, bao nhiêu hờn giận vạ bị bỏ bom bay biến bằng sạch, ngón trở vô thức cọ cọ vào gò má đầy kiêu diễm. Thực ra nếu giờ cậu rút tay về chắc ai đó chẳng biết đâu, nhưng cậu kệ, mặc nhiên để người ta hít hà ông tay áo. Lúc đường xóc người đó gạ gật đồ rap vào vai mình cậu cũng chẳng quan, mãi tới khi xe dừng mới lay lay đổi phương.

- Hoài! Hoài hân! Dậy đi!

Chị Hoài mệt mỏi mở mắt, lim dim theo đoàn người bước xuống xe buýt, ngoảnh lại thấy thằng em vẫn ngồi im không nhúc nhích, chị sốt ruột vẩy tay í ới gọi.

- Niệm hân, mau xuống đi. Muộn rồi xe này không về thành phố nữa đâu. Vào nhà chị nghỉ ngơi một lát xong gọi lái xe về đón, mà thích ở qua đêm cũng được, lâu lắm rồi chưa ghé qua, thi thoảng mẹ chị vẫn nhắc cậu.

Cậu nghe chị dụ dỗ bùi bùi tai nên lật đật bước xuống. Cũng lâu lắm rồi, hai người mới lại đi bên nhau trên con đường năm ấy. Mẹ Hoài vẫn xởi lởi tốt tính như xưa, còn ba Hoài...ba Hoài hình như hơi khác lạ thì phải.

- Hoài! Hoài...về...ba Hùng...nhớ Hoài. Ai đây? Ai nhờ? Niệm nhờ? Niệm bắt cá hơi bị giò đấy nhờ! Xong Hoài lấy trộm cá của Niệm.

- Ông Hùng nhà dì già rồi nên bị lẫn.

Bà Quỳnh vội vàng giải thích. Trước khi Niệm về nước đi Kỳ có gọi điện nhờ bà nếu gặp Niệm thì giấu giếm chuyện năm xưa, hai người còn trò chuyện rất lâu, bà thấy cách nghĩ của dì khá hợp lý nên ủng hộ. Niệm cao quá chừng luôn, nom chừng chạc ghê lắm, bị ông Hùng nhà bà bám theo suốt. Ông này ngộ ghê đó, con rể về thì cứ đứng đưng như không mà con đi Kỳ về lại mừng như bắt được vàng.

- Sao lâu rồi Niệm không qua chơi? Giận Hoài à?

Ông Hùng thắc mắc, bà sốc, Hoài cũng trở mặt vì sự tinh táo lạ thường của ông. Niệm mới đầu im lặng, nhưng sau chắc do ông nhì nhèo nhiều quá nên thẳng bẻ đánh gậy đầu.

- Sao giận? Tại Hoài hư á? Hoài hư nên bị Niệm ghét, xong Niệm không tặng nhẫn cho Hoài nữa nhờ. Cơ mà Hoài hư thì kệ Hoài hư chứ, ba Hùng ngoan lắm, Niệm đưa nhẫn ba Hùng giữ cho, nha Niệm!

- Ba! Ba nói linh tinh cái gì thế?

Hoài nhăn mặt hỏi ba, ông Hùng suýt suýt con gái, kéo tay nó ra hiên, dịu dàng căn dặn.

- Hoài ngoan đừng có lo nha, để im ba Hùng đòi nhẫn cho Hoài, để Hoài đeo lên cho nó xinh đẹp ý!

- Ba sao thế ạ? Ba có bị đau đầu không ba? Tháng này ba có uống thuốc đầy đủ không vậy?

Hoài lo lắng hỏi, bà Quỳnh bảo ba vẫn uống thuốc đầy đủ cho con yên tâm, ôi đòi cái ông già lắm cảm đến khổ. Mặc kệ vợ nhìn mình thờ dài, ông Hùng vô tư kéo Niệm vào trong buồng xin xỏ. Ánh mắt Niệm thoáng buồn, nhưng thằng bé vẫn rút ví rồi lấy ra chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh, trước khi giao cho ông nó dặn dò.

- Chú không được đưa lại cho Hoài.

- Sao thế? Vì Hoài hư á?

Ông Hùng sốt sắng hỏi, Niệm gật đầu, ông nhanh trí hỏi tiếp thế khi nào Hoài hết hư thì có đưa được không? Niệm trầm ngâm một lúc rồi bảo.

- Tùy chú.

Ông Hùng sượng, dứt ngay nhẫn vào túi áo rồi hớn hờ chạy xuống bếp kêu Hoài mau mau hết hư nha. Hoài ngẩn tò te chả hiểu gì sất, bà Quỳnh thấy chồng lên con nói nhảm liền dắt ông đi dạo quanh sân một chút cho thoáng. Ông bà đi được ba vòng rưỡi thì nghe tiếng chuông cửa kêu. Anh Hoàng thấy mẹ vợ vẫn vui vẻ như thường đoán chắc vợ chưa kể gì với mẹ, anh vội vã chạy tới bên mẹ, khổ sở trình bày.

- Mẹ ơi con khổ quá mẹ, vợ giận con bỏ về quê chẳng thèm nói nửa lời. Con tuy sai rất nhiều nhưng chưa có phút giây nào con thiếu trách nhiệm với gia đình cả. Bởi vì con biết con tu ngàn kiếp mới được làm rể của một người nhân hậu, đảm đang và hết sức tuyệt vời như mẹ. Mẹ thương con mẹ giúp con khuyên vợ về nhà được không mẹ?

- Đồ lẻo mép. Ghét!

Ông Hùng mắng con rể rồi lạnh lùng bỏ vào nhà, bà Quỳnh thì tức điên, bà nóng máu quá lớn.

- Chị Hoài đâu, chị vác cái mặt ra đây cho tôi nhờ. Có cái thứ con gái nhà nào cứ dối chồng là lại bỏ về nhà như chị không? Tôi đến chết vì xấu hổ mất thôi.

- Người ta có con với người khác rồi con không về ở đây làm di ghê hả mẹ?

Con gái bà lạnh lùng nói vọng ra, giọng con bé rất kiên cường, có sao người làm mẹ thấy xót xa đến thế?

- Thật không hả Hoàng?

- Dạ thật, nhưng con một phút lầm lỡ mẹ ơi. Với con bị mẹ Hoà con gây áp lực chuyện sinh con nói dối.

Bà Quỳnh rất muốn dần cho anh Hoàng một trận ra bã, nhưng bà sợ con gái thiệt nên cố nhẫn nhịn. Hoài nhà bà không còn trẻ nữa, vừa hiếm muộn vừa đánh đá bỏ thẳng Hoàng thì ai mà rước nó chứ? Nom con ế già một mình mẹ sao đành lòng? Với lại dù sao thẳng Hoàng cũng là con trưởng, có nhiều chỗ khó xử. Nghĩ vậy nên bà bảo con rể.

- Thôi sắp bão rồi, anh sang tạm nhà thím Triều mà ngủ đêm nay. Nếu anh hứa từ giờ không tái phạm thì sáng mai đợi Hoài người người mẹ khuyên cho.

- Dạ, trăm sự nhờ mẹ ạ.

Mẹ Quỳnh thở dài vào nhà, anh Hoàng không sang thím mà quỳ ngay ngoài sân, mong vợ biết vợ sẽ cảm động. Lúc chiều nhận được tin Thư nhắn anh bằng hoàng hết cả người. Ai mà lường trước được vợ sẽ nhân lúc cô ấy đi vệ sinh để xem trộm điện thoại đâu. Ai mà ngờ được mọi việc lại vỡ lở nhanh đến thế? Giữa anh và Thư cũng nào có gì ngoài tình bạn lâu năm, đôi bên cùng có lợi. Anh thì là cả cuộc đời anh chỉ yêu duy nhất một người là vợ anh. Lần đầu tiên nhìn thấy vợ trên kênh truyền hình địa phương anh đã mê tít thò lò rồi, khoảnh khắc vợ đội trời đầu chiếc vương miện sáng lấp lánh đang quang hoa khôi miền biển, anh thấy trái tim mình thổn thức lạ kỳ. Vợ đẹp ghê lắm, nhưng anh là đàn ông mà, ngắm hoa đẹp suông sao đủ? Anh cần phải ăn cơm chứ. Mối quan hệ của anh và Thư bắt đầu từ lần thứ ba anh tỏ tình thất bại với vợ, quá buồn nên anh đã rủ Thư đi chơi, đêm đó hai người đều quá chén, và rồi cả hai phát hiện ra có những chuyện họ hợp nhau đến ngỡ ngàng. Tuy nhiên, sợ Thư bị tổn thương nên anh đã thủ thực.

- Nếu em muốn duy trì chuyện này thì em phải nhớ đừng yêu anh, giữa chúng ta chỉ là đôi bên cùng có lợi. Còn nữa, em tuyệt đối không được tiết lộ với ai chuyện hai đứa.

Khi đó Thư gật đầu nên anh tưởng rằng cô ấy đã hiểu. Chẳng ngờ Thư lại yêu anh đến điên dại cuồng nhiệt, không sao mà dứt nổi. Cũng khó trách, trên đời kiếm đâu ra người đàn ông hoàn hảo như anh cơ chứ? Chỉ buồn cái là Thư luôn tưởng anh yêu cô ấy với lý do vô cùng củ chuối.

- Không yêu sao có thể đụng chạm?

- Ôi dào ngốc ạ, đàn ông một khi đã đói thì chén được tất, đất hay cơm cũng được, chỉ cần no bụng.

- Đó chỉ là số ít đàn ông thôi, còn em tin anh không phải người như thế. Nhi anh nhỉ?

Thư ngây thơ hỏi anh, đối diện với ánh mắt tràn đầy hi vọng ấy, anh không sao mà nói được những lời phũ phàng, anh đành im lặng. Sự im lặng đó đã khiến cho Thư ôm hi vọng nhiều hơn. Vào một ngày cách đây hơn tám năm, Thư mừng rỡ báo với anh hai người đã có bé Hường Dương. Anh của thời điểm đó chuyện gì cũng tệ, tình cảm thì bị Hoài từ chối miết, ở công ty gặp áp lực doanh số từ sếp, về nhà ba mẹ gây sức ép bắt lấy vợ, quá mệt mỏi, chán chường nên anh đã ngỏ lời cầu hôn Thư. Anh nghĩ bụng người như mình chắc chẳng bao giờ với được hoa khôi đâu, thôi thì lấy cô vợ bác sĩ cũng tạm được mà. Quyết thế rồi nên anh cho phép Thư tiết lộ mối quan hệ của bọn họ với Hoài, cứ đình ninh kiếp này anh và Hoài không có duyên, nào ngờ sự đời khó lường, tai nạn năm ấy đã xoay chuyển hoàn toàn mọi chuyện. Sau biến cố đó, Hoài không lãng tránh anh hay xa cách như trước, ngược lại trông thấy anh còn chủ động bắt chuyện.

- Em gọi mãi cho Niệm mà không được. Anh có biết Niệm đang ở đâu không?

- Niệm đang ở viện.

Anh đáp, sức nhớ lời di Kỳ dặn, anh giải thích thêm.

- Niệm bay sớm hơn so với dự tính. Sang bên đó lệch múi giờ với thay đổi thời tiết nên ốm suốt. Em đừng cố liên lạc nữa, để cậu nghỉ ngơi còn nhập học, chương trình trường đó nặng lắm. Em cần gì cứ bảo anh, anh sẽ giúp.

Anh động viên, quả thật sau đó Hoài cũng chẳng còn cách nào khác ngoài nhận tiền của anh, thực chất chính là tiền của di Kỳ cho anh. Nhưng anh không tiết lộ, vì anh muốn Hoài mang ơn anh. Sau khi phát hiện ra Hoài tưởng người trong mộng của Thư là thẳng Hoàng lớp trưởng anh lại càng nhiệt tình hơn. Công to việc lớn trong nhà Hoài anh đều đứng ra gánh vác hết, rồi thì mưa dầm thấm lâu, dần dần Hoài chịu chia sẻ với anh nhiều hơn. Tình cảm giữa bọn anh tiến thêm một bậc vào một ngày anh đội mưa đi lấy thuốc cho ba Hoài, khi về thì bị sốt, người cứ rét run lên. Hoài ân cần ở bên chăm sóc anh, anh tranh thủ cơ hội ôm đầu ôm cằm lấy Hoài, đánh liều tỏ tình thêm lần nữa.

- Có cần anh moi tìm anh ra cho em xem không hả Hoài? Xem trái tim anh bao lần bị em bóp nghẹt, đau đớn đến nhường nào? Em không nghĩ cho em thì cũng nghĩ cho ba mẹ chứ, giờ em không về được nữa, đi làm giúp việc thì kiếm được mấy đồng đây? Trong khi đó tiền thuốc hàng tháng của ba em là một con số rất lớn, một thân một mình em buồn trôi sao nổi? Chi bằng em để anh gánh vác thay em đi mà. Làm vợ anh, được không em?

Hoài suy nghĩ một đêm, sáng hôm sau thấy mắt Hoài đỏ quạch anh run lẩy, nhưng không ngờ Hoài lại đồng ý. Lúc mang cháo lên cho anh, Hoài rụt rè thắc mắc.

- Anh có số điện thoại ở bên nước ngoài của Niệm không? Lâu rồi em không nói chuyện với Niệm. Không biết tình hình của Niệm sao rồi, đã khỏi ốm chưa?

Anh biết Hoài không phải người thù dai, tuy có ghét Niệm nhưng chị em sống lâu với nhau kiểu gì chả có tình cảm, bởi vậy nên mặc dù Niệm chưa khỏe anh vẫn nói dối.

- Ôi dào khỏi rồi, có Đan bên đó chăm Niệm nữa mà, em đừng lo. Hai đứa đây anh cứ nghỉ nghỉ ý.

- Nghĩ...nghĩ là sao hả anh? Niệm yêu Đan á? Vậy Đan có bắt nạt Niệm không anh? Có đánh Niệm không?

- Không đâu. Đan hiền mà. Đưa điện thoại đây anh lưu cho em số của Đan nữa, nếu không liên lạc được với Niệm thì gọi cho Đan, có nhắn gì cho Niệm thì nhắn em ạ.

- Thôi, không cần đâu anh.

Hoài dỗi, tự dưng đang yên đang lành lại giận dỗi, nôm rất đáng yêu. Phải chăng cái người này sắp làm vợ anh nên thích mè nheo nhỉ? Anh phì cười cầm máy Hoài, lưu cho Hoài số của Niệm và Đan. Nhưng Hoài vẫn cứ tung tức sao ấy, giật lại máy xóa luôn số Niệm. Hoài được anh chiều quen rồi nên hay giờ thói đánh đá trẻ con lắm chứ không nhu mì dịu dàng như Thư đâu. Với Thư anh chỉ cần xước chút da là cô ấy đã cuống lên rồi, còn Hoài á, này giờ anh quý ngoài trời mưa gió bão bùng vợ có quan tâm đâu mà. Vừa dỗi, vừa rét nên chỉ một cảnh nhân rụng xuống cũng đủ khiến anh ngã khụy. Bà Quỳnh nghe tiếng rắc liền sốt ruột lao ra ngoài sân, thấy trán con rể chảy máu ròng ròng mặt bà tái mét, hốt hoảng gọi con gái.

- Hoài! Hoài ơi! Mau! Mau đưa chồng đi viện con ơi! Giận dỗi gì để sau đi con.

Chị Hoài nghe giọng mẹ lạc đi cũng lo lắng chạy ra ngoài, chứng kiến anh Hoàng bất tỉnh nhân sự, áo quần ướt sũng, máu đỏ tươi rì từng giọt xuống gò má tím bầm chị hoảng hồn kêu Niệm lái xe anh Hoàng, hai chị em đưa anh xuống bệnh viện tỉnh. Lúc anh được đưa vào phòng cấp cứu chị mới quay sang bảo Niệm.

- Thôi ở đây có chị trông anh là được rồi. Chỗ khu nhà B có máy rút tiền mặt đó, cậu rút một ít rồi thuê tạm cái khách sạn mà nghỉ qua đêm cho đỡ mệt.

Dứt lời, chị mệt mỏi ngã người nằm co ro trên dãy ghế nhựa ngoài hành lang. Cậu vút lại chiếc áo khoác rồi nghe lời chị lặng lẽ rời khỏi, nhưng không phải rời khỏi bệnh viện, mà là, rời khỏi tầm mắt của chị. Cậu chọn một vị trí cách đó không xa, một vị trí mà cậu chắc chắn chị sẽ không thể nhìn thấy cậu, còn cậu, chỉ cần quay đầu lại thì nhất cử nhất động của người con gái ấy, đều nằm trong tầm mắt mình.

Người con gái ấy, người con gái của bây giờ, vẫn đầy nghị lực, xinh đẹp, yêu kiều, nhưng dường như nụ cười trên gương mặt trái xoan đã chẳng còn rạng rỡ như xưa. Là cười, nhưng chưa chất lắm. Cười để trấn an mẹ Quỳnh qua điện thoại, cơ mà đập máy rồi lại lấy áo khoác của cậu chùi nước mắt. Đau lòng đến thế sao? Cái giá đắt phải trả của những người bội bạc mà, rất đáng. Và lẽ ra một người bị phản bội như cậu khi chứng kiến kẻ mình căm ghét gặp báo ứng thì nên tới bar ăn mừng chứ không phải lì lợm ở nơi đây. Lẽ ra thế! Cậu tự nhủ, cậu quyết tâm, nhưng chân cậu chẳng thể nhúc nhích, ánh mắt thì thoảng vẫn cứ vô thức liếc về phía đó. Thậm chí khi bác sĩ đẩy cửa phòng đi ra, thấy người ta vội bật dậy xô dè, luống cuống đến mức suýt ngã lòng cậu cũng sốt sắng theo.

- Chú ạ, cái anh trong đó sao rồi chứ?

- Bị cảm lạnh, còn vết thương trên trán là ngoài da thôi, không có gì nguy hiểm đâu. Cháu là vợ hả?

- Dạ...dạ không ạ. Cháu là bạn cũ.

Anh Hoàng nằm trong giường bệnh nghe vợ nói chuyện với bác sĩ mà ghen đáng nơi cổ họng. Bạn cũ? Vợ tính bỏ anh thật sao? Phải rồi, suốt thời gian vừa qua ngủ với con Bồng có thêm quan tâm tới anh đâu, còn chẳng thêm đánh anh nữa cơ. Bỏ mặc anh, coi anh như người xa lạ. Gớm vợ quá đáng với anh lắm luôn ý, có lỗi sai bé tí tí ti cũng làm căng, trong khi anh lo cho ba mẹ vợ từng li từng tí, riêng vợ thì muốn gì anh cũng cố chiều. Anh mà không chọn vợ thì giờ anh có bé Hương Dương lớn lắm rồi, còn được làm chồng của bác sĩ nữa cơ. Chỉ tại vợ mà Thư phải chịu nhiều áp lực, sợ cô ấy tổn thương nên anh phải nói dối rằng Hoài và anh trót đi quá giới hạn trong một đêm say, anh không cưới Hoài thì Hoài đốt nhà anh. Tính Thư hiền lành cam chịu lắm, chỉ khóc thôi chứ không hề làm ầm lên hay đánh ghen gì cả. Thư bị xảy thai đúng ngày cưới của anh và Hoài, một thời gian sau cô ấy quyết định vào Nam công tác, nghe bạn Thư báo tin anh lòng anh nẫu nê lắm. Anh thương Thư thân gái vào đây một mình vất vả, thương cả chính anh mỗi lần bị Hoài bắt nạt chả có ai trút muộn phiền. Bởi vậy nên anh đã tới tìm Thư để giữ cô ấy ở lại. Anh tin anh có thể chăm lo cho cả hai người đàn bà, và anh cũng tin người vô tư như vợ chẳng bao giờ có thể phát hiện ra sự bất thường. Vợ anh mà, có lần bắt gặp anh đi từ bệnh viện ra còn hồn nhiên cảm ơn chồng vì đã mang quà cho chị Thư giúp em. Có ngờ đâu đúng một cái mọi thứ vỡ tan như bong bóng xà phòng, hại anh bị vợ tránh như tránh tà. Anh bị cảm lạnh nằm viện vợ chẳng thương thì thôi, còn ném tiền cho y tá nhờ con bé chăm anh, rõ bức mà.

- Vợ ác thế vợ? Chắc vợ chẳng nhớ lúc vợ gặp họa nạn ai là người cuu mang vợ đâu nhỉ?

- Vậy chắc anh cũng không nhớ tám năm qua em chôn vùi tuổi trẻ của mình để làm tôi tớ phục vụ nhà anh đâu anh nhỉ? Anh nghỉ đi, em nhắn tin cho em gái anh rồi, em sẽ ở đây với anh tới lúc Bích tới.

Chị Hoài nhàn nhạt tuyên bố, chị tất nhiên không thích sống theo cái kiểu ăn cháo đá bát, nhưng chị chỉ có thể cố gắng hết sức để làm tròn trách nhiệm thôi chứ cứ trông lão Hoàng làm bộ làm tịch nhõng nhẽo chị lại thấy ngán đến tận cổ. Chị dặn y tá mua cháo cho anh rồi chán nản lắc đầu rời phòng

bệnh, đang tính ra tiệm tạp hoá mua chai nước thì trông thấy một bóng người rất quen ngồi ở góc khuất cạnh bụi hồng. Vàng trán đỏ, mái tóc đỏ, và cả kiểu trầm tư đó, giống chàng trai trong mơ của chị một cách lạ kỳ. Chị có điều, chàng trai đó trẻ hơn Niệm, tuy vóc dáng không được rắn rỏi và săn chắc như Niệm nhưng hay cười hơn Niệm, ngọt ngào hơn Niệm. Niệm á, đáng ghét lắm, chẳng mấy khi nói được lời nào tử tế. Thế mà những lúc buồn tui, chị lại cứ thích tìm Niệm chỉ choé mới hay chứ. Chị vòng qua chỗ Niệm vứt áo trả cậu, không quên trêu chọc.

- Sao chưa về? Lo cho chị á?
- Chả liên quan. Mát trời thì ngồi hóng gió chút thôi.

Niệm chối, nhưng thấy quãng mắt chị hơi thâm, gương mặt hốc hác xanh xao, cậu lại hỏi.

- Uống nước dừa không?
- Không thèm.
- Thế thèm gì?
- Chả thèm gì sất. Vừa kêu chả liên quan cơ mà? Chả liên quan thì quan tâm làm chi?
- Ai quan tâm? Mơ hả? Hỏi cho phải phép thế thôi.

Có đứa kiểu căng biện minh, áy thế mà chị vừa kêu muốn uống sữa hạt nó đã vội đi mua mới buồn cười chứ. Nhiều lúc Niệm cũng dễ thương phết nhỉ? Mua xong còn cầm ống hút cho chị nữa, trong lúc chị hút chùn chụt Niệm tranh thủ choàng áo khoác qua người chị, chích cho chị chiếc khăn nom như bà già ý.

- Người đâu mà xấu gái ghê nhờ?

Niệm chê, chị cau có quay sang lườm. Cậu cười, còn cô Bích đứng cách đó không xa lại chảy nước mắt. Là chị Hoài! Bó hoa hồng xếp hình trái tim nằm đó cùng những bông baby trắng lốm đốm bên viên là dành tặng sinh nhật chị, người ta âm thầm trao rượu mạnh cũng chỉ vì lo lắng cho chị. Ánh mắt đầy trù mến của anh ấy, nụ cười dịu dàng như nắng mùa thu và cả sự quan tâm lên lút đó, tất cả, đều thuộc về chị!

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Anh chọn vợ anh mà

Anh Niệm...thực ra...chưa từng giận khi cô trèo vào lòng anh Bách nghe giảng, anh chỉ đơn giản ghen vì chị Hoài thân thiết với người khác. Mỗi lần đi chơi xa anh đều bảo cô sang anh cổng, không phải vì anh quan tâm cô, mà là vì anh sợ chị mới. Cherry anh cho cô ăn thoải thích nhưng với chị lại tính toán từng quả, không phải anh ghét chị, mà là kiểm soát để được gần chị nhiều hơn. Mới ban sáng cô còn nghe ba bé Bông kêu dạo này Niệm bận ghê lắm, cứ tám bốn giờ chiều là rời văn phòng rồi, cô còn tưởng anh chuẩn bị đầu tư sang lĩnh vực mới nên phải đi gặp đối tác, ai ngờ lại gặp anh ở nơi đây. Nhưng mà công nhận anh bận thật, bận ngầy ngốc ngấm chị Hoài, bận nghe chị ấy cầu nhàu, bận chọc chị cười. Anh của bây giờ vẫn thích ghẹo chị như anh của ngày xưa ấy, cái ngày đó đầu óc cô đề trên mây hay sao mà chẳng nhận ra? Cô từng khinh con Hằng vì nó bị ảo tưởng, giờ ngấm thấy mình còn ảo hơn cả nó, nhục không có lỗi nào chui xuống luôn ý. Cô Bích oà khóc rung rức, anh Bách thấy cô tâm trạng liền lôi ra chỗ khác khuyên bảo.

- Thôi anh xin. Khóc chút thôi nhé, làm mẹ rồi mà trẻ con vậy Bông nó cười cho đấy.
- Ba Bông...ba Bông không tưởng tượng được đâu, kinh khủng khiếp lắm. Mẹ Bông...mẹ Bông phát hiện ra...người anh Niệm thương...là...

Cô còn chưa nói hết câu anh Bách đã gạt đầu, cô choáng, cô hỏi anh Bách biết rồi á? Anh ừ, cô càng khóc to, anh ép hai tay lên má cô, vừa lau nước mắt vừa hỏi thế mẹ Bông có phát hiện ra người ba Bông thương là ai không? Mẹ Bông thần nhiên đáp là mẹ Bông chứ ai? Ba Bông cũng choáng luôn, mẹ Bông gãi đầu gãi tai giải thích.

- Thì tại ba Bông lo cho mẹ Bông quá chừng, lo từ shop quần áo tới lo mẹ Bông ôn thi vật vờ, xong tối ngày rủ đi ăn nữa nè, xong còn suốt ngày khen Bông xinh giống mẹ, xong còn...còn...còn nhiều lắm ý...ơ mà...đừng bảo là mẹ Bông lại ăn dưa bở nữa nhé!

Thêm một rắc rối nữa chắc cô quê chết luôn, cũng may anh Bách không phủ nhận, chỉ hiền hiền gạt đầu. Bích khóc chán chê mê mới mới thêm vào thăm anh trai, nom ông Hoàng tội quá, nằm một xó ngấm ảnh vợ, mặt buồn thiu ả. Anh cô tuy gia trưởng nhưng tình cảm anh dành cho chị dâu là thật, trong suốt những năm chung sống cứ hễ cãi nhau với vợ tình thân ông ý lại tuột dốc không phanh, anh từng tuyên bố vợ chửi cũng được, đánh cũng được, miễn vợ không bỏ là được.

- Chuyện của Thư là trót rồi nên anh muốn bù đắp cho cô ấy thôi chứ lúc nào anh chả coi Hoài là số một. Vợ chả chịu hiểu cho anh gì sất, đến chán.
- Bà ấy sẽ không bao giờ chấp nhận việc anh qua lại cả hai nơi đâu, anh khôn hồn thì chọn ngay đi.

- Anh chọn vợ anh mà. Nhưng anh chưa có dũng khí đối diện với Thư, cô giúp anh nói chuyện với mẹ Hạt Đậu nhé, giúp anh tìm cách dỗ Hoài nữa.

- Anh dưỡng bệnh đi, để em tính.

Cô Bích được cái nói là làm, ngày đầu tiên anh được xuất viện về nhà, cô cầm máy anh soạn tin.

"Thư à, chuyện chúng mình kết thúc được không em? Sau này khi còn ra đời anh sẽ đón bé về nuôi. Mong em sớm tìm được nơi nương tựa. Anh không xứng đáng với em, xin lỗi em nhiều. Chúc em hạnh phúc!"

Gửi tin cho chị Thư xong cô Bích lại tiếp tục soạn tin, nhưng lần này là nhắn từ máy cô cho chị dâu.

"Chị Hoài ơi Bông bị ho mấy ngày hôm nay, đêm con sốt cao cứ khóc đòi mẹ Hoài mãi. Chị ghé về thăm con một xíu được không? Coi như em xin chị đây!"

Đúng như cô dự đoán, chị xót Bông nên đã chịu về nhà, cô tính lừa chị vào phòng bé rồi khoá ngoài cho anh trai có cơ hội gần vợ. Tiếc rằng chị còn chưa lên gác, chị Thư đã ghé qua thưa chuyện có bầu với mẹ Hoà. Mẹ sướng như vợ được vàng, anh Hoàng khóc không ra nước mắt. Ông ấy điên lắm, cơ mà bà Thư cũng cao tay, cứ đứng đình ti tê.

- Anh bình tĩnh đã, dù anh đánh em thì Hoài cũng không quay lại với anh đâu. Hoài đẹp như vậy, thiếu gì trai theo. Chắc anh không biết chứ trước khi lấy anh Hoài cũng chơi bởi ghê lắm đấy ạ. Không khéo sau khi về làm vợ anh Hoài vẫn giữ thói hư cũ, thế nên mới khó đề.

Chị Thư thực tình không muốn bêu xấu em gái, nhưng chị chịu hết nổi rồi. Tin nhắn anh Hoàng gửi cho chị chắc chắn không phải chủ ý của anh, chị đoán là Hoài dụ anh đó, dụ anh bỏ chị, dụ anh chia rẽ mẹ con chị. Hoài sống ích kỷ như vậy thì chị từ tẻ với Hoài làm gì đâu?

- Chị nói như chị chui trong gầm giường nhà em ý!

Chị Hoài mĩa mai, chị Thư cười khẩy.

- Thôi em đừng làm bộ làm tịch. Chuyện sau khi cưới chị không chắc chứ trước khi cưới thì không chối được đâu em ạ, chị nghe anh Hoàng kể hết rồi. Chỉ có anh khờ mới tin cái lý do em bịa ra thôi. Tai nạn á? Tai nạn trên giường hả? Dám làm mà không dám nhận sao em?

- Em chẳng có gì mà không dám nhận cả. Em nói thật các người không tin thì thôi, thích nghĩ sao thì tùy.

- Em đừng có giờ cái thói bắt cần đó nghe Hoài. Em ngốn hết cả núi tiền của anh để đi thụ tinh nhân tạo mà em lại nói năng vô trách nhiệm như vậy hả? Em nói rõ anh coi!

Anh Hoàng nổi cáu, chị Hoài nom điệu bộ trịch thượng của anh ngứa mắt quá quát luôn.

- Rõ cái gì mà rõ? Em thích chơi bởi với thằng nào là quyền của em, loại khốn nạn như anh lấy tư cách gì để chất vấn?

Ông Thuận nghe Hoài trả treo chồng thất vọng lắm luôn, bà Hoà lừa giận ngùn ngụt đuổi con dâu cút xéo ra khỏi nhà bà. Chị cũng định đi luôn cho khuất mắt mẹ chồng, ngặt nỗi thằng cha Hoàng như bị lên cơn động kinh ấy, lão đập liên tục vào người chị, thoá mạ chị là loại hư hỏng không biết đề. Chị tất nhiên không dễ yên rồi, chị cũng phải xông lên túm tóc đập cho lão một trận chứ. Chị Thư chứng kiến vụ ẩu đả kinh hoàng mặt mày tái mét, sực sực can ngăn.

- Hoài! Xin lỗi anh đi Hoài! Xin anh tha cho em đi!

- Tôi có cái lỗi chó gì mà tôi phải xin? Tôi chẳng phải xin bố con thằng nào hết! Chị, mẹ Hoà, ba Thuận, và cả con Bích nữa, thích thì lao hết vào đây. Mình con Hoài này cần tất!

Lời thách thức của chị như chảo dầu đổ vào biển lửa đang cháy rừng rực trong anh. Ba Thuận mẹ Hoà dẫu sao cũng là ba mẹ, là bề trên, phận làm con dâu chẳng dễ được cho ba mẹ thằng cháu thì thôi lại dám nói chuyện kiểu cá mè một lứa như thế hả? Lỗi cũng tại anh chiều vợ quá, để vợ được đằng chân lân đằng đầu. Thói đành hanh anh có thể mất nhắm mắt mở cho qua, hỗn láo anh có thể từ từ khuyên bảo, cơ mà cái tính lằng lộn thì hết thuốc chữa rồi. Thư suy đoán rất chuẩn, người đầu tiên của vợ chắc chắn không phải anh. Thứ đàn bà đánh chồng như vũ bão, khoẻ như trâu thể kia mà không mang bầu được nhất định là do ăn chơi đồ đốn. Con ghen hấn chìm lý trí, anh ra đòn quyết liệt hơn. Tất nhiên anh không đánh vào mặt rồi, đại gì? Cứ nhắm bụng với lưng mà đập, đỡ mang tiếng vũ phu. Vợ anh chỉ to mồm thôi chứ làm gì có đầu óc, bị anh đánh cũng ngu xuẩn chạy theo đánh trả anh, dần dà bị anh dụ lên phòng chứa đồ trên tầng ba. Nhân lúc vợ còn mải chửi, anh nhanh tay đẩy vợ ngã dúi dụi rồi tận dụng cơ hội chạy ra ngoài khoá cửa.

- Thằng hèn! Có giỏi thì thả bà mày ra!

Vợ quát, anh cười khẩy.

- Thả ra để mày đi lang chạ với thằng nào? Hả? Khôn hồn thì ngâm mồm lại rồi sống từ tẻ cho tao. Biết hối lỗi thì tao sẽ xem xét tha thứ cho, còn không thì mất hết, nhé!

- Bà đây đếch cần!

Anh đã xuống nước vậy mà vợ vẫn ngang bướng khiến anh buồn quá. Mẹ anh bên dưới ức chế nói vọng lên.

- Anh thả nó ra ngay cho mẹ. Chứa chấp cái loại đấy làm gì cho bản nhà? Nom cái mặt phát tởm. May mà ngày xưa mẹ chưa cho anh đăng ký kết hôn với nó nhé, chứ cho rồi không khéo giờ nó ngồi lên đầu anh mất.

Con trai mẹ Hoà chán chường bỏ đi nhậu, mẹ cũng chán, mẹ ôm nàng dâu mới, nẫu nẻ kẻ khổ.

- Đấy, con xem, cái thứ xuất thân thấp hèn lấy được con trai mẹ phong độ ngồi ngồi mà không biết điều. Ngày xưa tổ chức đám cưới xong mẹ còn treo thưởng khi nào đẻ được thằng cu thì mẹ cho phép được làm vợ hợp pháp của thằng Hoàng mà nó cũng có đẻ được đâu. Giờ thì nghỉ, nhà mẹ không cần loại con dâu mất nết như thế! Con cứ an tâm dưỡng thai, muốn gì mẹ cũng chiều.

Chị Thư cùng quê với chị Hoài nên cụm từ "xuất thân thấp hèn" khiến chị hơi chạnh lòng, nhưng chị chỉ vâng dạ cho êm ấm. Chị Hoài nghe giọng mẹ oang oang bên dưới cay không sao tả xiết. Tám năm qua là con nào thay mẹ làm dâu trưởng, lo toan công to việc lớn trong nhà? Những lúc mẹ đau ốm ai là người bón cho mẹ từng thìa cháo, giúp mẹ tắm lưng bóp chân, tắm gội chải chuốt, đưa mẹ đi hóng gió chỗ này chỗ kia? Ai thay mẹ chăm cháu ngoại mới sinh? Là ai bỏ đi lòng tự trọng, tối ngày đồn đảo bên nhà dì Kỳ, nỉ non xin đi giúp con trai mẹ thăng tiến? Chắc mẹ chẳng nhớ là ai đâu, nếu nhớ có khi mẹ đã không phủi đến thế. Mẹ hất chị ra khỏi nhà như hất bát canh thừa, chị thì nhọc quá nên cũng chẳng còn sức mà đôi co với mẹ nữa. Chị nằm thoi thóp trên sàn nhà, mãi đến khi chị Thư mở khoá nhảy vào dứt nước cam cho chị, chị mới tỉnh táo được đôi chút.

- Hoài...chị xin lỗi Hoài nhé! Hoài hiểu cho chị với, chị chỉ mong Hạt Đậu được nhận mặt nhà nội. Chị không nghĩ cơ sự lại đến nước này.

Chị Thư vừa khóc vừa xấp khăn ướt lau mồ hôi cho em gái, chị Hoài rót nước mát bảo.

- Tối giờ phút này, người khiến tôi đau lòng nhất là bà.

Mẹ chồng máu lạnh, thằng chồng đều giả chị chả buồn đếm xia. Nhưng mà Thư, rõ ràng thân với chị nhất lại chẳng tin chị. Thư tin bọn đàn ông hơn, về quê chơi nghe anh Hiệp bốc phét tán được em Hoài, Thư tin liền. Đi họp lớp mấy ông uống say chém gió đêm qua vừa chơi hoa khôi, Thư cũng tin. Đến lượt ông Hoàng nói chị dụ ông ấy, Thư càng tin tợn. Thư nói nếu Hoài chịu cho anh Hoàng qua lại hai nơi, để Hạt Đậu ở với Thư và thỉnh thoảng về thăm nhà nội thì mọi chuyện sẽ như cũ, Hoài vẫn là vợ anh, còn Thư sẽ chấp nhận là người tình trong bóng tối. Thư kêu chỉ cần tình yêu nơi anh là đủ, Thư yêu quá hoá điên rồi, chị thì không điên như thế đâu, chị lồm cồm bò dậy gom hết giấy tờ tùy thân, thay bộ váy khác rồi rời khỏi cái nơi mà chị từng coi là nhà. Gắn ra tới đầu ngõ thì chị nghe Bông bi bô gọi ba Bách ngọt xớt, chị nhớ nó phát điên, nhưng chị sợ con theo mình nên không dám gặp mặt mà phải trốn vội vào trong bụi hoa râm bụt.

- Ba Bách ơi chơi đu quay thích nhờ ba nhờ? Lần sau cho mẹ Hoài chơi với nha! Ô...mẹ đi đâu mà lâu khủng khiếp, mãi chưa về ý. Mẹ quên Bông mất tiêu rồi á.

Có vài câu những nhẹ đó thôi mà hại chị khóc thút thít, đợi cậu Bách đưa con vào nhà chị mới dám đi tiếp. Cô Bích thấy chị dẫu lúi thúi một thân một mình tội tội nên không an tâm đi theo. Ban nãy ông anh cô còn dặn mọi người trong nhà giữ bí mật chuyện anh đánh vợ, sợ bị mang tiếng chứ. Đồ hâm, chị Hoài sĩ diện lắm, chị ấy không bao giờ nhắc lại chuyện đó với người khác đâu. Tính cách chị cao ngạo chẳng kém anh Niệm, choảng nhau ầm ầm thế mà ra khỏi nhà vẫn thơm tát như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Chị cứ lang thang đi, đi mãi, tới tầm chiều muộn thì dừng lại ở giữa cầu. Bích đứng ở ngay đầu cầu, tay cầm chắc cái điện thoại, thầm tính nếu chị có nhảy sông thì còn kịp gọi cấp cứu.

Cô đợi mãi, đợi mòn mỏi mà không thấy chị Hoài nhảy, chỉ thấy chiếc xe mui trần quen quen tiến về phía này rồi rẽ vào đậu ngay cạnh bờ sông, phía dưới cây cầu. Là xe anh Niệm, sao anh biết chị ở đây nhỉ? Nãy giờ cô đâu có thấy chị dùng điện thoại gọi hay nhắn tin gì đâu? Anh đeo kính râm, ngồi trong xe đọc báo. Cũng chẳng biết anh có đọc không nữa, cô thấy có tờ báo kinh tế to dùng che trước mặt nhưng thì thoáng lại thấy anh lên hạ xuống để liếc lên chỗ chị Hoài, điệu bộ vụng trộm nom mắt cười ghê lắm. Cô còn thấy buồn nữa, người mình thích chẳng thích mình, ai mà chả buồn. Nhưng cô là con gái, cô có lòng tự trọng của cô, bởi thế nên cô không chạy xuống làm phiền anh mà chỉ lẳng lặng bỏ về.

Trước cổng ngõ nhà cô là hai chiếc thùng rác đầy ụ, hễ là thứ liên quan tới chị Hoài, đồ bán được thì mẹ bán gấp, đồ không bán được mẹ ném bằng sạch. Mẹ còn thuê xe con chở mẹ và chị Thư tới chỗ chị gom đồ, chị dọn về nhà cô ở ngay trong đêm. Mọi thứ xảy ra nhanh đến mức chính cô cũng thấy bàng hoàng. Mới hôm qua cô còn vắt óc nghĩ cách giúp anh trai và chị dâu làm lành, vậy mà sang ngày hôm nay, gia đình cô đã đón chị dâu mới.

Những ngày tiếp theo của tháng mười hai cuộc sống trong nhà cô tràn ngập tiếng cười. Mặt mẹ Hoà lúc nào cũng tươi hơn hớn, cháu còn chưa chào đời mà bà đã sắm đồ ngập nhà. Ba Thuận thấy mẹ vui cũng vui lây, đúng kiểu cháu nội mới là cháu thật, còn cháu ngoại chỉ là cháu hờ. Để hợp thức hoá việc rước chị Thư về, ba mẹ mang trâu cau về quê chị Thư nói chuyện với ba mẹ chị ý, hứa hẹn đợi sinh cháu ra thì tổ chức đám cưới sau. Chưa hết, mẹ còn đi bêu xấu chị Hoài khắp nơi rồi khen chị Thư hết lời. Người ghét chị Hoài được dịp hả hê, người quý chị chỉ chẹp miệng lắc đầu. Cô đoán có nói xấu thì người ta nói xấu sau lưng thôi, ai dại gì đàm tiếu trước mặt, mắc công chửi nhau với mẹ? Anh trai cô ban ngày cố gượng cười để êm cửa ảm nhà, nhưng đến nửa đêm lại chạy sang hỏi han em gái.

- Vợ anh nhắn tin xin lỗi anh chưa?

- Ô hay vợ ông anh đang ngủ trong phòng còn gì?

Cái con Bích hâm, biết thừa ý anh rồi còn xia xói. Hôm đó đi nhậu về anh nghe Thư kể vợ nhân lúc Thư vào dứt nước cam liền trốn đi. Anh chạnh lòng lắm, lúc anh tức nhất anh chỉ nhốt vợ lại thôi chứ chưa bao giờ có ý định bỏ vợ, vậy mà vợ bỏ anh chẳng hề thương tiếc.

- Thích đi thì cho đi luôn, anh chả cần.

Anh Hoàng lúng búng rồi bỏ về phòng. Cô Bích bĩu môi, bên ngoài ông anh cứng giọng thế nhưng trong lòng nhớ bà Hoài ghê lắm đấy. Những lúc chị

Thư vắng nhà cô toàn thấy anh mở máy tính xem ảnh chị Hoài. Giả kể hai vợ chồng đăng ký kết hôn rồi thì còn được gặp nhau lúc làm thủ tục ly hôn, đằng này, bà Hoài dứt phát là dứt luôn, chẳng vương vấn. Tội nghiệp anh trai cô, tội cả cô nữa, hôm qua con Bông sốt nó quậy banh nhà, cô thêm có chị Hoài ở bên dā mạn. Cái con đánh đá này cứ nhọc là nó không chịu nằm im một chỗ đâu, phải bồng cơ. Cô mới thức nửa đêm đã mỏi nhừ rồi, phải gọi ngay thẳng cha nó tới tiếp viện. Nhớ ngày xưa sữa cô chưa về kịp chị địu con lê la khắp xóm xin xỏ các mẹ. Hồi nhỏ xiu Bông còn ghê gớm hơn giờ nhiều, vậy mà chị vẫn xử lý được, chẳng bù cho cô và anh Bách, hai anh em đánh vật với Bông một đêm mà mất thâm quầng, qua đêm thứ hai người hốc hác như hai cái xác vô hồn. Đến đêm thứ ba cô chịu hết nổi, đành nhắn tin nài nỉ chị Hoài. Cô cẩn thận quay thêm clip con Bông nhõng nhẽo làm bằng chứng, thật may chị vẫn còn thương tình, nhưng chị không về nhà mà hẹn gặp ở quán nước. Bông mới đầu gặp mẹ Hoài còn dỗi cơ, đến mệt với nó.

- Ừ ừ. Ừ thêm mẹ Hoài đâu, mẹ Hoài ghét Bông rồi, mẹ Hoài bỏ Bông đi lâu ời là lâu á.

- Bông không cần mẹ nữa thì mẹ về nhé!

Chị dọa, con nhỏ sợ quá hết dỗi luôn, lao vào ôm mẹ khóc nức nở. Chị xoa lưng nịnh ngọt Bông rồi đưa con bé về chỗ mình. Cái nhà chị ở hiện tại không phải nhà của chị đâu, kể ra cũng may, hôm gây nhau với anh Hoàng xong chị cứ đứng trên cầu mải tới rạng sáng, còn chưa biết nên về quê tiếp hay ở lại thì có mấy em sinh viên qua phát tò roì, trên đó có thông tin tìm người giúp việc. Nhà chung cư thiết kế rất hiện đại, có máy giặt, máy rửa bát, rô bốt hút bụi và nhiều vật dụng thông minh khác nên dọn dẹp nhàn tênh. Nếu chủ của chị báo ăn ở nhà thì chị sẽ phải nấu thêm bữa tối. Thực ra thì chị chưa gặp chủ lần nào đâu, lúc gọi điện cho số của bên môi giới in trên tờ roì thấy họ báo chủ là nam, độc thân và rất khó tính nên chị muốn tôn trọng quyền riêng tư của người ta, cứ tầm tám giờ tối xong phận sự của mình chị tự giác chui vào phòng, đợi đêm chủ đi ngủ rồi chị mới mò ra rửa bát. Phòng chị khá rộng, giá thuê một căn phòng có nhà vệ sinh riêng, ban công thoáng mát và nội thất sang chảnh như này ở ngoài chắc chất lắm, thế nên chị rất trân trọng công việc này.

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đi ngay và luôn

Bình thường dọn nhà xong chị sẽ may đồ cho khách hoặc chat nhóm bàn công việc với chị em trong tổ may "Thu Hoài", nhưng hôm nay con sốt nên chị bỏ hết. Chị ninh ít xương nấu cháo cho con, dỗ bé ăn, dỗ bé uống thuốc. Bông ngoan lắm, mẹ Hoài bảo gì cũng nghe. Con dễ thương thế này mà ba Bách mẹ Bích cứ kêu khó nuôi là sao nhỉ?

- Nhà mẹ Hoài ở đây á? Mẹ Hoài cho Bông ở với mẹ nha! Không là Bông nhớ mẹ Bông sốt luôn ý!

Con nhỏ này mồm mép dễ sợ, mẹ ừ ừ rồi kể chuyện cổ tích cho bé nghe. Mấy ngày liền có con ở cùng chị vui lắm, lúc bé khòì ồm cậu Bách cô Bích đến đón lòng chị trùng xuống hẳn. Bọn họ phải lựa lúc Bông ngủ mới dám đến, tại sợ con bé bám mẹ Hoài không chịu về. Biết chị lại tiếp tục làm giúp việc cho nhà người ta, cô Bích chau mày thắc mắc.

- Em thấy chị chỉ may đồ thôi cũng đủ dư dả rồi, đâu cần làm giúp việc kiếm thêm đâu? Cái nghề đó dù thu nhập khá đến mấy cũng bị người ta khinh đó, chị không sợ á?

- Ở chị kiếm tiền bằng sức lao động của mình chứ có cướp giật của ai đâu mà sợ hả cô? Có chỗ ăn chỗ ở miễn phí, lại thêm lương thưởng cao ngất ngưỡng tội gì không làm? Chị giờ cứ chất chiu được đồng nào hay đồng ấy cô ạ, chỉ mong sang năm xây được nhà mới cho ba mẹ, còn ai nói gì thì họ tự nghe, chị chả quan tâm. Miễn chủ của chị không chê chị, vẫn thuê chị là được.

- Chị yên tâm, không khéo nó thuê chị cả đời luôn đấy.

Cậu Bách buột miệng, chị Hoài ngơ ngác hỏi.

- Nó...nó là ai?

- Nó là thằng chủ nhà của chị chứ còn ai nữa? Chị vừa có kinh nghiệm làm kiểu công việc này vừa nhanh nhẹn tháo vát, ai mà chả thích thuê lâu dài.

Ba Bông nhanh trí chữa lời, mẹ Bông nhìn thái độ khác thường của ba Bông thì lờ mờ đoán được anh chủ nhà xõng xênh của chị Hoài rồi. Cô chả hiểu anh quá đi, đã là thứ anh muốn, kiểu gì anh cũng giành được. Cô cố cười gượng, anh Bách thấy cô tâm trạng nào nề liền kéo cô vào lòng. Một tay anh ôm Bông, một tay quàng qua vai cô, trước khi về anh còn đặt chị Hoài may cho anh bộ đồ vest để mặc đi chơi Tết dương với người yêu. Đợt cuối năm đơn hàng của chị chất đông, nhưng chủ người quen nên chị cố làm thêm cho cậu. Đến sáng hôm ba mốt tháng mười hai chị mới hoàn thiện xong bộ đồ của cậu, tranh thủ giặt là rồi tắm chiều tối chị bắt xe buýt qua công ty cậu giao hàng.

"Chị đang ở dưới, cậu xuống được không?"

Chị nhấn cho cậu, thằng bé rất nhanh đã nhấn lại.

"Chị lên tầng hai tư đợi em nhé, em hộp sắp xong rồi."

Chị nhấn "Ù." cho cậu rồi nhấn thang máy lên tầng hai tư. Chị từng đến đây tìm Niệm nên chắc các cô ở quầy lễ tân quen mặt rồi, chả thấy ai hỏi han gì cả. Phòng làm việc của Niệm cũng ở cùng tầng với phòng họp, chị vô tư ngồi xuống bàn uống nước, tự rót trà cho mình. Có ông sếp lớn họp xong đi ra thấy chị chột như thấy nắng chiếu vào lòng. Chả hiểu có việc gì mà tới đây thế này? Có việc gì không gọi điện được hay sao mà phải tới tận đây tìm? Đến cũng có ai tiếp đầu mà đến? Cậu tự nhủ, rồi ra về kiêu căng bước qua người kia coi như không nhìn thấy, để ai đó phải gọi mình. Ngờ đâu, mãi chả thấy người ta gọi, lại thấy kêu Bách ơi, gặp Bách rồi hí ha hí hửng chị chị cậu cậu, cậu thử đồ luôn đi có gì chị còn sửa. Có cái bộ đồ, mặc lúc nào chả được mà làm quá. Cậu hậm hực đi thẳng về phòng, cửa không khép kín nên vẫn nghe tiếng buôn chuyện rôm rả bên ngoài.

- Chị ơi đẹp lắm rồi chị ạ, khỏi sửa nha chị. Chị nom em phong độ không chị?

- Phong độ quá đi chứ nì.

Chị khen, Bách cười sượng. Công nhận chị may mắn cấp thật đấy, từng đường kim mũi chỉ đều chần chẫn cẩn thận, đồ đẹp chẳng kém đồ hiệu. Tính chị cũng hào sảng, nhất định không lấy tiền công làm cậu lại phải đợi chị về mới lên mạng xem giá để chuyển khoản. Xong đầu đấy, Bách hớn hờ sang phòng Niệm, biết thằng bạn đang khổ chịu trong người nên cậu cứ lượn đi lượn lại trêu chọc.

- Đẹp không Niệm? Đẹp nhờ Niệm nhờ?

Niệm ngược lên, nhàn nhạt đánh giá.

- Đẹp.

Thế rồi Niệm lại thản nhiên cúi xuống, tiếp tục làm việc. Kinh, cái thằng này chuyên nghiệp ghê nhỉ? Năm xưa chị Hoài khen cậu một câu có mà nó gần cậu cả tuần, trẻ con ghê lắm. Giờ tự dưng thấy người lớn đã man luôn ấy, hành xử rất chừng mực, rất lịch sự. Niệm của ngày hôm nay xem chừng đã khác Niệm của ngày trẻ trâu rồi. Được đấy, rất đáng khen! Cậu ngưỡng mộ Niệm quá chừng, cậu tự nhủ mình cần học tập phong thái chừng chặc của Niệm, cho tới khi xuống tầng một nghe em thư ký í ới gọi.

- Anh Bách ơi! Anh Bách chuẩn bị đồ đạc để vào Nam khảo sát thị trường trà sữa anh nhé.

- Gì thế? Mình có dự án nào liên quan tới trà sữa đâu nhì? Với mai là ngày nghỉ mà em? Nhảm hả?

- Không nhảm anh ạ. Sếp Niệm chỉ thị xuống mà anh, em cũng hỏi y như anh đó, nhưng sếp bảo dù không có dự án thì vẫn cho anh đi cho mở mang đầu óc. Em đặt vé cho anh rồi, đi ngay và luôn anh nhé!

Mặt cậu Bách ngẩn ngẩn, xem ra cậu đánh giá bạn mình quá cao rồi. Nhưng không sao, vô quyết định đã có móng tay nhọn. Cậu cười khẩy dặn nhân viên.

- Em đặt thêm hai vé nữa và một phòng khách sạn VIP cho anh nhé! Chi phí phát sinh cứ tìm sếp Niệm mà đòi.

- Dạ, anh cho em xin thông tin đặt vé.

Cậu đọc thông tin cho thư ký rồi qua nhà con gái rủ hai mẹ con đi chơi. Bách hơi ngại đi qua đêm nhưng thấy Bông phấn khởi ra mặt thì đành chiều con. Vào trong Nam ba người rong ruổi khắp nơi với nhau vui lắm luôn, chỉ ghét là anh Bách thuê phòng có đúng một cái giường, bất tiện đã man. Bông ban ngày nô nhiều nên tối ngủ khi khi, thằng cha nó thì chẳng được ngoan như thế, cứ thích chen vào giữa mẹ con cô giờ trò xấu. Cái tay hư hỏng xoa xoa cổ cô rồi khẽ lườn qua áo vuốt ve, cái miệng dẻo quẹo thủ thi bên tai khen cô đẹp. Cô mắng anh vô liêm sỉ, anh điềm nhiên đáp trả.

- Không vô liêm sỉ thì đào đâu ra Bông?

Anh ngậm lấy vành tai cô, má cô đỏ, người cô nóng. Cô bị sao ý, bực anh đã man mà không thể nào thoát khỏi sự dẫn dụ của anh. Và rồi, chuyện gì đến cũng phải đến. Tuy người đàn ông bên cạnh đối với cô đầy dịu dàng và chân thành, nhưng cô vẫn buồn cô lắm, buồn mình không biết tiết chế bản thân. Anh trai cô ở nhà cũng buồn em gái, ngày nghỉ mà nó đi chơi tí mít hại anh chả có người tâm sự. Lúc chiều anh trông thấy vợ ở bên xe buýt gần chỗ công ty cậu Niệm, bỏ anh nên đến cái xe máy cũng chả có mà đi, đến tội. Anh phải kiềm chế lắm mới không chạy tới ôm vợ, tại anh sợ mình dễ dãi quá vợ lại làm kiêu. Thôi cứ để vợ lẩn lộn bên ngoài, ném trái mìn đời cay đắng vợ mới biết điều quay về xin lỗi anh. Chứ giờ vợ chảnh lắm, chặn số anh luôn rồi mà. Mấy hôm anh gọi cho mẹ Quỳnh cũng nghe toàn tiếng tút tút, chắc mẹ xấu hổ vì cô con gái mất nết nên chẳng dám bắt máy.

"Mẹ giúp con khuyên vợ nha mẹ."

Anh nhấn tin nhờ cậy mẹ vợ. Bà Quỳnh ngửa mặt xoa luôn tin nhắn. Khổ thân Hoài lấy phải thằng chồng tồi, lại còn được khuyến mại thêm ba mẹ chồng bạc bẽo. Phải đến hôm thấy ông Thuận bà Hoà mang trâu cau về thưa chuyện với ba mẹ Thu bà mới vỡ lẽ. Bọn trẻ dù có chia tay thì ít nhiều người lớn cũng phải ngồi lại nói với nhau đôi ba câu cho hết nhẽ chứ, đằng này về tới đầu ngõ gặp bà mặt họ vênh như cái bánh đa nướng rồi sang chánh bước qua như không quen biết. Gớm, bà cần chắc? Trước kia lo con gái ế già nên bà luôn nhắc Hoài mỗi khi con bé đòi bỏ chồng, nhưng tình hình này thì thà ế còn hơn tiếp tục sống cùng những con người vô tình vô nghĩa như thế. Hoài nhà bà vẫn gọi về thường xuyên, con ớn, giờ vừa làm giúp việc vừa làm may thành ra thu nhập khá lắm. Thấy con bận nên Tết dương bà kêu con cứ ở trên đó nghỉ ngơi, bà cùng chồng bắt xe lên thăm con. Nom con da dẻ hồng hào bà mừng ghê lắm, chắc do không phải để ý mẹ chồng nên con cười nhiều hơn xưa, mua đồ cho ba mẹ cũng thoả tay chẳng cần tính toán. Ông Hùng đòi con gái dẫn đi xem phim, lúc đến rạp thấy cậu thanh niên cao cao đang đứng đợi, ông phấn khích la ầm ĩ.

- Niệm! Niệm ơi! Ba Hùng ở đây nè Niệm.

- Chú Hùng...không phải ba Hùng.

Bà Quỳnh nhắc chồng, Niệm không thích gọi Hoài là chị nên thằng bé cũng không gọi ông bà là bác, chỉ đơn giản kêu chú dì thôi. Ông Hùng thì giỏi rồi, đột trước xin Niệm cái nhẫn xong còn ní non xin thêm cả số điện thoại của thằng bé, kêu để khi nào lên thành phố ba gọi, tưởng nói chơi chơi ai ngờ gọi thằng nhỏ ra thật. Bà cũng chả để ý chồng gọi lúc nào nữa? Chán cái lão này, tự nhiên hơn ruồi.

- Niệm gọi ba là ba đi, rồi ba bảo Hoài mua vé xem phim cho Niệm, phim hay lắm luôn.

Chị Hoài nghe ba Hùng dụ dỗ con trai nhà người ta mà xấu hổ thay. Chị vỗ nhẹ vào lưng Niệm, nháy mắt ý bảo cậu cứ kệ đi. Cơ mà nó không hiểu hay sao á, nó gạt phăng tay chị ra, tiến tới quàng vai bá cổ ba chị rồi thản nhiên gọi.

- Ba!

- Đây là vợ của ba nè, vợ ba tên là Quỳnh. Niệm gọi ba là ba thì phải gọi vợ ba là mẹ.

Ba chị vô tư chỉ điểm, Niệm chắc ngại cái người lớn nên nghe lời luôn. Mẹ chị ngượng ngịu chữa thẹn.

- Chú Hùng hăm Niệm đừng để bụng. Cũng tại nhà đi có mỗi một mụn con gái nên chú thêm con trai lắm.

Mẹ Quỳnh vừa dứt lời thì ba Hùng quay sang lườm, rồi ba hắng giọng phản đối.

- Con trai đầu mà con trai? Con rể người ta lại kêu con trai. Vớ va vớ vẩn, nhờ Niệm nhờ?

Niệm không đáp ba chị, cũng không bày tỏ thái độ gì đặc biệt, nhưng chị thấy vành tai cậu đỏ. Một màu ửng đỏ tự nhiên chứ không phải do ráng chiều kia chiếu vào, một màu ửng đỏ rất hút mắt. Chị ngáy người nhìn cậu. Từ hồi cậu về nước chị luôn mặc định cậu là cậu em con nhà di Kỳ, là họ hàng bên đăng nhà chồng chị, hay nói gọn là em chồng. Còn chị, với vị thế là chị dâu của cậu, chị tự cho mình cái quyền cầu nhàu với cậu, trăn đỏ cậu, gọi cậu đi nhậu. Đến hôm nay chị mới sực nhận ra giữa chị và cậu đã chẳng còn cái quan hệ đó nữa, gia đình chị làm phiền cậu như này, liệu có phải phép?

Ồ sao tự dưng chị nghĩ nhiều thế làm gì nhỉ? Rồi hồi! Kệ đi, ngày xưa chị đi xem phim cùng Niệm suốt mà, có sao đâu? Niệm hay bắt nạt chị lắm, cứ rình lúc chị bốc nhầm bông ngô trong hộp của cậu là cậu siết tay chị rất chặt.

- Đau, thả tay người ta ra đi.

Chị yêu cầu, Niệm không đồng ý, cậu lý luận.

- Thả ra để đầy ăn hết bông ngô của đây à?

- Không ăn. Hứa!

Chị đã hứa thế rồi mà cậu vẫn không tin, cứ một mực giữ tay chị, tuy nhiên cậu thả lỏng tay hơn nên chị không bị đau nữa. Lòng bàn tay của Niệm rất to, và thú thực, chị thấy thỉnh thích khi tay mình đặt trong tay cậu, ấm áp lắm. Khi ấy chị chẳng bao giờ nghĩ tương lai sẽ có một ngày, bọn chị trở lại xem phim ở đúng cái rạp chiếu năm xưa, và chị...bất chợt lại thêm cái cảm giác được ai đó siết tay. Nhưng hôm nay Niệm không gọi bông ngô, còn ăn trực của chị kia kìa. Thi thoảng bốc bông trong hộp, tay chị chạm vào tay cậu, chỉ là vô tình thôi mà sao chị thấy như bị điện giật? Cả buổi xem phim lần bữa tối, người chị cứ ngứa ra kiểu gì ấy, mãi tới khi ba Hùng mắng ầm ầm lên chị mới bùng tỉnh.

- Hoài! Hoài! Ba gọi mãi sao Hoài chả thưa vậy? Hoài hư quá đi mất đấy!

- Dạ, con xin lỗi...con không để ý.

- Niệm gọi xe rồi, ăn tối xong ba mẹ sẽ về. Hoài ở lại thành phố nhớ ngoan ngoãn nghe lời Niệm nhé!

Ông Hùng dặn dò con gái, lúc ngồi trên xe ông buồn buồn lôi chiếc nhẫn trong túi áo ra ngắm nghía, còn mắng bà Quỳnh chả biết dạy con gái, để nó cứ hư mãi thì còn lâu mới được nhẫn. Bà chán nản dặn ông.

- Nhẫn này không phải của Hoài đâu. Nhìn viên kim cương to thế kia chắc đắt lắm, ông chơi chán thì ông trả lại cho Niệm nhé, kéo lại mang tiếng tham đó.

- Sao phải trả? Nhẫn Niệm mua cho Hoài mà. Cái hôm nhà mình đi đánh cá đêm xong Quỳnh dỗ tôi rồi Quỳnh bỏ ra đầu thuyền ngồi ngắm trăng đó, xong Quỳnh khát nước...

- Hả? Tôi khát nước thì liên quan gì?

- Thì tôi vào trong mui thuyền lấy nước cho Quỳnh. Quỳnh biết con gái mình mà, toàn bật đèn tích điện ngồi thêu đêm xong ngủ quên mất, tôi thấy Niệm cầm kim chỉ cật vào hộp cho Hoài rồi nhân cơ hội lấy nhẫn ra xỏ vào tay Hoài, chỉ lén xỏ một chút thôi, rất nhanh sau đó lại tháo ra.

Kính, ông Hùng mơ hay như phim ý. Bà Quỳnh hỏi đều thế ông có bắt quả tang thằng nhỏ không? Ông cười khà khà chê bà hăm, bọn trẻ đến tuổi chúng nó để ý nhau thì có gì sai mà phải bắt quả tang? Với cả Niệm biết ông vào mà, chắc nó sợ ông mắng nên ngập ngừng khai báo.

- Vừa...vừa khít chú ạ.

- Kiểm được cái nhẫn đẹp ra phết đấy, cầm nhẫn này đi cầu hôn thì nhất rồi còn gì!

Ông trời, Niệm ngượng chín mặt, ngoảnh lại liếc trộm Hoài rồi thành thật thú nhận đang đợi thời cơ. Bà Quỳnh nghe chồng kể chuyện thấy còn hay hơn cả phim, bà bật cười gọi điện kể hết cho Hoài, cuối cùng bà ca thán.

- Mẹ đoán ba chị ngoài bệnh nhớ nhớ quên quên thì còn mắc thêm chứng hoang tưởng, hoặc ông thó được chiếc nhẫn của Niệm thích quá nên bịa đại lý do để giữ. Thôi hôm nào con đánh cái nhẫn giả đem về cho ba chơi rồi đem nhẫn thật trả Niệm nhé!

Chị Hoài vàng dạ rồi cúp máy, thấy Niệm vẫn đứng bên cạnh chưa về, chị trêu.

- Niệm từng có ý định cầu hôn chị à?

Thấy chuyện ba kể hay hay nên chị định đùa chút, ai ngờ có người không vui, nó cao giọng mĩa mai.

- Đấy nghĩ đấy là ai?

- Đấy chẳng nghĩ đấy là ai sất. Hồi đùa một câu không phải thì thôi, đấy làm gì mà kiêu chảnh thế?

Mất cả hứng, chị cau có xông lên đằng trước. Thế rồi, có bàn tay nào đó kéo chị lại, rất mạnh. Cả người chị đập thẳng vào người đó, chị nghe tim người ta đập thình thịch, chị còn nghe tiếng cô bán bỏng ngô la ầm ầm.

- Đi với chả đứng, mắt với mũi để lên trời hả con? May có người yêu kéo lại nhá, chứ mà ngã vào xe bỏng ngô của cô thì đẹp đời cả hai cô cháu, nhờ?

Ôi chị thà bị ngã còn hơn là bị giam cầm trong vòng tay của kẻ nào đó. Chặt cứng cựa không sao mà nhúc nhích được, người thì đỏ mồ hôi rần rần, khó chịu phát rồ lên mà tìm lại run mới máu chừ. Chịu không nổi, chị giả bộ hốt hoảng.

- Toi rồi Niệm ơi, trán chị cứ hâm hấp nóng ý, chị bị sốt rồi, chị phải về nhà uống thuốc hạ sốt đây.

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Niệm đâu rồi

Cậu ghét cái điệu bộ đánh trống lảng của chị bao nhiêu thì ghét chính mình bấy nhiêu, rõ ràng đã nhắc nhở bản thân phải giữ khoảng cách với người ta, thế nhưng vẫn không kiềm được mà ôm vào. Cảm thấy quá mất mặt, cậu chủ động buông tay. Chị nhân cơ hội chuẩn vội, về tới nhà tu mấy cốc nước mới hạ hỏa. Sao đi ăn có một bữa với gia đình mà khổ như đi đánh giậm vậy? Cơ mà dạo này ba chị nói năng trôi chảy ghê, so với cái hồi ngắc ngứ mãi mới được một câu thì giờ ba tiến bộ vượt bậc luôn đó. Ban nãy chị còn nghe mẹ kể từ ngày gặp Niệm ba phần khởi hân lên, có những lúc ba đăng trí tới mức quên tên chị em họ hàng, nhưng ba vẫn nhớ tên Niệm. Hồi xưa khi chị thông báo cưới anh Hoàng, khó khăn lắm ba mới nói được một câu, không phải chúc mừng chị, mà là hỏi.

- Niệm...Niệm...đâu?

- Niệm đi rồi ba. Niệm còn không chào tạm biệt con luôn đó ba. Nghe đâu Niệm với Đan...

Chị vô tư oà khóc trước mặt ba, vì chị biết ba chị lúc đó ngốc lắm, chẳng hiểu gì đâu. Đến chị còn không hiểu chính mình mà, không hiểu sao khi xưa cãi nhau với Niệm suốt mà tới gần ngày cưới lại nghĩ về Niệm nhiều thế? Chị giận Niệm lắm, rõ ràng Niệm bảo với chị Niệm không thích con gái dịu dàng như Hoài Đan, thế nào mà vừa sang đã dính nhau liền, quên luôn chị. Đã thế chị cũng quên cậu cho hoà! Quả thật những năm tháng làm dâu bận rộn chị đã bớt nghĩ về cái đồ đáng ghét đó hơn. Chị là, từ ngày rời nhà bà Hoà tâm trí chị lại bắt đầu bị nó làm phiền. Nhưng phải công nhận thoát khỏi cái nhà đó chị đỡ vất vả hẳn, mấy em trong tổ may đến trả hàng cứ khen mãi.

- Gớm chị Hoài bỏ chồng xong nom càng ngày càng tươi nhì? Chủ nhà của chị về chưa để tụi em vào chơi?

- Chưa, bữa nay anh chủ không ăn tối ở nhà nên chắc về muộn, các cô vào phòng chị mà ngồi.

- Vâng. Em đang chán ở nhà lắm đây này, đã tù hết cả người thì chớ, xong có cỗ bàn gì ở họ là y như rằng các chị em đổ hết lên đầu mình với lý do mình rảnh không phải đi làm thì tranh thủ dọn giúp.

Cô Trang tâm sự, mấy cô khác cũng gật đầu tán thành. Chị Hoài hiểu nỗi khổ đó nên tốt bụng bảo.

- Chị biết có khu công nghiệp đang tuyển thợ may, các cô cần không chị giới thiệu cho?

- Không cần, em biết khu đó mà, xa lắm, lương thì thấp chứ đâu được như làm với chị. Hay chị xem thế nào mở tiệm may đi, cho tụi em đến làm.

Ôi nghe mấy cô ấy nói mà chị ham quá, biết đâu mở được tiệm doanh thu lại cao hơn nữa? Cả đêm chị cứ thao thức mãi, sáng hôm sau dọn dẹp quanh nhà thấy trên giá sách của chủ có rất nhiều sách dạy làm giàu, chị tò mò đọc thử. Ban đầu chị chỉ định xem qua cho vui thôi, cơ mà càng đọc càng mê, nhất là cái quyển bàn về tư duy khởi nghiệp. Sau nhiều ngày tìm tòi nghiên cứu, chị quyết định làm hồ sơ gọi vốn cho tiệm may đầu tiên của mình. Chị nộp hồ sơ đi nhiều nơi lắm, tiếc rằng toàn bị trượt từ vòng gửi xe, chỉ mỗi bộ hồ sơ nộp tới công ty Lựa Đẹp là lọt vào vòng phỏng vấn. Đó là một trong những công ty con thuộc NIEM Group, chuyên sản xuất và phân phối các sản phẩm lựa tơ tằm cao cấp. Tuy bên họ đòi tỷ lệ ăn chia khá cao nhưng vẫn có rất nhiều bạn trẻ tới kêu gọi vốn đầu tư, toàn những bạn giỏi tốt nghiệp từ các trường đại học danh tiếng khiến chị thấy hơi nhụt chí.

Lúc ngồi ở hành lang đợi tới lượt mình, chị gặp Bách. Cậu gửi cho chị ít quà đem từ miền Nam về, phần khởi khoe chỉ vài ba tháng nữa em sẽ dự được Bích lấy em. Chị chúc mừng cậu câu hôm được thêm tếp, tại trên giấy tờ Bông là con cô Bích mà. Năm xưa bà Hoà để bé gọi chị tiếng "mẹ" chỉ đơn giản là muốn tránh điều tiếng cho cô thôi, giờ ba Bách của bé xuất hiện, con dâu mới lại có chửa nên bà chẳng cần chị nữa. Chuyện qua rồi mà thi thoảng nghĩ lại vẫn thấy đáng, chị buồn buồn bảo.

- Từ lần sau gặp Bông chị sẽ xưng bác với con. Tại con sắp về một nhà với ba mẹ rồi, chị thì chẳng liên quan nữa.

- Ôi đừng chị ạ. Bọn em mãi coi chị là mẹ Bông, mong chị đừng hắt hủi con bé như vậy, nha chị.

Cậu Bách nài nỉ, chị rung rung gật đầu, cậu dễ thương thật đấy. Trong ba người phỏng vấn chị cậu là người hiền nhất. Người thứ hai là anh Sơn, Giám đốc công ty Lựa Đẹp, anh hỏi chị rất nhiều thứ và lắng nghe chị vô cùng chăm chú, cuối cùng anh bảo.

- Chắc em biết đợt này chỉ có tối đa ba dự án khởi nghiệp được công ty anh rót vốn. Tuy đối với anh, dự án của em không phải một trong ba dự án xuất sắc nhất nhưng anh lại bị ấn tượng với các thiết kế của em, có cái gì đó rất phá cách, rất tươi mới và lôi cuốn. Thế cho nên anh đang vô cùng băn khoăn...sếp Niệm thấy sao?

Bởi vì chị Hoài là người cuối cùng bọn họ phỏng vấn nên đến thời điểm hiện tại cậu Bách cũng đã có trong tay danh sách ba dự án tốt nhất rồi. Giống anh Sơn, danh sách của cậu không hề có tên chị, tuy nhiên, cậu vẫn cẩn thận quay sang hỏi thẳng bạn.

- Ý Niệm như nào? Thực ra nếu chị Hoài đồng ý thì chúng ta có thể dùng nguồn vốn của tổng công ty để thu mua lại thương hiệu thời trang Thu Hoài.

- Để tính đã.

Niệm đáp, đoạn làm ra bộ bận rộn tính toán. Góm ạ, ngồi vẽ nhăng vẽ quậy chứ tính cái gì? Có những dự án khủng người ta cố tình làm sai số liệu để ăn chặn, tình vì đến nỗi cậu xem mãi vẫn chẳng mấy may biết gì, nhưng Niệm thì chỉ nghe thư ký đọc qua con số đã phát hiện ra điểm bất thường. Cái thẳng cáo già ngàn năm mà cứ làm như nai tơ non dại mới vào nghề không bằng, lẽ mà lẽ mề hại chị Hoài ngồi đợi kết quả hồi hộp toát mồ hôi hột. Ông tướng Niệm suy tư chán chê mề mề mới ngẩng đầu lên bảo.

- Thương hiệu thời trang Thu Hoài chưa khẳng định được tên tuổi trên thị trường nên đây không có hứng thú. Đấy còn gì khả quan hơn muốn bán không?

Chị Hoài nghe kết quả buồn nẫu cả ruột, trong lúc tâm trạng tuyệt dốc, chị buột miệng lẩm bẩm.

- Còn mỗi cái thân già này thôi, mua không?

Chị nói nhỏ lắm, tưởng Niệm không nghe thấy cơ, ai ngờ cậu thần nhiên đáp.

- Có mua. Giá cả như nào?

Cậu làm chị giật nảy mình, cả cậu Bách và anh Sơn cũng quay sang nhìn cậu chăm chăm. Có người đồ bưng hai tai, vội vàng háng giọng lấy lại vẻ nghiêm túc thường ngày.

- Ý đây là muốn thuê đấy làm thiết kế cho bộ sưu tập khăn lụa sắp tới của công ty Lựa Đẹp, thì giá cả là như nào?

- Giá cao lắm, nhưng nếu đây chịu đầu tư mở tiệm may cho đây thì đây sẽ thiết kế miễn phí cho.

Chị đáp, Niệm nheo mắt nhìn chị, lạnh lùng bảo.

- Được rồi, đây sẽ xem xét.

Dứt lời, Niệm lại bắt đầu đắm chiêu suy nghĩ. Trong lúc đợi cậu đưa ra quyết định, điện thoại chị nhấp nháy.

"Đừng căng thẳng chị ạ, kiểu gì cũng ổn thôi. Việc của chị là kiên nhẫn chờ nó làm màu một tý."

Tin nhắn của Bách khiến chị nhẹ nhõm hơn. Tầm nửa tiếng sau Niệm và Bách bàn bạc cái gì đó chị nghe không rõ, chỉ biết sau đó Bách mời chị qua phòng riêng thông báo.

- Giờ chị có hai sự lựa chọn. Một là chị em mình thương thảo tỷ lệ ăn chia lợi nhuận sau đó bọn em sẽ rót vốn luôn một lần cho chị. Hai là chị gia nhập NIEM Group, lúc đó thương hiệu may của chị sẽ thuộc về bọn em. Nhưng bù lại em sẽ lo giấy tờ thành lập công ty cho chị, chị sẽ trở thành Giám đốc và có một đội ngũ cấp dưới giàu kinh nghiệm hỗ trợ, doanh thu tất nhiên sẽ khủng hơn chị tự làm một mình.

Chẳng cần tính toán nhiều, chị chọn luôn phương án hai. Chị tin vào năng lực của Bách, chị tin rằng nếu thương hiệu may thuộc về NIEM Group, cậu

nhất định sẽ dốc tâm dốc sức giúp chị quảng bá và phát triển nó. Chị chỉ biết may đồ thôi chứ kinh doanh gà lăm, có người giúp chị các mảng khác càng tốt. Trước mặt Bách chị cố tỏ ra điềm tĩnh thế thôi chứ về tới nhà chị nhảy từ dưới đất lên trên giường xong lại nhảy từ trên giường xuống dưới đất, la hét điên loạn. Ôi chao ba tuần nữa là chị được đi làm chính thức rồi đó, nó sướng gì đâu mà sướng thế chứ nì, cứ như mơ ấy!

Trong thời gian chờ đợi thi thoảng Bách có tới nhà đem giấy tờ cho chị ký và giảng giải chi tiết về mô hình công ty, đồng thời hỏi han những yêu cầu của chị với bên cậu. Ngày đi làm đầu tiên chị mò mẫm dậy từ bốn rưỡi sáng để chuẩn bị. Đến sáu giờ chị đã trang điểm xong xuôi, khoác trên người bộ đồ công sở do chính mình thiết kế, chị hồi hộp bước xuống đợi xe công ty đến đón. Hồi xưa mỗi lần đi chợ trông thấy các chị em lượn lờ xe máy đi làm chị thèm ghê lăm, giờ cầu được ước thấy rồi, chị vui đáo để luôn ý. Nếu như tới công ty không trông thấy lão Hoàng, chắc chị còn vui hơn nữa.

- Anh cần gấp Niệm

- Dạ, anh có thể cho em biết quý danh được không ạ?

- Anh là cháu của dì Kỳ, dì là mẹ của Niệm. Em mới vào làm à mà không biết? Muốn nghỉ việc rồi hả?

Anh cúi, lễ tân sợ xanh mặt, lắp bắp thưa anh giờ còn sớm, sếp em chưa tới. Anh nghe mà buồn thay cho chú Nhất, khiếp sáng bảnh mắt ra còn chưa thấy mặt thì làm ăn kiểu chó gì? Thế mà ra về thành lập NIEM Group, chiếm của chú cái toà nhà hai lăm tầng, gồm thôi, chỉ gọi lăm màu. Sao mà anh khinh cái thể loại bất tài còn thích thể hiện giống cậu Niệm thế chứ? Anh định bỏ về luôn, ngặt nổi lại tình cờ trông thấy vợ, nhìn vợ mặc đồ công sở đẹp ngút ngàn, bị bao thằng nhòm trộm anh nóng hết cả máu, hăng giọng quát lễ tân chuẩn bị cho anh một phòng họp riêng để đợi Niệm. Thằng lười hùi, nó để anh chờ đúng ba tiếng mười lăm phút, đã dặn chuyện đàn ông với nhau rồi mà nó còn cho Hoài vào cùng. Anh giận lăm, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh trình bày.

- Anh đi thẳng vào vấn đề nhé! Là thế này, anh nghe Bích kể cậu mới thành lập công ty may cho vợ anh làm Giám đốc. Anh biết cậu còn trẻ, khó tránh những lúc sĩ diện đưa ra quyết định sai lầm. Vì vậy anh mới tới đây để giúp cậu sửa sai, thôi thì nể tình anh em, anh sẽ mua lại công ty đó cho cậu. Chỉ có anh đứng ra gánh vác công ty mới phát triển được thôi, chứ vợ anh phạm đàn bà thơ đại ngoài may được mấy bộ đồ đẹp đẹp thì có biết cái quái gì đâu, điều hành sao được?

Chị Hoài nghe lão Hoàng nói ức run người, chỗ này mà là ngoài chợ khéo chị đập cho lão vài phát rồi. Có người quay sang trầm ngâm nhìn chị, biết trước ông anh tới sẽ chẳng có chuyện hay nên cậu mới gọi chị vào đây. Cậu muốn chị phải trả giá, muốn chị nhớ rõ phần bội cậu nó đáng như nào. Chị là, khoảng khắc nhìn thấy những ngón tay chị run rẩy dưới gầm bàn, tâm trạng cậu lại không mấy vui vẻ. Cậu vỗ nhẹ lên tay chị rồi nhấn phím gọi thư ký. Chị chưa đầy năm phút sau đã có một cô gái trẻ ôm theo tập tài liệu bước vào phòng, sau khi trao đổi qua với sếp, cô từ tốn trình bày.

- Đối với công ty may Thu Hoài, ở giai đoạn một chúng tôi đã mua lại hai xưởng may với tổng số nhân công là hai trăm năm mươi người. Song song với hai xưởng đó chúng tôi còn sử dụng một phòng lớn dưới tầng năm của toà nhà này để trang bị máy móc tạo thành một xưởng may nhỏ theo yêu cầu của chị Hoài, chuyên may đồ cho khách VIP, nhân công xưởng này sẽ do chị đem về. Ngoài ra, chúng tôi đang tiến hành xây dựng chuỗi mười cửa hàng trưng bày sản phẩm và hai phòng sáng tạo dành cho các nhà thiết kế. Hiện tại công ty chưa sinh một đồng lãi nào, nếu trong vòng một tuần anh có thể thanh toán toàn bộ chi phí đầu tư mà chúng tôi đã bỏ ra thì chúng tôi sẽ chuyển nhượng công ty lại cho anh.

Anh Hoàng liếc con số cuối cùng trong bản báo cáo mà choáng. Đùa hả? Anh tưởng chỉ là một tiệm may nhỏ rồi gán mác công ty vào cho oách chứ ai nghĩ làm lớn vậy? Anh móc đầu ra lăm tiền như thế? Không lẽ giờ bán nhà? Cơ mà bán xong thì ba mẹ anh ở đâu? Anh còn đang bán khoản thì cô thư ký đã đưa ra một bảng thống kê khác.

- Còn đây là bảng lương ước tính hàng tháng của công ty, bên này nữa là chi phí quảng bá thương hiệu cho giai đoạn hai, mời anh xem qua ạ.

Lại thêm một cú sốc nữa giáng thẳng vào mặt anh, tổng lương của hai trăm năm mươi công nhân may đã là một con số không hề nhỏ rồi, chưa kể tới các bộ phận khác. Giám đốc công ty chính là vợ anh, được hưởng mức lương còn cao hơn cả mức lương hiện tại của anh, trong khi đó về kinh nghiệm quản lý thì anh hơn vợ một trời một vực. Đời thừa ở đâu có chuyện vô lý thế hả? Cậu Niệm đúng kiểu trẻ trâu học đòi kinh doanh, lăm ăn kiểu này không sớm thì muộn cũng sập thôi. Anh cười thâm trong bụng, nhưng ngoài miệng vẫn từ chối hết sức lịch sự.

- Cảm ơn em. Anh thì thừa tiền nhưng mà công ty của các em còn non trẻ quá nên anh quyết định không mua nữa. Tuy nhiên, nếu Giám đốc Thu Hoài cần tư vấn về bất cứ điều gì thì có thể gọi cho anh, anh luôn sẵn lòng giúp đỡ.

Ban nãy anh thấy người vợ hơi run, anh không nghĩ gặp anh vợ lại xúc động thế đâu. Có thể thời gian qua vợ đã ăn năn hối lỗi, nhưng với bản tính kiêu ngạo vợ nhất quyết không liên lạc trước với anh. Bởi vậy nên anh mới cố tình cho vợ một cái cớ, để vợ có thể vin vào chuyện công việc gọi cho anh, sau đó bèn lên thổ lộ nhớ anh, cầu xin anh tha thứ. Anh mong vợ về nhà với anh lăm rồi, ở với Thư chán chết, cái tính hiền hiền ít nói không biết lấy lòng dì Kỳ, hại anh thi thoảng có việc cần vả nhờ vả được gì sất. Chưa kể cái dáng còn thô nữa chứ, anh nào có dám dẫn đi đâu giới thiệu, xấu hổ chết. Anh nhớ cảm giác được mọi người trầm trồ ngưỡng mộ mỗi lần dắt vợ đi chơi quá, nhớ điên dại.

- Thôi anh về đây, quay đầu là bờ Hoài nhé!

Chị Hoài thấy ngứa tai lăm nhưng là ngày đầu tiên đi làm nên chị cố gắng nhẫn nhịn giữ hình tượng đẹp, đợi lão về rồi chị mới thắc mắc.

- Mấy bữa trước thi thoảng Bách mang giấy tờ đến cho chị ký và nói qua về mô hình công ty chị đã sốc rồi. Tối hôm nay mới có dịp gặp cậu trực tiếp để hỏi...Niệm...sao rút vốn nhiều vậy? Sao tốt với chị thế?

- Chả sao cả, là công việc thôi.

- Chẳng riêng anh Hoàng đâu, chắc chắn sẽ rất nhiều người xì xào về năng lực quản lý của chị, cậu không sợ à?

- Quan trọng không phải họ xì xào cái gì, mà quan trọng là đây cho họ thấy đây làm được những gì.

Chị ngoan ngoãn gật đầu, đôi mắt long lanh như thỏ non chớp chớp khiến ai đó kiềm lòng không nổi, đưa tay véo má người kia rồi đau rồi ghé vành tai xinh thủ thủ.

- Tự tin lên, đến đây đây còn phản bội được thì trên đời này không gì là đây không làm được.

Phản bội gì á? Cái vụ bỏ cậu chuyển sang hợp tác với anh Hoàng á? Ai kêu cậu chia phần trăm cho chị ít quá? Giờ còn bày đặt thù dai chứ, chị tát nhẹ lên má cậu trả đũa rồi nhanh chân chạy biến xuống căng tin, tình cờ thế nào gặp người ta đang buồn chuyện về mình rõ rôm rả.

- Các bà ơi chồng bà Giám đốc công ty may mới tới đây đây, cậ thân quen quất em lễ tân xoi xoi ý, rõ hăm.

- Eo thế á? Đến làm gì? Có hóng được gì không?

- Không mới đâu chứ. Thư ký của sếp Niệm kín miệng lắm, chẳng moi được. Nhưng tôi đoán là đến xin sếp chiếu cố giúp đỡ vợ. Gớm chẳng qua là chị dâu của sếp thôi, chứ không làm gì có chuyện con thợ may quen như nó mà một phát lên hẳn chức Giám đốc.

- Ở tưởng hai vợ chồng đó bỏ nhau rồi mà. Thằng chồng còn đón bạn con vợ về nhà ở rồi cơ.

- Hà? Bà hóng được ở đâu thế? Vậy sao sếp Niệm chăm công ty của bà Hoài kinh vậy? Các công ty khác có việc gì toàn quảng cho sếp Bách, riêng công ty này á, sếp Niệm nhảy vào từ đầu luôn, chăm hơn chăm con.

- Đúng rồi, công ty em mời sếp ăn liên hoan sếp không có thời gian nhưng sếp lại có thời gian chọn giấy dán tường cho văn phòng của bà Hoài.

- Ủa thế á? Niệm chọn giấy dán tường cho chị cơ à? Khéo lát nữa chị phải mời cậu đi ăn cho nó phải phép nhĩ? Tiện thể mách Niệm luôn là cậu có đám nhân viên mau mồm mau miệng thế chứ nì, nói xấu chị cứ xoen xoét xoen xoét ý.

Chị Hoài đơn đả lên tiếng, các bà tám đang buồn dưa bị bắt quả tang sợ tái mét mặt mày, xun xoe chạy tới nài nỉ chỗ đàn bà chém gió chị nói cho đàn ông làm gì, mất vui. Chị tiến tới vỗ vai mấy cô, ngọt ngào cảnh cáo.

- Chị chỉ bỏ qua một lần này thôi, không có lần thứ hai đâu các em nhé! Mau về làm việc đi, thương lắm!

Khiếp chị sếp, giọng ngọt lịm mà nghe sao vẫn thấy ghê ghê. Chị Hoài nom các cô lăm lét nhìn mình chột bật cười, gớm cái hội chị em dâu trong họ toàn các bà đánh đá cá cây chị còn xử được nữa là mấy cô em công sở liễu yếu đào tơ. Chị vòng qua quầy bán hàng, vừa mua xong cốc nước cam thì có người kéo tay chị, rầu rĩ tí tề.

- Hoài! Nói chuyện với dì chút được không? Dạo gần đây Niệm thường xuyên ngủ bên ngoài, dì lo quá!

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Anh chủ nhà gương mẫu

Mặt dì Kỳ buồn rười rượi, ngoài Hoài ra thì dì chẳng dám tâm sự chuyện này cùng ai cả. Căn bản trong mắt chị Hoà và mấy bà bạn thân của dì, thằng bé Hoàng lúc nào cũng là đứa con ngoan hoàn hảo của gia đình, còn Niệm nhà dì thì bướng bỉnh khó dạy, bởi vậy nên dì đâu có đại mà kể xấu con trai trước mặt họ? Dì chỉ có thể tìm Hoài thôi, vì dì tin Hoài tuyệt đối không phải loại người hay bết xết.

- Dì chẳng dám cho người theo dõi Niệm, tại nó ranh lắm, làm vậy kiểu gì nó cũng phát hiện ra, rồi nó giận dì bỏ về Mỹ thì toi. Dì khổ quá Hoài ơi, mấy đêm gần đây dì cứ trằn trọc mãi, tự hỏi không biết mình có làm gì quá đáng khiến con buồn không mà nó chẳng chịu về nhà ngủ?

- Ui chẳng có chuyện đó đâu, dì cứ lo vớ lo vẩn. Dì kẹ cho em nó chơi bởi tỳ, thanh niên trai tráng đến tuổi ít nhiều cũng phải có nhu cầu yêu đương chứ.

- Sao nó không dẫn về nhà? Thích làm gì thì làm đi đâu cấm? Dì lại chả mừng quá ý.

Chị Hoài gọi thêm một cốc nước cam nữa rồi dẫn dì vào chiếc bàn gần đó, nhẹ nhàng phân tích.

- Ôi dì chả hiểu tâm lý bọn trẻ gì cả, bọn nó thích có không gian riêng chứ. Kẹ nó, dì mau uống đi cho khoẻ, nhớ mấy hôm nữa có cháu còn có sức mà bế.

Dì nghe Hoài dỗ dành tâm trạng nhẹ nhõm hẳn lên. Chỉ có Hoài mới hiểu dì thôi, thời gian vừa rồi chị Hoà nói xấu Hoài nhiều lắm, nhưng thú thực dì vẫn tin Hoài là người đứng đắn. Đến hôm nay nghe Hoài kể đầu đuôi câu chuyện dì thấy thương Hoài quá, dì thờ dài động viên cô cháu.

- Gắng lên con, di tin con là người có năng lực, con sẽ tiến xa thôi. Di biết thằng Hoàng sai nhiều, nhưng dù sao thằng bé cũng bị áp lực chuyện con cái con ạ. Thôi không còn duyên thì mình chúc phúc cho nhau con nhỉ? Sau này dù con có đi bước nữa thì con vẫn là cháu đi, lúc nào rảnh thì ghé nhà đi chơi. Ở công ty thì nhớ để ý em Niệm cho đi nhé!

Chị Hoài nghe di thủ thì chột thấy cay cay nơi sống mũi, thôi ít ra ở bên đằng nhà chồng cũ vẫn có di hiểu chị, vậy là đủ rồi. Chị ngồi tám chuyện với di gần nửa tiếng mới xuống gặp Hương trao đổi công việc. Thực ra chị biết Hương trong một lần đi ăn ốc cùng chị Thu, Hương bằng tuổi chị, khá thông minh, nhanh nhẹn và biết chớp thời cơ. Bởi có thiện cảm từ trước nên khi Bách đưa ra hồ sơ của năm ứng viên cho vị trí Phó Giám đốc, chị đã chọn luôn Hương.

Chị Hương thì lại rất ghét những người có nhân cách chó tha như chị Hoài. Chị gặp chị Thu lần đầu tiên khi hai chị em cùng đi làm tình nguyện ở Tây Bắc, nghe chị ấy kể về cuộc đời mà chị xót xa khủng khiếp, chị khinh con Hoài vì nó tro trên đến độ cướp người yêu chị gái kết nghĩa. Nếu không vì Niệm thì một người tốt nghiệp đại học bằng xuất sắc như Hương sẽ không bao giờ về làm dưới trướng của Hoài. Chị ái mộ Niệm từ khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy anh trên sóng truyền hình, anh trẻ nhưng phong thái đỉnh đặc hơn ồi bạn nam bằng tuổi chị. Anh gọi chị đi làm trước Hoài một tuần, giao cho chị toàn việc quan trọng. Còn Hoài, mang tiếng Giám đốc nhưng ngoài cái mặt xinh đáng chuẩn ra thì nói thật chẳng được cái gì sất, bộ sưu tập đầu tiên của công ty nó về mất tận một tuần mà xấu dã man tàn bạo.

- Khiếp, hết mũi thỏ bông đến áo choàng siêu nhân, đồ ngủ gì mà nhằng nhịt, giá mắc nhưng nom chẳng sang chảnh tí nào. Hoài sửa lại đi không phụ huynh họ không mua đâu.

- Giá mắc là do chất xịn mà, phụ huynh sành sỏi họ nhìn ra ngay. Với cả con Bông nhà mình á, càng nhằng nó càng thích, mà nó thích thì mình mua cho nó liền. Đây này, Hoài còn thiết kế cả búp bê vải mini tặng kèm mỗi bộ đồ, Hương cứ lo phần truyền thông tốt là đảm bảo bán được.

Hoài cãi cùn và nhất quyết không chịu sửa, tuy bộ sưu tập đồ ngủ trẻ em của Hoài khá tệ nhưng được cái chị quảng bá sản phẩm tốt nên cuối cùng vẫn cháy hàng. Rõ ràng công lớn thuộc về chị nhưng một số người trong công ty lại cứ trâm trỏ thần phục Hoài mới buồn cười chứ. Cơ mà người thông minh như chị chấp làm gì mấy cái loại ngu dốt đấy, chị vẫn tiếp tục đồng hành cùng Hoài trong các bộ sưu tập tiếp theo. Chị còn giúp mấy em trong phòng sáng tạo quảng bá các mẫu thiết kế mới, tiếc rằng số bọn nhỏ kém may mắn, sản phẩm chúng làm ra không được ưa chuộng như của Hoài. Công ty chị được đầu tư khủng nên sẽ mất thời gian hơi lâu để hoàn vốn, tuy nhiên doanh thu của hai tháng đầu tiên rất khả quan. Tiếc rằng chị chỉ là người làm báo cáo, người cướp công chị đọc thành tích trước mặt cấp trên lại là Hoài.

Chị Hoài nhận lấy tập tài liệu từ tay chị Hương rồi tiến vào phòng họp. Chị chọn vị trí ngồi cạnh anh Sơn, thấy anh bảo bộ khăn lụa chị thiết kế cho công ty anh nhận được phản hồi rất tốt từ khách hàng chị phấn khởi lắm. Liệu Niệm đã biết chuyện này chưa nhỉ? Lúc nào chị phải khoe Niệm mới được, chị thích được Niệm khen giỏi lắm. Chiều qua Niệm vừa chê chị xong đó, chê chị điệu.

- Chị nào có điệu lắm đâu, chẳng qua do mặc váy hơi ngắn nên ngại nhảy qua vũng nước bẩn thôi. Hay mình đi đường khác đi Niệm, còn lâu mới đến giờ chiếu phim mà.

Chị bao biện, Niệm lườm chị nhưng xong lại ôm eo chị, nhấc bổng chị lên rồi khiêng qua chỗ bẩn. Hai chị em đi xem phim mà đêm về chị chả nhớ nội dung phim là gì sất, chị chỉ nhớ khoảnh khắc được Niệm ôm vào lòng, nhớ nụ cười của Niệm và cả mùi hương trên người Niệm nữa. Nhớ đến mức ngồi phòng họp cứ ngó ngó nghiêng nghiêng xem Niệm tới chưa? Lúc Niệm tới hai má chị bắt gặp ửng đỏ, luống cuống cùng mọi người đứng dậy chào sếp. Ở nhiều bạn gái lớn tuổi hơn Niệm mà vẫn chào anh nhé, chẳng lẽ đây là văn hoá nơi công sở, dù sếp nhỏ hơn mình thì sếp vẫn là anh? Chắc hẳn vậy nên đến lượt mình báo cáo, chị cầm tập tài liệu trên tay, hắng giọng đầy trịnh trọng.

- Dạ, báo cáo anh Niệm, tình hình là...

Chị mới nói được đến đó thôi đã nghe tiếng ho dữ dội. Chị ngơ ngác ngẩng đầu lên, là Niệm, Niệm bị ho á, ho thôi mà cũng khiến cặp dưới mặt xanh mảy tím. Họ tím hại chị cũng tái theo, đợi một lúc thấy Niệm đã bình tĩnh hơn, thư thả cầm cốc trà nhấp nháp, chị bẽn lèn hỏi dò.

- Dạ thưa anh, có phải em vừa nói sai cái gì không ạ?

Lần này thì Niệm bị sặc...sặc trà! Nhìn mặt cậu khốn khổ không tả nổi, cô thư ký hoảng hốt lấy khăn cho sếp, còn chị đứng sững sờ một chỗ như con đần, rốt cuộc, chị sai ở đâu chị cũng không rõ nữa. Mãi sau Niệm mới lấy lại được phong độ, cậu nhún nhát báo chị.

- Được rồi, em báo cáo đi.

Bây giờ thì đến lượt chị mắc nghẹn. Em á? Em cái con khi, lão nháo nó quen. Ở nhưng chính chị là người kêu Niệm bằng anh trước mà. Thôi bỏ đi, không anh em gì sất, nghe mắc ối á. Chị là chị, là chị Hoài của Niệm. Chị đổi cách xưng hô rồi thông thả trình bày, sau khi báo cáo xong chị mới thờ phào nhẹ nhõm. Với tinh thần cầu thị, chị luôn chăm chú lắng nghe ý kiến đóng góp của mọi người. Chị thích nhất là phần nhận xét của Niệm. Cậu nói không nhiều, nhưng nói câu nào chất câu đó, đúng trọng tâm giúp chị mở mang đầu óc. Vấn đề của chị trong thời gian qua là đã quá tập trung vào phần khúc tâm trung mà quên mất rằng phần khúc cao cấp cũng là một mảnh đất màu mỡ. Hiện tại xưởng may nhỏ thứ ba mới có mười mấy chị em hồi xưa làm chung với chị, doanh thu ở mức ổn định chứ chưa đột phá.

Ngay sau khi tan họp chị cho tổ chức thi tay nghề để chọn ra hai mươi người giỏi nhất từ hai xưởng may lớn bổ sung vào xưởng ba. Cửa hàng thời trang cao cấp nhất của Thu Hoài nằm ngay dưới tầng một của toà nhà này, mỗi khách tới cửa hàng đều được gọi là khách VIP, sẽ được tiếp đón bởi một nhà thiết kế trẻ của phòng sáng tạo. Khách có thể chọn đồ may sẵn trưng bày trong cửa hàng hoặc đặt các nhà thiết kế may riêng đồ theo nguyện vọng của mình. Từ giờ trở đi tất cả những khách có thể tích điểm của Thu Hoài với mười nghìn điểm sẽ được lên hạng VVIP, do chị đích thân tiếp đón. Nhờ Hương đăng quảng cáo lên trang chủ xong chị cứ nghĩ phải mất nửa tháng mới có khách VVIP, ai ngờ chỉ chưa đầy một tiếng sau đã thấy nhân viên gọi xuống tiếp khách. Xuống tới nơi thì thấy cửa hàng trống không, hình như có người mua hết đồ rồi. Thảo nào lên mười nghìn điểm nhanh thế, nom cái mặt nó kìa, tùm ta tùm tùm ghét dễ sợ.

- Đùa nhau hả?
- Ai thèm đùa? Đây đến may đồ.
- Mua sạch cửa tiệm của người ta rồi còn may gì nữa? Mà mua chỉ mua lắm, đồ nữ cũng mua?
- Ở thế mua cho người yêu chả nhẽ mua đồ nam?
- Ra vậy! Ra là mua cho người yêu cơ đấy! Lãng mạn lắm, vẫn yêu Đan hay đôi cô khác rồi?

Chị hỏi, cậu nghe cái giọng chua loét liền bật cười búng trán chị rồi thần nhiên bảo.

- Yêu ai là việc của đây, không liên quan tới đây. Mau may cho đây bộ vest để mấy hôm nữa đây còn đi hẹn hò.
- Hẹn với chả hò, không lo làm ăn đi suốt ngày hẹn hò. Cả tuần chả về nhà ngủ bữa nào mẹ đây lo lắm đó. Đây chẳng bằng một góc anh chủ nhà đây, anh độc thân cơ mà hôm nào cũng mười giờ tối là về nhà rồi.

Chị chém gió đấy, chị đã gặp anh chủ đầu mà biết mấy giờ anh về. Tuy chị rất tôn trọng không gian riêng tư của anh, buổi tối hay chủ động về phòng mình sớm sớm nhưng sống cùng nhau gần đây thời gian mà chưa tình cờ đụng mặt nhau lần nào thì kể cũng hơi lạ, cứ như kiểu anh có mắt thần biết vị trí của chị ở đâu để tránh hay sao ý.

- Ghê! Anh chủ nhà đây gương mẫu thế!
- Chả gương mẫu thì thôi à? Đây xách dép cho anh ý nhá! Đang tay ra đây lấy số đo cho!

Chị ra lệnh, Niệm ngoan ngoãn nghe lời. Lúc vòng thước dây qua eo cậu trống ngực chị đập rộn ràng. Nhưng ngửi thấy mùi lạ trên người cậu, chị lại tức điên.

- Khiếp, mùi nước hoa nữ nồng quá đấy!

Cậu biết, công ty mỹ phẩm đang chuẩn bị cho ra mắt dòng nước hoa cao cấp nên mời cậu xuống thử mùi và góp ý để cải thiện sản phẩm. Trước khi sang chỗ chị cậu có ghé qua cửa hàng bên họ, chỉ là, cậu vẫn làm bộ ngơ ngác.

- Vậy hả? Đây nói đây mới để ý, thơm ra phết nhì?

Cái mùi nặng như thế mà Niệm không biết chứng tỏ yêu đương nồng nhiệt lắm rồi, quán quýt tí mù đến nỗi lẫn mùi của nhau từ lúc nào cũng chẳng hay. Eo Niệm bận yêu rồi thì mỗi lần chị buồn chị rủ ai đi nhậu được cơ chứ? Phòng làm việc của chị ở tầng hai mươi, chị nhớ ngày đầu tiên tan làm ra chỗ thang máy đứng đợi tình cờ chị gặp cậu đi từ tầng hai tư xuống, hai chị em đứng chung thang máy xuống tầng một rồi đi dạo phố cùng nhau. Những ngày tiếp theo dù chị tan làm sớm hay muộn thì vẫn tình cờ gặp cậu, bọn chị đi chơi với nhau suốt, vui lắm. Thế nào mà đột nhiên hôm nay Niệm lại bảo Niệm chuẩn bị hẹn hò khiến lòng chị hụt hẫng hẳn. Chị ném quách cái thước dây vào người Niệm, hờn dỗi kêu không thèm may đồ cho cậu nữa rồi bực tức xách túi bỏ về. Đi được một đoạn thì chị gặp Bích đang làm mình làm mẩy với cậu Bách.

- Anh thích yêu ai thì yêu em chẳng quan tâm, nhưng anh kín đáo một chút chứ đứng giữa đường tán gái vậy người ta thấy lại xì xào không hay, ảnh hưởng tới Bông.

- Là ảnh hưởng tới Bông hay là em ghen?

- Xi, em thèm mà ghen. Em ghét anh bỏ xừ đi được.

Gớm cái cô này, ghen tím mặt ra rồi còn kiêu chảnh. Chê cô xong chị bỗng giật nảy khi rà soát lại cảm xúc của mình. Chị cũng ghét Niệm lắm, nhưng hình như cách chị ghét Niệm giống giống cái kiểu Bích vừa bảo ghét Bách thì phải? Và hình như, chị cũng vừa ghen. Không phải bây giờ chị mới biết ghen đâu, từ rất nhiều năm về trước, chị đã ghen rồi. Chị chợt hiểu vì sao lòng chị lại khó chịu đến thế khi tưởng tượng ra cảnh Niệm ở bên Mỹ bị Đan bắt nạt. Chị không muốn cho bất kỳ đứa con gái nào chạm vào Niệm cả, chị cứ tự nhủ để một mình chị tra tấn Niệm cho đã mà không hề nhận ra rằng, sâu thẳm trong tiềm thức, chị luôn muốn chiếm Niệm làm của riêng. Chị vậy mà cũng ích kỷ ghê quá, trong lúc tâm trạng rối bời, chị nghe Bích bao biện.

- Anh không tán ai cả, chẳng qua mấy em sinh viên đó giúp anh phát tờ rơi cho chị Hoài nên anh hỏi han vài câu thôi. Trách thì trách thẳng Niệm ý, anh đêm hôm lợ mợ dậy in tờ rơi tìm người giúp việc cho nó mà rút cuộc thì sao? Nó nghiêm nhiên lừa được gái về chuồng, còn anh thì nghiêm nhiên bị gái chửi. Em thấy có bất công không?

- Cũng bất công...nhưng thôi anh ạ, cuộc sống mà!

Cô Bích chẹp miệng an ủi, khổ thân cậu Bách bị chị Hoài té cho một trận. Vì chị đã hứa sẽ không mách Niệm nên cậu thành thật khai báo đầu đuôi câu chuyện. Chị trước mặt cô cậu vẫn kiêu ghê gớm dọa dẫm lũ trẻ ranh lần sau mà dám xúm lại chơi bà già này thì liệu hồn, nhưng lúc về tới nhà, chị xúc động chảy cả nước mắt. Thì ra là vậy, thì ra là...không phải số chị may...mà là...luôn có một người đứng phía sau âm thầm giúp đỡ chị. Người đó cho chị một nơi để ở, cho chị chỗ đứng nhất định trong công việc để chứng tỏ bản thân, giúp chị lấy lại niềm tin vào cuộc sống. Thế gian này chỉ có ba người cất kim chỉ giúp chị mỗi lần chị thêu xong ngủ quên, đó là ba Hùng, mẹ Quỳnh và Niệm. Trước đây chị nghĩ do Niệm rảnh, giờ mới nhận ra Niệm cũng lo chị bị kim đâm, giống như ba mẹ chị. Thực ra cuộc sống bọn bề lắm, chẳng có ai rảnh cả đâu, chỉ là người ta để tâm hay không thôi. Có một người luôn nói

yêu chị nhất, và rồi, người ấy có con với chị gái chị. Lại có một người từng tuyên bố ghét chị nhất trên đời, nhưng rồi, vẫn dành tất cả những gì tốt đẹp nhất cho chị. Còn chị, cứ mãi sống, mãi vui, vô tâm vô tư chẳng hề hay biết gì.

Chị cố ý ngồi ngoài phòng khách đợi Niệm, đợi Hoài, đợi mãi mà chẳng thấy Niệm về. Sự nhớ ra Niệm rất giỏi trong việc tránh mặt chị, thế nên chị đành nhắm mắt giả bộ thiêu thiêu ngủ. Được một lát thì chị nghe tiếng cửa mở, tiếng bước chân nhẹ nhàng tiến tới bên chị, và cả bàn tay ấm áp xoa xoa bên gò má. Chị ngay lập tức nắm lấy bàn tay đó, ôm khư khư vào lòng rồi mếu máo nói.

- Đây bắt quả tang đấy nhá! Ngẫm lại thì hề tởm nào đây với đấy đi chơi là y như rằng chủ báo không ăn cơm ở nhà, rồi mỗi lần giặt áo quần cho chủ đây đều chẹp miệng cảm thán sao anh này có gu thời trang giống Niệm thế chứ, vậy mà đây chả nghi ngờ gì sất, xong việc là cứ hồn nhiên như con điên bò về phòng. Đây ngu như con bò á.

Chị oà khóc nức nở, cậu phì cười đồ dành.

- Biết bày trò dụ đây về nhà là khôn rồi.

- Khôn gì mà khôn, đây treu đây mãi đây vui nhờ?

Thực ra không hẳn là treu, chỉ đơn giản muốn biết người ta có để tâm tới mình hay không thôi. Chỉ cần để tâm thì kiểu gì cũng phát hiện ra. Tiếc rằng, trong lòng ai đó dường như cậu không quan trọng lắm thì phải, mãi bây giờ mới biết. Hơi tự ái, cậu gạt tay ra rồi quay người. Chị chịu không nổi kiểu kiêu chảnh đó của cậu, nức nở gào ầm lên.

- Đây lạnh lùng làm đây thấy lạnh người quá đi á.

- Kệ đây.

- Lạnh thật đó, đêm nay còn có gió mùa Đông Bắc mà đây gạt chắn từ chiều mãi chưa khô. Chị sợ tình hình này sáng mai đây cảm cúm mất.

- Chả liên quan.

Cậu làm ra vẻ chẳng quan tâm, nhưng một lát thấy gió đập cửa sổ ầm ầm cậu lại cảm thấy của mình ra quăng lên người chị. Chị mím môi cố nén cười, sau đó cứ nhắm mắt nằm lì ngoài ghế sofa, chị hiểu Niệm mà, tưởng chị ngủ rồi nên ngay thò vác chị về giường.

- Ghét!

Niệm mừng chị, chắc tại nhìn thấy chân của chị vẫn khô nguyên. Chị ti hí mắt lơ lửng ngắm Niệm, cậu với thêm chiếc chăn nữa quấn quanh người chị.

- Cho đây chết ngót luôn, cho chữa thôi làm màu.

Mặc kệ Niệm xia xối, chị làm bộ mơ màng luồn tay vào tay Niệm, chị chỉ định giữ Niệm lại xiu xiu thôi, ai ngờ Niệm ở bên chị lâu ời là lâu ý, mãi bốn giờ sáng mới mò về phòng. Cả đêm chị chẳng ngủ được tý nào mà tâm trạng nó cứ phôi phới lạ lùng, chiều tới chị còn cố ý tan làm sớm, lên tầng hai từ rú rê Niệm ra ngoài thành chơi.

- Bận rồi.

Cậu đáp, có kẻ ngốc tui ngưu quay người. Ngốc thật đấy, rú lần một không được thì phải sán lại mà rú lần hai chứ, năn nỉ nịnh nọt mấy câu mắt gì đâu mà chưa chi đã bỏ cuộc. Đã thế cậu sẽ cho người ta biết hậu quả của việc từ bỏ sớm, thấy Đan đang tươi cười vẫy tay chào mình ngoài cửa, cậu thần nhiên đứng dậy vòng qua chỗ bạn.

- Rảnh không Niệm? Đi xem phim với Đan đi!

- Rảnh chứ! Rất rảnh là đằng khác!

Chỉ một câu nói của Niệm cũng đủ khiến trái tim Đan tan chảy. Xung quanh Niệm có biết bao cô gái cò cưa, ngay cả chị dâu cũ của Niệm cũng mặt dày thả thính, nhưng đối với họ, Niệm luôn bận. Còn với Đan, Niệm lúc nào cũng rảnh. Đan hạnh phúc bao nhiêu thì Hoài nóng máu bấy nhiêu. Sao mà chị cay đắng Niệm thế cơ chứ? Ngang nhiên hẹn hò trước mặt chị. Được, hẹn thì hẹn, chị cũng hẹn cho nó biết mặt. Đừng đùa với con Hoài này nhé, từ khi vào công ty tới giờ đây anh nhắn tin xin làm quen đấy, chẳng qua mãi làm nên chưa thêm thả thính yêu đương thôi. Chị vuốt má một lượt, thấy anh Sơn mặt mũi sáng sủa nhất lần qua phòng anh rú đi xem phim, anh mừng như bắt được vàng, vội vã gấp laptop đi liền. Gớm, ngày gì mà vừa được sánh bước bên người đẹp lại vừa tình cờ gặp sếp ở rạp chiếu thế này?

- Úi có duyên thế, cứ như hẹn hò đôi ý, vui nhí sếp nhỉ?

Anh niềm nở bắt chuyện, sếp nhìn anh một lượt, liếc Hoài thêm một lượt nữa rồi từ tốn nhận xét.

- Công nhận, vui thật đấy!

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Ngắm vì đam mê

Sếp Niệm hoà nhã với cấp dưới ghê, thấy tới lượt sếp và em Đan mua vé rồi nên anh không làm phiền họ nữa, lịch sự cùng Hoài xuống cuối hàng chờ tới lượt mình, ôi dào đi cùng người đẹp chờ bao lâu chả được, càng có cơ hội đông đưa rắc thính. Khiếp từ thuở bé đến giờ anh chưa gặp ai đẹp như Hoài đâu, đẹp gì mà đẹp cả dáng lẫn da, đẹp dữ dội. Anh cứ tưởng bọn họ sẽ có một buổi hẹn hò thú vị lắm, ai ngờ vừa chém gió được đôi ba câu thì nghe nhân viên báo hết vé. Anh thờ dài ghé tai Hoài thủ thỉ:

- Chắc sếp muốn thể hiện với bạn gái đây mà. Thôi anh em mình đi rạp khác nhé!

Đan nhìn anh Sơn, chị Hoài và mọi người xếp hàng phía sau lần lượt ra về bất chợt thấy hơi tội lỗi, chỉ tại Đan mà mọi người vất vả rồi. Niệm của Đan là vậy đó, xét về độ chịu chơi và chiều người yêu thì chẳng kém ai đâu. Có thể các bạn nữ trong rạp hôm nay sẽ rất ghen tị với Đan, nhưng họ không hiểu được rằng Đan hoàn toàn khác với một số em gái đeo bám Niệm. Đan thích Niệm không phải vì chiếc áo may thủ công Niệm mặc trên người, chiếc đồng hồ hàng hiệu hay chiếc siêu xe Niệm lái, Đan thích Niệm chỉ đơn giản vì Niệm là chàng trai đã dành cả thanh xuân để yêu Đan. Niệm sợ Đan và ba Tám bất hoà nên không thuê Đan nữa, thời gian gần đây Đan phải tiếp quản chuỗi siêu thị của gia đình, bận túi bụi chẳng có nhiều thời gian dành cho Niệm nhưng Niệm chưa một lần hờn trách. Đan dúi dúi bước vào phòng chiếu cùng Niệm, ở bên ngoài anh Sơn còn chưa kịp lấy xe thì đã nhận được tin nhắn của cấp trên, anh khó xử bảo chị Hoài:

- Hoài cho anh khất hôm khác nha. Sếp Bách vừa báo tầm nửa tiếng nữa sẽ qua cửa hàng chính của công ty anh, nói là qua chơi chứ ai mà chả biết qua kiểm tra tình hình. Anh lo bọn nhân viên tiếp đón không chu đáo lắm, có khi anh phải qua đó chuẩn bị chút, Hoài thông cảm nhé!

Tất nhiên chị thông cảm rồi, chuyện công việc mà. Nhưng chị hết luôn cả hứng đi chơi nên đành lui thủ về nhà. Niệm về sau chị ba tiếng với bộ mặt vô cùng khó coi. Ờ hay? Chị tưởng người giận phải là chị mới đúng chứ nhỉ?

- Đói.

Có người hăng giọng, có người mĩa mai:

- Đi hẹn hò với gái mà cũng đói được hả?

- Kệ đây, đây nấu com cho đây đi!

- Không nấu.

- Không nấu đây đuổi việc.

- Ngon thì đuổi đi! Đây chả cần. Đây quên giờ đây là Giám đốc rồi à? Lương hơi bị cao nhá.

- Ờ, thế chắc đây cũng quên đây đang làm Giám đốc của công ty nào rồi nhờ?

Ờ, chị quên thật. Ở nhà hay ở chỗ làm thì chẳng này nó vẫn là chủ của chị thôi, thế nên chị đành ngậm ngùi đứng đây nấu com. Đang ôm cục tức trong lòng nên chị cố ý dốc thật nhiều muối, cứ ngỡ trả thù được Niệm cơ, ai ngờ lúc dọn ra nó ngồi chén tìn tìn gần hết bát com hại chị lo sốt hết cả ruột, tại Niệm cứ ăn đồ mặn quá là y như rằng bị tức bụng. Chị giăng lấy chiếc bát trên tay Niệm, hăng giọng quát:

- Ăn thế thôi không béo.

Niệm không cãi lấy nửa lời, ngoan ngoãn về phòng. Tự dung Niệm hiền quá chị chẳng quen. Đến nửa đêm trằn trọc mãi không vào giấc được, chị mò dậy chạy sang gõ cửa phòng Niệm, nhỏ giọng gọi em nó:

- Niệm! Niệm ngủ chưa? Bụng có khó chịu không?

- Đây khỏi quan tâm!

Có người sượng lăm nhưng vẫn đáp đầy bất cần. Có người thấy cửa không khoá nên cứ thế lên vào. Nom trán Niệm toát mồ hôi rần rần chị hồi hận quá, chị tiến tới ngồi bên cạnh chỗ Niệm nằm, tay đặt lên bụng cậu, lí nhí thủ thỉ:

- Thôi đây xin lỗi, là tại đây chơi khăm đấy. Đây đừng bực nữa, đây xoa bụng cho đây dễ ngủ nhé!

- Khỏi cần.

Mặc kệ Niệm làm kiêu, chị vẫn đưa tay xoa đều đều. Chị đã tò thái độ ăn năn thế rồi mà vẫn bị mắng:

- Xoa thế thì có tác dụng gì? Đây vụng nó vừa thôi!

Hơi tủi thân, chị định đứng dậy bỏ về, cơ mà có người níu chị lại, cầm tay chị đưa luồn qua mép áo. Chị biết đáng Niệm rất chuẩn, nhưng không nghĩ là sờ vào bụng cũng rắn rồi vậy đâu, tay chị xoa quanh bụng mà hai gò má chị nó nóng ran à. Lát sau thấy Niệm có vẻ ổn rồi, chị khẽ hỏi:

- Ê, đỡ chưa? Đây về phòng cho đây ngủ nhé!

Rõ là quan tâm ngọt ngào nhưng có người lại bị chạnh lòng, vội siết tay người kia thật chặt rồi lắc đầu:

- Chưa đỡ. Đây cứ ở đây đi...coi như làm thêm giờ thôi mà, mất mát gì đâu?

- Ở thì chả mất mát gì cả...nhưng đây cứ thấy sao sao á...chẳng là gì của nhau mà nắm tay nhau xong đêm hôm ở với nhau như đúng rồi ý.

- Nghe có vẻ đây muốn mình là gì của nhau nhờ?

- Đây thêm vào, nói chơi chơi vậy thôi. Cơ mà tim đây cứ như bị tăng động ý, rộn ra rộn ràng tưởng chừng sắp nhảy ra khỏi lồng ngực tới nơi rồi. Đây hỏi câu này đây phải trả lời thật nhá...nãy giờ tim đây có đập nhanh không vậy?

- Đây nghe thì biết!

- Há?

Chị còn đang ngơ ngác thì đã bị ai đó kéo ngã dúi dụi, mặt đập thẳng vào lồng ngực người ta. Có chút ngượng ngùng nhưng chị vẫn áp tai nghe thử. Eo tim Niệm còn điên loạn hơn cả tim chị ý chứ, hại chị bối rối quá chừng, đành ngước mắt lên kiểm chuyện nói bừa:

- Nhớ trả tiền làm thêm giờ cho người ta đây nhá!

Niệm kêu không trả xong búng trán chị rõ đau. Nhưng rồi cậu vẫn kéo chần lên để đắp chung cả hai chị em, còn chỉnh cho đèn trong phòng ở mức sáng thấp nhất. Chị thấy tối tối nên lìm dim ngủ lúc nào không hay, có người cảm nhận được nhịp thở của chị đều đều mới nghiêng người qua ngắm nghía. Những ngón tay cậu ngập ngừng mơn man bên gò má rồi luồn qua mái tóc bông bông. Từ ngày trở về rất ít khi cậu dám gần gũi với người đó như này, cậu tự đặt cho bản thân những ranh giới nhất định với kẻ từng phản bội mình, nhưng cậu cũng phải thừa nhận rằng, mỗi lần nhìn thấy Hoài, cậu lại thêm khát được chạm vào. Sự khao khát đó khiến cậu không kiềm được lòng, khẽ rụt rè đặt lên chiếc trán xinh kia một nụ hôn phớt. Cậu thực sự rất nhớ cô ấy, nhớ muốn nổi khùng.

Chỉ là, lòng tự trọng không cho phép cậu dễ dãi với người ta. Khi trời hưng hửng sáng, cả hai người đều bị đánh thức bởi cuộc gọi đến của Đan, mặc ai đó nhấn nhá bắt cậu gọi lại sau, cậu vẫn nhắc máy. Trông cái điệu bộ ngủ gật ngây đá cửa bỏ về phòng của Hoài khi nghe cậu chúc Đan một ngày tốt lành cậu suýt không nhin được cười. Vốn định đùa một chút cho vui thôi, ai ngờ bị người ta giận thật. Cả một ngày cố ý tránh mặt cậu, đến tám giờ tối chưa thấy cô gái đáng ghét đó vác mặt về nhà, cậu bức bối nhấn tin:

"Đây lại định giờ trò gì? Không về nấu cơm à?"

"Đêm nay đây tặng ca."

"Về nghỉ ngơi đi, đây đang nghèo lắm, không trả tiền làm thêm giờ cho đây đâu."

"Đây làm vì đam mê, tiền nong không quan trọng."

Ghê! Đam mê cơ à? Đoạ đuổi việc một người vì lý do tặng ca thì hơi buồn cười nhỉ? Mà ngộ nhờ đuổi xong người ta đổi nghề việc thật thì mất vui. Cậu đành chờ qua một đêm để sáng hôm sau tới công ty ra lệnh cho thư ký:

- Tuyệt gọi Giám đốc công ty may lên đây gặp anh. Nhớ kêu chị ấy chuẩn bị báo cáo xem đêm qua tặng ca rốt cuộc đã giải quyết được những việc gì.

Giọng sếp ghê ghê à, hiếm khi sếp đi làm sớm như này lắm, mặt hầm hầm phát sợ đi được. Em Tuyết vội vã xuống tầng hai mươi kiểm người. Tầm một tiếng sau chị Hoài mới làm xong báo cáo, nhưng chị không lên mà đùn việc cho Phó Giám đốc. Chị Hương đưa tập tài liệu Hoài gửi cho sếp, chị không rõ trong báo cáo Hoài viết cái gì, chị đoán Hoài phạm lỗi làm sếp bức, tuy nhiên tính tiểu nhân không dám ra mặt nên sai chị lên chịu trận thay. Chị nhỏ nhẹ mở lời:

- Em có thể giúp gì cho anh không?

Có người mãi đọc báo cáo nên không để ý cấp dưới vừa hỏi mình. Cái này mà cũng gọi là báo cáo à? Truyện tranh mới đúng, về hai nhân vật chibi một nam một nữ ngộ lắm, dưới mỗi khung hình đều có lời dẫn, đại loại câu truyện là:

"Hoài và Niệm đang ngủ thì điện thoại reo. Đan gọi. Hoài kêu Niệm đừng nghe...Nhưng...Niệm vẫn nghe. Hoài tủi thân lắm. Hoài vui đầu vào công việc. Hoài quyết định tặng ca. Trong lúc tặng ca Hoài tự hỏi liệu buổi đêm ở nhà một mình Niệm có nghĩ tới Hoài không nhỉ? Hay Niệm đi chơi với Đan rồi? Hoài chẳng biết nữa, chỉ biết sáng hôm sau Niệm đòi báo cáo tặng ca. Hoài ngoan ngoãn về báo cáo cho Niệm. Nhưng Hoài không lên gặp đâu, vì Niệm đang cáu, Hoài sợ bị Niệm mắng lắm, huhu."

Sợ cái con khi? Nhìn hình chibi nữ cuối cùng gào khóc huhu làm bộ đáng thương cậu nhin không nổi, bật cười thành tiếng. Cậu scan bộ truyện lưu lại bản mềm sau đó cẩn thận cất bản cứng trong ngăn khoá, xong xuôi sức nhớ ra chị Hương đang đứng đợi, cậu kêu ở đây không còn việc gì nữa cho chị về phòng. Chị Hương tự nhận thấy sếp Niệm rất quý chị, đang tức Hoài phát điên mà gặp chị có một lúc liền tươi tỉnh luôn à. Chị ghét Hoài, nhưng ghét để

trong lòng vậy thôi chứ trước mặt đại gì mà thể hiện ra gây mất đoàn kết.

- Sếp Niệm nguôi rồi Hoài. Hoài đừng tăng ca nhiều hại sức khỏe, có việc gì cứ báo Hương.

- Ủ, Hương nhớ dặn kế toán tăng thêm tiền thưởng cho các chị làm ca đêm, nhất là mấy chị làm mẹ đơn thân ý. Mẹ Hoài mới gửi cá khô lên, Hoài để phần Hương một ít này, Hương cầm về rím nước mắm ăn ngon lắm.

Khiếp chị thêm vào mấy con cá ghê tanh ngòm, cơ mà nó vẫn là sếp nên chị đành thảo mai ngọt ngào:

- Eo ui nghe đã thấy thềm rồi, cảm ơn Hoài nha.

Chị Hoài tươi cười đưa túi cá cho chị Hương, đoạn tiếp tục nghĩ ý tưởng cho bộ sưu tập tháng tới. Lần này sẽ là đồ đôi đi, áo đôi, quần đôi, khăn đôi, giày cũng đôi luôn. Eo mới về phác thời mà thềm có người yêu thế nhì? Có người yêu để mặc đồ đôi ý, nghĩ mà thích á. Chị về xong hòm hòm, đang chuẩn bị xuống dưới kia mua cốc trà thì bất gặp tên nào đó đứng nhàn nhả chỗ cửa ra vào, tay xò túi quần, mắt nhìn chị chăm chăm, hại chị giật mình suýt bắn tim ra ngoài.

- Hết cả hồn! Đây làm gì mà như ma chơi thế hả?

- Đây ngấm đấy.

Hai má chị bắt giác ửng hồng, miệng thì vẫn quát:

- Về chuyện, rảnh quá à?

Cậu nheo mắt nhìn chị, thân nhiên đáp:

- Rảnh hay không không quan trọng, quan trọng là đây ngấm vì đam mê!

Thằng khốn nạn, nó có nhất thiết phải phát biểu câu khiến người khác truy tìm vậy không?

- Mê miếc cái nổi gì? Chê người ta xấu cơ mà?

- Thì ngấm gái xấu nó cũng có thú vui riêng chứ!

Cậu mĩa mai, chị nổi khùng đuổi cậu cút ngay. Con gái con lừa hung hãn, rõ ghét. Cậu tự ái nên cút thật, nhưng một lát sau vẫn nhắn tin thách thức:

"Có giỏi thì tăng ca luôn đêm nay đi!"

"Đây không phải thách."

Chị nhắn lại rất oách, cậu cũng oai không kém.

"Đây cứ thách đó! Thách đấy tối nay không thò cái mặt sang phòng bên cạnh."

Kính nhò, thách thức nhau cơ à? Chị định tối nay sẽ ngồi yên trong phòng làm việc để dẫn mặt Niệm. Ngất nổi, vừa đến bảy giờ thì bắt đầu thấy phòng bên mở nhạc om sòm, mấy em nhân viên chạy qua chỗ chị í ới thừa chuyện:

- Chị ơi sếp Niệm mời công ty may ăn tiệc, bình thường các công ty khác liên hoan mời sếp khó quá chừng, đây là vinh dự của bên mình đó chị, chị mau sang nhé!

Chị không định sang đâu, nhưng trông cô nào cô nấy cũng vẩy ngón quẩy rũ ngút ngàn máu ghen của chị lại nổi lên dữ dội. Chị rón rén vén rèm cửa nhìn sang phòng bên cạnh, ối dồi, chục em người mẫu thuê về để chụp hình sản phẩm chứ có phải để ve vãn sếp đâu nhò? Cả cái thằng sếp nữa, em nào mời rượu cũng uống giao bôi mới khiếp người chứ. Thôi chị thua, chị phải thò mặt sang bên đấy đây. Chị chạy xuống cửa hàng tầng một chọn bộ đầm tôn dáng nhất, thay đồ xong thì lên tầng hai mươi ăn liên hoan với mọi người.

- Anh nào uống với em Hoài một ly không ạ? Uống với em một ly em hát cho nghe một bài ạ.

Eo mới thả xú thính mà các anh đã lao vào ầm ầm rồi, nom Niệm tức nồ bong bóng mắt chị sướng dễ sợ. Chị biết thừa Niệm điên lắm rồi ý, nhưng vẫn phải cố kiềm nén.

- Đây gặp riêng đây một chút, chuyện công việc.

Trước mặt nhân viên lịch sự thể thôi chứ hai người vừa lên tới tầng hai tư Niệm quát ầm ầm luôn:

- Đây bị điên à? Nói cho đây biết đây là công ty chứ không phải cái hồ cá để thả thính nhé!

- Trẻ ranh vất mũi chưa sạch thì đừng lên giọng dạy chị. Đàng ấy cũng thính gái mà, bày đặt thanh cao cái gì?

- Đây không thỉnh, đây chỉ muốn chọc tức...

Trong lúc mất bình tĩnh cậu đã nhờ lời, và hậu quả là bị chị bắt bài ngay lập tức.

- Chọc tức ai? Đừng có bảo là chọc tức đây nhé? Lỡ thích con này rồi chứ gì? Thích nhưng chẳng nên muốn chọc đây ghen để đây tỏ lộ trước chứ gì? Mỡ đầy mà húp, nhá!

- Đây nên nghỉ bán quần áo đi, chuyển sang bán dưa bờ ý, đảm bảo sẽ đắt hàng lắm.

Cậu mĩa mai, chị cầm chiếc điện thoại của mình hươ hươ trước mặt người đối diện, thản nhiên đáp trả:

- Tất nhiên là sẽ đắt hàng rồi, vì nhờ chiếc điện thoại này, dù đây có bán dưa ở đâu thì người đó cũng biết, và sẽ nhất định phi tới mua hết hàng. Phải không Niệm?

- Ai mà rảnh ghê vậy?

Đừng kiêu nữa cậu bé, chúng ta sẽ sớm biết người đó là ai thôi. Chị sục sùi như bị uất ức lắm rồi tức tưởi bỏ đi. Chị bắt xe đến chiếc cầu quen thuộc, nơi mà chị từng gặp mấy em sinh viên phát tờ rơi, nơi mà Bách bảo với chị Niệm đã ở đó cùng chị cả đêm. Chị nhắn cho Niệm một tin từ biệt sướt mướt sau đó giả bộ thất thần nhìn về một phía xa xăm như kiểu đang rất chán đời. Đúng như chị dự đoán, rất nhanh đã có người tới kéo tay lôi chị xuống. Chị nhìn điệu bộ tức giận của cậu khoái chí cười như nắc nẻ.

- Đây...đây...đúng là ngây thơ mà...đây quên đây là gái miền biển hả? Đây mà nhảy xuống thì đây cũng bơi được vào bờ thôi. Đây...đây còn không mau thừa nhận...ôi dỗi ôi mắc cười chết mất...ôi đau bụng quá...cười đau cả bụng..

Có người điên lắm nhưng đành phải thú nhận:

- Được rồi, điện thoại đây có cài định vị.

- Đây thích đây đến vậy sao? Thích từ bao giờ rồi?

Kính thật, còn mở mồm ra hỏi câu đó được? Phải chăng người này muốn giả bộ quên hết những lời mật ngọt năm xưa để chối bay chối biến tội phản bội? Cảm giác ghen đáng nơi cổ họng, cậu lạnh lùng đi thẳng vào trong xe. Chị hồn nhiên bám theo cậu, mở cửa ngồi vào ghế bên cạnh cậu. Chị cảm nhận được Niệm cũng có ý với chị nhưng còn e dè chuyện gì đó, bởi vậy nên chị ngập ngừng hỏi dò:

- Có phải do đây từng lấy anh Hoàng không?

Câu hỏi của chị như nhát dao đâm thẳng vào vết thương sâu hoắm trong lòng cậu. Cậu vẫn nhớ như in cái cảm giác cầm trên tay tấm ảnh cưới của hai người, đau không sao tả xiết. Mất rất lâu sau cậu mới có thể trả lời:

- Phải.

Ra vậy, ra là Niệm chê chị. Lẽ thường tình thôi, gái một đời chồng như chị thì làm sao mà xứng được với Niệm, không những là con một mà còn là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Nhất Kỳ, cũng là người sáng lập ra NIEM Group, vốn là một cậu ấm nhưng lại chưa bao giờ cần dựa hơi cha. Niệm trẻ trung, tài năng và có một tương lai rộng mở. Chị già cỗi, không mấy xuất chúng và còn không biết đẻ. Sự thực nghiệt ngã bóp nghẹt trái tim chị, chị run rẩy tháo sim nhét vào ví rồi trả điện thoại lại cho Niệm. Cười thật tươi, chị bảo:

- Chị hiểu rồi. Từ giờ chị sẽ không bán dưa bờ nữa đâu, Niệm yên tâm. Ngay tối nay chị sẽ tìm chỗ ở mới, muộn nhất là đầu tuần sau chị sẽ chuyển nhà để khỏi phiền cậu.

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Hẹn ước năm ấy

Dứt lời, chị đẩy cửa xe lao ra rồi hối hả chạy đi, bấy giờ chị mới dám khóc. Có người trong xe nhìn chiếc điện thoại bị bỏ lại mà tim đau nhói từng đợt. Cậu rất muốn chạy ra đó...rất muốn...rất muốn ôm người con gái ấy vào lòng, rất muốn có một khởi đầu mới. Nhưng cậu...lại chẳng thể gạt bỏ chuyện quá khứ. Cậu sợ tình cảm của đôi phương chỉ là sự ngẫu hứng nhất thời, cậu sợ lúc cô ấy chán, cô ấy sẽ bỏ lại cậu như cái cách cô ấy từng làm nhiều năm về trước. Đầu óc cậu mông lung, trống rỗng...

Thế rồi tiếng xe phanh gấp phía trước đánh thức cậu khỏi những suy nghĩ rồi ren. Có vẻ như vừa xảy ra tai nạn, mọi người xung quanh xúm lại rất đông, cậu không trông thấy Hoài nữa. Linh cảm bất an, cậu vội lao tới kiểm người. Cậu liên tục tự trấn an rằng mọi chuyện sẽ ổn thôi. Nhưng rồi, mọi thứ lại xảy ra theo hướng tồi tệ nhất. Hoài...chính là người bị nạn. Chứng kiến người ấy lịm dần trong vòng tay mình, trán rỉ ra tia máu đỏ tươi đầy ám ảnh, cậu thực sự hoảng loạn.

- Hoài...Hoài...đừng đùa mà Hoài. Đừng mà...xin mà...

- Anh gì ơi bình tĩnh anh ơi, nghe tin vợ đẻ em vội quá nên mới bấm còi inh ỏi để người ta tránh đường. Ai ngờ cái chị này bị giật mình rồi ngã. Em chỉ phanh lại xem chị ra sao thôi chứ không phải em là thủ phạm đâm chị đâu anh. Anh nhìn coi, chị ngã trên vỉa hè, em thì đi dưới lòng đường làm sao mà đâm được? Em đoán vết thương ngoài da thôi về cầm máu là khỏi. Anh thông cảm cho em nghe anh.

Cậu lái xe nhanh nhẩu kể lại, thấy người đàn ông trước mặt vẫn run cầm cập, cậu đành bảo:

- Hay em gọi cấp cứu cho anh nhé, cho chị đi kiểm tra chụp chiếu một lượt cho an tâm.

Dường như lúc này anh đó mới bừng tỉnh, anh ta vội bồng chị kia vào xe rồi lao đi. Công nhận xe đẹp dã man, mà công nhận anh này lái lùa thật đấy, lạng lách rất ngọt chứ không cần bấm còi um lên như cậu. Mọi người thấy tình hình ổn rồi thì tản dần ra, cậu cũng vội lên xe vào viện thăm thẳng cu con mới chào đời. Đêm đó được lên chức ba, cậu vui lắm. Cũng đêm đó, ở một bệnh viện khác, có một người đàn ông khác siết chặt tay người thương, liên tục năn nỉ:

- Hoài...xin mà...đây sai rồi. Từ nay đây không dám kiêu chảnh nữa, đây làm ơn đi mà...xin mà...thương mà...

Thương mà? Thương ai? Là chàng trai trong giấc mơ của chị, chàng trai đó nói thương cô gái đó? Không đâu...rõ là Niệm đang gọi chị mà, Niệm gọi Hoài, Niệm thương Hoài. Chị muốn lắm tỉnh giấc để xem sự thật như nào nhưng mi mắt lại nặng trĩu. Những tiếng nỉ non thương mà...thương mà...cứ đều đều bên tai, những tiếng gọi thồn thức đó đưa chị trở về một ngày rất đặc biệt trong quá khứ, là ngày sinh nhật Niệm tròn mười chín tuổi, cũng là ngày cả nhóm tổ chức ăn liên hoan chia tay cậu chuẩn bị đi du học.

- Thương mà...thương...

- Thương đâu mà thương? Thương mà sao đang đánh bài vui lại đuổi hết mọi người về thế? Lại còn khoá cửa không cho ai vào nữa chứ...chán chết đi được, đây cũng về phòng đây...đây mở cửa ra cho đây về...

Chị say khướt rồi nên lăm nhăm cần nhand ghê lắm, có bước vài bước ra cửa phòng cũng ngã lên ngã xuống. Niệm phì cười chạy tới nhắc bổng chị lên, ôm chị qua ban công ngắm trăng, Niệm ngồi dựa lưng vào tường, chị ngồi trong lòng Niệm. Chị bực mình đánh Niệm rầm rầm, còn giận giận giật tóc Niệm nữa, nhưng Niệm chỉ dịu dàng hỏi:

- Sao mà cẩu?

- Cẩu đâu mà cẩu? Đang vui mà! Vui chết đi được.

- Vui nhiều không?

- Chả nhiều thì thôi à? Vui suốt mấy ngày hôm nay rồi, từ giờ nhá...không còn ai bắt nạt đây nữa nhá, không có ai dám chửi đây, không có ai giật buộc tóc của đây, không có ai mua cherry cho đây, không có ai về quê với đây...

Chị mếu máo tâm sự, nước mắt giàn giụa. Niệm trêu mếu nhìn chị, hiền hiền thắc mắc:

- Vui sao lại khóc?

- Thì vui quá đó, vui phát khóc.

- Thế thì tốt!

Không tốt chút nào cả, chị đau lòng lắm, tim cũng đau, lúc tối chị đã uống rất nhiều để xoa dịu những nỗi buồn tủi trong lòng, mà sao vẫn chẳng thể nguôi ngoai? Chị tủi thân, tay nín nín áo Niệm mề nheo:

- Đừng đi nữa, có được không?

Niệm lắc đầu đầy cương quyết. Chị thắc mắc:

- Thế là đi thật hả? Đi xong quên đây luôn chứ gì?

- Thì chả quên thì thôi à? Có gì để nhớ đâu?

Niệm hỏi rõ phũ, ừ thì đúng là có gì đâu mà nhớ. Chị cũng chẳng thèm nhớ Niệm luôn. Cơ mà...chị không nhớ Niệm thì kệ chứ, chị vẫn muốn Niệm phải nhớ chị ý, nhớ nhiều thật nhiều luôn! Chị sốt sắng hỏi:

- Rốt cuộc đây phải làm sao? Phải làm như thế nào để sang bên đó đây sẽ không quên đây hả?

- Đây chỉ không quên người đây yêu thôi.

Niệm bình thản đáp, chị ngay lập tức đề nghị:

- Ô thế đấy yêu đây đi! Mình yêu nhau xong đấy không được quên đây đâu đấy nhé!

- Yêu cơ á? Đấy có gì đáng để đây yêu?

- Ô người ta là có cái mặt xinh nè, dáng cũng đẹp đẹp nè, xong còn biết may đồ, biết nấu cơm ngon nữa chứ, yêu đây rồi đây lo cho cơm ba bữa áo quần xúng xính cả ngày.

- Thế chưa đủ. Làm người yêu của nhau thì phải thích nhau chứ, đấy ghét đây thế yêu làm gì cho phí.

- Không...không ghét đâu...thích mà...đấy có thích đấy thật lòng đấy nhá...thích nhiều luôn là đằng khác.

Chị rồi rít phân bua, Niệm véo mũi chị, khẽ hỏi:

- Vậy ra là đấy đang tỏ tình đó hả?

Chị chẳng nghĩ được nhiều, chỉ muốn Niệm đừng quên chị nên gật đầu lia lịa. Niệm tùm tùm bảo:

- Nếu là đấy tỏ tình thì đây từ chối cũng đâu có phải phép đâu. Thôi thì đành...mình cứ yêu nhau đi vậy!

Chị bẽn lẽn gật đầu đồng tình, Niệm cúi xuống thơm chụt lên má chị, chị ngượng ngịu làm nũng:

- Sao thơm người ta? Có thích không mà thơm?

- Có thích!

- Thích nhiều không?

- Nhiều.

Chị cười, chị cũng thích Niệm nhiều ghê lắm ý! Cơ mà nghĩ tới việc sắp phải chia xa chị lại khóc tức tưởi. Niệm vừa hôn trán chị, vừa xoa đầu dỗ dành:

- Thương mà...đừng khóc...thương mà...

- Thương thương cái mồm á, thương giả thương dối, thương thật thì đã không bỏ người ta ý.

Chị vẫn nức nở không nguôi, Niệm siết chị chặt hơn, kiên nhẫn vỗ về:

- Linh tinh, ai bỏ ai? Ai nỡ bỏ? Đâu có bỏ đâu, chỉ là...tạm xa nhau một xúu thôi mà.

- Không phải đâu, không phải một xúu đâu, rất nhiều xúu ý, xa nhiều xúu lắm á, không chịu đâu.

- Đâu có, một xúu thật mà, tháng sau người ta lại về, mỗi tháng về một lần, chịu không?

Niệm thoả thuận, chị lắc đầu nguầy nguậy. Niệm dụi mặt vào cổ chị, luôn miệng năn nỉ xin mà, thương mà, thương lắm luôn. Chị làm bộ ghét bỏ đẩy Niệm ra, cau có cắn nhả:

- Chả chịu đâu, về thế để mà mệt chết à?

- Thế phải làm sao bây giờ?

Niệm dịu dàng hỏi, chị nũng nịu:

- Phải đền cho người ta á, đền nhiều thật nhiều luôn ý!

- Ủ, đền nhé!

Niệm thì thầm rồi cúi xuống ngậm lấy gò má chị, không phải một chiếc hôn thông thường mà là một cái nhá rất sâu, rất tham lam, và phải rất lâu mới buông. Chị đau, nhưng nghĩ khi Niệm đi rồi chị chẳng còn được đau như thế, chẳng có ai nhá chị nữa, nước mắt lại ướm đầm đìa hàng mi. Chị khó chịu những nhiều Niệm:

- Đền thế mà là đền à? Thế là phạt á.

- Thế đền là như thế nào?

Niệm thắc mắc, chị thom nhẹ lên môi Niệm, ra điều hiểu biết chỉ dẫn:

- Đó! Đèn thế mới là đèn chứ!

Niệm gật đầu kiểu như đã hiểu ý, tay Niệm đưa qua vuốt ve mái tóc chị, dịu dàng dùng môi mình miết một đường lên môi chị. Niệm chạm vào chị rất chậm rãi, cẩn trọng và tỉ mỉ khiến cho chị cảm thấy như cậu đang nâng niu viên ngọc trân quý. Chị vui vẻ vòng tay qua ôm siết lấy Niệm, cố ý hé môi để Niệm có cơ hội đẩy lưỡi vào trong. Nụ hôn mà chị dành cho người ấy là toàn bộ những yêu thương bấy lâu chôn giấu trong lòng, là toàn bộ nhiệt huyết tuổi trẻ của chị. Chị và Niệm...người đưa đây, kẻ võ về, cứ thế quấn quít bên nhau, dính chặt lấy nhau như đôi sam ngoài biển xa. Rất lâu sau chị mới nghe giọng Niệm trầm ấm:

- Đèn thế đã đủ chưa?

- Đủ sao được mà đủ? Chả bỏ bèn gì sắt.

Niệm véo má chị, mắng yêu:

- Ai mà tham thế nhỏ?

- Ai tham cơ? Ai đây? Có người tham cơ á?

- Có chứ, có cái đũa xinh xinh đang nằm trong lòng người ta nhõng nhẽo giả ngốc nè.

Chị làm bộ xì mặt, ngúng nguẩy chất vấn cái đũa xinh xinh là đũa nào? Phải nói rõ ràng ra chứ lập là lập lờ như thế thì biết là ai mới à? Niệm phì cười đáp:

- Là em người yêu tôi. Được chưa?

Eo, ngọt muốn xỉu à! Hai má chị ngượng chín hồng chín đỏ, tay đâm vào lưng Niệm rầm rầm, giả bộ ghét ghét thế thôi chứ yêu chết đi được ấy. Chị rúc đầu vào trong lồng ngực rộng lớn của Niệm, hít hít hà hà thích đã man. Chị muốn cứ ngồi ngoài ban công mãi như thế này thôi, ngắt nỗi lúc sau trời mưa lâm thâm nên Niệm lôi chị vào nhà.

- Mưa tý có sao? Cho nó lãng mạn giống phim ý!

- Phim phim gì? Ôm ra chứ lãng mạn gì? Đây muốn lãng mạn thì...đêm nay ở lại đây đi, được không?

- Không được đâu, mắt giá chết.

- Ồ. Hẳn là mắt giá!

Niệm xì mặt, cậu dỗi dỗi qua giường ngủ trước, bỏ mặc không thèm chơi với chị nữa. Vẫn bị ảnh hưởng bởi men rượu nên đầu óc chị mông lung mụ mị lắm, chị chuyện choạng bước tới lay lay bà vai Niệm hỏi han:

- Giận à?

Chẳng thấy Niệm đáp, chỉ thấy cánh tay rắn chắc đưa qua kéo chị ngã dúi dúi. Có kẻ tranh thủ cơ hội khoá chặt chị trong vòng tay của người ta.

- Đây tìm được mấy trường tốt tốt bên Mỹ đào tạo ngành thiết kế thời trang rồi, đây có nhiều giải thưởng hội hoạ thì khả năng được nhận là rất cao. Đây cứ ở nhà chịu khó học tiếng Anh với chuẩn bị hồ sơ giấy tờ, đây sang bên đó ổn định rồi cuối tháng mười hai sẽ về đón đây sang. Từ giờ tới lúc đó đây hứa tháng nào cũng về.

- Không được đâu, về thế hại sức khoẻ lắm. Đây khỏi về, chỉ cần thường xuyên gọi điện hỏi thăm đây là được. Đây như hăm ý, có kế hoạch tìm trường hết rồi mà cứ im im. Rõ ràng là cũng mê con này bỏ xừ đi được, còn bày đặt làm màu để đây tỏ tình trước, đúng là cái loại...

- Loại gì? Có gan nói ra coi!

Niệm dọa, đi đôi với lời nói là hành động nhá môi chị nạt nộ rõ ghê gớm. Chị sợ gì mà không nhá lại chứ? Nhắm nhắm nhá nhá nhau một hồi chị mới đáp trả:

- Loại đáng ghét! Cơ mà nhờ đây nộp nộp mãi không được trường nào nhận học thì sao? Với kẻ cả được nhận mà không có học bổng thì sống kiểu gì?

- Đây lo lắm làm gì? Có đây rồi mà, sẽ ổn cả thôi.

Công nhận, có Niệm thì kiểu gì chả ổn. Ưu điểm lớn nhất của Niệm là giỏi kiếm tiền mà, vứt đâu chả sống được, chị phần khởi thoả thuận:

- Vậy để đây làm người giúp việc trả công cho đây đi, chứ đây chẳng thích mang tiếng ăn bám người yêu đâu. Mà này...đây đã yêu ai bao giờ chưa?

- Chưa.

- Đây cũng thế, hay chúng mình chỉ yêu nhau thôi nhé! Yêu mỗi một người từ giờ tới mãi mãi về sau luôn á.

- Ủ, nghe hợp lý đấy. - Niệm gật gù.

Chị bắt Niệm hứa, xong không yên tâm còn bắt Niệm thề sang đó không được lén phéng với cô nào. Chị cũng thề sẽ một lòng ở nhà đợi Niệm. Thế nào mà chị lại quên mất, quên đêm say đó, quên luôn cả những hẹn ước ngọt ngào. Giờ chị đã hiểu vì sao Niệm lại câu khi chị hỏi cậu về đêm đó, sao chị có thể hỏi một câu ngu xuẩn đến thế? Chị nhớ mang máng sáng hôm sau chị tỉnh giấc với cái đầu trống rỗng, toàn thân ê nhức khủng khiếp, xung quanh chẳng có lấy một bóng người nên chị hồn nhiên phán đoán rằng tối qua cả nhóm đánh bài xong ngủ chung, do mọi người dậy trước nên về hết rồi. Niệm thì chắc đang trên đường đi du lịch với ba mẹ, đi Kỳ lên kế hoạch cho chuyến đi đó từ tháng trước. Tầm mười rưỡi Niệm vẫn còn nhắn tin cho chị:

"Đây tới nơi rồi, chịu khó đợi nhau mấy hôm nhé! Lúc về cho đấy bắt ngờ sốc xiu luôn."

Chị không nghi ngờ gì cả, chỉ đơn giản nghĩ chắc Niệm mua cho chị cái gì đó hay hay thôi. Tiếc rằng, chẳng kịp đợi được đến ngày Niệm về thì chị và ba Hùng đã bị tai nạn. Chị ghét những người thất hứa, và giờ chị là một trong số những người đó, chị...ghét chính bản thân mình. Khó khăn lắm chị mới có thể dứt khỏi giấc mộng của quá khứ để quay trở về với thực tại, Niệm ngồi ngay cạnh chị, thấy chị hé mắt Niệm mừng lắm. Niệm rúc mặt vào cổ chị thờ phào nhẹ nhõm. Chị thấy mình không xứng. Là chị phản bội Niệm, là chị cứ thế đi lấy chồng. Thảo nào suốt những năm tháng đó Niệm lại lạnh nhạt với chị đến vậy, chị thấy mình sao khốn nạn quá! Nhân lúc Niệm ra ngoài nói chuyện với bác sĩ, chị bật dậy chạy vào nhà tắm cởi bỏ bộ đồ bệnh nhân, mặc lại chiếc váy của mình rồi cứ thế bỏ đi. Chị...thực sự chẳng còn mặt mũi nào mà đối diện với Niệm nữa.

Chị đã từng mơ rất nhiều những giấc mơ tương tự...chàng trai...cô gái...rõ ràng chị cảm nhận được tình yêu bùng cháy và đầy nhiệt huyết đó, nhưng mỗi lần thức giấc lại không tài nào nhớ được mặt họ. Chị cứ nghĩ chỉ là mơ thôi, tới hôm nay mới biết thì ra mọi thứ không phải là ảo mộng mộng lung, mà chính là...một phần của ký ức. Hoá ra chàng trai đó chính là Niệm của nhiều năm trước. Vì là Niệm của nhiều năm trước nên mới trẻ hơn Niệm của bây giờ, còn chị...chị của nhiều năm trước bánh bèo ghê quá. Mà hình như không phải nhiều năm trước chị mới bánh bèo đâu, chị ở bên cạnh Niệm, lúc nào chả không nhẹ trẻ con như thế.

Ở cạnh anh Hoàng, chị là một bà vợ già nua với bao nỗi lo toan bận bịu, nhưng ở cạnh Niệm, chị chỉ là chính chị mà thôi. Là Hoài...Hoài của...Niệm! Hoài của Niệm đánh đá, hay làm nũng và chảnh y hệt Niệm, đều là những đứa trẻ cứng đầu không chịu thừa nhận tình cảm của mình cho tới khi đối phương mở lời trước. Ai kiêu hơn người đó thắng, và tất nhiên...chị đã thua. Thì ra trong quá khứ đã từng có lúc chị nhận ra chị thích Niệm. Tiếc rằng, đó lại là khoảnh khắc ngán ngùi trong đêm say, mong manh như bong bóng xà phòng và vỡ tan tành ngay khi bình minh ló rạng. Suy cho cùng cũng tại chị sĩ diện, rõ ràng sau tai nạn chị vẫn nghĩ về Niệm rất nhiều, trong thâm tâm vẫn muốn biết tin tức của Niệm. Nhưng chỉ vì gọi cho Niệm không được, rồi nghĩ Niệm bên đó yêu Đan xong bỏ mặc chị nên chị đã rất tự ái. Chị cũng đầy anh tán đó thôi? Chị thêm gì cái người suốt ngày bắt nạt chị? Chả thêm đâu! Toàn bộ cảm xúc chị dành cho Niệm bị chính chị quy thành căm ghét. Ghét quá đi ấy chứ! Có điên mới thương nhớ cái loại khốn nạn đó!

Giá như chị biết bọn chị đã từng là gì đó của nhau. Giá như chị biết...Hoài...đã từng là người yêu của Niệm...là của Niệm...nhưng lại đi làm vợ người khác. Trước đây chị từng hối hận khi nghĩ tới cuộc hôn nhân thất bại của mình, nhưng bây giờ, đó không chỉ đơn giản là cảm giác nuối tiếc đơn thuần khi gặp phải một người chồng bội bạc nữa. Đó còn là chua xót. Là cay đắng. Là cảm giác buốt tột tận tim gan xương phổi. Là...không thể nào chấp nhận nỗi sự thật, không thể nào tin được mình có thể sống lỗi đến vậy! Chuyện kinh khủng như thế, đến chị còn không tha thứ nổi cho chính mình thì làm sao mà Niệm quên đi được?

Về tới nhà chị liền thu dọn áo quần nhét vào vali, cả mấy chiếc váy giặt tay đang phơi nữa, chị sẽ mang bằng sạch, sẽ không để lại bất cứ thứ gì làm bẩn mắt Niệm. Cứ nghĩ việc thu đồ sẽ rất nhanh, thế nào mà chị lại bị ngã, ngã sòng soài ngay ngoài ban công, chân bầm xúu thôi nhưng không tài nào đứng dậy nổi. Cả người tê nhức thống khổ, chị khóc, nước mắt, nước mũi, nước mắt rơi ướt đầm đôi gò má, nhỏ từng giọt xuống nền đá hoa trơn láng. Chị lạnh lắm, vừa lạnh vừa đau, đau tim, đau khủng khiếp, đau đến mức chỉ muốn quay lại quá khứ để dằn cho chính mình của ngày đó một trận toi bởi khói lửa. Chị điên chị bao nhiêu thì chị xót Niệm bấy nhiêu, chị khốn nạn thế mà Niệm còn mò về tìm chị làm gì cơ chứ? Còn đỡ chị dậy, lấy dầu bóp chân cho chị xong thì thay băng trên trán chị, ôm chị, cho chị ngồi trong lòng Niệm, Niệm ngồi dựa lưng vào tường như năm đó. Niệm rút ra chiếc điện thoại trong túi rồi tự tiện lấy sim trong ví chị lắp vào, giọng cậu nhàn nhạt:

- Từ nay đây tự do, đây tất định vị rồi.

Nghĩa là từ nay Niệm không quan tâm tới chị nữa phải không? Không cần biết chị ở đâu nữa luôn. Chính chị dối trả điện thoại mà giờ trong lòng chị lại thấy chứt mất mát. Chính chị vừa muốn biến khỏi tầm mắt Niệm, mà giờ Niệm ở cạnh chị, ôm chị, chị lại không thể nào đẩy ra. Chị thấy chính mình thật hết thuốc chữa.

- Đây ghét ở bệnh viện nên về, vì thực ra cũng chẳng có gì nghiêm trọng. Đang định dọn đồ để chuyển đi.

Chị nói nhỏ, Niệm ghé sát tai chị, thủ thỉ hỏi:

- Chuyển đi đâu?

- Chưa biết, đây hiểu vì sao đây ghét đây đến thế rồi. Cho nên là...đi đâu khuất mắt đây thì đi.

- Đây dám đi thì ngay ngày mai đây dám lấy vợ.

Gì vậy? Đáng ra chị nên vui vẻ chúc phúc cho Niệm, cơ mà lời tuyên bố "lấy vợ" như chiếc gậy chọc trúng tổ ong bò về bay vù vù trong đầu chị. Mới ban nãy thôi còn tính ra đi rõ cao thượng, thế nào mà giờ giận phùng phùng luôn.

- Thế thôi, đây chả thèm đi nữa đâu. Tội gì chứ? Bao giờ đây đuổi thì đây mới đi!

Chị đổi ý, Niệm cười cười rồi thom nhẹ lên má chị. Lòng chị mềm nhũn, chị lí nhí bảo:

- Này, chuyện năm đó ý...dẫu biết hơi muộn màng rồi...nhưng vẫn cho đây xin lỗi nhé!

Có người đợi bao nhiêu năm mới nghe được câu xin lỗi, trong suốt ngần ấy năm cũng từng tưởng tượng ra mình sẽ phải làm như nào khi nghe được câu đó, đại loại nghĩ rằng sẽ tận dụng cơ hội làm mình làm mẩy, cách mặt luôn mấy tháng cho người kia biết điều. Ngặt nổi, thực tế lại khác xa...thực tế là...chỉ cần nhìn ai đó chớp chớp mắt làm điệu bộ hối lỗi là tim gan như có dòng suối mát chảy qua, gột rửa hết oán hận.

- Xin lỗi xong có hối cái không?

Cậu hỏi lại cho chắc chắn, chị thành thật gật đầu. Cậu nghiêm mặt hỏi tiếp:

- Lần sau có dám tái phạm không?

Như một đứa trẻ, chị nhanh chóng lắc đầu, thấy Niệm có vẻ chưa tin lắm, chị ríu rít khẳng định:

- Không bao giờ dám tái phạm nữa luôn, không đời nào luôn ý. Cho tiền cũng không dám!

- Thế cho vàng thì dám à?

- Không, hâm à? Vàng bạc kim cương cũng không sánh được với Niệm. Niệm là nhất á.

Chị vỗ vỗ má Niệm nịnh nọt, Niệm bắt lấy tay chị. Chị cứ nghĩ Niệm giận chị nên tính đẩy tay ra cơ, ai ngờ không phải. Niệm bỏ tay chị vào trong túi áo của Niệm, sau đó dùng hai tay đỡ gáy chị, khẽ cúi xuống hôn chị, rất sâu, rất tình, và ngọt thấu xương thấu tủy

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Với đây đây luôn là vô giá

Chị thích lắm cái khoảnh khắc này, khi mà chị được ở bên Niệm, gần thật gần. Chị thích cách Niệm bao phủ đôi môi mềm mại của chị, khi thì mân mê say đắm, lúc lại cuồng nhiệt cắn nhá. Chị thích mỗi lần đầu lưỡi của bọn chị vô tình chạm qua nhau, thích cả lời thủ thỉ ní non của Niệm:

- Nhớ đấy!

Chỉ ngần gọn vậy thôi cũng đủ khiến chị bật khóc rung rức. Ai kia thấy chị xúc động cũng chảy nước mắt theo. Chị nghẹn ngào hôn lên giọt nước mắt của Niệm, giả như chị có thể nuốt trọn những đau đớn chị gây ra cho Niệm như giọt nước mắt này. Chị thom lên má Niệm, lên hàng lông mày dày rậm và cả vầng trán cao rộng đầy thương nhớ. Niệm mặc chị thom bao nhiêu tùy thích, cậu hiền hiền đưa tay xoa quanh gáy chị, thì thoảng luôn những ngón tay qua tóc chị vuốt ve nhẹ nhàng. Chị không nghĩ là chị có thể rung động với một người nhiều tới vậy, tới mức phải xin xỏ:

- Cứ ngồi chơi ngoài ban công như này đi, xong chúng mình tâm sự với nhau cho nó lãng mạn ý.

- Không được, lát nữa sương xuống sẽ lạnh.

- Thì đây ôm chặt thêm chút xíu là hết lạnh ngay mà.

Niệm quả thực có ôm chị rất chặt, nhưng mà ôm vào trong phòng. Chán cái người này ghê, rõ là trẻ hơn chị mà tâm hồn già cổ thể chứ nì. Chị tức mình nhào người đòi xuống, Niệm không nể nang quăng chị luôn lên giường. Chị giận giận kéo chăn che mặt thì Niệm cũng nhanh tay kéo luôn chăn che cả mặt Niệm, nói cách khác là bọn chị chui rúc với nhau dưới lớp chăn lũng bưng. Chị cù lét có một chút thôi mà bị Niệm trả đũa quá chừng, nhột dã man, vừa nhột vừa nóng. Càng lúc càng nóng ý, chăn rõ mỏng dính mà sao nóng quá vậy? Đặc biệt là cái lúc Niệm chạm tay vào chiếc khoá đằng sau váy, chị tưởng chị phát sốt luôn rồi.

- Đây...có sợ mất giá không?

Niệm ghé tai chị hỏi nhỏ. Eo ôi thời xuân sắc mới sợ sệt nhiều thứ chứ giờ gái một đời chồng rồi còn sợ gì?

- Còn giá đâu mà sợ mất.

Chị thành thật thú nhận, Niệm hôn quanh vành tai chị, miên man hồi lâu rồi cũng thành thật bảo:

- Thực ra...với đây...đây luôn là vô giá.

Sống mũi chị cay xè, chị trong mắt người khác chỉ là thứ đàn bà bỏ đi không biết đề...nhưng chị...trong mắt Niệm...là vô giá. Chị nép vào Niệm sát hơn, trông ngực đập dồn dập khi chiếc khoá váy dần được kéo xuống. Ngay cả những chiếc móc khoá nhỏ nhỏ của chiếc áo nịt phía trong cũng bị bung

ra. Bàn tay Niệm chà sát đều đều, chậm chậm, thiêu đốt từng mảng da thịt trên tấm lưng trần của chị. Khoảnh khắc những ngón tay của người ấy vòng qua phía trước để chạm tới viên ngọc trai màu hồng phớt, tim chị run rẩy không ngừng. Ai kia không những gạt đi lớp chăn đang bao trùm hai người mà còn vén luôn cả lớp vải ren kiều sa, trêu mền ngấm ngứa hại chị đỏ mặt tía tai.

- Nhớ đây...nhớ cả mùi hương của đây.

Có người thật thà thú nhận rồi khẽ rúc đầu vào khe rãnh ngọt ngào, ra sức hít hà. Là mùi hương của người con gái ấy, là mùi hương của năm xưa, mùi hương của những nỗi nhớ. Cậu xúc động hôn lên viên ngọc trai tinh khiết đó, những nụ hôn cuồng dại mà chính cậu cũng không kiểm soát được, những nụ hôn mãnh liệt tới mức biến nó thành một màu ửng đỏ đầy mê người. Hai má chị ửng hồng, chị đã phải cắn môi để khỏi bật nấc mỗi khi người đó gửi gắm yêu thương vào sâu trong chị. Chị đã rất hạnh phúc, hạnh phúc tới từng nhịp tim, từng hơi thở, hạnh phúc đến mức chỉ muốn tan ra thành những giọt nước mong manh để được hoà quyện triệt để cùng Niệm.

- Niệm...yêu Niệm

Chị thì thầm, hai tay bầu vú bả vai người ta. Niệm đáng ghét lợi dụng thời cơ xoay người, chị giống như con mèo nhỏ nằm thẹn thùng trên người chủ nhân, còn Niệm thì neho mắt nhìn chị, mỉm cười đầy đắc thắng. Chị tung tức chu môi hôn trả đũa, người ta hôn chị ở đâu thì chị hôn lại ở đó, thậm chí còn dai hơn, ướt át hơn. Có người bị chị chọc mặt đỏ hơn mặt chị rồi. Niệm của giây phút này thật đáng yêu biết bao, chị cứ muốn ở cùng Niệm mãi thôi. Có vẻ như Niệm cũng không muốn rời chị, bọn chị bện lấy nhau như bị nghiện. Nghiện thật rồi, nghiện yêu. Nghiện lắm lắm luôn, cai không nổi.

Sáng hôm sau lúc Niệm thức giấc thì chị đã rời nhà rồi. Có người mất mấy giây hoảng hốt, nhưng trông thấy chiếc vali đầy ụ áo quần vẫn nằm trên sàn nhà thì chợt bình tĩnh trở lại. Có lẽ người ta chỉ tới công ty trước cậu thôi, có lẽ là ai đó thương cậu nên mới không nỡ đánh thức. Cậu khẽ mỉm cười, tuy nhiên khi tới đại sảnh công ty cậu lại phát hiện ra cậu đã đánh giá bản thân mình quá cao. Người đó còn tới chỗ làm muộn hơn cậu, hối hả chạy vượt qua cậu và không hề hỏi thăm lấy một lời, chỉ mãi gọi:

- Bách! Đứng lại! Lên sân thượng nói chuyện riêng với chị, ngay và luôn. Đừng để chị cáu!

Đừng để chị cáu cơ đây! Có vẻ như Bách mới là người, người thì mới được quan tâm, còn cậu...cậu là không khí, không khí nên bị bỏ. Mới đêm qua còn yêu thương cậu thắm thiết lắm, thế nào mà giờ đã ghẻ lạnh vô tình. Có người ôm cả rổ oán hận lên phòng làm việc, mãi lúc lâu sau kẻ tội đồ kia mới thò cái mặt lên hỏi đầy ngây thơ:

- Ở nay đây không tập gym à mà đi làm sớm thế?

Không thấy Niệm đáp gì cả, nom cậu bận bịu bù lu với một đồng báo cáo chị thấy thương thương. Chị lên khoá trái cửa phòng rồi chạy tới áp hai lòng bàn tay lên má Niệm, thom nhẹ một cái lên trán người thương, ngọt giọng rù rê:

- Nghi tay xuống ăn sáng với người ta đi!

Cậu gạt tay chị ra, nhàn nhạt bảo:

- Khỏi cần. Đây ăn bơ đủ no rồi.

Khiếp nghe cái giọng sắc mùi giận dữ, cơ mà chị người lớn chấp gì đũa con nít, chị cười cười giải thích:

- Gớm cũng tại đây trả lại điện thoại cho đây mà, làm chưa sáng ngày ra chuông đã kêu réo rất. Đây sợ đây mất giấc nên mới rón rén ra ngoài nghe máy.

- Ghê! Đây quan tâm đến đây thế?

- Chả quan tâm thì thôi à? Cục cưng của người ta mà nì. Thương đã mạn đi được ý.

Chị vừa nịnh vừa hôn môi Niệm chùn chụt, mặt Niệm bắt đầu bớt cau có, Niệm vòng tay qua ôm eo chị, đặt chị ngồi trên đùi rồi khẽ trách:

- Nếu thương thật thì đã nhắn cho người ta mấy chữ.

- Ôi dào vội quá ý, con Bích nó cứ khóc lóc thảm thiết kêu chị Hoài ơi em dính bầu rồi giờ phải làm sao? Đây hỏi có bầu mấy tháng rồi thì nó bảo nó không biết, mới thử que thôi, với cả tại lần nào bị Bách dụ nó cũng không kiểm chế được. Thế xong đây phải đưa em nó đi khám. Mẹ con nhà nó đều khoẻ, con bé xí hổ nên không dám nói với Bách, thành ra đây phải chuyển lời thay nó chứ còn gì nữa.

- Chuyển lời gì?

- À thì Bích chỉ báo báo tin thôi, nhưng đây bức nên mới quát Bách đó. Cái thằng mất nết, em nó còn đang học đại học mà chẳng biết giữ gìn gì cả. Cơ mà thấy thằng bé thật lòng muốn cưới nên đây lại nguôi nguôi. Gớm làm con gái nhà người ta chưa ễnh ra đem trâu cau tới rước là đúng rồi.

- Thế ra cứ chưa là phải cưới à?

Cậu tùm tùm hỏi, chị hồn nhiên đáp:

- Thì chả thế? May cho đây là đây không đề được đây nhá! Chẳng lo phải chịu trách nhiệm.

Chị nói có vẻ vui, nhưng ánh mắt lại không giấu được nỗi buồn man mác. Đã rất nhiều lần cậu bắt gặp ánh mắt thèm khát của chị mỗi khi vô tình trông thấy một bà mẹ trẻ đang mang bầu. Tâm trạng cậu từng xuống hẳn, cậu hôn lên mi mắt chị, giả bộ bảo:

- Ôi dào đây ghét trẻ con, những nhọ khóc lóc phiền hà! Đây chỉ thích "người già" thôi!

Biết thừa Niệm nói đùa mình già, nhưng chị không giận nổi, tại từ khi nào Niệm đã luồn tay qua khe áo trước cổ chị, đưa xuống mân mê nơi bầu bình nào đó, ôm ôm, xoa xoa hai tim chị đập dồn dập tưởng chừng sắp rớt ra ngoài. Không chỉ có thế, môi Niệm còn dính sát môi chị, đầu lưỡi cọ cọ lên đầu lưỡi chị. Chính chị cũng bị cuốn vào nụ hôn ấy, cũng ngậm môi Niệm mãi, nhưng lúc môi rời môi lại làm ra vẻ nghiêm túc, đưa tay tát nhẹ lên má Niệm, bĩu môi chê cậu hư rồi đứng dậy trở về phòng làm việc. Thấy xấp giấy tờ Phó Giám đốc để sẵn trên mặt bàn, chị xem qua một hồi, sau đó gọi Hương tới hỏi chuyện:

- Vì sao số liệu lần này khác xa lần trước vậy Hương?

Tất nhiên là vì chị Hương tìm cách ăn bớt rồi, khinh chị Hoài ngu nên chị kiêu ngạo bảo:

- Ôi Hoài không học đại học thì làm sao mà hiểu được mấy công thức phức tạp.

Công thức phức tạp cái con khi! Chị Hoài vừa nhìn qua đã biết Hương cố ý nhập vãi ở chỗ khác giá cao hơn. Mục đích để làm gì thì ai chẳng biết, chỉ là, chỗ chị em phụ nữ với nhau nên chị thông cảm, nghĩ bụng chắc Hương đang gặp khó khăn nên chị lờ đi không làm căng, chị vẫn ký giấy cho Hương, nhưng sau đó chị yêu cầu:

- Chỉ nốt lần này thôi, lần sau phải lấy vãi ở chỗ cũ.

Chị Hương dạ ngoan ngoan, ban đầu hơi run vì sợ bị phát hiện, nhưng sau chị thấy mình hâm, nó mà biết nó chả chửi ầm lên rồi ý chứ, đâu có chuyện êm xuôi như thế. Con này đàn mà, một con đàn cựa thân phận chị dâu cũ của anh Niệm để lên mặt với chị. Chị cố nhẫn nhịn, đợi tới ngày làm vợ anh chị sẽ giành lấy chức Giám đốc, còn cái loại dốt nát như nó thì chỉ xứng làm nhân viên trong xưởng may thôi. Chị ngúng nguẩy bỏ về phòng, sếp của chị thì bắt đầu vui đầu chiến đấu với ba bộ váy cưới mà cậu Bách đặt và một loạt các đơn hàng của khách. Số khách VVIP không nhiều như khách VIP, nhưng một khách lại đặt rất nhiều đồ, toàn yêu cầu thiết kế không đụng hàng nên chị bận tới tấp. Dù bận nhưng chị thực sự rất vui, chị tự nhắc nhở mình phải cố gắng rèn giũa bản thân để khẳng định được tên tuổi trong làng thiết kế thời trang, trở nên xứng đáng hơn với Niệm.

Riêng váy cưới của Bích thì ngoài thiết kế ra chị còn là người may chính, cộng cả thời gian đợi đá quý nhập từ nước ngoài về để đính vào váy thì mất hai tháng mới hoàn thiện. Suốt hai tháng đó người cực nhứt không phải là chị mà là Niệm của chị, mang tiếng thuê con giúp việc nhưng ngày nào cũng phải mua đồ ăn đem tới tận văn phòng cho nó. Nghĩ thương thương nên sau khi nhận tin cho Bích dọn bỏ trí thời gian tới công ty thử váy, chị thu xếp đồ đạc để tan làm sớm. Vừa mới cảm túi xách lên thì nghe điện thoại báo có tin nhắn mới, là ông anh trai của cô Bích, bị chị chặn số rồi mà vẫn còn ngoan cố dùng số khác nhắn tin:

"Vợ à, những ngày qua anh đã nghĩ rất nhiều về những tổn thương sâu sắc mà em gây ra cho anh. Nhưng rồi, tình yêu quá lớn nơi anh lại khiến anh cao thượng bỏ qua tất cả. Anh quyết định sẽ tha thứ cho em. Em không cần phải xin lỗi anh nữa, chỉ cần từ nay hãy sống biết điều là được. Em hãy nhớ rằng, dù em có sai bao nhiêu đi chăng nữa thì ở nơi đây vẫn có một người luôn bao dung em. Chính là anh, chồng em. Em xuống tầng một đi, anh đang ở dưới, anh sẽ đưa em trở về ngôi nhà của chúng mình. Yêu em!"

Anh Hoàng lúc soạn tin để gửi đi trái tim thổn thức hết như ngày mới lấy được Hoài về làm vợ. Cuộc sống của anh dạo gần đây mệt mỏi quá. Thờ không may sinh non, thằng nhỏ bé xíu phải nằm trong lồng ấp nên mẹ xót con, ngày nào cũng quanh quẩn ở viện với nó tới mịt mới về nhà. Có hôm còn ở qua đêm luôn, chẳng thèm để ý giám cân, hại anh nhìn phát gầy. Đã béo thì chớ, lại còn vô trách nhiệm với gia đình. Giỗ chạp trong họ đùn đẩy cho người khác anh có thể thông cảm được, nhưng sắp tới đám cưới của em gái anh rồi mà cô ấy cũng chẳng ngó ngàng tới thì thật quá đáng. Anh tuy phải dối lòng nhưng lúc nào cũng khen Thư xinh đẹp, nói yêu Thư nhất trên đời để Thư được thoải mái. Còn cô ấy thì sao? Tối ngày mặt như đám lê, chả bù cho Hoài, tính tình vô tư dễ sống, gặp chuyện bực mình xả xong lại phơi phới như thường. Anh nhớ vợ, nhớ sự tươi trẻ của vợ, nhớ đến cơn cào ruột gan. Đợi mãi chẳng thấy vợ xuống, đổi tác thì gọi điện rủ đi nhậu nên anh đành nhắn tiếp cho vợ:

"Vợ bận à? Thế thôi anh về đi tiếp khách, hôm khác anh lại qua. Chỉ mong vợ nhớ rằng trên đời này anh chỉ yêu duy nhất một người, đó là vợ của anh...Thu Hoài."

Chị Hoài đọc tin nhắn mà suýt nôn, từ trên tầng cao nhìn thấy lão Hoàng về rồi chị mới xuống. Chị giờ đến cả đụng mặt cũng chẳng muốn, mệt lắm. Chị rẽ qua chợ mua nguyên liệu làm cơm nắm. Ruốc và muối vừng chị lấy ở quán bánh giò nhà cô Nguyệt từ tối qua, về tới nhà chị làm thịt kho quẹt, tôm rim và luộc trứng rồi tán nhuyễn để làm các loại nhân khác nhau, sau đó dùng com bọc bên ngoài làm vỏ, nắn thành những viên com nhỏ xíu bày ra đĩa. Niệm mê món này lắm, vừa về đến nhà đã nhìn chị rõ ầu ỹm.

- Đói chưa? Đây làm món đây thích nè!

- Đói rồi...nhưng đây thích món khác hơn.

Niệm nói rất bình thản nhưng ánh mắt gian tà lăm ý, chị còn chưa kịp đoán ra điều gì thì có người đã đặt chị ngồi lên chiếc bàn gần đó, nhanh tay tháo đi mảnh vải mềm mại ẩn dưới lớp váy hoa rồi khẽ nâng chân chị quàng qua hông người ta. Ngón trỏ ma mãnh kia miên man quanh rãnh nước mơ màng, khi âu yếm, khi dồn dập, lúc lại cuồng dại khiến tim chị nhảy toát loạn theo. Cả người chị co rúm, chân tay bột bột, mặc chị níu non xin xỏ, Niệm vẫn chỉ hôn chị đều đều. Những chiếc hôn đáng ghét từ căn cổ tới bả vai sau đó trượt thẳng xuống hạt ngọc nhỏ búp măng chị phát rờ, phải mất rất lâu sau người đó mới chịu lấp đầy những trống trải trong chị. Trán chị khẽ nhai mồ hôi, một mối gục đầu vào lồng ngực rộng lớn của Niệm. Có người xoa xoa mồ hôi cho chị rồi chạm vào vết sẹo nhỏ xíu trên trán, ân hận hỏi lỗi:

- Tại đây mà hôm đó đây bị ngã.

Là tại chị nghe thấy tiếng còi xe giật mình chứ tại gì Niệm. Nhưng chị vẫn được thể mè nheo:

- Ủ, tại đây đó. Phải bắt đền đây đi!

- Đền như nào? Đây đút com cho đây nhé!

Niệm đề nghị rõ tốt bụng rồi nhón lấy viên com đặt trong cái đĩa trên kệ bếp đưa tới trước miệng chị, cơ mà chị mở miệng ra thì nó lại nhét luôn vào mồm mình rồi nhai ngồm ngoàm mới ghét chứ. Chị bị như ba bốn lần như thế thì tức lắm, đấm Niệm âm âm xong hỏi đều:

- Ở kia tham nhi? Ai làm cho mà ăn đây?

- Người yêu đây chứ ai.

- Người yêu á? Ai thêm làm người yêu đây?

Chị hỏi đây kiêu căng, Niệm véo mũi chị hỏi lại:

- Ở thế từ lúc xin yêu người ta tới giờ đã chính thức chia tay đâu mà kêu thêm hay không?

Ừ nhỉ? Quả thật bọn chị chưa hề chia tay. Ở thế giờ chị là người yêu Niệm à? Ở hay thế nhờ? Ở chị già rồi mà cứ bị thẹn là sao nhỉ? Niệm thấy chị ngượng ngượng thì phì cười, thom chùn chụt lên môi chị xong cảm thán:

- Ghét đây thế!

- Ghét thế thì mai người ta về quê cho khuất mắt đây vậy. Đây ở nhà đừng có nhớ người ta quá nhá!

- Thèm mà nhớ!

Có đưa làm ra vẻ chẳng quan tâm, kiêu đã man luôn mà tầm bốn giờ chiều hôm sau đã nhắn tin:

"Người già chanh chua xấu xí đáng ghét ơi, mười phút nữa có trai trẻ xuống rước người về quê nhé!"

Biết nó đã đều rồi nhưng chị vẫn cười không khép được miệng. Chị nhanh chóng xếp tập giấy vẽ vào ngăn bàn, lấy gương ra chải lại đầu tóc cho xinh thêm một xíu tí tòn chạy ra thang máy đợi Niệm. Mặt chị đang hớn hớn mà gặp chồng cũ cái méo xệch luôn, chồng gặp được vợ nổi nhớ tuôn trào, ngay lập tức lao tới ôm siết. Vừa hay đúng lúc đó anh thấy thang máy mở, nhưng rất nhanh liền bị Niệm đóng lại. Chắc cậu bám nhầm tầng, chả hiểu anh phải cái bà gì mà mặt mũi khó coi thế? Vợ anh thì từ lúc được chồng ôm mặt cũng khó coi không kém, cứ cò cào cẩu đây anh ra.

- Thăng điên! Biến! Xéo! Cút!

Vợ gào ầm lên, mắt liên tục liếc lên bảng số điện tử báo vị trí hiện tại của thang máy. Vợ cậu, vợ nhiech mà sao anh không tức nổi? Tại vợ đẹp quá mà! Càng ngày càng đẹp tợn, nom cứ mon mon thích nhất gì đâu. Lâu lắm rồi mới được chạm vào cái vòng eo thon thon như này, đầu óc anh thư thái đã man, mặc kệ vợ đấm anh như thui, anh vẫn nhất định ôm vợ không buông. Mọi người trong công ty đi ngang qua bắt đầu xì xào, anh cười hề hề kêu chuyện vợ chồng ấy mà, các cô chú mau làm việc đi. Chị Hoài bị lão Hoàng chọc cho sôi cả máu, chị mở chiếc túi đang đeo ngang hông rút ra con dao cạo lông mày, điên tiết chửi:

- Vợ chồng cái củ rậm, bà đây thêm vào! Thăng mất nét, bây giờ mày buông bà ra hay mày muốn ngày mai họa mi ngừng hót hả?

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Mình công khai đi

Ôi con dao cạo lông mày nó màu hồng hồng, nhỏ xíu à, chị dọa chút thôi mà lão sợ sun vôi. Sống với nhau bao nhiêu năm chị chả thừa hiểu tính lão, nhất dao lăm. Lão nhìn chị kiểu rất bi ai, xong còn tủi thân hỏi chị không thương lão nữa à? Chị nghe cô Bích kể qua tình hình nhà lão rồi, con lão bị sinh non tội nghiệp lắm, mẹ thì bắt nạt chị Thư ca thán lão suốt ngày, thấy lão cũng khổ nên chị nói năng tử tế hơn:

- Hoàng! Chuyện cũ qua rồi thì cho qua đi, tao là đàn bà tao còn cho qua được nữa là thằng đàn ông như mày. Tao cũng nói thật với mày luôn là tao có người khác rồi, mong mày đừng làm phiền tao nữa, để tâm để sức mà chăm sóc cho Hạt Đậu và chị Thư, chị ấy khổ vì mày nhiều rồi.

Vợ anh đây, tức lên là mày tao chỉ tở luôn. Vợ nói bình thân mà anh nghe sao xót xa quá! Anh hỏi vợ người đó là ai nhưng vợ nhất định không chịu tiết lộ. Anh đoán vợ đang có quan hệ bất chính với người đã có gia đình nên mới phải giấu giếm. Có khả năng chính thằng đó mới là người rút tiền cho vợ mở

công ty chứ cậu Niệm ăn bám chú Nhất thì đâu dễ gì xin được ba khoản lớn như vậy? Anh biết người đẹp như vợ thừa sức mời chào đại gia, vậy mà anh lại để vợ rời xa khỏi vòng tay của anh lâu đến thế? Vợ bướng, vợ hư hỏng thì có sao? Cứ dạy vợ dần dần là được, cãi nhau nhường vợ đúng hết cũng được, miễn không mất vợ là được. Anh đã sai khi nghĩ rằng vợ cũng yêu anh nhiều như anh yêu vợ, xa lâu là nhớ, nhớ là sẽ quay về xin lỗi. Nhưng không, anh đã nhầm. Vợ anh...thực ra chẳng cần anh vẫn sống tốt. Có ông chồng buồn tẻ buồn tái, anh nẫu nẻ bảo vợ:

- Bọn đại gia ham của mới của lạ nhưng cũng nhanh chán lắm, rồi em sẽ thấy chẳng ai bằng chồng em đâu. Khi nào mệt mỏi em cứ về bên anh, anh tin là anh sẽ chăm sóc tốt được cho cả em lẫn mẹ con Hạt Đậu.

Chị Hoài chẳng còn hơi sức đâu mà để ý lão Hoàng ba hoa, bấm thang máy lên một cái chị liền nhảy vào rồi ấn số xuống tầng hầm. Thật may, Niệm vẫn đang ở trong xe, chị vội vàng chạy qua chỗ nó. Cái thằng ôn nghịet, trông thấy chị liền đóng mui chứ. Chị đập cửa bên ngoài mãi mà Niệm không chịu mở, còn khởi động lao xe vút đi, hại chị phải túm cô cậu Bách đẩy vào ghế phụ rồi ngay lập tức lái xe Bách đuổi theo. Bách nhìn chị Hoài biến con xe gia đình của mình thành xe đua cùng Niệm thì xót xa không sao tả xiết, ầm ức nói:

- Chị ơi con em ở mẫu giáo đang chờ. Con mẹ nó thì ở giảng đường đại học đang đợi. Chị thương em với!

- Yên tâm! Mượn đúng mười lăm phút!

Quả thật bà chị nói là làm, chưa tới phút thứ mười hai, thấy Niệm đi vào đoạn đường vắng chị đã liều mình phi lên chắn ngang giữa đường ép Niệm phải dừng lại. Thấy ai kia chịu mở mui, chị Hoài nở nụ cười đắc thắng chào Bách rồi lao xuống trời vào xe người đó.

- Trình còi!

Chị chế giễu Niệm, cậu cười khỏ. Chính cậu cũng thấy mình kém cỏi, cậu có thể cho phép Hoài lái xe nhanh, nhưng với điều kiện cậu phải ngồi ở ghế phụ. Còn nếu Hoài đi xe khác thì quả thực cậu không yên tâm nổi, bắt buộc dĩ phải đi vào đoạn đường vắng để Hoài lẩn lút. Vì đã gọi điện báo cho ba Hùng rồi nên cậu lái thẳng về biển. Trên đường đi Hoài nói không ngừng nghỉ, kể chi tiết từng li từng tí chuyện xảy ra ban nãy với anh Hoàng. Nghe người ta thanh minh thanh nga cậu cũng nguôi nguôi rồi, nhưng vẫn muốn đòi chút phúc lợi sau khi phải chịu thiệt thòi nên trước khi về nhà, cậu rẽ vào bãi biển gần đó. Do không phải bãi tắm và cũng muộn rồi nên chỗ này chỉ có mỗi bọn họ, có người được dịp làm bộ mặt trầm tư khổ sở, hại người kia phải sà tới vỗ về:

- Thôi á, thương mà! Thương ghê lắm á!

- Thương chỗ nào?

Niệm nhàn nhạt hỏi, chị đưa hai tay áp lên má Niệm, vừa cẩn thận hôn từng chút một vừa dỗ:

- Chỗ này nè...này nữa nè...nè...nè...

Ngọt thế rồi mà cái mặt vẫn khó khăn đầm đìa, chị hôn dần xuống cổ xong thì lên lút mở khuy áo Niệm, đưa tay chạm vào cơ ngực rắn rồi, vừa mân mê vừa hôn hôn, kiên nhẫn yêu thương người ta, tới khi cảm nhận được hơi thở gấp gấp từ đối phương chị mới ngẩng mặt lên, chớp chớp mắt hỏi:

- Bé Niệm hết giận chưa nà?

Niệm lườm chị, chả biết lườm yêu hay lườm thật nữa? Chỉ biết đã hư hồn kéo trễ cổ áo chị rồi cúi xuống cắn thật sâu lên bả vai. Chị đau ứa nước mắt, ai kia thấy chị ầm ừ liền đưa đầu lười ra vỗ về. Cảm giác đau dần dần tan biến, thay vào đó là những xúc cảm lâng lâng, hôn chị chả hiểu phiếu bạc phương nào mất rồi. Cũng chả hiểu sao chị với Niệm cứ chạm nhau xú xú thôi là cả hai đều như phát sốt, đúng là hai con người kém cỏi mà. Sợ quẩn thêm chút nữa không dứt ra nổi nên chị phải cài lại khuy áo cho Niệm và chỉnh lại cổ áo mình cho ngay ngắn. Niệm đưa chị về nhà, trước khi xuống xe cậu bất thành linh nắm lấy tay chị, năm ngón tay đan vào nhau rất chặt chẽ. Niệm chạm môi lên tay chị, trêu mến hôn hôn hồi lâu rồi mới ngập ngừng bảo:

- Đây biết là khó khăn cho đấy...nhưng mà...mình công khai đi. Được không?

Công khai? Là dẫn về nhà ra mắt đó hả? Phía nhà chị có khả năng sẽ xuôi chèo mát mái chứ phía nhà Niệm thì lấy đâu ra cái mùa xuân ấy? Thân với đi Kỷ bao nhiêu năm chị chả thừa hiểu đi đi chứ, tiêu chuẩn chọn con dâu của đi cao khủng khiếp, gái già như chị làm sao mà đáp ứng được? Sợ Niệm buồn nên chị nhẹ nhàng phân tích:

- Thực ra chuyện của mình chắc Bích và Bách cũng đoán được phần nào, nhưng đây dặn bọn nó giữ kín rồi. Đây vẫn muốn tụi mình sống thử với nhau dăm ba tháng nữa xem có hợp không đã. Hợp thì công khai, không hợp thì chia tay đỡ mất công làm gia đình đầy một phen kinh động.

Cậu nhìn ra được sự lo lắng trong đôi mắt chị, nhưng cậu chỉ gạt đầu rồi xuống trước mở cửa xe cho chị. Sợ mẹ Quỳnh nghi ngờ nên chị chủ động đi cách xa Niệm một chút. Mẹ đón bọn chị bằng nồi lẩu hải sản thơm phức, gấp ít rau cho con gái xong mẹ sốt ruột nhắc nhở:

- Chị Hoài ham làm vừa thôi, để ý mà hẹn hò đi. Chị với anh Hoàng tuy không đăng ký kết hôn nhưng ở với nhau gần ấy năm thì người ta cũng tính chị là gái một đời chồng rồi. Thế nên chị chọn anh nào hoàn cảnh tương tự mà yêu, chứ yêu trai tân sợ gia đình nhà người ta gây khó dễ đấy.

Những điều mẹ nói chị đều hiểu, chị lên lút liếc Niệm rồi lại quay sang mẹ Quỳnh, giả bộ nói vu vu:

- Ở cơ mà ở công ty có thằng cu vừa trẻ vừa đẹp trai đang tán con nhiệt tình dã man ý.

- Đào ôi, nó tán chơi tán bời chứ cái gừ chị còn lâu nó mới rước, cẩn thận ăn dưa bở.

- Không phải đưa bỏ đâu mẹ, thằng bé này mê con dữ dội lắm, cứ nhìn thấy con là mắt sáng như sao á. Con sợ giờ con mà lấy chồng khéo nó khóc mất.

Chị cố ý bóng gió trên chộc ai kia, người ta chắc tức lắm nhưng phải giữ ý trước mặt người lớn nên chỉ lờm trộm chị thôi. Mẹ chị bĩu môi hỏi câu xanh rờn:

- Thế cơ à? Thằng nào mà ngu dữ vậy?

- Thằng Niệm chứ còn thằng nào nữa?

Ba chị này giờ im lặng mà lúc lên tiếng thì phán câu rõ chất, hại con gái cảm nín không nói lên lời. Cũng may mẹ chị nghĩ ba lắm cảm nên chẳng để ý. Chị đợi tới lúc mẹ đi tắm mới lên kéo ba vào buồng thì thầm:

- Ba...hoá ra chuyện chiếc nhẫn là thật hả ba? Ba đưa nhẫn cho con được không ba? Con ngoan rồi ý!

Ông Hùng bán tín bán nghi chạy ra hỏi Niệm, thấy Niệm gật đầu ông liền hớn hờ trao cho con gái, ông dặn:

- Không được hư nữa đâu nhá!

- Dạ. Ba đừng nói với mẹ nha ba.

Ba Hùng đồng ý, ba ngây ngây ngô ngô thế mà có những chuyện còn tình tường hơn cả mẹ và chị. Chứng tỏ trí nhớ của ba đang dần hồi phục, dạo này ba nói tốt như một người bình thường rồi, nghĩ tới việc ba sẽ sớm khoẻ chị phấn khởi ghê lắm, cứ vô thức cầm nhẫn xỏ ra xỏ vào rồi tùm tùm cười.

- Muốn làm vợ đảng này đến thế rồi cơ à?

Có đưa ghé tai chị hỏi đầu, chị tức mình nhét luôn chiếc nhẫn vào túi áo Niệm, ra điều không thèm rồi ngúng nguẩy bỏ lên gác xép. Niệm vốn cao to nên chị nhường cậu nằm phòng chị cho thoải mái, còn chị chỉ cần cái góc nhỏ này thôi. Mắc màn xong nằm một mình một xó tự dung chị lại thêm được ôm Niệm. Chị mê Niệm quá rồi, bởi không có cách nào buông bỏ Niệm nên chị thấy có lỗi với di Kỳ. Chị thở dài thườn thượt, đang nấu hết cả ruột thì có đứa lò dò chui vào màn của chị, nằm đè lên người chị.

- Nặng...muốn người ta bẹp chết à?

Chị hỏi nhỏ, tính thằng Niệm này nhây như quỳ, chị đuối đánh mãi mà nó cứ lì lợm sấn lấy chị mới tức chứ, tức ở chỗ nó không sợ cái gì cả, đâm ra chả sợ được.

- Hoài ơi nhớ mắc màn nhé con, nhiều muỗi lắm!

Giọng mẹ Quỳnh vọng vào từ ngoài sân hại chị thót cả tim, chị vội vàng đẩy Niệm xuống bên dưới một chút, lấy chăn trùm kín đầu nó rồi đáp mẹ:

- Dạ, con mắc màn rồi mẹ ạ.

Bà Quỳnh dặn con dắt màn cho cẩn thận rồi quay sang rủ ông Hùng vào chơi với con gái một lúc, mấy khi nó về. Ông xoa tay kêu ông mệt lắm, đi dạo nốt vòng này rồi về phòng thôi. Con gái ông ở trên gác xép thầm cảm ơn ba. Chị còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm đã cảm thấy sồn hết cả gai ốc vì bị kẻ xấu hôn niết lên bụng, vừa hôn lại vừa dùng môi mút vào khiến vùng bụng của chị không tự chủ mà hóp lại, nó cứ nhồn nhột kiểu gì ý, run run nữa.

- Niệm...yêu chị không Niệm?

Chị ngập ngừng hỏi, cậu còn ghi hận chị vụ trên đầu cậu trước mặt mẹ Quỳnh nên hỏi lại đầy châm chọc:

- Già đau già đón, ai mà yêu cho nổi?

Chị giận, ra sức đẩy Niệm. Có người không những không chịu rồi chị mà còn dùng bụng chị làm gối bông, má áp lên bụng chị, tay mò mẫm tìm nơi mềm mại nhất để chạm, đoạn khoan khoái chìm vào giấc ngủ. Chị phì cười, khẽ đưa tay xuống xoa xoa đầu Niệm rồi cũng ngủ lúc nào không hay. Năm rưỡi sáng hôm sau chị tỉnh giấc thì Niệm đã về phòng chị rồi, mẹ Quỳnh chẳng may phát hiện ra điều gì cả. Thấy người ta nghĩ cho mình chị thực sự rất vui, thấy người ta gọi ba mẹ mình là ba mẹ chị cũng vui nốt.

- Trước đây cứ nghĩ đây nè ba Hùng nên mới gọi, giờ mới biết đây cũng thích quá đi chứ bộ.

Chị ghé tai Niệm trên chộc, Niệm tỉnh bơ thủ thỉ:

- Thích làm sao bằng đây thích đeo nhẫn.

Cái thằng...ghét ghê cơ! Chị và Niệm ở nhà thêm ba ngày nữa mới lên thành phố. Hai người gặp bà Hoà ở ngay đại sảnh công ty, bà kêu tìm chị nên chị bảo Niệm về phòng làm việc trước rồi lịch sự mời bà ra căng tin trò chuyện.

- Dạ bác tìm con có việc gì không ạ?

- Ôi sao lại xa lạ thế? Mẹ chứ nì, hồi đó mẹ nói nặng có vài câu thôi mà đổi mẹ tới bây giờ cơ à? Khi ấy mẹ nóng quá, Hoài đừng để bụng. Tình hình là em Bích sắp lên xe hoa về nhà chồng rồi, mẹ giao lại trọng trách làm cô cưới cho con với tư cách dâu trưởng. Đây là vinh dự lớn của đời con, hi vọng con suy nghĩ kỹ và đừng bỏ lỡ.

- Cảm ơn bác. Nhưng vinh dự lớn lao quá, con không dám nhận đâu ạ. Bác giao cho chị Thư đi.

Chị Hoài nhàn nhạt đáp lại bà Hoà mắt cả hứng. Sống với con Thư một thời gian bà mới nhận ra ở cùng Hoài tốt gấp vạn. Hồi trước mỗi khi bức tức bà chửi Hoài âm ỉ, nó tuy hơi láo, có đốp chát lại vài câu nhưng được cái xong chuyện là xong, hôm sau hai mẹ con lại vui vẻ như thường, vẫn rủ nhau đi chợ tám chuyện nọ kia. Đàng này con Thư á, hề góp xúu thôi là y như rằng cả tuần sau đó cái mặt nó lấm lấm lì lì nom phát mệt. Lười chấy thấy ra chẳng thêm dọn dẹp nhà cửa rồi còn không cho thuê người giúp việc, kêu sợ bà vun vén cho nó với anh Hoàng giống vụ con Hằng. Bà thêm vào, bà có thằng cháu đích tôn rồi thì bà còn cần gì nữa. Ôi chao cái thằng Hạt Đậu nó giống y si đức thằng cha nó, nom dễ thương gì đâu. Đợi bao giờ nó được ra khỏi lồng ấp, cứng cỏi thêm chút xíu bà sẽ tống Thư ra khỏi nhà để đón Hoài về. Hoài chăm trẻ con khéo lắm, hồi xưa nó chăm Bông suốt mả. Vì muốn Hoài thay đổi quyết định nên bà động viên:

- Con đừng ngại họ hàng nói ra nói vào, chỉ cần hôm cưới em Bích con đứng lên xin lỗi mọi người trong nhà, nói rằng con đã biết ăn năn hối cải và hứa từ nay sẽ không chơi bời lang chạ bên ngoài nữa thì gia đình mình sẽ tha thứ cho con. Chịu khó tu tâm dưỡng tính thêm một thời gian nữa rồi mẹ sẽ cho hai đứa đi làm giấy đăng ký kết hôn.

- Dạ thôi ạ, giấy tờ mà làm gì đâu bác, nhà con vẫn còn nhiều giấy vệ sinh lắm.

Bà Hoà tức nghẹn, nhưng biết thừa tính Hoài hay trả treo rồi nên bà người lớn bao dung chẳng chấp bọn trẻ con thích sân si. Không nhờ có quan hệ của bà với Di Kỳ thì cái ngữ nó mà đòi được vào công ty Niệm làm à?

- Con còn nhỏ, còn nông nổi hiểu chẳng thấu sự đời. Đến một ngày nào đó con sẽ nhận ra chẳng kiếm được ở đâu người chồng tốt như anh Hoàng, gia đình chồng gia giáo nền nếp như gia đình mẹ. Con nên nghĩ sâu hơn một chút.

Chị Hoài lịch sự cảm ơn những lời răn dạy của bác Hoà cho xong chuyện rồi xin phép trở về phòng làm việc. Vừa lên tới nơi thì chị nhận được tin nhắn của con gái bác:

"Em thử váy hôm qua rồi, váy hoàn hảo tuyệt vời không có gì cần sửa cả. Cảm ơn chị yêu. Em đã từng là một đứa em chồng bướng bỉnh quá quắt, nhưng thật lòng em rất ngưỡng mộ chị. Hôn lễ của em nhất định chị phải tới dự nhé!"

Dù sao cũng chỗ chị em với nhau nên ngày trọng đại của cô chị vẫn tới từ sớm. Do rạp bác cả bên nhà di Kỳ nữa nên chị chỉ ở bên đó chứ không qua nhà chồng cũ. Hồi chị mới rời nhà đó mỗi lần gặp Bông lại bị con bé dỗi, nó giận mẹ Hoài bỏ rơi nó mãi chẳng về. Cơ mà dần dần con cũng quen rồi, bây giờ có ba Bách mẹ Bích hết mực yêu thương con đỡ quần chị hơn, gặp mẹ Hoài con chỉ thẹn má mẹ xúu xúu rồi lại hăm hờ rủ mẹ Bích đi thay váy đẹp. Nhìn mẹ con cô tung tăng bên nhau chị thêm có một đứa nhỏ khùng khiếp. May mà Niệm không thích trẻ con nên chị đỡ thấy áy náy với cậu. Phần vì công việc gia đình, phần vì Bách là bạn thân nhất nên Niệm đã về nhà từ vài ngày trước. Mới có mấy đêm xa thằng nhỏ mà chị nhớ nó dã man, bữa nay qua đây vô tình bắt gặp ánh mắt nó đang liếc về phía mình, mặc dù chẳng nói với nhau câu nào nhưng lòng chị vẫn thấy có chút gì đó ấm áp lắm.

- Hoài! Mau vào đây đi nhờ cái này!

Di Kỳ hồ hởi gọi, chị vui vẻ rẽ qua chỗ di, Niệm và chú Nhất đang ngồi uống trà ở chiếc bàn đá gần đó. Di đưa cho chị một xấp ảnh, hứng khởi bảo:

- Vào đây chọn con dâu tương lai cùng đi.

- Ô...nhờ Niệm...có người yêu rồi thì sao đi?

Chị áp ứng hỏi, di phì cười gạt đi:

- Yêu đương gì? Mãi có thấy đem về giới thiệu đâu, có yêu thì chắc cũng yêu vợ yêu vẫn thôi. Hoài có con mắt thẩm mỹ tốt thử nhìn coi em nào được nhất?

Ánh mắt di long lanh mong chờ, chị chẳng nỡ làm di mất hứng nên chỉ đại một em gái da trắng má hồng. Có vậy thôi mà Niệm cũng để bụng, lúc chị vào nhà tắm nó giận dữ xông vào cùng, hằm hằm đóng cửa đánh sầm.

- Rốt cuộc với đây đây là cái gì vậy hả? Một món hàng hay một thứ đồ chơi tiêu khiển? Lúc thích thì săn lấy, khi chán rồi liền quảng cho người khác không chút thương tiếc.

- Ôi đây lạy đây, đây nhỏ nhỏ cái mồm thôi cho đây nhờ. Có gì sau đám cưới về nhà mình nói chuyện, nha!

- Khỏi cần.

Có người lạnh lùng bỏ đi, vì nể mặt di Kỳ nên thay bộ đồ thoải mái xong chị liền đi ra phụ các chị em nấu cỗ. Tất nhiên là với tư cách cháu di chứ không phải dâu trưởng nhà ai đó. Cả một buổi sáng chị quần quật trong bếp mệt bã mồ hôi, tới giữa trưa vừa bê mâm cỗ lên trên nhà đã bắt gặp thằng oắt con đang tán gái mới diện người chứ. Di kể cũng tin tưởng chị thật đấy, đã gọi ngay em gái chị chọn qua nhà chơi rồi.

- Em nghe đồn tiêu chuẩn chọn bạn gái của anh Niệm cao lắm, có phải vậy không ạ?

- Đứng trước người đẹp như em đây thì làm gì còn cái gọi là tiêu chuẩn nữa hả em?

Thằng yêu nghiệt, nó băng quơ vậy thôi mà khiến con gái nhà người ta cười khúc khích, hai má hây hây hồng rỏ đáng yêu, hại chị cứ nghĩ tới cảnh chúng nó thả thính nhau lại nóng hết cả máu. Chẳng riêng chị Hoài khó chịu, chị Thư sang ăn cỗ trông thấy Hoài cũng nổi con tam bành. Không ức sao được? Khó khăn lắm chị mới tha thứ được cho Hoài vì chuyện của bé Hường Dương, vậy mà Hoài lại một lần nữa khiến bé Hạt Đậu bị sinh non, cơ thể nhỏ xíu nom đến xót xa.

- Ai mời con khôn nạn đó về đây?

Chị gằn giọng hỏi, anh Hoàng kêu chắc cô Bích. Anh có thể hiểu vì sao Thư điên đến vậy, căn bản hôm đó anh nhớ Hoài quá nên mờ ảnh ngày xưa vợ chồng đi tắm biển ra xem. Chẳng may bị Thư phát hiện, anh sợ cô ấy ghét anh nên nói dối là Hoài mới gửi cho anh, anh chỉ vừa tình cờ nhìn vào. Thư nghe xong giận tím tái mặt mày, tức quá nên cứ vừa oán than vừa khóc lóc âm ỉ, anh dỗ mãi mà không chịu nín. Một lúc sau Thư bị đau bụng dữ dội, đưa vào bệnh viện thì sinh non. Mỗi lần nhìn thấy Hạt Đậu yếu ớt mong manh trong lòng ấp là một lần cô ấy rửa thắm Hoài. Hôm nay gặp mặt chắc uất hận lại dâng trào, Thư cảm rõ rau sống xông tới úp thẳng lên đầu Hoài, điên tiết chửi:

- Con đàn bà thói tha, chị yêu thương chăm sóc mày từ thuở bé, chân ướt chân ráo lên thành phố cũng là chị cuu mang mày. Chị thì vừa xấu vừa béo có cái gì bằng mày đâu mà mày cứ sân si với chị mãi thế? Mày không biết nhục à mà còn vác mặt tới đây hả Hoài?

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Hoài hâm! Niệm yêu Hoài!

Chị Hoài thờ dài phui mấy cái rau mùi bằm trên tóc rồi chán nản nhìn chị Thư. Thư béo nhưng người yếu ớt, đôi mắt thâm quầng vì mất ngủ. Chị cũng từng làm dâu nhà đó nên chị hiểu được những áp lực mà Thư đang phải chịu. Chị em chơi với nhau bao nhiêu năm, giận thì giận thật nhưng vẫn thương chứ. Nhất là khi cuộc sống của chị đang xuống dốc, chứng kiến Thư khổ khổ chị lại càng ăn năn. Giá như năm ấy sau con say chị nhớ được một chút gì đó, chỉ một chút thôi thì mọi thứ đã không đi quá xa như này.

- Chuyện nhiều năm trước là tôi sai rồi, hôm nay tới đây có lẽ cũng là quyết định không đúng đắn. Bây giờ bà đang u mê tôi có nói gì bà cũng không tin, rồi sau này bà sẽ rõ. Thôi...cố gắng giữ gìn sức khỏe còn chăm Hạt Đậu.

Chị vỗ vai động viên Thư rồi xin phép mọi người mình có việc phải về sớm. Di Kỳ nhìn Hoài rồi đi mà tức điên cả người, đi chưa kịp rù Hoài ngủ lại một đêm buồn dựa vào di thì con Thư nó đã sang gây chuyện rồi.

- Gớm chị Hoà có cô con dâu biết giữ ý ghê! Ngày cưới của em chồng mà nó cũng không nể mặt.

Di Kỳ mĩa mai, bà Hoà bị quê với họ hàng thì uất nghẹn, đợi nhà trai tới rước dâu xong xuôi bà liền và cho chị Thư hai phát dần mặt. Chị chỉ khóc thút thút thôi chứ không dám trả treo mẹ chồng. Anh Hoàng thấy chuyện đến nông nỗi này mình cũng có phần trách nhiệm nên ôm Thư về phòng, vừa lấy dầu xoa má cho chị vừa ngọt ngào nịnh:

- Anh thương lắm, anh biết Thư chịu nhiều thiệt thòi mà, đợi Hạt Đậu khoẻ mạnh được về nhà anh chăm con cho, để Thư có thời gian đi tập yoga nhé!

- Em béo lắm rồi phải không?

Gớm soi gương không thấy sao mà còn phải hỏi? Tuy nhiên, sợ chị tủi thân nên anh đành dối lòng:

- Không, trong mắt anh lúc nào Thư cũng đẹp nhất. Nhưng em vẫn nên đi tập đi, anh lo cho sức khỏe em đó.

Chị Thư cảm động rom róm nước mắt, chỉ cần chồng yêu thương thì mẹ chồng cay nghiệt, em chồng lạnh nhạt, nhà chồng ghét bỏ chị đều có thể nhẫn nhịn được. Chồng chị tuyệt vời lắm, anh xoa đầu cho chị mãi thôi. Anh Hoàng thấy chị Thư lim dim ngủ thì thờ dài đầy tiếc nuối. Anh tiếc cho Hoài, nếu như vợ không ương bướng thì bây giờ người được anh xoa đầu cho là vợ còn gì? Anh tiếc cho cả anh nữa, chỉ vì một phút đại dốt nóng nảy mà mất đi vợ đẹp. Anh mệt mỏi bỏ ghé qua phòng ba rù rê:

- Ba Thuận nhậu với con vài chén không?

Ba không đáp anh, trên tay ba cầm tấm ảnh hồi nhỏ của Niệm, miệng lẩm bầm một mình:

- Niệm à, hôm nay em Bích đã yên bề gia thất rồi. Liệu ba có nên cho con và mọi người biết con là con trai ba không?

Anh Hoàng choáng tưởng như bị sét đánh ngang tai, anh không thể tin được người ba mà anh hết mực yêu thương lại có thể làm ra loại chuyện khủng khiếp đến vậy. Anh vội lao tới nhà chồng con Bích kể cho nó biết mặt động trời, con nhỏ nghe xong bật cười khanh khách.

- Tào lao, khí chất của anh Niệm rõ ràng thừa hưởng từ chú Nhất mà, ba cứ nhận vợ vợ vắn. Chắc nay em đi lấy chồng ba buồn ba nói liên thiên thôi, có hăm mới tin.

Con Bích đang chửi anh hăm đấy hả? Nó mới hăm ý, chả biết nhìn nhận sự việc gì cả. Giờ thì anh đã hiểu vì sao bao nhiêu năm nay cứ nhắc đến Niệm ba lại bênh chăm chăm. Cùng là con ba nhưng ba thiên vị cậu hơn hẳn anh, cùng là con ba mà cậu được thừa hưởng tài sản kếch xù từ chú Nhất, còn anh lại chẳng có gì. Anh thấy đời mình sao mà thiệt thòi đến thế? Tui thân cho mình bao nhiêu thì anh ghét Niệm bấy nhiêu, đã bắt tài vô dụng rồi lại còn bỏ láo bỏ toét, gặp anh có bao giờ thèm chào hỏi trước đâu. Chỉ khổ thân cho cô nào sau này cưới phải người chồng ngạo mạn như cậu. Chán chường quá mà chẳng có ai chia sẻ, anh đành nhắn tin cho vợ:

"Vợ về đến nhà chưa vợ? Rảnh không anh gọi điện nói chuyện chút, anh đang buồn lắm."

"Lo mà chăm chỉ Thư với Hạt Đậu đi!"

Chị Hoài nhắn lại rồi mệt mõi chui vào giường nằm. Kiểu tâm trạng không tốt nên người ngợm cũng rã rời theo. Đã thế cái thằng ôn con kia về đến nhà chẳng hỏi han được câu nào thì thôi còn thay bộ vest rõ đẹp, đầu tóc vuốt keo bóng lộn, cổ ý lượn qua lượn lại trước mặt chị.

- Lại đi đâu nữa?

Chị hỏi, nó tỉnh bơ đáp:

- Đi hẹn hò chứ còn đi đâu?

- Hẹn với ai?

- Còn với ai nữa? Hẹn với người đầy giới thiệu cho ý. Đấy đã có lòng thì đấy phải có dạ thôi.

Cậu khiêu khích, không thấy người kia có phản ứng gì thì lại càng tức, càng cố đóng cánh cửa thật mạnh. Buổi đêm cậu ngồi chỗ hội bạn uống vài ly chia vui với Bách nhưng mắt liên tục liếc màn hình điện thoại, mãi chẳng thấy có tin nhắn hay cuộc gọi đổ dành từ ai đó quả thật cũng hơi cay cay. Tuy nhiên sau gần ba tiếng đối phương im lìm cậu bắt đầu cảm thấy không ổn, sốt ruột lao về nhà thì đá ngay phải chai rượu nằm lẩn lóc trên sàn, có ai đó má đỏ rực nằm vạ vật một góc, khốn khổ trách móc:

- Là tại mày đó Hoài. Tại mày quên đêm say đó! Tất cả là tại mày! Khoảnh khắc chúng mày tỏ tình với nhau lãng mạn như thế mà sao mày có thể quên được cơ chứ?

Cậu nhìn chị khóc lóc tức tưởi thì như chết lặng một chỗ. Là...là...quên sao? Phải rồi...đêm đó...người ấy đã uống rất nhiều...là quên...chỉ là quên thôi mà lại bị cậu gán cho cái tội phải bội suốt ngàn ấy năm trời.

- Mày bị điên à? Hay mày bị ngu? Con ngu! Ngu! Ngu! Ngu! Mày đáng bị tao tẩn một trận Hoài ạ.

Có người say đến mất kiểm soát, có người trông thấy người kia bắt đầu tự hành xác thì hốt hoảng lao tới vỗ về. Từng tiếng nấc nghẹn ngào như từng nhát dao cứa tim cậu, cảm giác day dứt khôn nguôi, cậu luống cuống nài nỉ:

- Xin mà...thương mà...là đây sai...là đây nông nổi...không phải đây...đây sai rồi...xin lỗi...

- Không phải. Đây không sai, đây mới sai á. Sai nên mới bị đây ghét, đây không thèm quan tâm đây nữa, đây bỏ mặc đây để đi hẹn hò với người khác.

- Xin mà, đây trêu vậy thôi chứ đây có đi đâu?

- Trêu khỏi ra ý, đây đi hẹn thật thì có. Đây hết thương đây rồi thì nói xừ nó ra đi, đây ngu thì đây phải chịu thôi.

Cô gái của cậu không ngừng dằn vặt bản thân, không còn cách nào khác, cậu đành dùng môi mình chặn luôn môi người ta. Hoài bướng bỉnh mím chặt môi, cậu dịu dàng thơm thơm xung quanh, cậu hiểu tính Hoài mà, già đầu rồi nhưng dễ bị dụ dỗ, chỉ cần cậu đủ kiên nhẫn thì Hoài sẽ không ngang ngạnh nữa. Cậu vừa thơm vừa luồn tay qua mái tóc dài bồng bềnh vuốt ve nhẹ nhàng, Hoài dần thả lỏng hơn, cô ấy vòng tay qua ôm lấy cậu, đôi môi vô thức hé mở, cậu nhân cơ hội đưa lưỡi vào cọ cọ, chạm chạm. Thì thoảng cậu nghe ai đó khe khẽ gọi tên mình, nói yêu mình, khi ấy, hồn cậu muốn tan theo những tiếng nỉ non đó.

- Niệm...đêm đó...cái đêm ngày xưa ấy...ngoài nhận lời làm người yêu của nhau ra mình có...không? Đây cố mãi mà không nhớ được...đấy kể lại được không?

Có người bứt rứt đề nghị, cậu kiên quyết không kể, những chuyện như vậy nếu đã quên thì tự bản thân cô ấy phải nhớ lại mới đáng giá. Ấu cũng tại cậu kiêu ngạo, muốn được tỏ tình trước nên cố ý tìm cách đưa đối phương vào vòng, ép người ta phải nói ra bằng được. Nếu biết sự việc sẽ đi xa như thế thì nhất định hôm đó cậu đã đường đường chính chính chọn lúc hai người tỉnh táo nhất để thổ lộ. Cậu ôm Hoài vào lòng, dùng bút bi viết nguệch ngoạc vài chữ lên tay cô ấy rồi trầm ngâm hỏi:

- Nếu như đây nhớ được đêm đó và những lời hứa hẹn, đây sẽ không lấy người khác, phải không?

- Tất nhiên rồi, đây đâu có điên.

Dẫu biết chẳng thể thay đổi quá khứ, nhưng nghe câu khẳng định của người ta cậu vẫn thấy ấm lòng. Cậu không cần Hoài thương cậu nhiều như cậu thương Hoài, chỉ cần Hoài chưa từng phản bội cậu, vậy là đủ. Cậu nằm xuống sàn nhà cạnh Hoài, hơi nghiêng người qua phía cô ấy, chăm chú ngắm nghĩa đôi mắt đẹp dịu dàng như những ngày nắng ngọt của mùa thu tháng Tám, đôi mắt cuớp mắt linh hồn cậu ngay từ lần đầu tiên bọn họ gặp mặt. Ngày ấy cậu còn rất nhỏ, nhỏ đến mức ngây ngô trốn trong đồng lưới Hoài đan với hi vọng đồng lưới sẽ che kín được cậu, để cậu không bị bắt về thành phố, để cậu được ở mãi trên chiếc thuyền đó chơi với chị. Tháng trước từng có lần Hoài lôi tấm ảnh bác Thuận chụp ra ăn vạ cậu, trách cậu nói dối rằng chị dụ cậu hại cô giáo phạt chị. Cậu hơi bị mất mặt, nhưng vẫn cãi:

- Thì đúng là đẩy dụ người ta còn gì?

- Dụ đâu? Nói câu nào mà kêu dụ?

- Thì không nói câu nào...cơ mà ai bảo đẹp...

Cậu buột miệng, có người được thể bắt bài:

- Ô hoá ra là cũng thấy người ta đẹp cơ đấy!

Cứ mỗi khi bắt bài được cậu là cái người đó kiêu không sao tả xiết, ngay bây giờ đây cũng vậy, thấy cậu nhìn nhìn đầy triu mến bắt đầu chảnh choẹ xoe tay xin tiền:

- Ngắm gái đẹp là phải trả phí đấy nhá!

Cậu rút ví nhét cho năm tờ polyme xanh rì rồi mà vẫn còn chệch, cho mười tờ vẫn chệch, rốt cuộc phải nộp cả ví người ta mới hài lòng. Cậu phì cười ôm siết lấy Hoài, dùng đầu lưỡi miên man lên cằm cô trắng mịn rồi từ từ trượt xuống cắn đứt chiếc khuy áo nhỏ nhắn, khẽ thủ thỉ:

- Tiền đã trao thì đành phải mức cháo thôi.

Chị nghe cậu trêu bật cười khanh khách. Chị đã yêu Niệm rất nhiều, nhưng khi thức giấc, nhìn thấy ánh bình minh ảm áp chiếu vào phòng, đầu óc chị lại hoàn toàn trống rỗng. Tiếng chuông điện thoại réo rất càng khiến chị thêm khó chịu, chị đập đập vào người Niệm cầu nhàu:

- Ai mà gọi sớm thế không biết? Tắt máy hộ đây với!

Cậu chau mày nhìn màn hình, là dãy số làm phiền người yêu cậu suốt thời gian vừa qua, tối ngày vợ vợ anh anh phát buồn nôn. Bản tính nhỏ nhen trời đây, cậu nhấn nút nghe rồi lặng lẽ đặt điện thoại vào một chỗ kín đáo. Hoài không biết gì nên hồn nhiên nói:

- Đây chỉ nhớ tôi qua đây đi hẹn hò, đây buồn nên đã uống rất nhiều, còn vì sao đây đang e ấp trong vòng tay đây ngay trên sàn nhà thì mời đây giải thích hộ cái.

Cái bà già này nữa, người ta uống bao nhiêu vẫn tỉnh táo như thường, bà nốc có một chai thôi mà đã như sống trên mây vậy hả? Cậu nhân cơ hội bịa bừa:

- Đêm qua đây đang hẹn hò thì đây gọi điện khóc lóc năn nỉ cầu xin đây về. Đây thương quá nên về thôi, vừa về tới nhà thì đây e ấp nép vào lòng đây, nói chỉ cần đây đưa ví cho đây thì đây sẽ bán thân cho đây trọn đời trọn kiếp.

- Eo điều, đây đừng có xạo.

- Ở thềm mà điều. Ví đây đây vẫn giữ mà.

Lẽ ra Hoài nên kiểm tra cuộc gọi đêm qua mới đúng, cơ mà cổ ấy ngốc nên nhìn thấy ví cậu ở gần chỗ mình nằm thì tin liền. Có người ngượng ngượng lấy tay che mặt, tình cờ phát hiện ra tay mình bị vẽ bậy liền thối mặt:

- Sao lại là "Hoài Niệm xa nhớ"?

- Đầu có, nhìn lại coi.

Vẫn là "Hoài Niệm xa nhớ" mà? Hai chữ "Hoài Niệm" viết thành một hàng dọc, song song với hàng dọc viết hai chữ "xa nhớ". Thấy chị ngây ngô, Niệm bật cười chỉ cho chị, chị lăm bằm đọc theo thứ tự các con chữ Niệm chỉ:

- Xa Hoài...Niệm nhớ.

Là tám năm đó phải không? Tự dung mắt chị rom róm, tám năm của Niệm là tám năm oán hận chị, còn tám năm của chị là tám năm ghét bỏ cậu, cũng có kếm cạnh nhau mấy đâu. Cậu lau đi giọt nước mắt chảy trên gò má chị, liếc nhanh qua màn hình điện thoại cười khẩy rồi đồng đặc tuyên bố:

- Hoài hăm! Niệm yêu Hoài!

Chị biết là Niệm quan tâm chị, thương chị, yêu chị, nhưng được nghe chính Niệm nói ra cảm giác nó vẫn khác lắm, sướng gì đâu á, sướng chảy cả nước mắt.

- Niệm hâm thì có! Nhưng mà Hoài cũng yêu Niệm nhá, kể cả Niệm hâm như cái mâm.

- Cái mâm hâm hả?

Cậu chau mày hỏi, chị ngây ngô bao biện:

- Đâu có, nói vậy cho nó vắn thôi.

Cậu phì cười, chị cũng cười, hai người cùng nhìn nhau cười ngất. Cậu thom lên trán chị rồi âm thầm tắt máy. Cuộc gọi này vừa kết thúc thì cuộc gọi khác đã ập tới, là Hương nên cậu bật loa ngoài cho Hoài nghe cùng:

- Trời ơi Hoài ơi bạn quên lịch tiếp khách VVIP à?

Khách VVIP? Ôi thôi chết, là Hoài Đan, chị hẹn bảy rưỡi sáng hôm nay mang váy qua cho em ấy thử, thế nào mà quên bém mắt mới nhục chứ. Đan là một trong những khách sộp nhất của chị, chịu chơi chịu chi nên chị tất nhiên chịu nhún nhường để làm hài lòng khách, lần nào may đồ xong chị cũng cho nhân viên giặt là sạch sẽ rồi đích thân đem tới, Đan chỉ việc mặc thôi, có gì chưa ưng thì chị sẽ sửa trực tiếp luôn. Chị định với điện thoại để gọi cho Đan xin lỗi mà Niệm chẳng chịu đưa, đã thế nó còn thay chị trả lời Hương:

- Hoài bận đi khách khác rồi, chị gọi điện xin lỗi khách đồng thời xếp lại lịch hẹn cho cô ấy sang buổi chiều.

Gi thế? Bận đi khách? Thăng Niệm điên này nữa, ai dạy nó cái kiểu nói năng lấp lửng mập mờ như thế, ngứa đòn à? Chị cố nhịn tới lúc nó nhún phím tất mới dám vùng lên tấn cho một trận. Nó không hề đánh trả, cơ mà xong lại xì mặt làm ra vẻ vừa bị tổn thương sâu sắc lắm.

- Ê. Sao thế?

- Đau.

- Đau á? Điều hay thật thế? Ăn có vài quả dấm thôi mà?

- Đau thật. Bị buốt hết cả đầu rồi đây này!

Nghe thằng nhỏ than vậy chị lại sốt ruột, vội vã ôm đầu nó xoa xoa vỗ vỗ. Niệm xích vào gần chị hơn, đầu gối lên đùi chị, tay vòng qua ôm eo chị, mắt lườm lườm chị, môi cố ý mím chặt làm kiểu nhưng vẫn không che được ý cười. Bị cái của nợ này bám riết nên đầu giờ chiều chị mới đến công ty được, chị đang gói ghém mấy bộ đồ để mang cho Đan thì thấy Hương chạy qua thối mác:

- Sao mới sáng sớm mà sếp Niệm đã cầm máy của Hoài vậy? Hoài đừng chối nhé, mình nhận ra giọng sếp.

- Thì nó thích thì nó cầm thôi, ai cản được.

Chị Hoài tung từng đáp lại chị Hương bực cả mình. Tính con Hoài như con thần kinh dầm phải định ý, làm việc với nó rất ức chế luôn. Chị lo nghĩ cho công ty may nên mới cho dán mác "Hàng may thủ công phiên bản giới hạn" lên tất cả các sản phẩm đang được ưa chuộng, có thể thôi mà con dờ nó cũng làm âm lên:

- Hương sao thế? Mẫu nào cũng quảng bá hàng may thủ công thế này thì cái mẫu chó nào là mẫu may công nghiệp?

- Chả có mẫu nào cả, cứ dán vào thế thôi cho khách họ thích họ còn mua hàng. Đâu phải ai cũng phân biệt được may thủ công với may công nghiệp đâu mà Hoài phải lo?

- Không lo sao được? Hoài hiểu là Hương có những áp lực riêng đối với vấn đề doanh số, nhưng Hương làm như này dần dần sẽ đánh mất niềm tin của khách hàng, bởi họ hình ảnh thương hiệu đó Hương có biết không?

Khiếp bạn Hoài đã ngu còn cứ thích thể hiện, chuyện bé xé ra to. Khách hàng người này không mua thì có người khác mua, vắng chợ vẫn đông làm gì mà căng? Đã thế chị chả thèm lo nữa, để người khác vào làm thay thử xem với cái thiết kế giẻ rách của nó thì một tháng bán nổi mấy chiếc váy? Chị bực bội trở về phòng làm việc, vừa mở cửa sổ ra ngắm cảnh cho khuây khoả thì tự dưng phát hiện con xe xanh rì của sếp Niệm đang đậu hiên ngang phía dưới. Một lát sau chị thấy Hoài điềm nhiên trèo lên xe sếp. Gớm chị tởm Hoài quá cơ, chuyện chị có ý với sếp cả công ty ai mà không biết? Vậy mà nó vẫn nhon nhon tán sếp mới sợ chứ? Gái một đời chồng bết bát ra rồi mà đòi so với gái tân như chị à? Có vẻ như Hoài đang bị mắc bệnh hoang tưởng hơi nặng thì phải? Chị Hương khó chịu gọi điện cho chồng chị Thư ton hót:

- Vợ cũ của anh đang thả thính em trai kết nghĩa của anh đó, công nhận trơ trên nhĩ anh nhĩ?

- Thứ nhất, là vợ tao chứ không phải vợ cũ. Thứ hai, tầm của mày vẫn còn thấp lắm, chưa đủ tư cách để đánh giá vợ tao đâu nhé. Không biết gì thì ngâm cái mõm chó lại.

Đang nóng máu nên anh Hoàng trả lời hơi gắt, cộng thêm anh cũng ghét con Hương nữa, mỗi lần đến chơi nó lại xia xói Hoài khiến Thư bị kích động. Suốt từ lúc gọi điện cho Hoài nghe được đoạn hội thoại không nên nghe anh đã buốt hết cả ruột rồi, nay chứng kiến vợ đi cùng thằng Niệm anh càng u uất hơn. Thì ra là thằng khốn đó chen vào phá vỡ hạnh phúc gia đình anh. Hôm vợ bắt gặp anh ôm Thư, chính nó cũng đi cùng vợ chứ à? Chắc chắn là nó ton hót cho vợ biết chuyện của anh và Thư rồi giả bộ làm người tốt dẫn vợ đi bắt quả tang. Vì sao cơ chứ? Nó đã giành tình thương của ba với anh rồi giờ lại muốn giành vợ anh nữa là sao? Vì sao nó cứ phải cướp những thứ thuộc về anh? Vì sao nó lại sân si với anh đến vậy? Anh biết con người nó rất

hiếu thằng, đã là thứ nó muốn, nhất định nó sẽ giành được. Nhưng có lẽ nó không biết đạo lý làm người cơ bản, nếu nó biết, nó sao có thể cư xử thiếu chín chắn như vậy? Anh cố nuốt những cay đắng vào lòng, đau xót lái xe đuổi theo hai người bọn họ tới khu chung cư cao cấp ở trung tâm thành phố. Hình như vợ đi gặp khách hàng, mắt gần một tiếng đồng hồ mới xong mà thằng ranh kia vẫn kiên nhẫn đợi bên dưới, đúng là loại giả tạo. Sau đó nó lại đưa vợ ra ngoại thành đi chợ vải đầu mối, vừa mới xuống xe đã sẵn lấy vợ, nắm tay vợ, thơm lên má vợ.

- Điền à? Nhớ có ai trông thấy thì sao?

Vợ quát Niệm, cậu liếc về phía anh cười khẩy. Hoá ra nó đã biết tông anh bám theo, nó còn thơm vợ thêm cái nữa rồi nháy mắt trêu tức anh, đoạn tình bơ bảo nếu đen thế thì đành phải công khai chứ sao. Không giữ nổi bình tĩnh, anh hăm hăm lao tới quát lớn:

- Thằng khốn nạn! Buông vợ tao ra!

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Khúc mắc năm xưa

Chị Hoài giật nảy cả mình, chưa hết sốc đã thấy lão chồng cầm tay chị, ngọt ngào khuyên nhủ:

- Vợ ơi theo anh về đi vợ, đừng bị những hành động giả dối của thằng Niệm đánh lừa. Nó không yêu vợ thật lòng đâu, nó chỉ muốn lợi dụng vợ để chọc tức anh thôi. Từ nhỏ nó đã không xuất sắc được như anh, luôn bị chú Nhất mắng mỏ vì tội ham chơi nên nó ghen tị với anh đó vợ.

- Niệm ghen tị cơ á?

Chị Hoài cười cười hỏi lại, Niệm giật tay chị khỏi tay lão Hoàng, thành thật thú nhận:

- Đúng là có ghen tị...ròng rã suốt tám năm trời...không ghen không được.

Eo ôi cái mặt xì ra nom xon xốt sao á, hại chị quên khuấy mất ông chồng cũ đang đứng rất gần bọn họ, vô tư kiễng lên thơm má Niệm. Anh Hoàng chợt thấy lòng mình đau nhói tái tê, anh nghẹn ngào chửi:

- Thằng chó...thằng giáp thứ mười ba...cướp vợ bố mày...bố...bố...bố...cho mày...

- Ông cho tôi cái gì?

Niệm nhàn nhạt hỏi lại, anh thực tình rất muốn tấn cho nó một trận, nhưng nó cao quá, đồ quá, anh sợ mình sẽ thua mất. Cũng tại anh bận trăm công nghìn việc nên mới không có thời gian đi tập gym như nó. Anh cũng không trẻ như nó, không có chỗ dựa vững mạnh như nó, anh còn phải gánh vác cả gia đình trên vai, không thể liều lĩnh được. Thôi thì người khôn dùng mưu không dùng sức, giờ anh về đã, anh sẽ suy nghĩ kỹ càng rồi tính sổ với nó sau. Chị Hoài thấy lão Hoàng quay phắt đi thì lo lắng bảo Niệm:

- Sợ lão về méc mẹ đấy.

- Đến đây đây còn chả sợ thì sợ gì mẹ đây?

Niệm từng từng hỏi chị, thì đúng là chị không sợ, nhưng chị nể đi nên thấy tội lỗi và ngại đối mặt. Niệm thấy chị lo lắng liền cúi xuống hôn chụt lên môi rồi thủ thỉ:

- Rồi là già xong vợ được anh người yêu vừa trẻ vừa chuẩn lại còn chung tình nữa thì phải trả giá tí chứ, trên đời làm gì có bữa ngon nào miễn phí hả nàng?

Góm cái giọng kiêu dễ sợ, chị ghét quá tát cho một phát. Cơ mà chỉ dám tát nhẹ thôi, tát mạnh nó ăn vạ lại mất công đổ. Chị trị cái tội chánh của thằng này bằng cách tịch thu ví nó để mua vải, mua nhiều thật nhiều và bắt nó phải vác tất tần tật những mẫu chị thích. Niệm nói chung cũng nghe lời, nó sẽ rất đáng yêu nếu như không xàm ngôn:

- Ở bên người chiều mình sướng nhờ Hoài nhờ?

- Có gái đẹp để chiều cũng sướng nhờ Niệm nhờ?

Cậu phì cười, cách Hoài treo là một trong vô vàn những điều ở cô ấy khiến cậu bị thu hút. Mấy thằng bạn thân thường hay đùa ai yêu Niệm chắc phải lo giữ Niệm ghê lắm, bởi Niệm thích chinh phục những điều mới mẻ và rất nhanh chán những thứ cũ. Thế mà sao cậu chẳng thấy Hoài lo giữ cậu gì cả? Ngược lại trong mối quan hệ này người phải lo lắng nhiều hơn là cậu mới đúng. Đối với cậu mỗi phút mỗi giây ở cùng Hoài đều là những trải nghiệm mới mẻ, còn đối với Hoài, cậu là gì thì cậu không rõ? Chỉ biết xong ra cái là thể nào cũng có cả tá ruồi nặng đu bám ăn hỏi, thành ra cứ phải cảnh giác cao độ. Thế cho nên khi thư ký gọi tới báo phải về công ty họp gấp cậu liền bảo người thương:

- Lát đấy đừng về nhà trước, ở lại công ty đợi đấy, coi như làm tăng ca đi, cuối tháng đấy tăng lương cho.

Chị nghe Niệm nhí nhèo mặt cả như con nít tự dưng mắc cười quá cơ, nhưng vẫn hiền hiền gật đầu cho nó an tâm. Ở dưới phòng mình mãi cũng chán nên chị mò lên phòng Niệm chơi, tiện thể lát Niệm hộp xong cho thằng bé bắt ngờ luôn. Chị lang thang ngó ngang ngó dọc, cuối cùng dừng lại ở chiếc tủ khóa nhỏ nhắn, thử ấn chữ "hoainiem" mà không ngờ mở được luôn, thằng này đặt mật khẩu gà thế chứ nì. Bên trong có mấy tờ truyện tranh chị vẽ trêu Niệm, gói làm như của quý lắm ý nhờ? Chị lăm băm nhưng khoé môi lại cười tủm, tiếp theo là bức ảnh bác Thuận chụp năm xưa, đằng sau có vài câu Niệm viết vu vơ, câu đầu tiên là:

"Ngắm lá vàng rơi trong bệnh viện. Đẳng đấy đã lấy chồng, chú rề không phải đẳng này."

Chắc hồi đó mới sang, thay đổi mùi giờ nên bị ốm chẳng? Những câu tiếp theo là:

"Đẳng đấy vẫn đang có chồng."

"Đẳng đấy vẫn chưa bỏ chồng. Công nhận hôn nhân của đẳng đấy bền vững thật."

"Hoainiemxanh - XaHoaiNiemnho."

Câu cuối cùng viết vào một ngày mùa thu:

"Nếu biết mình bị phản bội liệu đẳng đấy có kiêu ngạo được như bây giờ không?"

Câu cuối cùng...tại sao lại là...nếu biết mình bị phản bội? Chị vẫn nhớ mãi khoảnh khắc anh Hoàng ôm chị Thư và cụm từ "tháng mười một trời se se lạnh" mà, nhưng Niệm tại sao lại viết câu trên vào mùa thu? Chị run run bối tung đồng giấy trong chiếc tủ, phát hiện ra một xấp tài liệu được gửi tới cho Niệm khoảng ba tháng trước khi cậu về nước, trong đó chứa đựng tất cả những khoảnh khắc ngọt ngào giữa hai người kia. Chị ngồi sụp xuống một góc, nước mắt chảy không ngừng, thấy cánh cửa phòng hé mở chị không giữ được bình tĩnh, ném luôn xấp ảnh vào mặt Niệm.

- Biết tất cả nhưng cố tình không nói, là muốn trả thù phải không? Là vì tưởng đấy phản bội nên muốn đấy ném trái cay đắng? Đấy có biết mỗi lần nghĩ tới anh ta đấy lại ghê tởm như nào không? Đấy chỉ cần nói sớm một chút thôi...nhưng đấy lại không nói...

Cậu biết, chính vì biết nên cậu mới muốn Hoài phải hối hận vì đã bỏ rơi cậu. Nếu thời gian quay trở lại, cậu sẽ bót cổ chấp, bót nông nổi. Cậu nhất định sẽ cho người tìm hiểu về cuộc hôn nhân của họ sớm hơn một chút. À không, ngay sau khi xuất viện cậu sẽ về nước để hỏi Hoài cho ra nhẽ. Tiếc rằng cậu lại quá cao ngạo, chỉ tin vào những gì mình nhìn thấy chứ không tin vào trái tim mình, để rồi, cứ đinh ninh rằng cô ấy đã phản bội, ôm mối hận suốt tám năm trời.

- Đây thực sự sai rồi, đấy bỏ qua được không?

Niệm nhận lỗi, chị thấy thái độ cậu thành thật thì hơi ngượng ngùng, nhưng không lâu sau đó tâm trạng chị lại trùng xuống do nhận được tin nhắn của anh Hoàng:

"Nếu như vợ yêu muốn biết người năm xưa gây tai nạn cho ba và em là ai thì một mình đến nhà gặp anh."

Chị cố gắng kiềm nén cơn giận, nhẹ nhàng bảo Niệm:

- Hình như hết giờ giải lao rồi hay sao đó, đấy vào hộp tiếp đi kéo mọi người lại chờ lâu.

Cậu ngoan ngoãn nghe lời. Chị nhân cơ hội đi thẳng tới nhà chồng cũ. Anh Hoàng đã đợi chị sẵn ngoài cổng, lão lúi chúi ra vườn, hai người đi lúi tát sang bên vườn nhà dì Kỳ. Anh dặn chị bí mật nắp sau bụi hoa hồng và không được gây tiếng động, còn anh thì vòng lại đi đường chính sang nhà dì, rủ dì ra ngoài hiên uống chén trà, nhẹ nhàng thưa chuyện:

- Con đang tính sẽ tiết lộ cho Hoài biết năm xưa chính Niệm đã gây tai nạn cho ba con cô ấy, dì thấy sao?

Sắc mặt dì Kỳ tái mét, tính Hoài rất nóng, nếu nó biết thì chắc chắn Niệm sẽ biết. Mà Niệm thì...khó khăn lắm mới vượt qua được giai đoạn đó. Dì run rẩy xin anh:

- Đừng...đừng con...dì cần rom cần cô dì lạy con, chuyện đã qua rồi cho qua đi. Với cả rõ ràng chú Hùng cũng có lỗi mà, là do chú mắt kém không nhìn thấy biển cấm xe máy.

- Nhưng Niệm cũng phải chịu trách nhiệm, vì trước đó Niệm có uống rượu.

- Dì biết, thế nên tiền chữa trị cho chú bao nhiêu năm qua dì đều nhờ con gửi đầy đủ mà. Con tưởng dì sung sướng lắm hay sao? Mãi đến khi gặp bà Quỳnh thú nhận mọi chuyện dì mới nhẹ nhõm đi phần nào, bà ấy là vợ của người bị nạn mà còn có thể bỏ qua tất cả và hứa với dì sẽ không bao giờ nhắc lại chuyện cũ, tại sao con không thể?

- Dì quên à? Con cũng là chồng của người bị nạn mà dì. Bao nhiêu năm qua con cũng mất nhăm nhăm mở cho qua, nhưng giờ...Niệm...

Anh Hoàng nói đến đó thì khựng lại, anh không thể tiết lộ chuyện của Hoài và Niệm được, nếu vậy thì mẹ Hoài sẽ không bao giờ cho phép anh quay lại

với vợ.

- Giờ Niệm lớn rồi, di không thể bao che mãi được.

- Con muốn sao mới chịu hả Hoàng? Hay di cho con miếng đất ở ngoại thành di mới mua nhé!

Anh Hoàng nghe di dụ cũng ham, miếng đất đó ở vị trí rất đẹp, vay di ít vốn xây chung cư lên cho thuê có mà hái ra tiền. Tuy nhiên anh lại không thể đồng ý với di giấu Hoài được nên đành hắng giọng:

- Con nói di nghe, con người con đang hoàng chính trực, tiền hay đất đối với con chỉ là cát bụi phù du.

Dứt lời, anh đứng dậy chào di rồi bỏ về. Hoài cũng vừa hay chui từ vườn nhà đi Kỳ sang vườn nhà anh, anh đưa tay gỡ chiếc lá cây dính trên mái tóc bông bênh, gió thổi thoảng qua cái thổi mà anh thấy ngứa ngáy hết cả người.

- Anh biết anh nói em chẳng tin đâu, thế nên mới phải để em tự tai nghe, tự suy ngẫm. Thế nào? Em đã thấy mình bất hiểu chưa? Ai đòi lại hẹn hò với một thằng say rượu gây tai nạn cho ba mình sau đó bỏ trốn? Cái thằng ác ôn đó mà không sợ tội bỏ chạy, gọi xe cấp cứu cho ba con em thì có phải giờ ba em không bị thần kinh không?

- Im ngay!

Chị lớn tiếng quát lão Hoàng, tiếc rằng chị không thể phủ nhận được lời anh ta nói. Là Niệm sao? Sao không phải ai khác mà lại chính là Niệm? Vì gây tai nạn nên thời điểm đó mới xấu hổ không dám nghe máy của chị? Tám năm sau gặp lại cũng không hề nói một câu xin lỗi, Niệm hèn đến thế sao? Cả mẹ chị nữa, rõ ràng mẹ vẫn hay dặn chị không được trách người gây tai nạn, mẹ bảo mình cũng có lỗi mà họ cũng có nỗi khổ tâm riêng, chứng tỏ mẹ đã biết gì đó, vậy mà cứ im im giấu chị. Mẹ có thể buông bỏ nhưng chị thì không, bởi biến cố năm đó đã xoay chuyển cuộc đời chị, một trong những nguyên nhân gián tiếp khiến chị chôn vùi tuổi trẻ rực rỡ nhất của mình dưới lớp bùn sâu hoắm cùng một thằng chồng tệ bạc. Chưa kể sau lần ấy ba Hùng đã không còn là ba Hùng của ngày xưa nữa. Tận mắt chứng kiến ba trải qua bao cơn nguy kịch, chị sao có thể tha thứ cho Niệm?

Chị lững thững đi bộ về, anh Hoàng phấn khởi bám theo chị, luôn miệng năn nỉ xin chị quay về bên anh. Chị mệt nên cũng chẳng buồn đáp. Có thể từ ban công Niệm đã nhìn thấy bọn chị nên lúc chị lên nhà, cậu cháu:

- Sao đấy lại đi cùng anh ta? Đây dặn đấy đợi mà đấy lại về cùng anh ta? Đấy chơi đấy hả?

- Ừ.

Chị đáp cộc lốc khiến cậu càng giận:

- Đừng có bảo đấy định quay lại với chồng cũ nhé!

- Ừ đấy, quay lại đấy, thì làm sao?

Chị vênh mặt hỏi lại, thái độ thách thức của chị khiến cậu tức nghẹn. Cậu ép chị vào tường, dùng hai bàn tay siết chặt bả vai chị, môi ngậm thật sâu vào phần da dẻ xung quanh xương quai xanh, cố ý dùng lực làm chị đau rồi nhấm nhá điên cuồng trên cổ chị, cắn một phát đầy độc ác lên gò má chị, đoạn gằn giọng ra lệnh:

- Cho đấy nói lại!

- Đấy là vương là tướng gì mà cho với cả không cho? Đấy thích hẹn ai, yêu ai, quay về với ai là quyền của đấy. Đấy chẳng là cái thá gì sất mà can thiệp, nghe chưa?

Câu nói của chị như nhát dao chém ngang qua tim cậu. Đấy chẳng là cái thá gì sất! Hay! Quá hay! Rốt cuộc cũng thừa nhận cậu không là gì cả. Cũng đúng, nếu thực sự là cái gì đó của nhau thì đâu có bỏ cậu rồi hiện ngang đi gặp chồng cũ như thế?

- Đấy khiến đấy quá thất vọng.

Giọng cậu trầm trầm, chị tức mình xia lại:

- Đấy còn khiến đấy thất vọng gấp vạn lần.

Có hai người cùng nhìn nhau đây ai oán, và rồi, cùng cảm thấy không muốn tiếp tục cuộc cãi vã điên cuồng đó. Chị bỏ về phòng đóng chặt cửa, cậu cũng đá cửa bỏ ra ngoài.

Đồng hồ tích tắc điểm từng giây, chuông kêu báo mười hai giờ đêm nhưng chị vẫn chẳng thể chợp mắt. Giờ này Niệm còn đi đâu? Không biết lúc tối đã ăn gì chưa? Không biết có lại đi uống rượu không? Uống rượu thì phải gọi taxi mà về chứ tự mình lái xe nguy hiểm lắm. Chị lo cho Niệm ư? Vì sao chị phải lo lắng cho kẻ đã gây tai nạn rồi bỏ chạy? Chị không nên như vậy thì hơn. Chị cũng không thể sống cùng một người hèn nhát, dám làm mà không dám nhận như Niệm được. Chị thở dài soạn tin nhắn:

"Về nhà đi."

Có lẽ bọn chị nên nói chuyện rõ ràng với nhau một lần cho xong. Có lẽ chuyện của hai đứa chỉ nên dừng lại ở đây thôi. Sợ Niệm lái xe trong đêm nên chị nhấn tiếp:

"Sáng mai hãy về."

Nhấn xong chị mới giật mình nhận ra chị lại vừa quan tâm nó rồi. Sao chị ghét chị thế nhỉ? Có mỗi chuyện phớt lờ Niệm thôi mà làm không nổi? Tình hình này chẳng hiểu sáng mai chị có đủ bình tĩnh để nói chuyện với nó không? Hay lại điên lên rồi cãi nhau tung bừa khói lửa như vừa nãy? Chị còn đang nghĩ xem mình nên bắt đầu từ đâu thì nghe tiếng cạch cửa...hình như...Niệm về. Gì mà nhanh dữ vậy? Như kiểu nó chỉ đi dạo loanh quanh rồi nhận được tin nhắn của chị là về luôn. Vì vẫn chưa chuẩn bị tinh thần nên chị nhắm nghiền mắt giả bộ ngủ say.

Chị cảm nhận được Niệm bước vào phòng chị, tiến dần về phía chiếc giường chị đang nằm, kéo chăn đắp cho chị. Niệm cũng chui vào chăn cùng chị luôn, mặt áp sát vào mặt chị, từng hơi thở nhẹ nhàng phả bên gò má chị. Niệm hôn lên trán chị, trượt dần xuống chóp mũi rồi dừng lại mơn man xung quanh bờ môi đỏ mọng. Tim chị đập dồn dập, chị ghét chính mình khi chẳng thể điều khiển nổi cảm xúc của bản thân. Chị ghét khi phải thừa nhận rằng lòng chị chột nhe bằng khi Niệm luồn tay qua vạt áo xoa lưng cho chị. Thi thoảng ngồi dậy nhiều tiếng liền chị rất hay bị mồi lưng, toàn là Niệm giúp chị mát xa. Tay Niệm rất rộng và ấm, thường thì Niệm sẽ kéo chị vào gần, cho chị gối đầu tay rồi tay còn lại xoa bóp đều đều. Có khi vừa xoa còn vừa tranh thủ vòng qua phía trước treu chị một chút, đưa cả bàn tay ôm trọn nơi thanh xuân của chị, dùng ngón trỏ mân mê nụ hồng xinh. Mỗi khi cơ thể chị khẽ run lên, Niệm liền vỗ về chị bằng cách ngậm môi chị thật sâu, nhắm, nhắm, nhắm nghiền đầy cuồng nhiệt.

Nhiều lúc ở bên Niệm, chị hay lầm tưởng rằng mình vẫn còn là một đứa trẻ, mặc dù sự thực là chị già dã man luôn rồi, già hơn Niệm năm tuổi lận. Ngoài ba mẹ ra thì chẳng ai thương chị nhiều như Niệm. Nhưng có phải Niệm thương chị thật lòng không? Hay đơn giản chỉ là cảm giác tội lỗi nên muốn bù đắp? Những thắc mắc không lời giải đáp khiến đầu chị muốn nổ tung, trán chị vô thức nhíu lại. Cậu tưởng chị gặp ác mộng nên hôn chị mãi liệt hơn, do được thả lỏng nên chị cũng dễ dàng vào giấc hơn.

Sáng hôm sau hé mắt thấy mặt mình đang áp ngực cậu chị tự khinh mình biết bao. Ở đời có đứa con gái nào bắt hiều như chị? Có đứa con nào lại nằm trong vòng tay người hại ba mình dở dở ương ương suốt bao nhiêu năm trời? Lòng tự trọng của chị ném cho chó gặm rồi hay sao? Càng nghĩ chị càng buồn tê tái, nhìn gương mặt nhợt nhạt của Niệm chị còn buồn hơn. Trông một mối kiểu đó chắc tối qua chưa ăn gì thật, chị thần thờ xuống siêu thị bên dưới mua ít đồ về nấu bún ngan. Có lẽ đây sẽ là bữa sáng cuối cùng chị nấu cho Niệm.

Chị nhìn nồi nước dùng xong thì có đứa qua bếp với chị. Hình như nó vừa mới tắm, chị rất thích mùi thơm dịu nhẹ từ người cậu. Niệm hồn nhiên ôm lấy chị từ phía sau, chị gạt tay Niệm ra nhưng Niệm lại ôm siết chặt hơn, cúi xuống nhắm nháp quanh cổ chị, ngọt giọng dỗ dành:

- Thôi mà...xin mà...đừng giận người ta nữa mà. Lần sau người ta sẽ rút kinh nghiệm không hợp khuya nữa. Để đấy phải đợi lâu là đây sai rồi. Biết ông Hoàng ngoại tình mà không nói sớm cho đây đây cũng sai nốt.

Niệm nghĩ tối qua chị bức vì những lý do đó sao? Với mấy nhánh hành lá để thái mà sao mắt chị cay xè, Niệm thì vẫn hồn nhiên gạt cổ áo chị hôn miết lên vai. Chị hít một hơi thật sâu, cô nén lại những ám ức trong lòng để ăn nốt bữa sáng cuối cùng với Niệm cho vui vẻ. Niệm giúp chị bày biện bát đĩa, kéo ghế ngồi gần chị rồi nhấp thử một ít nước dùng trong bát bún đang bốc hơi nghi ngút.

- Ừm...ngọt ngọt thanh thanh, ai nấu mà ngon nhờ?

Ai đó im lặng, cậu gấp ít măng ngâm đưa tới trước miệng nhưng người ta quay đi. Đêm qua cậu đang ngồi ngoài hành lang thì nhận được tin nhắn của Hoài kêu về. Cậu cứ ngỡ người yêu chủ động làm lành, ai ngờ sáng nay mặt mũi vẫn cau có như thế, vẫn còn giận cậu ghê quá. Tối qua họp xong không thấy Hoài đợi mình, gọi điện không nghe máy, về nhà cũng không thấy tắm hơi đâu cậu rất sốt ruột. Bởi vậy nên lúc đứng trên ban công trông thấy Hoài và ông Hoàng về cùng nhau cậu đã hơi mất bình tĩnh. Tuy nhiên ngẫm nghĩ kỹ lại thì có thể chỉ là ông ấy bám theo Hoài, còn Hoài thì bức cậu nên cố ý nói những lời chọc tức.

- Tối qua người ta mất bình tĩnh người ta hơi nặng lời. Đây đừng bức nữa mà...tội nghiệp người ta lắm...

- Nói nhiều! Mau ăn đi!

Chị quát, Niệm ngoan ngoãn cúi gầm xuống bàn ăn. Chị cũng cố ăn chút cho ấm bụng, vừa húp xong bát bún thì nghe đứa nào đó những nhẹ bên tai:

- Chị Hoài ơi Niệm ăn hết luôn rồi nè! Giỏi hem?

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chị người yêu

Mấy bữa trước mà được nghe Niệm gọi chị ngọt ngào như này chắc chị sẽ sướng tai lắm đấy, tiếc rằng bây giờ ruột gan đang náo nức đâm ra chẳng vui nổi. Chị kêu Niệm biến ra ngoài chơi để chị còn dọn dẹp, cơ mà cái thằng bướng bỉnh này nó đâu có chịu, nó cứ ở lì bên chị, cầm tựa vai chị, đợi chị rửa bát xong thì lẳng xẳng đem đi úp. Úp xong liền nhắc bóng chị lên vác ra phòng khách.

- Chị người yêu vẫn còn ghét Niệm à?

Còn giả bộ "à" đấy lẽ phép nữa chứ, rõ ghét.

- Buông ra, đây còn chưa lau tay.

- Chị lau luôn vào áo Niệm cũng được à.

Chả cần đợi chị đồng ý, Niệm đã cầm tay chị bỏ vào vạt áo mình cẩn thận lau lau chùi chùi.

- Sạch rồi chị Hoài à. Chị đừng buồn Niệm nữa có được không? Từ giờ Niệm hứa sẽ ngoan mà!

Niệm làm bộ mặt đáng thương hại lòng chị mềm nhũn. Nó còn cứ cố dụi đầu vào người chị, tay ranh mãnh chạm tới viên ngọc trai hồng hồng, đùa nghịch chán chê rồi khề đẩy lên, dùng môi dây dưa không rời. Chân tay chị bột bột không sao mà đẩy nó ra nổi. Lồng ngực chị căng cứng theo từng chiếc hôn của Niệm, chị không thể phủ nhận được rằng cơ thể chị bị những yêu thương nơi ấy làm cho tê dại. Niệm hôn chị rất ngọt, bất cứ phần da dẻ nào của chị bị Niệm chạm tới đều ngay tức khắc chuyển sang một màu ửng đỏ đầy e thẹn. Mỗi lần nơi sâu thẳm trong chị bao bọc lấy Niệm trái tim chị lại thổn thức. Chị thầm chửi rủa chính mình, chị bị điên rồi, điên nặng. Chị bật khóc, nghẹn ngào, tức tưởi. Niệm ngay lập tức rời khỏi chị, hốt hoảng vỗ má chị dỗ dành. Chị gạt tay cậu, méu máo đòi công bằng:

- Trả lại ba Hùng của ngày xưa cho đây! Trả lại đi!

- Đây...đây nói linh tinh gì vậy?

- Đây có biết sống ở nhà đó khổ như nào không? Sáng dậy từ sớm tinh mơ quét sân quét vườn nấu cơm cho cả gia đình, hôm nào có giỗ thì rửa bát tới nửa đêm, những lần Bông ốm cũng chẳng ai đỡ cả, cứ một mình đây ôm con đùng đưa quanh nhà, cả đêm cũng không được chợp mắt xiu nào.

Chị nức nở kể lại, cậu ôm chị vỗ về:

- Thôi mà...qua rồi mà...đây xin...

- Đây có biết đây lấy phải thằng chồng tệ như thế nào không? Ngoài dèo miệng ra thì nhát, hèn, ra đường bị ai bắt nạt, gặp chuyện gì khó cũng về méc vợ, nhờ vợ giải quyết thay. Đây vừa làm vợ, vừa làm chồng luôn. Hết lòng hết sức như vậy mà lão có thể ngoại tình được, để bây giờ đây đi đâu người ta cũng dè bii là gái một đời chồng. Ừ, gái một đời chồng thì làm sao mà có giá bằng gái tân cơ chứ?

Cậu nỡ nề hôn trán chị rồi đưa tay lau nước mắt người thương, chị âm ức gạt cậu ra.

- Đây có biết đây làm thụ tinh nhân tạo đau đến như nào không? Đây có biết bao nhiêu lần kim chọc nó buốt nó nhức đến tận óc không? Chắc đây không biết đâu...vì đây đang hạnh phúc bên Mỹ với Đan mà...đây quan tâm gì đến đây đâu? Giả như lúc đó đây chịu nghe điện thoại của đây...mà không...giả như đây đừng gây tại nạn...

- Đây...đây vừa nói gì?

Giọng Niệm run run, chị nóng máu quát lớn:

- Đừng nói là đây quên rất nhiều năm trước đây uống say rồi đâm vào đây với ba đây nhé. Đến giờ này rồi mà đây còn giả bộ không biết gì à? Diễn giỏi thật đấy! Phục!

Đúng là cậu không biết gì thật, nhưng Hoài tất nhiên không tin cậu. Cô ấy đâm cậu rầm rầm rồi bỏ vào nhà tắm thay đồ, trước khi đi làm thờ dài báo cậu:

- Xin lỗi Niệm, chị biết tuổi trẻ ai cũng có những lúc bùng bột lắm rồi. Chị cũng biết người lo liệu cho ba chị suốt bao nhiêu năm nay là mẹ cậu chứ không phải anh Hoàng, nhưng chị vẫn không sao tha thứ được. Ba chị đi sai đường, chị thay mặt ba xin lỗi cậu, nhưng hèn đến mức bỏ trốn biệt tích thì cậu cũng nợ chị và ba một lời xin lỗi.

Bỏ trốn biệt tích? Tại nạn? Tại nạn năm đó sao? Không phải là cậu đâm xuống ruộng hay sao? Chính mẹ Ký bảo cậu thế mà. Tất cả mọi người xung quanh cậu cũng nói vậy. Tại sao ngày hôm nay Hoài lại kể cho cậu một câu chuyện hoàn toàn khác? Không thể lý giải được mọi việc, cậu đành lao tới gặp Bách hỏi cho ra nhẽ:

- Tôi chỉ hỏi một câu thôi, có phải hay không năm đó tôi đâm vào Hoài và ba Hùng?

- Niệm...tôi...tôi quên rồi...

- Một là cậu nhớ lại, hai là ngay bây giờ tôi cho người đưa Bông Bích đi khỏi tầm mắt cậu, cậu chọn đi.

Ánh mắt Niệm đầy dữ tợn, chơi với nhau bao nhiêu năm cậu thừa hiểu tính bạn, nói được làm được. Lo cho an nguy của vợ con nên cậu buồn buồn thuật lại:

- Dù sao cũng là việc ngoài ý muốn, cậu thì uống say rồi thích thử cảm giác mạnh bằng cách lái xe từ ghế phụ, chú Hùng thì không nhìn thấy biển cấm xe máy, cả hai đều có lỗi nên mọi người nhất trí cho chuyện này vào dĩ vãng.

Sự thật từ Bách khiến cậu choáng váng, cảm giác như có một quả bom vừa nổ tung trong đầu, cậu run run hỏi:

- Sau...sau đó...thì sao?

- Sau đó gia đình chị Hoài rơi vào hoàn cảnh túng quẫn. Mẹ cậu bận bay sang Mỹ chăm cậu nên đi đưa tiền cho anh Hoàng, nhờ anh nộp viện phí cho chú Hùng và trả nợ cho nhà chị. Tôi đoán chị hiểu nhầm số tiền đó là của anh, đồng thời cũng do anh nhiệt tình giúp đỡ trong quãng thời gian chị gặp khó khăn nên chị mới mù lòa lòng chịu cười anh. Mẹ cậu thì cậu biết rồi đấy, chút tiền đó với đi rất nhỏ nên trước mặt chị Hoài đi cũng chẳng kể công.

Bách vừa dứt lời thì thấy sắc mặt bạn mình tái mét. Ánh mắt nó bị thương thâm khốc như vừa gặp chấn động tâm lý cực mạnh. Bản tính Niệm rất kiêu ngạo, năm xưa cậu nhớ có lần bác sĩ bảo có khả năng Niệm sẽ bị liệt nửa người, nó chỉ cười nhạt chứ không hề để lộ vẻ yếu đuối của mình trước mặt mọi người. Đây là lần đầu tiên cậu thấy Niệm rơi vào khủng hoảng nặng như vậy, những ngón tay run rẩy mất kiểm soát, đi từ trong nhà ra ngoài cửa mà suýt vấp mấy lần. Cậu cứ đinh ninh rằng Niệm sẽ tìm chị Hoài nói chuyện, ai ngờ lúc tới công ty chẳng thấy nó đâu. Cả mấy ngày sau đó cũng không thấy nó xuất hiện. Niệm biến mất một cách lặng lẽ và chẳng để lại bất cứ một dấu vết nào.

- Chị Hoài nếu biết Niệm đang ở đâu chị nói cho em được không? Có rất nhiều việc cần nó giải quyết.

Cậu Bách tìm chị Hoài hỏi han, chị Hoài thờ dài lắc đầu rồi kêu cậu ngồi lại bàn chuyện công việc:

- Đợt trước có lần Hương gán nhân hàng may thủ công cho áo quần may công nghiệp để dụ khách mua hàng, chị nhắc nhở thì đối không thêm quần nữa nhưng lúc chị giao cho người khác làm thì lại đứng đằng sau xúi giục họ dùng chiêu trò bán làm ảnh hưởng tới uy tín thương hiệu. Nhiều lúc chị điên chỉ muốn chửi nhau một trận, nhưng nghĩ kỹ thì dù sao cũng là nơi công sở chứ không phải cái chợ nên chị cố nhẫn nhịn đợi thời cơ thích hợp thay đổi nhân sự.

- Em hiểu, chị Hương tuy rất năng động và biết chớp thời cơ nhưng lại khôn lỏi và thích làm ăn kiểu chộp giật. Em cũng lo kiểu làm việc của chị ấy khó có thể đi đường dài, em đang đào tạo Bích rồi, nếu chị không chê thì đợi vợ em đẻ xong, em sẽ đưa vợ tới phụ giúp chị.

- Ôi dào được thế thì còn gì bằng? Chị chỉ sợ cô vừa đi học vừa đi làm lại con mọn vất vả thôi chứ cô mà làm tốt chị sẽ thay luôn chức Phó Giám đốc.

Chị Hương vô tình nghe được đoạn đối thoại cay không sao tả xiết. Thú thực hôm đó bị Hoài cầu nhau chị đã định không thêm quần nữa, nhưng nghĩ rộng ra tương lai nếu chị lấy Niệm thì kiểu gì công ty may cũng là của chị nên chị lại bày cách giúp anh Bình tăng doanh số. Một người hết lòng tận tụy với công ty như chị có sao lại bị người ta gièm pha sau lưng, bị người ta tìm cách thay thế? Phải chăng vì chị giỏi hơn Hoài? Vì giỏi nên mới bị ganh ghét. Chị cố gắng kiềm nén, đợi Bách đi rồi liền nở nụ cười tươi như hoa, đem tài liệu vào cho sếp ký. Chị Hoài ký xong cũng chẳng tỏ thái độ gì cả. Mấy hôm nay chị đều làm rất muộn, vì chị sợ về nhà, sợ về căn nhà trống vắng đó. Chị sợ phải đối diện với sự thật là chị nhớ Niệm, nhớ ngay từ đêm đầu tiên Niệm rời khỏi nhà. Hôm đó chị định dọn đồ chuẩn bị chuyển ra ngoài nhưng lúc chị về tới nơi thì nhà trống lăm, đồ của Niệm đã được đem đi hết rồi. Trên giường có hộp đồng chuyển nhượng căn nhà cho chị và một mẫu giấy nhỏ chỉ vón vện vài chữ:

"Hoài,

Xin lỗi. Thực sự xin lỗi."

Nước mắt chị rơi xuống, nhoè luôn cả dòng chữ của Niệm. Suốt một đêm dài chị không sao mà ngừng khóc, ngoài khóc ra chị thực sự cũng không biết phải làm sao? Chị chưa từng nghĩ sẽ có lúc chị yếu đuối như vậy, chỉ là một anh người yêu thôi mà, không có anh này thì có anh khác, phải không? Không...không phải đâu...không ai có thể thay thế được Niệm. Chị suy sụp rất nhiều, chiều thứ sáu sau khi họp xong chị gọi điện về trách mẹ Quỳnh, mẹ chị bao biện:

- Nếu chị Hoài không hận người gây tai nạn thì mẹ sẽ không giấu đâu. Với cả mẹ cũng đồng ý với di Kỳ, Hoài mà biết thì Niệm cũng biết.

- Niệm biết thì sao chứ? Lớn rồi có gan làm thì phải có gan chịu. Di bao bọc cho nó mãi sao được?

- Không phải, mẹ thấy di kể rằng thời gian đó Niệm nguy kịch phải đưa ra nước ngoài chữa trị. Nó nằm viện còn lâu hơn con và ba con mà, di Kỳ chắc xót Niệm, sợ Niệm phải sống trong mặc cảm tội lỗi cả đời nên nhờ mẹ giấu chuyện. Mẹ cũng thấy chuyện qua rồi thì nên cho qua.

Nằm...nằm viện? Chị chợt nhớ tới những nét chữ rần ròi của Niệm đằng sau tấm ảnh năm xưa:

"Ngắm lá vàng rơi trong bệnh viện. Đẳng đẵng đã lấy chồng, chủ rể không phải đẳng này."

Một người đang nằm trong bệnh viện thì sao có thể bỏ trốn được cơ chứ? Đó cũng là lý do vì sao năm ấy chị không thể liên lạc được với Niệm ư? Không phải Niệm cố ý bỏ chị ở lại không nói lời từ biệt, mà chính Niệm cũng không biết mình bị đưa sang bên đó. Chị chào mẹ rồi vội chạy qua phòng cậu Bách hỏi chuyện:

- Vụ tai nạn đó...Niệm bị nặng lắm à?

- Vâng, hôn mê mấy tháng liền chị ạ. Lúc tỉnh nghe bác sĩ bảo có khả năng liệt nửa người làm ai cũng sốc. Di Kỳ xót quá còn ngất lên ngất xuống mấy lần cơ. Di sợ Niệm thấy day dứt nên thay vì sự thật là đâm vào ba con chị thì di bắt mọi người nói dối Niệm rằng Niệm đâm xuống ruộng. Niệm vẫn tin là như thế cho tới một ngày chả hiểu nghe phong phanh ở đâu mà nó như thảng rồ lao tới ép em nói sự thật.

- Là...là tại chị...Niệm năm đó...như nào?

Giọng chị run run, cậu Bách thở dài bảo:

- Còn như nào ngoài cổ găng vượt qua thử thách hả chị? Được cái thằng này nghị lực lắm, không bị rơi vào u uất hay trầm cảm như một số bệnh nhân khác. Nó rất nghe lời bác sĩ và kiên trì làm vật lý trị liệu. Thời gian đó nó không chủ động liên lạc với ai hết, ai vào thăm nó cũng chỉ cho ngồi năm mười phút rồi đuổi về, tối ngày lo luyện tập và bồi bổ sức khỏe. Chắc nhờ ý chí sắt đá nên nó hồi phục một cách thần kỳ, đến bác sĩ còn phải ngạc nhiên mà chị. Tối giờ thì nó đồ hơn cả em ý chứ, tiếc mỗi cái là thi thoảng nó vẫn bị đau đầu, chị ở gần nhiều chắc biết?

Chị không biết, rất nhiều lần nằm cạnh Niệm, thấy Niệm chau mày chị hỏi làm sao, nhưng Niệm chỉ bảo:

- Thấy đầu ngứa mắt quá thì khó chịu thôi.

Thế là chị lại đập Niệm âm ỉ, giá như chị có thể tinh tế hơn một chút. Mắt chị nhoè đi, chị nghe Bách kể tiếp:

- Cái ngày Niệm đi lại được như một người bình thường, việc đầu tiên nó làm là đặt vé máy bay để về nước với chị. Khi đó em xót Niệm quá nên đành phải khai thật là chị cưới anh Hoàng rồi. Nó ban đầu còn cười khẩy kêu em đừng đùa dai cơ, đến lúc nhìn ảnh cưới của chị thì sốc khụy luôn. Mắt nó đỏ hoe chị ạ, nó vô nát tấm ảnh ném vào thùng rác, lúc lâu sau lại mò lại xé làm đôi, vứt mẫu của anh Hoàng đi còn mẫu của chị nhét vào ví. Nó bị trầm mặc mất một thời gian dài mới trở lại bình thường được, xong thì bắt đầu lao vào kiếm tiền như một thằng điên, khởi nghiệp ngay lúc còn là sinh viên chị ạ. Làm ăn kinh doanh tất nhiên có dự án thành công rực rỡ thì cũng phải có dự án gặp rủi ro, nhưng tựu chung lại nhờ Niệm khá nhạy bén nên tính tổng doanh thu vẫn khủng lắm. Nếu như Niệm không quyết định về nước thì sự nghiệp bên đó của bọn em còn phát triển nữa.

Nếu như Niệm không về nước thì chị cũng chẳng có ngày hôm nay. Có những người phấn đấu cả đời mới lên được chức quản lý, chị thì chẳng có bằng đại học cũng điềm nhiên ngồi vào ghế Giám đốc. Niệm cho chị tất cả mọi thứ, mái ấm, sự nghiệp và cả sự tự tin. Vậy mà chị chỉ vì một chuyện chưa hiểu rõ đầu đuôi đã gào thét chửi bới Niệm. Chị rệu rã bước từng bước trở về phòng làm việc, nước mắt rơi là cả ướt đầm khuôn mặt, chảy tí tách xuống xấp giấy vẽ. Là tập giấy có những nét vẽ linh tinh của Niệm mỗi lần xuống văn phòng đợi chị may đồ. Niệm luôn đợi chị đầy kiên nhẫn như vậy, mua đồ cho chị ăn lót dạ, chở chị về, chăm chị như một đứa nhỏ. Vậy mà chị...chị ác với Niệm quá!

Niệm à,

Hoài xin lỗi. Thực sự xin lỗi. Hoài sai rồi. Niệm ở đâu...về đi được không?

Tại sao Niệm lại khoá máy vậy? Niệm giận chị lắm, phải không? Giận là đúng rồi, ai kêu chị vô tâm như thế? Chị chỉ biết đến những tổn thương của chị, của ba chị mà không biết rằng năm đó Niệm cũng chịu nhiều cay đắng. Niệm sai vì uống rượu, ba chị sai vì không nhìn thấy biển cấm xe máy, vậy còn chị, chị cũng đâu có vô tội? Nếu như chị không thơ thẩn áp mặt vào lưng ba kể chuyện linh tinh, nếu như chị để ý đường hơn một chút để nhắc ba thì đâu đến nông nổi nào. Đáng nhẽ khi đi Kỳ dặn chị giấu Niệm vụ tai nạn chị phải nghỉ ngơi rồi mới đúng. Đáng nhẽ khi nghe mọi người nói Niệm nằm viện chị không nên nghĩ đơn giản là cậu bị ốm do thay đổi môi trường. Là chị tự lựa chọn cưới anh Hoàng nhưng chị lại điềm nhiên đổ tội cho Niệm vì quyết định sai lầm của mình. Chị già rồi mà sao chị nông nổi quá! Hề nóng giận lại sồn sồn lên chả biết nghĩ trước nghĩ sau, vì thế mới nghi oan cho Niệm, buông những lời tổn thương cậu.

Tại sao chị có thể nghĩ là Niệm sợ tội bỏ trốn được cơ chứ? Cái đợt bình rượu của chú Nhất bị vỡ, chị bảo anh Hoàng về nhà xong định nhận lỗi về mình cho êm chuyện, nhưng rồi chính Niệm lại là người chuyển khoản đền chú bình rượu vỡ thay chị mà. Ngày xưa làm giúp việc nhà cậu thi thoảng chị cũng làm sứt bát mẻ đĩa, mỗi lần như thế Niệm đều nói với di Kỳ là tại Niệm, di thương cậu nên chẳng mắng, chỉ dặn lần sau cẩn thận hơn. Còn chị thì được có trêu Niệm

- Eo sao tự dưng đằng ấy lại nhận đánh vỡ bát thế?

- Vì đây thích thế!

Niệm nói kiêu rất kiêu, chị xuyên tạc ý nó:

- Có vẻ đằng ấy thích thể hiện nhỉ?

- Ủ...thích thể hiện đấy...thì sao? Trước mặt gái đẹp ai mà không thích thể hiện?

Niệm nửa đùa nửa thật trêu chị. Hai má chị ngượng hồng, bầu trộm Niệm một cái rồi lí nhí bảo:

- Cứ như là đây thích đây ý nhờ?

- Nhờ thích thật thì sao?

Niệm hỏi, chị lại bị ngượng lần hai.

- Thích thật thì hơi bị ngượng đấy, gu của đây không phải con nít như đằng ấy đâu.

- Khỏi lo bò trắng răng, gái già như đây cũng chẳng lọt mắt xanh của đây đâu.

Niệm móc mĩa lại khiến chị phùng phùng giận dữ, cầm chổi đuổi cậu khắp nhà. Ngày ấy hay cãi nhau lắm, nhưng dù có đánh nhau khủng khiếp cỡ nào thì cứ hề có đồ ngon hay có chuyện gì hay hay vẫn í ới gọi nhau. Năm ấy...thật vui! Năm nay...cũng từng rất vui. Chỉ là, chính chị đã tự tay bóp chết hạnh

phúc của mình mất rồi. Chắc Niệm buồn chị lắm, biệt tâm biệt tích như vậy chắc chẳng cần chị nữa rồi, chắc sẽ không tha thứ cho chị đâu. Trè như Niệm, giỏi như Niệm, giàu như Niệm thiếu gì gái để hẹn hò mà phải quay về bên chị, một bà già nóng nảy nhiều lời? Chị buồn quá, cứ cách chục phút chị lại thử liên lạc với Niệm mà chẳng ăn thua. Chị không dám gọi cho di Kỳ hỏi han tình hình, thế nên đành phải nhắn số của Đan.

- Đan ơi em biết Niệm ở đâu không?

- Em không biết chị ạ.

Hoài Đan đáp rồi lạnh lùng dập máy. Đan thích những mẫu thiết kế của chị Hoài, nhưng không thích con người chị. Một người mà đến cả em chồng cũng tán tỉnh thì thử hỏi tôn nghiêm đặt ở đâu? Tuy nhiên Đan cũng thấy tội nghiệp cho chị, tội chị ôm mối tình đơn phương trong vô vọng. Cơ mà không thể vì thương chị mà Đan mũi lòng tiết lộ cho chị Niệm đang ở đâu. Giờ Niệm đang rất bệnh, Niệm cần được nghỉ ngơi. Đan đồng ý với di Kỳ ngắt điện thoại của Niệm, để Niệm rời xa công việc vài ngày. Di Kỳ là một người phụ nữ rất rộng lượng, tuy chú Nhất ghét ba Tám nhưng vì Đan ở trong nhóm bạn thân của Niệm nên di vẫn đối xử rất tốt với Đan. Mấy bữa nay di còn cho Đan ở lại chăm Niệm cùng di, tâm sự rất nhiều chuyện với Đan:

- Thăng Hoàng đúng là ác ôn mà, di đoán chính nó là người làm lộ bí mật vụ tai nạn. Bao nhiêu năm chú di nâng đỡ nó mà nó ăn cháo đá bát. Cái hôm biết sự thật Niệm lao về nhà trách móc di rất nhiều, khiến di đau lòng chảy cả nước mắt. Cơ mà vẫn không đau bằng khoảnh khắc chứng kiến con phải nhập viện lại. Đau buốt ruột buốt gan Đan ạ.

Đan thờ dài vỗ vỗ tay di an ủi, nhìn biểu hiện của Niệm mấy hôm trước chắc đau dữ lắm. Niệm vẫn bị đau đầu mà, vẫn uống thuốc đều đều, nhưng mỗi lần gặp chuyện gì căng thẳng là lại lên cơn đau dữ dội, thuốc thang cũng không lại được. Do Niệm rất giỏi nên ít khi bị nhừ đầu bởi công việc kinh doanh, hồi ở nước ngoài Đan chỉ thấy mỗi năm tới tầm tháng tám là Niệm dễ bị xúc động, dễ bị đau nhiều hơn những tháng còn lại. Có lần Đan còn bắt gặp Niệm nhìn chăm chăm vào một bức ảnh đã bị xé làm đôi trong ví với ánh mắt đầy uất hận. Chẳng cần hỏi Đan cũng biết đó là ảnh của Đan, hồi cấp ba có lần giận Niệm nên Đan đã xé đôi ảnh của hai người rồi vứt vào sọt rác. Không ngờ Niệm nhặt lại, và còn không ngờ Niệm vẫn giữ tới giờ. Nếu như ba Tám không ngăn cấm, có lẽ Niệm đã đường đường chính chính đến với Đan và không phải chịu nhiều đau thương đến thế.

- Con nghĩ lần này Niệm buồn nhiều là bởi vì Niệm thấy có lỗi với gia đình chị Hoài, và còn vì Niệm sợ nếu ba con biết Niệm gây ra chuyện tày đình như vậy ba sẽ ghét Niệm, và khoảng cách giữa con và Niệm sẽ ngày một xa.

Di Kỳ há hốc vì sốc, di sốt sắng hỏi:

- Cái gì? Con nói thế là có ý gì? Con...và Niệm...hai đứa...hai đứa...bao lâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Người có lỗi

- Rất...rất lâu rồi di ạ...Niệm lo con và ba Tám bất hoà nên chưa mở lời. Con thì vẫn đợi Niệm thôi di, chỉ cần Niệm đủ dũng khí, dù có lên núi cao xuống biển lửa con cũng sẵn sàng theo Niệm.

Di Kỳ nghe Đan thổ lộ sướng hết cả lỗ tai, bao lâu nay không thấy Niệm dẫn bạn gái về di cứ lo con trai có vấn đề, giờ thì tốt quá rồi. Hoá ra cũng biết yêu cơ mà còn ngại nên chưa dám tiến tới thôi.

- Ôi dào con yên tâm, hai đứa cứ gạo nấu thành cơm thì chuyện ông Nhất ông Tám di dẹp yên được ngay. Thôi di về đây nhá, cho hai đứa bay có không gian riêng tư.

Di phấn khởi bỏ về, để lại Hoài Đan một mình ngồi trong phòng bệnh của Niệm hai má hây hây đỏ. Niệm đang ngủ, giấc ngủ hiếm hoi giữa những cơn đau quằn quại trong suốt mấy ngày qua. Bữa nay Đan mua cherry đem đến cho Niệm đấy, Đan vẫn nhớ thời xưa Niệm rất hay ra siêu thị nhà Đan mua cherry để gây sự chú ý của Đan. Có lúc thấy Niệm cứ đứng lựa tới lựa lui Đan bức mình hỏi:

- Niệm thích ăn cherry đến vậy sao? Đan còn nhớ hồi nhỏ Niệm đâu có thích quả này?

- Nhưng người đó thích nên giờ Niệm cũng thích.

Niệm buột miệng đáp, trái tim Đan nhảy loạn. Mới mấy hôm trước Đan bảo với cô bạn thân Đan ăn cả túi cherry không biết chán mà Niệm đã nhớ rồi. Niệm lúc nào cũng chu đáo như vậy, thậm chí đến bây giờ bệnh có quyền làm nũng mà khi thức giấc vẫn nghĩ cho Đan.

- Niệm muốn ở một mình, Đan về đi.

Là do Niệm thương Đan con gái lái xe buổi tối nguy hiểm nên kiểm soát đuổi Đan? Hoài Đan cười khổ xách túi bỏ ra ngoài hành lang ngồi. Bên trong có người lôi bức ảnh đã xé phân nửa trong ví ra ngắm nghía. Người con gái mặc váy cô dâu này, chẳng phải người ấy lấy chồng là vì cậu sao? Là do cậu đâm vào cô ấy rồi nằm bất động một chỗ, để cô ấy phải đối mặt với biết bao gian khổ. Ba bệnh, nợ nần, ngay cả bản thân cũng bị run tay dẫn tới ám ảnh tâm lý không thể về đẹp như trước. Khủng hoảng lớn như vậy, sao có thể không bị rung động trước một người nhiệt thành giúp đỡ mình? Thật buồn khi

người đó không phải là cậu. Thật buồn khi cậu lại chính là người gây ra đau khổ. Ngất nổi, cho tới bây giờ, mặc dù đã rất cố gắng nhưng cậu vẫn chẳng thể nhớ ra được sự việc hôm đó. Tất cả những gì còn đọng lại trong ký ức là trong chuyến du lịch năm ấy, ba Nhất cho cậu đi gặp đối tác bàn chuyện làm ăn. Vì cậu giúp ba ký được hợp đồng lớn nên ba rất vui, lúc về tới khu nghỉ dưỡng ba gọi cậu lại bảo:

- Hôm qua ba nghe mẹ nói có về anh Niệm muốn về thành phố trước hả? Vậy lái con xe ba mới mua mà về, nếu thấy đi êm thì ba cho anh luôn.

Cậu cao hứng nhận chìa khoá từ tay ba, cũng muốn về luôn với Hoài nhưng vừa vào xe đã díp cả mắt. Có thể do tiếp khách uống kha khá nên đầu óc chhuizen choáng. Cảm thấy không đủ tỉnh táo để lái xe nên cậu chỉnh ghế lái ngả ra đằng sau để ngủ một giấc cho đỡ mệt. Ai ngờ đó lại là giấc ngủ dài nhất trong đời cậu, hôn mê mấy tháng liền, khi tỉnh dậy nghe mọi người nói cậu bị tai nạn cậu còn chả hiểu nổi vì sao? Cho tới thời điểm hiện tại lời giải thích hợp lý nhất chắc là cậu đã bị mộng du, trong lúc mơ màng đã khởi động xe phóng về thành phố nên không có ấn tượng gì. Mẹ cậu nói dựa vào vị trí tìm thấy cậu trên xe thì khả năng cao là cậu ngồi ghế phụ chứ không phải ghế lái, mẹ đoán có thể cậu muốn thử cảm giác mạnh khi lái xe, còn chả thèm thắt dây an toàn nên mới bị thương nặng. Sau đợt đó mẹ không mắng cậu nặng lời, chỉ rơm rớm nước mắt dặn nếu cậu còn thương mẹ thì lần sau đừng bao giờ liều lĩnh như thế. Cậu rất muốn bảo với mẹ rằng cậu chưa bao giờ có ý định đùa cợt với tính mạng của mình như vậy, nhưng sự việc đã xảy ra rồi, dẫu sao cậu cũng là người sai, giải thích nhiều có ích gì?

Cậu biết Hoài chẳng cần nghe mấy lời bao biện, cậu biết với tính cách quyết liệt của Hoài, cô ấy sẽ tính chuyện dọn ra ngoài. Sợ Hoài chuyển tới nơi khác an ninh không tốt nên cậu lựa chọn chuyển ra trước để Hoài yên tâm ở đó. Cậu tất nhiên mong có cơ hội để sửa sai, nhưng chỉ sợ có những chuyện đau thương trong quá khứ chẳng cách nào có thể bù đắp nổi. Mỗi lần nghĩ tới những gì Hoài phải chịu đựng, đầu cậu lại đau buốt. Nhưng có lẽ nỗi đau đó chẳng thấm vào đâu so với nỗi đau khi những mũi kim nhọn hoắt chọc vào cơ thể Hoài khi cô ấy đi làm thụ tinh nhân tạo. Tất cả những cay đắng, oan nghiệt xảy đến với cô ấy đều do cậu ban tặng, trong khi đó, cậu ở phương trời xa vẫn luôn ngày ngày oán hận cô ấy, nguyên rủa kẻ phản bội như cô ấy sớm gặp báo ứng. Cậu của những năm tháng đó...sao có thể bỗng bột tới vậy? Sao có thể vì sĩ diện mà không thêm quay về đối chất với cô ấy? Cậu...sao có thể ác với Hoài đến thế?

Trong phòng bệnh, có người nắm thật chặt một nửa tấm hình năm xưa áp vào lồng ngực, khoe mắt đỏ quạch. Từ bên ngoài có người sau khi suy nghĩ kỹ càng liền quyết tâm chạy vào ôm người kia, nghẹn ngào thổ lộ:

- Đan thực sự mệt rồi, Đan chẳng thể đợi tới ngày Niệm mở lời trước nữa đâu. Niệm à, chúng mình thành thật với nhau nhé, Đan yêu Niệm, và Đan biết Niệm cũng yêu Đan từ rất lâu rồi, phải không?

Hoài Đan cứ nghĩ rằng nếu cô mở lời trước thì Niệm sẽ có dũng khí để thừa nhận tình cảm. Thật không ngờ Niệm lại đẩy Đan ra rồi chầm chậm đưa Đan xem bức ảnh trong tay mình. Người con gái đó...không phải là Đan. Là một người mà có năm mơ Đan cũng không dám tin Niệm lại dùng cô ấy để che giấu những cảm xúc dành cho Đan. Tối hôm đó Đan đã khóc rất nhiều, Đan trách Niệm hèn nhát, trách mình trót yêu một người không dám đương đầu với khó khăn như Niệm. Nhưng khi bình tĩnh rồi Đan lại tự hỏi tại sao Niệm giữ ảnh chị Hoài? Là để đối phó với Đan khi cần thiết hay là thực sự giữa Niệm và chị đã có gì đó? Những thắc mắc khiến Đan mệt mỏi không sao chọn mắt được.

Ở một căn nhà khác, cũng có người giống như Đan, mất ngủ vì những bản khoản không lời giải đáp. Đạo gần đây Niệm bật vô âm tín khiến ông Thuận vô cùng lo lắng, tầm chiều nghe di Kỳ trách thẳng Hoàng tiết lộ chuyện năm xưa khiến Niệm và di bất hoà ông lại càng buồn. Buồn vì thương Niệm, ông trằn trọc suốt một đêm dài, sớm hôm sau mắt ông thâm quầng, ông rầu rĩ tâm sự với bà Hoà:

- Cho tới bây giờ tôi vẫn không thể tin Niệm say rượu mà vẫn có thể ngồi ghế phụ lái xe. Điều đó giống như việc làm của một thằng điên hơn là một người bình thường.

- Thì thằng Niệm nó đã bao giờ bình thường đâu? Cả một thời trẻ trâu ngông cuồng phá phách chú di chả khổ bỏ xừ đi được. Với cả chính chú Nhất bảo chú tận tay đưa chìa khoá xe cho Niệm và thấy Niệm vào gara để xe mà.

Ông Thuận nghe vợ phân tích hợp tình hợp lý thì thôi không dăm chiêu nữa. Con trai ông thấy vậy liền thờ phào nhẹ nhõm. Nhà di Kỳ có một khu nghỉ dưỡng rất sang chảnh, mỗi lần tâm trạng xuống dốc anh vẫn hay ghé chơi. Anh thích thú vui nằm phơi nắng cạnh chiếc bể bơi dát vàng của chú rồi thì thoảng nhóm dậy nhấm nháp ly rượu vang nhập từ miền Nam nước Pháp. Một ngày của nhiều năm về trước, khi anh tới khu nghỉ dưỡng thì cả chú lẫn di đều đã ra ngoài, còn Niệm thì ngủ say như chết trong chiếc xe chủ mới mua. Chắc cậu quá chén hay sao mà xung quanh nồng nặc mùi rượu. Phần vì cửa kính xe đang mở, chìa khoá xe lại ở ngay đó, phần vì thêm được lái xe xịn nên anh đã đưa Niệm sang ghế phụ để lượn lờ vài vòng. Lát sau anh hưng khởi đi đón một người khác nữa rồi nhường cho người đó lái thử, anh ngồi ở hàng ghế sau. Trong lúc phấn khích không kiểm soát được tốc độ, người đó đã đâm vào cha con Hoài.

Tuy sự cố năm xưa không phải lỗi của anh nhưng anh vẫn giấu tiết danh tính người gây tai nạn bởi anh sợ nếu lộ ra thì mọi người sẽ ghét anh vì tự ý lái xe của chú ra khỏi gara, và còn vì anh quên không thắt dây an toàn cho Niệm, khiến cậu bị thương nặng. Cơ mà trách anh một phần thì trách nó mười phần, ai kêu nó sống lố sống bản nên lúc nghiệp tới đỡ không nổi. Cùng gặp nạn nhưng người cảm lái chỉ phải nằm viện một tháng, anh thì sống tốt nên gặp nhiều may mắn, chỉ bị đau lưng vài tuần là khỏi, là phần lưng có áo che nên chẳng ai để ý, cũng không một ai biết hôm đó anh từng ghé qua khu nghỉ dưỡng. Niệm lúc tỉnh dậy trong bệnh viện cũng không biết gì luôn, tại nó ngủ miết mà, sau đó thì va chạm mạnh quá nên lịm mất. Đến bây giờ nó vẫn nghĩ là nó bị mộng du nên lái xe, thẳng đần!

Sai lầm lớn nhất của anh là sau khi sự cố xảy ra cuồng quá quên bưng mắt không chuyển Niệm sang ghế lái. May mà Niệm có một tuổi trẻ oanh tạc nên mọi người đều tin rằng Niệm thích thử cảm giác mạnh bằng cách lái xe từ ghế phụ. Chú Nhất di Kỳ bận làm thủ tục cho Niệm ra nước ngoài chữa trị nên chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ ngợi, dù sao trong mắt chú di và gia đình, Niệm vẫn là một đứa con bướng bỉnh, ngang tàn và quái tính. Còn anh từ nhỏ đến lớn đã luôn gương mẫu, thành thử xảy ra chuyện thì mọi người tất nhiên sẽ tin nó mắc lỗi hơn là anh. Anh cảm thấy nhà chú di giàu nứt đổ đổ vách, đền bù mấy đồng cho cha con Hoài cũng chẳng thấm vào đâu. Cậu Niệm thì nổi tiếng hư, bị gán thêm tội gây tai nạn nào có bỏ bèn gì?

Nhiều năm về trước công nghệ còn chưa phát triển như hiện nay, khu nghỉ dưỡng cũng ở trong khu vực an ninh tốt nên hồi đó chú di không lắp máy quay, bởi vậy chỉ cần ba Hùng cứ mãi diên dờ thì sự thật sẽ vĩnh viễn được chôn vùi. Sớm hay muộn thì cũng có ngày vợ trở về bên vòng tay của anh

thời. Cái duyên nợ vợ chồng mà, một ngày làm vợ anh thì cả đời phải là vợ anh, chẳng khác đừng hồng xơ múi. Niệm thực ra chỉ thèm thường những thứ thuộc về anh chứ nó không hề yêu vợ thật lòng. Trái ngược với anh lúc nào cũng trân trọng vợ, nói với vợ những lời yêu thương ngọt ngào thì nó chưa bao giờ phát ngôn được câu nào tử tế cả. Ngày xưa chị em ở với nhau nó suốt ngày bắt nạt vợ. Vợ thức đêm may đồ kiếm thêm thu nhập nó quát vợ xoi xoi, vợ bỏ quả xoài lỡ bị dao cứa vào tay nó mắng vợ ầm ầm, vợ treo cây trượt chân ngã nó dọa vợ còn dám treo lần nữa thì nó đuổi về quê. Một người đàn ông xấu tính như Niệm thử hỏi làm sao có thể đem lại hạnh phúc cho vợ? Suy cho cùng thì chỉ có người đàn ông tuyệt vời như anh mới xứng đáng ở bên vợ thôi.

"Vợ ơi Hạt Đậu mới được ra khỏi lồng ấp đó. Con đẹp trai giống hệt anh luôn. Anh mua cho Thu một căn hộ nhỏ rồi, chỉ cần vợ về anh sẽ bảo cô ấy dọn ra ngoài ở, xong vợ chăm con cho anh giống ngày xưa vợ chăm Bông nhé!"

Anh hí hửng nhắn tin cho vợ, đợi mãi mới thấy chuông điện thoại kêu, tiếc rằng lại chẳng phải cuộc gọi đến của vợ. Thu ký báo cáo với anh chính sách cắt lương thưởng của nhân viên do anh đề xuất bị phản đối gay gắt. Mọi người đang bàn nhau viết đơn xin cấp trên bãi bỏ chức Giám đốc của anh. Một lũ nhân viên đáng ghét, cộng thêm cả mẹ thằng Hạt Đậu chẳng chịu xin xỏ đi giúp anh, hại anh mới sáng sớm đã phải tự mình sang nhà dì thừa chuyện:

- Di ơi tháng này xí nghiệp kẹo bánh lại bị lỗ rồi, lúc đầu con tính cắt lương thưởng của nhân viên, ngặt nỗi bọn họ không những không chịu mà còn tính làm loạn. Di thương con đi bù lỗ giúp con được không ạ?

- Suốt từ Tết ra tới giờ tháng nào con cũng xin bù lỗ là sao vậy? Di có phải cái mỏ vàng đâu con?

Góm đi cháu với nhau mà nhờ xúi đi cũng khó chịu ra mặt, anh Hoàng bức bối cầu nhàu:

- Thì con cũng có đề đi thiệt đâu. Di cho con tiền thì con tài trợ bánh kẹo cho đi đi phát cho người nghèo còn gì? Toàn bánh kẹo chất lượng cao đắt đỏ.

- Con ơi việc cho ai, cho nhiều hay ít là cái tâm của mình, con đừng lôi chuyện giá cả vào đây. Di nói con nghe đi đem bánh kẹo của con đi thì di cũng nói với người nhận là đồ của con tặng mọi người chứ không bao giờ bảo là đồ của di nên con đừng ăn nói kiểu vậy.

- Con ăn nói kiểu gì thì con cũng là người đang hoàng chính trực, chẳng như ai đó đi ngủ với chồng chị gái kết nghĩa đi ạ. Di muốn được yên ổn thì tốt hơn hết đừng lên mặt với con, kéo có ngày hối không kịp đấy di.

- Con bị điên hả Hoàng?

- Con vẫn bình thường đi ạ. Nói tóm lại giờ di có nôn tiền ra không? Nếu không thì đừng trách con tuyên bố cho cả cái họ này biết thằng Niệm là con của ba Thuận con nhé!

- Cái gì? Niệm là con của ba Thuận con? Nực cười! Con bị ả nào hả Hoàng?

- Di mới nực cười đó di, có gan ăn vụng mà không có gan chùi mép ả? Chính ba con thú nhận đó di, ông ấy còn đang chờ thời cơ thích hợp để công khai Niệm với mẹ con kia kia, di chối không nổi đâu.

Di Kỷ nghe anh Hoàng ba hoa uất điên cả người, di ngay lập tức chạy sang nhà chị Hoà gọi ba anh:

- Anh Thuận đâu! Anh ra đây ngay cho em! Anh già lắm cảm rồi hay sao mà anh ăn sáng nói bậy, anh tiêm nhiễm vào đầu bọn trẻ con thứ quỷ quái gì thế hả? Thằng Niệm nó là con anh hồi nào chứ?

Ông Thuận còn đang sợ bà Hoà nên chần chừ mãi chuyện nhận con, nhưng bữa nay di Kỷ làm um lên, cộng thêm chú Nhất thấy om sòm cũng đứng đĩnh đi sang nên ông mời tất cả mọi người vào nhà, rầu rĩ kể lại chuyện cũ:

- Mọi người có nhớ có một đợt chú Nhất vào Nam làm ăn gần nửa năm không? Chính vào cái đêm trời đổ bão, sấm chớp đùng đoàng xong cả khu bị mất điện đó...tôi...tôi và di Kỷ đã đi quá giới hạn...ở ngay trong phòng của chú di. Đừng ai trách di Kỷ cả, chú Nhất xa nhà lâu như thế di cũng có nỗi khổ riêng của mình, có trách thì cứ trách thằng đàn ông là tôi đây uống chén rượu vào liền không kiểm được lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hạt mầm

Bà Hoà nghe ông Thuận nhận tội chẳng những không tức mà còn cười ra nước mắt, di Kỷ với chú Nhất cũng nhìn nhau cười sặc. Mãi sau bà Hoà mới mắng chồng:

- Đồ hâm. Bữa đó tôi sang trông nhà cho di Kỷ xong ông cũng sang ngủ với tôi mà. Tôi vẫn còn nhớ ông say khướt, sợ sấm nên cứ ôm tôi khóc lóc mãi.

- Tôi ngủ với bà thì làm sao mà di đẻ được thằng Niệm? Rõ ràng chú di cùng bị hiếp muộn mà?

- Không anh ạ, nhà em khoẻ mạnh bình thường. Nhà em thấy em bị xã hội đàm tiếu nên mới nhận luôn cả trách nhiệm về mình để họ đỡ gièm pha thôi.

Di Kỳ giải thích, ông Thuận vẫn chưa hài lòng:

- Nhưng đợt đó chú đâu có về? Tính ngày sinh tháng đẻ của Niệm thì không khớp.

- Thế nhưng cái mặt nó lại khớp mới đều chứ!

Ông Nhất khoái chí thêm nếm, cái mặt thẳng Niệm với cái mặt ông giống nhau như tạc tượng vậy mà ông Thuận vẫn có thể ảo tưởng được. Đến phục!

- Thực ra đợt ấy tôi có công chuyện ở Phú Lý nên Kỳ bắt xe về đó với tôi. Vì tôi bận không lên thăm được họ hàng, sợ mọi người trách móc nên tôi kêu Kỳ giữ kín. Nhưng bà Hoà vẫn biết mà, vì Kỳ nhờ vợ ông trông nhà.

- Ừ chị biết, nhưng ông Thuận có hỏi đâu mà chị nói? Tại nghĩ cũng chẳng quan trọng, ai ngờ...

Ông Thuận lúc bấy giờ mới vỡ lẽ, biết mình vô tội lòng ông nhẹ nhõm hẳn, nhưng cũng có chút tiếc nuối. Tiếc vì một đứa giỏi giang như Niệm lại chẳng phải con ông. Ông và bà Hoà có đến nỗi nào đâu mà đẻ được thằng con ngu ngơ như thằng Hoàng cơ chứ? Có vẻ như thời gian vừa qua nó làm thua lỗ nhiều quá nên chú Nhất không tin tưởng nó như trước nữa. Chú thẳng thắn bảo:

- Từ tháng sau chú sẽ điều chú Nhị, người anh em chú rất tin tưởng sang xí nghiệp kẹo bánh làm Giám đốc, con nên đi theo chú ấy, sẽ học hỏi được nhiều điều.

- Đi theo chú ấy thì con làm chức gì?

Anh Hoàng cau có hỏi, chú Nhất cười cười:

- Con đừng quá coi trọng chức tước như vậy, cái cốt lõi của tuổi trẻ là trải nghiệm và rèn giũa bản thân con ạ.

- Chú nói thì hay rồi. Chú chỉ giỏi nói mồm thôi, không coi trọng chức tước mà chú lập ra hẳn NIEM Group cho Niệm làm chủ vậy hả?

Anh Hoàng hỏi xoáy lại chú Nhất. Bữa nay ngày gì mà toàn gặp chuyện xui, còn đang tưởng nếu chú biết Niệm cũng là con của ba Thuận thì vị trí của anh với Niệm sẽ ngang nhau. Có thể ban đầu chú sẽ tức giận, nhưng vì chú không có con nối dõi nên sớm muộn gì tài sản của chú cũng sẽ được chia đôi, một nửa của anh, một nửa của Niệm. Ai ngờ mọi điều anh hi vọng đều tan thành mây khói. Anh đã buồn thối ruột ra rồi đi Kỳ còn ba hoa:

- Con không biết thì đừng nói bừa, Niệm không tiêu tiền của chú đi từ lâu rồi, thậm chí hàng tháng em vẫn đều đều gửi tiền vào tài khoản của di biểu ba mẹ.

- Thôi đi đừng có chém gió. Một thằng bắt tài như thằng Niệm móc cống ra tiền à mà kêu nó biếu chú đi? Chú đi muốn triệt đường sống của con thì cũng đừng tăng nó lên như thế. Con nói cho chú đi biết con đây đểch cần, từ hôm nay con xin phép được nghỉ việc luôn. Người có bằng cấp và nhiều năm kinh nghiệm như con chả thiếu chỗ nhận.

Anh Hoàng mạnh miệng tuyên bố, chú đi sóc không nói lên lời, ba anh thờ dài ngao ngán, mẹ anh xấu mặt chỉ mong có cái lỗ để chui xuống. Bà Hoà đau lòng bao nhiêu thì bà căm ghét chị Thư bấy nhiêu. Thằng Hoàng nhà bà hồi xưa ở với Hoài chẳng bao giờ phát ngôn cuồng như thế. Thực ra thì cũng có những lúc nó nổi nóng, nhưng chưa kịp ra oai đã bị Hoài lôi cổ về rồi. Hồi đó có Hoài bảo kê nên mỗi lần bị lừa đều lấy lại được tiền, công việc thuận buồm xuôi gió. Giờ ở với Thư càng ngày càng xuống cấp trầm trọng, bà nhìn nó cái chú đi mà tưởng như không phải thằng con trai do mình đẻ ra. Bà buồn tẻ tái, bà gói đồ sang nhà Bích ở. Bà đi vội quá đâm ra cái Hăng chào bà cũng chẳng để ý. Con Hăng bữa nay đem yến gạo tám thơm lên biếu cô Hoài mà nghe toàn tin động trời. Nó ngồi bên nhà bà Phụng vừa ăn ngô luộc vừa nghe bà kể hết chuyện này tới chuyện kia, từ chuyện cô Thư sinh Hạt Đậu tới chuyện cô Hoài đã lên làm Giám đốc công ty may. Mãi tới xế chiều nó mới qua NIEM Group thăm cô, thấy cô nôn quá trời nó sinh nghi, hí húi lục trong túi cái que thử thai còn thừa đưa cho cô.

- Cô vào thử coi, biết đâu có em bé rồi. Nếu có cô phải nói cho con biết của chú nào nhá.

- Chú nào kẹ cô, con bớt thọc mạch đi. Với cả chắc cô bị dị ứng thức ăn thôi chứ có biết đẻ đâu mà thử, mất công.

- Nhưng cô có dấu hiệu giống hệt con á, nghi lắm. Đi mà, năn nỉ mà, mất công xúi thôi mà.

Bé Hăng lải nhải nhiều quá nên chị Hoài đành dùng que thử thai cho xong chuyện. Thế quái nào lên hai vạch mới buồn cười chứ. Không khéo con này lại đưa cho chị que đều như lần trước cũng nên. Chị đâu có ngu mà để nó lừa lần hai? Chị cười khẩy, vút luôn que vào sọt rác rồi ra báo với nó:

- Xong rồi, một vạch!

- Vậy mà con cứ tưởng...chồng con mua cho con hai cái que thử đó, một cái cô vừa dùng, một cái con thử hôm qua trúng rồi cô ạ.

- Hà? Con lấy chồng rồi á? Nhanh thế! Lấy ai?

- Lấy cái anh cùng quê cô ạ. Sau một thời gian đau khổ vì mối tình ngang trái với cậu Niệm trái tim con đã lại thổn thức một lần nữa. Đám cưới vừa nhỏ vừa ở xa nên con sợ phiền cô chẳng dám gửi thiệp mời. Anh ấy rất tốt, ba mẹ anh cho tụi con ít vốn xuống thị xã mở quán bún ngan, đất hàng phết cô ạ. Mà công thức là con lấy luôn của cô đấy, nên bữa nay con mang yến gạo tám thơm lên biếu cô đây này.

- Ô có yến gạo thì bồ bèn gì? Cô tưởng Hằng phải cho xe công nông chở mấy tạ lên biếu cô chứ.

Chị Hoài trêu, Hằng tưởng cô nói thật nên bảo vậy mấy bữa nữa nó thuê công nông. Chị cười cười xua đi, nó thì tự dưng oà khóc rung rức.

- Con khổ quá cô ơi, con lên đây tìm cô cũng vì chuyện này cô từng trải qua nên chỉ có cô mới thấu hiểu con. Con tức con Huyền phát điên rồi cô ơi, nó làm chạy bàn ở quán bún ngan nhà con ý. Nó...nó mất dạy...con lù lù ở đây mà nó dám ăn mặc hở hang chạy qua chạy lại thả thính chồng con. Ôi chao ôi cái mặt nó còn dày hơn cái mặt con hồi xưa của chú Hoàng. Con sắp chịu không nổi rồi cô ơi. Con mà biết quả báo đến sớm như này thì ngày đó hẳn gặp chú Hoàng con thề con sẽ chạy mất dép luôn à. Cô ơi ngày trước cô có bí quyết gì đối phó với con cô truyền hết cho con để con đối phó với con Huyền nha cô.

Con Hằng kể chuyện tủi khổ nhưng cái giọng ôn ền của nó khiến chị cười nghiêng ngả. Chị thừa nhận với nó chị chả có bí quyết gì sất, ai tốt với chị, chị tốt lại với người đó, ngược lại đưa nào lão nháo chị chửi cho sập mặt. Bé Hằng gật gù gật gù, hai cô cháu buồn đưa tới tận tối muộn sau đó chị nhờ người đưa nó ra bến xe. Còn chị thì thấy chóng mặt buồn nôn nên cuộc bộ về nhà cho thoáng. Mấy hôm nay chị còn hay thêm ăn vặt nữa, rất hay mua cóc mua xoài vừa đi vừa chấm muối ớt nhai ròn rột.

- Khiếp ghen hay sao mà ăn chua kinh thế?

Cô Thương cao giọng hỏi chị, phòng khám của cô ấy ở ngay đó vẫn sáng đèn. Cô này năm xưa làm thực tập ở chỗ chị Thu, chị Hoài từng giúp cô vay tiền đi Kỳ để mở phòng khám nên cô đặt tên là phòng khám Hoài Thương, chuyên chăm sóc sức khỏe mẹ và bé. Cô thấy chị kêu ca mệt mỏi chán ăn chỉ thêm mấy đồ linh tinh thì cứ khẳng định chị có thai chứ. Chị cãi cô thì cô bảo vào cô siêu âm cho là biết liền. Chị nghĩ tới cái que thử thai hai vạch nên cũng tò mò thử coi, vừa có kết quả cô Thương đã cầu nhàu:

- Đây, nhìn thấy chưa? Chứa rõ ràng ra rồi còn cãi.

- Đâu? Xạo! Có thấy gì đâu? Làm gì có thấy em bé nào đâu? Thấy giống hạt mầm thôi à!

- Thì đó, hạt mầm đó, con bà đó. Phải đợi mấy tháng nữa nó phát triển thì mới thành hình hài được chứ.

Ừ đúng rồi, chị quên xừ mất. Rõ ràng chị biết mà, chị biết cả triệu chứng nghén của bà bầu nữa cơ. Nhưng vì chị cứ nghĩ mình không biết để nên chị nào dám vọng tưởng, sợ treo cao lại ngã đau. Ở thế ra là chị có con thật luôn đó hả? Sao tự dưng lại có con là như nào nhờ? Lấy chồng đăng đăng bao nhiêu năm không có con, chia tay một thời gian liền dính bầu, không lẽ thằng chồng cũ của chị bị bệnh? Chị băn khoăn thắc mắc, cô Thương phì cười giải đáp:

- Nói ông Hoàng bị bệnh thì hơi oan. Bà Thu vẫn đề được cho ông ý thằng Hạt Đậu đó thôi. Cơ mà chị Thu may mắn hơn chị ở chỗ chị ấy không gặp khó khăn trong việc thụ thai, nên kể cả gặp người chồng bình thường như ông Hoàng thì vẫn đề sồn sồn. Còn chị thì cứ phải kết hợp với anh nào cường tráng, thể lực dồi dào mới trúng được.

Chị Hoài gật gù tò vò đã hiểu, cô Thương kéo chị vào gần, thầm thì chỉ đủ hai chị em nghe thấy:

- Em hỏi khí không phải chứ ông người yêu mới của chị chắc đô lắm hả?

- Cũng đô bình thường ý mà, được cái khá cao, tầm mét tám bảy, với cả cũng có chút chăm chỉ trong việc tập gym nên người săn chắc.

Chị Hoài khiêm tốn đáp, hai má chị đỏ như cà chua luôn rồi mà cô Thương vẫn không tha:

- Ủầy bình thường cái gì nữa? Hàng hiem rồi chị ơi. Chị làm cách nào mà số hưởng thế? Dạy em vài chiêu với!

- Hả? Có chiêu trò gì đâu cơ chứ?

- Chị em với nhau chị đừng có giấu bài. Chị của ông ý như nào? Đối hờn kiêu chảnh hay chiều chuộng chu đáo?

- Thì lúc đầu cũng kiêu kiêu không chịu thừa nhận tình cảm ý, sau yêu rồi thì nó thích như nào chị cũng chiều.

- Kể cả ban đêm lẫn ban ngày, trong bếp lẫn trong phòng khách, chị chiều hết luôn hả?

Ôi chị ạ cái con bé Thương này luôn rồi đấy, chị đang nói đến những cử chỉ quan tâm ngọt ngào thường ngày mà nó nghĩ đen tối đầu đầu vậy? Chị mắng cho con bé một trận rồi kêu in thật nhiều ảnh siêu âm cho chị. Tối về chị trải hơn trăm bức ảnh la liệt khắp giường, còn chị thì ngồi thờ thần ngắm nghía, vừa ngắm vừa cười không khép được miệng.

Em bé Hạt Mầm của mẹ Hoài đó ạ! Chẳng hiểu sao mẹ có linh cảm rất mãnh liệt rằng em sẽ cá tính hơn cả mẹ. Ai kêu em là con của ba Niệm cơ chứ? Mẹ có nên báo cho ba biết tin mừng không nhỉ? Nhưng mà...ba đâu có nghe mấy đâu. Với cả ba đang buồn mẹ, mẹ chỉ sợ ba sẽ nghĩ mẹ là loại phụ nữ dùng con cái để trối chân đàn ông. Thôi thì để lúc nào ba mẹ làm lành thì mẹ thủ thủ với ba về em nhé. Em chịu khó đợi nha! Em có biết mẹ đã đợi em lâu lắm rồi không? Lâu đến mức mẹ đã từng tuyệt vọng, mẹ đã tưởng như mẹ sẽ không bao giờ được làm mẹ. Thế nào mà cuộc đời diệu kỳ quá em nhỉ? Ôi mẹ vừa muốn cười lại vừa muốn khóc, mẹ điên quá rồi phải không? Thôi, mẹ phải đi ngủ sớm đây, mẹ khoẻ em mới khoẻ nhỉ? Mẹ cất ảnh em vào túi nhé, để lúc nào mẹ thích mẹ cũng có thể được ngắm em.

Mẹ Hoài khẽ đặt tay lên bụng rồi hạnh phúc chìm vào giấc ngủ. Sớm hôm sau mẹ dậy sớm hít thở không khí trong lành và tìm những bài thể dục tốt cho bà bầu để tập. Mẹ giao bớt công việc cho cấp dưới chứ không ôm đồm nhiều như trước nữa. Việc quan trọng nhất đối với mẹ lúc này là chăm sóc mẹ,

cũng chính là chăm sóc em. Mẹ đặc biệt chú ý tới dinh dưỡng trong các bữa ăn, mẹ còn ra hiệu sách mua thật nhiều truyện tranh và sách thiếu nhi để đọc cho em nghe những khi rảnh rỗi. Mẹ chỉ biết em có nghe được không nữa, cơ mà mẹ kể, em không nghe thì mẹ tự đọc tự nghe, nghe thuộc rồi sau này em ra đời chả cần sách vở mẹ cũng có thể ôm em rồi kể chuyện cho em nghe.

- Minh thấy Hoài đổi nhân xử thế còn chưa khéo thì nên tìm sách kỹ năng sống mà đọc. Đừng đọc mấy thứ tào lao phí thời gian lắm.

Chị Hương muốn tốt cho sếp nên mới thật lòng khuyên nhủ, ai ngờ con này nó khinh người, cứ vừa đọc vừa cười khúc khích chả thèm để ý tới chị, thì thoảng còn lăm băm gọi Hạt Mầm ơi xong xum mẹ chứ. Mầm Mống quái gì ở đây? Có đề được đâu mà giờ chứng? Thần kinh à? Hay nó khát làm mẹ đến mức bị ngộ rồi? Cả ngày ngo ngo như con dõ, có việc gì khó khăn cũng giao cho chị, thế nhưng cuối tháng nghe tin sếp Niệm về liền nhanh như chớp cướp bản báo cáo chị vừa soạn thảo, mặt dày bảo:

- Cảm ơn Hương, Hương về sớm nghỉ ngơi đi.

Chị Hoài mong gặp người ấy quá đâm ra cũng chả để ý cấp dưới đang tức mình nổ đom đóm mắt. Chị xuống phòng họp mà tìm đập nhanh khủng khiếp, đây là lần đầu tiên Hạt Mầm nhà chị được gặp ba Niệm đây, em bé của mẹ có hão hức không? Mẹ thì...khoảnh khắc giáp mặt với ba mẹ hồi hộp tưởng chừng tim sắp rút ra khỏi lồng ngực luôn rồi. Ba Niệm đó Hạt Mầm! Là ba Niệm của em đó! Ba đang mặc vest đó, nom cái cách ba trao đổi công việc với chú Bách phong độ ghê nhỉ em nhỉ?

- Đạo này doanh thu của công ty may tốt không chị?

Cô Linh tò mò hỏi, nhưng trong đầu chị Hoài cứ lộn vồn mấy cái lời trêu chọc của cô Thương nên lo lắng không trả lời. Gì mà chị phải kết hợp với anh nào cường tráng, thể lực dồi dào mới trúng được? Gì mà ông người yêu mới của chị chắc đồ lắm hả? Chị lén liếc trộm Niệm, trông thấy tấm lưng dài rộng và bờ vai kiên cố ấy chị lại tùm tùm cười. Thái độ lạ lùng của chị khiến cô Linh nghi hoặc:

- Ê! Chị Hoài! Chị đang hẹn hò anh trai nào hay sao mà cứ ngồi cười một mình suốt thế?

- Đâu có...tập trung họp đi...

Chị chối, vô tình bắt gặp ánh mắt Niệm bất ngờ liếc về phía mình, lòng chị rạo rực thấy lạ, chị ngay lập tức phải bịt tay lên miệng để không bật cười thành tiếng. Kết thúc buổi họp chị về văn phòng cất giấy tờ rồi lên tầng hai tư tìm Niệm, định xin lỗi cậu rồi làm hoà, tiếc rằng Đan đã đến trước chị, em ấy hỏi Niệm với chất giọng hơi buồn:

- Nghe nói Niệm mới xuất viện sáng nay? Sao không báo cho Đan? Niệm còn đau đầu không?

Niệm ở trong viện suốt thời gian vừa rồi ư? Vậy mà chị lại không biết gì cả, viên mi chị chọt uрон ướn.

- Niệm! Sao không nói chuyện với mình? Những ngày qua mình đã rất bận khoản, thế nên hôm nay mình muốn hỏi Niệm một lần cho rõ ràng...rốt cuộc Niệm thích chị Hoài thật lòng hay Niệm sợ đối mặt với ba mình nên muốn lợi dụng chị ấy để che giấu tình cảm dành cho mình?

- Đan nghĩ đàn bà đã qua một đời chồng, vừa già vừa không biết đẻ như chị Hoài thì đâu xứng với Niệm. Niệm với chị ấy chỉ là chơi bời thôi, phải không?

Đan cố gắng hỏi, tiếc rằng chẳng câu từ nào của Đan lọt được vào đầu óc người đối diện. Cứ nhớ tới nụ cười của Hoài ban nãy cậu lại buồn, không lẽ cô ấy thực sự đang hẹn hò? Hồi sáng mẹ mới trả lại điện thoại cho cậu, khi mở máy ra cậu thấy rất nhiều cuộc gọi nhỡ của Hoài, phải chăng Hoài gọi để thông báo cô ấy đang trong một mối quan hệ mới? Cậu biết cậu không xứng, cũng không có quyền can thiệp, nhưng sao cậu lại có cảm giác không cam tâm? Sao cậu thấy đau lòng đến thế?

- Mình suy đoán đúng không? NIỆM!

Tự dưng nghe Đan lớn tiếng gọi tên mình, thấy phiền nên cậu ừ ại, chỉ mong bạn mau mau về. Bạn về rồi, bắt chợt cậu thấy bóng dáng ai kia đứng sững sờ ngoài cửa, ánh mắt nhìn cậu đầy bi thương. Cậu lao ra định kéo người ấy vào văn phòng, nhưng người ta đẩy cậu ra rồi bỏ về phòng mình, giận dữ khoá cửa. Ở bên ngoài, cậu đập cửa liên tục nhưng vô vọng. Thế rồi, cậu thần thờ bỏ tay xuống, thờ dài hỏi:

- Hận đây lắm phải không? Đây quay lại Mỹ nhé! Cho đấy đỡ phải nhìn thấy cái mặt đây!

- Thích đi đâu thì đi luôn đi, khỏi đe dọa.

- Không phải đe dọa...là hỏi ý kiến mà.

- Khỏi cần hỏi ý kiến, đây muốn làm gì thì làm. Đây chẳng thèm can thiệp luôn!

Bên trong có người tức giận gào ầm lên, bên ngoài có người đồng dục tuyên bố:

- Nói lời giữ lời nhé! Vậy thì đi đâu đây cũng muốn dắt đây đi cùng, đây đừng hòng can thiệp!

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Cùng nhau sống hạnh phúc

Niệm hai chị nóng hết cả máu, rõ ràng ban nãy nó thừa nhận với Hoài Đan gái già như chị không xứng với nó, thế nào mà mấy phút sau đã leo đèo theo chị, nói cái giọng nửa đùa nửa thật như kiểu yêu thương chị nhiều lắm. Chị tức Niệm, nhưng nghĩ Niệm mới xuất viện chị lại thương. Àu cũng tại chị nóng nảy bộp chộp khơi lại chuyện đau thương của nhiều năm trước, chả biết thằng nhỏ thời gian vừa rồi ăn uống ra sao, sinh hoạt thế nào, ngủ trong viện có thoải mái không? Sốt hết cả ruột nên chị dùng dùng mở cửa ra, muốn ôm nó một phát xem người có bị gãy đi xiu nào không nhưng bất gặp ánh mắt nó nhìn mình đầy tội lỗi lại sinh kiêu khoá cửa văn phòng rồi giả bộ đến giờ tan làm rồi ta đây phải đi về. Thú thực thấy Niệm bám theo sau chị vui vui kiểu gì ý, nhưng vui kệ vui, chẳng thì vẫn cứ chẳng:

- Ô hay? Vìa hè hết chỗ hay sao mà phải đi sát vào nhau thế nhỉ? Ban nãy còn chê con này gái già đã qua một đời chồng không biết đẻ cơ mà?

- Hả? Chê lúc nào đấy?

- Vừa ừ đồng tình với Đan đó, đừng giả vờ giả vịt.

- Lúc trong văn phòng đó hả? Lúc đó đây có nghe thấy gì đâu, ừ đại cho Đan về sớm thôi mà, nói nhiều phiền.

Cậu thật thà giải thích, chị nghe thấy hợp lý liền thôi không móc mĩa, bừ lại quay ngoắt sang trách móc:

- Thanh niên trai tráng quái gì người yêu giận dỗi không biết đường nịnh nọt dỗ dành lại bỏ vào viện nằm luôn vậy hả?

Hoài biết rồi ư? Chắc khi nãy Đan có nhắc tới việc đó, cậu thành thật nhận tội:

- Là đây không tốt, xin lỗi đấy!

- Xin lỗi suông mà được hả?

Chị đành đá hỏi, cậu ngơ ra một lúc, thấy chị tùm tùm cười liền phì cười theo, lên nắm tay chị nài nỉ:

- Đây sai rồi. Cầu xin đấy đừng bỏ mặc đây, cho đây cơ hội bù đắp, có được không?

- Không cho. Muộn rồi!

Chị nói kiểu kiêu lắm nhưng má lại hồng hồng, tay cũng không rút khỏi tay cậu. Hai người cứ thế tay nắm tay đi bộ với nhau, gần về tới nhà, cậu bảo:

- Đây chưa tìm được chỗ ở mới, đằng ấy có thể nào thương xót kẻ vô gia cư này, cho ngủ nhờ một đêm được không?

Biết rõ Niệm làm màu nhưng chị đâu nỡ từ chối, mà vốn vã quá thì cũng ngại nên chị lạnh lùng bảo:

- Thôi cũng được, nhà có hai phòng ngủ mà.

Chỉ cần Hoài không bài xích thì nằm ngoài ban công cậu cũng chịu. Cậu mặt dày đi theo Hoài, được ăn cơm người ta nấu, được uống trà người ta pha, xong xuôi còn được người ta đưa cho bộ áo quần mặc ở nhà. Là áo quần may thủ công, rất đẹp, rất tỉ mỉ, cậu thích thú ngắm nghía bộ áo quần trên tay, liếc qua phía tủ còn rất nhiều đồ đẹp nữa tự dưng trong lòng thấy sướng râm ran.

- Sao may cho đây lắm đồ thế? Một không?

Cậu hỏi, có người chep miệng bảo:

- May đâu mà may? Toàn hàng tồn ở công ty mà.

- Ồ...hàng tồn mà thêu chữ "NIEM" ở mép áo?

Ai đó tùm tùm thắc mắc, ai đó bị bắt bài hơi xấu hổ, nhưng rất nhanh đã tìm được có bao biện:

- Ở thì quần áo của NIEM Group không thêu chữ "NIEM" chẳng nhẽ thêu chữ "HOAI"?

- Thêu chữ "HOAI" cũng được mà. Đằng nào thì mọi thứ dán mác Niệm cũng sẽ thuộc quyền sở hữu của Hoài.

Niệm thật thà tâm sự, chị đỏ mặt tía tai, hằm hằm đuổi nó ra khỏi phòng. Đuổi chơi đuổi bởi thế thôi mà nó tưởng đuổi thật mới chán chứ, tằm xong chẳng thèm sang phòng chị gì cả. Ô không lẽ còn phải đợi chị mời Niệm ới qua đây với chị đi nó mới vác cái mặt sang? Đàn ông đàn ông gì mà kém tính tế thế nhỏ? Hai con đàn bà này nửa đêm nhớ nhung chả ngủ nổi, đành phải hạ cổ chạy sang phòng bên kia ngó người yêu một phát. Niệm đang nằm co quắp trên giường, tay ôm đầu, trán nhễ nhại mồ hôi, sắc mặt nhợt nhạt thương lắm. Có lẽ ban ngày Niệm cũng bị đau, chỉ là cố gắng gượng giả bộ mình

ồn thối. Chị vội chạy tới ngồi bên Niệm, ôm đầu Niệm cho gối lên đùi mình, bắt đầu xoa bóp cho Niệm. Từ lúc biết Niệm bị đau đầu chị đã ngỏ lời xin cô giáo Hà cô truyền cho mình vài bài xoa bóp cơ bản. Mới theo học nên tay nghề của chị chưa được chuyên nghiệp lắm, nhưng thấy trán Niệm dần dần ra chị cũng nhẹ lòng. Niệm cười cười hỏi chị:

- Sao tự dưng lại quan tâm tới nhau thế?

- Sao trắng gì? Chẳng qua con này đang rảnh thôi. Đẳng ấy thích ý kiến ý cọ thì đây về phòng nhé!

Chị dọa, có đứa sợ té khói, vội vã ngăn cản:

- Đứng...ở lại đi..

- Lần sau bị đau phải nói, nghe chưa? Có người yêu để làm gì chứ? Để chăm nhau những lúc ốm đau chứ còn gì?

- Dạ, em biết rồi ạ.

Gớm tự dưng ngoan thế ông tướng? Chị cúi xuống nhá lên má thằng em. Tay chị vẫn xoa đều đều, trông đôi mắt lim dim của Niệm dễ cưng quá. Niệm ôm chị, dụi dụi mặt vào bụng chị, chep miệng ca thán:

- Người yêu càng xa tôi càng béo tốt.

- Ở hay? Nói năng liên thiên, không ăn cho béo khoẻ để con ông suy dinh dưỡng hả?

Chị cười cười hỏi xoáy, cứ ngỡ ít nhiều cũng phải dọa được thằng ba Hạt Mầm giật nảy mình, ai ngờ thằng ba nó chẳng nghe thấy gì sất, ba nó ngủ luôn sau câu trách chị béo tốt mới đáng sợ chứ. Sáng hôm sau như thẳng ngơ gãi đầu gãi tai kể lể với chị:

- Đêm qua đây nằm mơ thấy bụng đầy hơi to to, xong đây trách người yêu càng xa tôi càng béo tốt, cơ mà té ra là đầy có chứa, phải ăn nhiều cho con đỡ bị suy dinh dưỡng. Xong đây ăn nhiều quá béo như một con lợn sề luôn.

Một giấc mơ thật ngộ, cũng thật vui, rất lâu rồi cậu mới có một giấc ngủ sâu đến thế. Ở trong vòng tay của cô ấy, được cô ấy yêu thương, cảm giác thật yên bình. Tuy nhiều lúc cậu và Hoài hay chỉ chơe nhưng cô ấy rất chăm cậu, mỗi buổi sáng Hoài thường dậy trước chuẩn bị khăn mặt ấm, phết sẵn kem đánh răng lên bàn chải và nấu bữa sáng cho cậu. Thấy dáng cô ấy lúi húi trong bếp cậu chỉ muốn ôm chăm lấy, ngắt nổi...bị người ta đẩy ra. Hình như lại giận cậu rồi. Hình như...cậu vừa lỡ lời. Rõ ràng chuyện chứa đẻ là nỗi đau của Hoài, cơ sao cậu lại vô tư kể lể về giấc mơ như vậy? Cậu sửa sai bằng cách nín áo cô ấy an ủi:

- Đứng buồn, đây kể cho vui vậy thôi chứ đây không cần có con, đây không thích trẻ con đâu.

Có người biết tội, làm lủi nhặt rau sống giúp người kia, ngoan như thế rồi mà vẫn bị quát xoi xoi:

- Không thích cũng phải cố mà thích, nghe chưa? Con mình còn không thích thì thích cái quái gì nữa?

- Không. Đây thực sự không thích có con luôn.

Sợ Hoài tủi thân nên cậu cương quyết phủ nhận. Hoài chan nước dùng vào bát phở bung đến trước mặt cậu, đợi cậu ăn xong mới chậm rãi hỏi:

- Kể cả đứa trẻ do đây sinh ra cũng không thích?

Tất nhiên là thích rồi, thích quá đi chứ. Nhưng cậu không muốn Hoài phải thực hiện thụ tinh nhân tạo thêm bất cứ lần nào nữa, cũng không muốn cô ấy phải đến bệnh viện chữa trị hiếm muộn nên khẳng định chắc nịch:

- Đã bảo không là không mà.

Thái độ quả quyết của Niệm khiến chị bức bối sợ. Đàn ông đàn ang ở cái tuổi của nó đây đứa đã vợ con đؤه huề rồi, riêng thằng này vẫn mãi vui chẳng thích vướng bận, di Kỳ lo lắng cũng phải. Chị tức nên ăn sáng xong chả thèm đợi cậu, lừ lừ cầm túi xách đi làm trước. Cậu đứng trên ban công nhìn chị bên dưới chém gió với trai lạ tự dưng thấy hơi cay cay. Thằng nhỏ mặc đồng phục thể dục trường cô Bích, thanh niên trẻ măng sức sống tràn trề thể kia người già như cậu sánh sao nổi? Cậu tới chỗ làm với tâm trạng không mấy vui vẻ, cố gạt Hoài ra khỏi đầu, cậu gọi Bách lên phòng để giải quyết những việc quan trọng trong thời gian cậu vắng mặt.

- Vẫn chưa làm hoà với người yêu à mà cái mặt khó đăm đăm thế? Cậu chỉ giỏi kiếm tiền thôi chứ chuyện yêu đương cũng gà nhĩ? Học tập tôi đây này, vợ chồng đầu giường cãi nhau nhưng cuối giường vẫn cứ phải thấm thiết.

Bách ba hoa, Niệm cau:

- Tập trung vào công việc đi.

Tập trung thì tập trung, làm gì mà căng? Chỉ trong một buổi sáng Niệm đã giúp cậu xử lý đẹp một loạt các vấn đề nan giải của công ty. Tới đầu giờ chiều thấy Hương đem tài liệu lên, Niệm làm bộ băng quơ hỏi:

- Giám đốc của chị đâu?

- Hoài mệt nên nhờ em lên gặp anh ạ.

Bách bảo chị Hương đặt tài liệu trên bàn rồi về phòng. Sau đó cậu tiếp tục quay sang bàn bạc với Niệm về hướng đi của công ty trong thời gian tới, tiếc rằng đầu óc nó dường như đang ở phương trời nào rồi, cậu nói gì cũng ừ. Chán quá nên Bách đành tìm cho Niệm một cái cớ:

- Tháng vừa rồi doanh thu của công ty may rất tốt. Tôi nghĩ cậu nên xuống khen thưởng Giám đốc Thu Hoài. Chuyện công việc cả mà, là điều nên làm.

Thấy Bách nói có lý nên cậu tìm đại cái phong bì, rút ra xấp tiền trong ví nhét vào rồi xuống tầng hai mươi. Có người vừa trông thấy cậu đã cau có:

- Vác cái mặt xuống đây làm gì?

Cậu tất nhiên có lý do chính đáng:

- Xuống thưởng doanh số.

Cậu cầm tay người ta, bình thần đặt vào đó chiếc phong bì vừa chuẩn bị. Hoài ném vào hộc bàn, lạnh nhạt bảo:

- Cảm ơn. Không tiền.

Vừa đuổi khéo Niệm xong thì chị bị buồn nôn. Thật may là phòng làm việc của chị có nhà vệ sinh riêng chứ không mấy bữa nay nghén lên nghén xuống mà cứ phải chạy tới chạy lui chắc chị xỉu mất. Chị lao vào trong bồn thốc nôn tháo. Niệm cũng chạy theo chị, sợ tóc chị bắn nên vén tóc chị rồi gom gom lại cho gọn gàng, đợi chị nôn xong thì xấp nước khăn bông lau mặt giúp chị, còn đưa cả chai nước suối cho chị uống. Sự ân cần của Niệm khiến chị người ngoại con bực ban sáng, mếu máo đang tay đôi ẩm. Niệm ôm chị vào lòng, bông chị sang gian nghỉ ngơi ngay gần đó, chốt cửa rồi thom nhẹ lên trán chị, dịu dàng hỏi:

- Nhọc à?

- Ừ, nhọc lắm. Bị nó hành nhọc hết cả người luôn.

Chị làm nũng, Niệm thờ dài ngồi xuống giường, chị ngồi trong lòng Niệm. Thấy Bách bảo do công việc của chị đòi hỏi sự sáng tạo cao, về vùi theo cảm hứng, giờ giấc không ổn định nên Niệm thiết kế riêng cho chị một gian nhỏ để thư giãn những lúc bí ý tưởng. Chị áp đầu vào lồng ngực Niệm hít hà, mùi của Niệm khiến chị thấy dễ chịu hơn nhiều.

- Ai hành? Mới ban sáng còn cười đùa với trai trẻ vui lắm mà giờ đã kêu bị hành? Xạo.

Niệm có vẻ không vui, thể ra là Niệm trông thấy chị đi cùng bạn cô Bích hả? Tinh cờ gặp mặt thôi mà, chị coi thẳng bé như em út trong nhà nên chém gió xiu chứ có gì đâu mà Niệm suy diễn kinh vậy? Chị làm bộ oan ức phàn bua:

- Nói thật dạo này người ta hay bị khó chịu lắm, nôn suốt chẳng ăn được mấy, chỉ thèm của chua thôi à.

Gọi ý đến thế rồi mà Niệm vẫn không hiểu, cái thằng hâm này nữa, chỉ được cái kiếm tiền là nhanh, mấy chuyện phụ nữ máu lên não chậm dễ sợ. Cơ mà chẳng trách được, trai tân như cậu thì làm gì có kinh nghiệm? Niệm ngó nghiêng dỗ dành chị, bảo thương chị rồi cúi xuống hôn chị. Chị cũng hôn lại Niệm, lâu rồi bọn chị không gần gũi nhau như vậy, môi ngậm môi, mút, nhá, hút nhau đầy mãnh liệt. Thi thoảng Niệm dùng lưỡi cuốn lấy lưỡi chị, chị cũng quấn quýt đáp trả. Mấy năm trước chị từng nghĩ chuyện đóng đưa hôn hít nhau chỉ bọn trẻ mới thích chứ chị già rồi chẳng ham. Giờ mới vỡ lẽ chẳng qua do lúc đó chưa gặp đúng người thôi, chứ đúng rồi thì sẵn lấy nhau dứt không nổi.

- Nhớ đấy!

Niệm nhỏ giọng thổ lộ, chị hiền hiền đồng tình:

- Đây cũng nhớ.

- Nhớ ai? - Cậu gắng hỏi.

- Nhớ ai người đó tự biết!

- Đây không nói sao mà biết được?

Chị phì cười cắn nhẹ lên cổ Niệm, cho chừa cái tội già ngu. Niệm dụi mặt vào cổ chị rồi nhá chị trả đũa. Có người gian xảo ngâm thật lâu trên phần da dẻ mịn màng, cố ý để lại vết yêu đồ nức đầy điểm lệ. Người ta còn chậm rãi tháo đi chiếc khuy áo đầu tiên của chị, những nụ hôn ướt át rơi đều đều trên xương quai xanh rồi trượt xuống màng da dẻ bên dưới. Chiếc khuy thứ hai mở ra hé lộ nơi ngọt ngào trong chị e ấp dưới lớp vải ren huyền bí, khi ngón trỏ của Niệm chạm tới nụ hoa mon môn ngập tràn kiều hãnh, lòng chị chợt thấy rung động mãnh liệt. Người yêu nhẹ nhàng vỗ về chị, xoa dịu sự run rẩy của chị bằng một chiếc hôn dịu dàng lên nơi ấy. Đó là một nụ hôn rất dài, rất sâu và rất ngọt. Niệm vừa hôn chị vừa tình cảm dùng tay miên man khe rãnh sâu thẳm, cả người chị bần rần rồi tưởng như bị mất lực. Khoảnh khắc Niệm muốn tháo đi chiếc váy kẻ sọc, chị cố gắng lắm mới có thể giữ tay Niệm lại, ngập ngừng từ chối:

- Đừng...chị...

Chị lo cho em bé, nhưng vì Niệm tuyên bố ghét em bé nên chị tức chưa muốn thông báo. Niệm không chạm chị nữa, cậu chủ động cài lại khuy áo cho chị, chắc Niệm tưởng chị không còn thương Niệm nên buồn buồn hỏi:

- Trong lòng đây có người khác rồi phải không?

- Ừ, chính xác.

Chị thản nhiên đáp, thì đúng là có người khác còn gì? Là em bé Hạt Mầm đó, bé con của chị, à không, của bọn chị. Niệm chẳng hiểu gì sất nhưng thấy chị khẳng định chắc nịch bỗng dưng ánh mắt cậu u uất khó tả.

- Là cậu sinh viên đó phải không?

- Không phải. Là một người còn nhỏ tuổi hơn cả cậu ta.

Chị nói lắp lờ, sắc mặt Niệm tối sầm. Chị biết mình đùa hơi ác nhưng nom nó ghen dễ thương gì đâu.

- Trẻ đến vậy cơ à? Quen nhau lâu chưa?

- Cũng mới gần đây thôi, người ta tới bên đây một cách đầy bất ngờ, thực sự khi biết có sự hiện diện của nó đây xúc động đến mức vừa khóc vừa cười như một con dõ.

Lời thô lỗ của Hoài khiến cổ họng cậu đắng nghẹn, không biết làm sao ngoài giả bộ cao thượng bảo:

- Vậy chúc hai người hạnh phúc.

Có người thờ dài, có người nhe nhòn hỏi:

- Ở ghép được không Niệm? Đây, đây và em ấy, ba người chúng ta cùng sống hoà thuận dưới một mái nhà.

- Đây điên hả?

Niệm quát lớn, chị không ngờ cậu lại nổi khùng. Hình như còn bị đau đầu hay sao ấy, chị thấy Niệm chau mày. Chị hốt hoảng chạy lên văn phòng Niệm lấy thuốc, lúc đem xuống thì Niệm nhất quyết không thêm uống. Chị sợ quá ôm chầm lấy Niệm, rồi rít nhận lỗi:

- Xin mà...thương mà...là người ta sai, người ta biết lỗi rồi. Đừng nóng...xin đây...uống thuốc nhé!

Chị xin khấn cả cổ Niệm mới chịu uống cho chị vài viên thuốc. Nhưng do còn bức chị nên bỏ lên phòng làm việc. Chị thờ dài tìm trong ngăn kéo một chiếc hộp quan trọng rồi đem lên phòng sắp làm hoà.

- Đây nghĩ là đây muốn biết danh tính của người đó, cái người mà nhỏ tuổi hơn đây ý.

Sếp không thêm ngần ngại lên nhìn chị. Chị cười khổ đặt chiếc hộp lên bàn. Mãi một lúc lâu sau khi chị rời phòng, cậu mới trầm tư mở hộp. Trong hộp không hề có thông tin của người đang hẹn hò với Hoài như cậu tưởng, ngược lại là tờ giấy khám thai, đọc đến dòng chữ "Phạm Thu Hoài" cậu đã run run rồi, nhìn mấy tấm ảnh siêu âm tìm cậu đập thành thịch, rồi lật mặt sau của tấm ảnh, thấy dòng chữ nhỏ nhắn viết trên đó, tự dưng có người chảy nước mắt.

"Hạt Mầm của Hoài Niệm"

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chẳng có lấy một danh phận

Giống như mẹ Hoài, ba Niệm sau khi biết về sự hiện diện của Hạt Mầm cũng bị đơ mắt một lúc. Ba cầm tờ giấy và tập ảnh trên tay sầm soi từng li từng tí, đọc đi đọc lại, xong còn tự vẽ má mình xem có phải đang mơ không? Chắc không đâu nhỉ? Chuyện đêm qua cũng chẳng phải mơ, chắc Hoài nói với cậu nhưng cậu lìm dìm ngủ mất. Thảo nào sáng nay cô ấy bức cậu. Bực là đúng, ai kêu cậu không tỉnh ý nhận ra người ta đang ghen, bị trêu một trận cũng đáng đời. Ai đó hứng khởi phi như bay xuống gặp người thương. Mẹ em bé thấy ba em bé liền trả đũa bằng cách không thêm ngần ngại lên nhìn. Ba em bé đóng sầm cánh cửa, phản kích lời mẹ em bé tổng vào gian trong ôm ôm ấp ấp.

- Ở ghét con thì đừng ôm mẹ, bỏ ra đi.

- Xin mà...lúc sáng đây ăn nói xằng bậy đây tha cho đây với, đây biết tội rồi. Đây xin thề sau này không dám vọng ngôn nữa, cho người ta thăm con xiu

đi mà.

- Thôi thăm nom làm gì? Phiền hà!

Chị Hoài làm mình làm mẩy. Mặc kệ chị làm màu, Niệm đặt chị ngồi trên giường, Niệm ngồi bệt luôn xuống sàn, áp tai lên bụng chị nghe ngóng.

- Ô sao nó không đáp?

- Dở à? Nó mới bé xíu như Hạt Mầm đáp sao được mà đáp? Phải thành hình thành hài đã chứ.

Chị chep miệng chê Niệm ngốc. Niệm thì vẫn cứ ngây ra như bị say nắng, nó tò mò vén áo chị lên, hết sờ sờ tay vào bụng chị lại hôn hôn thơm thơm rõ ầu yếm

- Kỳ diệu nhỉ? Cứ tưởng đằng ấy không biết chửa.

- Thì giờ biết rồi đó, giờ không?

Chị vênh mặt hỏi, Niệm xoa bụng chị khen mẹ nó giỏi ghê lắm luôn. Từ nãy tới giờ Niệm cứ như bị trúng bả cười ý, cười hoài cười mãi, cười đến nỗi không khép được miệng, chị thấy thẳng nhóc cười cũng cười theo, hai đứa dở vừa nhìn nhau vừa cười. Đôi gò má chị hồng hồng, chị búng trán Niệm, cậu trẻ con mách em bé:

- Hạt Mầm ơi mẹ Hoài bắt nạt ba.

Bé con còn chưa nói được thẳng ba đã áp tai vào bụng con mẹ tự biên tự diễn:

- Hạt Mầm bảo gì ba cơ? Hạt Mầm bảo là mẹ Hoài phải hôn ba Niệm đền bù á? Rồi, ba biết rồi, ba sẽ chuyển lời. Mẹ Hoài nghe thấy chưa nhỉ?

- Chưa, chẳng nghe thấy gì hết.

Chị tỉnh bơ đáp. Có đứa vén áo chị lên cao hơn, bàn tay nóng ấm lườn qua lớp vải ren thân thuộc, xoa xoa, cọ cọ xung quanh trái đào căng mọng hại chị bần rần hết cả người, đành phải cúi xuống hôn môi ai kia một cái thật lâu mới được buông tha. Lần nào hôn chị xong Niệm cũng ăn vạ thôi, kêu hôn vậy chưa đủ, đúng kiểu được chiều đâm ra sinh nhõng nhẽo, cứ phải để chị xoắn tai cho phát mới ngoan ngoan chịu đứng dậy đi về. Chị đã dặn Niệm ra ngoài phải giữ ý giữ tứ rồi mà nó vẫn điềm nhiên thơm má chị.

- Hâm à? Nhờ ai nhìn thấy không hay.

- Mấy tháng nữa đấy chửa ểnh bụng ra thì sớm muộn gì mọi người chả biết. Định giấu chuyện yêu đây không lẽ đấy muốn tuyên bố Hạt Mầm là con của người khác?

- Đây đâu có thần kinh mà lấp liếm kiểu đó. Thực ra đây không có ý định giấu nữa, nhưng đây ngại. Giá kẻ đấy không phải người điều hành của NIEM Group thì đây sẽ thoải mái bày tỏ tình cảm với đây giống như mấy đồng nghiệp đang yêu nhau trong công ty. Nhưng đây đứng ở vị trí cao quá, đây ghét cảm giác bị người khác nhòm ngó.

Niệm nghe chị phân tích liền gật gù bảo:

- Rồi. Lần sau đây sẽ rút kinh nghiệm

Dứt lời, Niệm vòng tay qua ôm eo chị, thơm thêm ba phát nữa vào môi chị. Rút kinh nghiệm là vậy hả? Người đầu mà mặt dày đến thế là cùng, chị điên với nó mất.

- Xin mà...tha cho nhau đi rồi về nhà ba Hạt Mầm muốn gì mẹ Hạt Mầm cũng chiều.

- Nói lời giữ lời đấy!

Sếp Niệm phấn khởi ra điều kiện, chị Hương đứng ngay đằng sau chứng kiến một màn tình cảm của hai sếp sốc không nói lên lời. Chửa ểnh bụng? Mẹ Hạt Mầm? Ba Hạt Mầm? Không lẽ bé Hạt Mầm mà con Hoài làm bầm gọi tên suốt mấy ngày nay là thật? Không lẽ triệu chứng buồn nôn của nó là ghen? Sao có thể? Một con đàn bà giẻ rách như nó sao có thể mang trong mình giọt máu của sếp? Không lẽ nó chơi bùa sếp? Đúng rồi, chắc chắn là nó yểm bùa nên sếp Niệm mới bầm nó như vậy. Con này trông thế mà ác thật, nhưng mà chị sẽ không để nó toại nguyện đâu. Chị cố nén cơn bực dọc trong người để gọi điện cho chị Thư ton hót:

- Chị ơi chị phải thật bình tĩnh nghe em nói nhé! Con Hoài nó chửa rồi chị, nó chửa với anh Hoàng đó.

Chị Thư nghe tin em gái kết nghĩa có bầu tự dưng rớt nước mắt. Chị vui cho Hoài vì sau bao nhiêu năm mong mỏi cuối cùng em ấy cũng được làm mẹ, nhưng thực ra chị thấy đáng nhiều hơn. Đáng vì người em mình từng vô cùng yêu thương lại đâm sau lưng mình hết lần này tới lần khác. Ở đầu dây bên kia chị Hương sột sắng khuyên nhủ:

- Thư ơi chị mau tìm cách giải quyết cái thai của nó đi không có để lâu hậu quả khôn lường đấy. Em nghĩ cách đơn giản nhất là chị tìm loại thuốc nào uống vào là hư thai liền ý, sau đó giả bộ làm lành mời nó ra quán nước rồi tìm cơ hội thích hợp bỏ thuốc vào cốc của nó.

Chị Thư biết Hương nghĩ cho mình, tuy chị rất hận Hoài nhưng chị vẫn phải thủ nhận:

- Em ơi chuyện thất đức đó chị không làm được đâu.

- Ôi dào có gì mà thất đức? Tại nó sống lỗi với chị trước mà. Chị phải nghĩ cho con chứ, nếu nó để được con trai không khéo Hạt Đậu của chị bị cho ra rìa mất. Chị biết tính nó ích kỷ và hung hãn mà?

- Chị biết. Nhưng chị từng mất con em à, đau lắm em, chị không muốn ác với nó như thế.

- Nhưng mà nó ác với chị lắm chị ơi, nó suốt ngày gọi điện cho anh Hoàng bom đầu rằng bé Hạt Đậu không phải con anh để gây chia rẽ hai anh chị đấy ạ.

- Kệ nó, nó sống lỗi sớm muộn cũng gặp quả báo.

- Chán chị quá, khi nào nghĩ lại thì gọi điện cho em nhé. Mà chuyện này chị biết để bụng vậy thôi chứ đừng nói gì cho anh Hoàng, kẻo anh ghét em thì toi.

- Yên tâm, chị sẽ coi như không biết gì. Chị không trách anh Hoàng, có trách thì trách Hoài quá xảo quyết. Dù sao cũng cảm ơn em đã báo tin, chúc em một ngày vui.

Chị Thư mệt mỏi cúp máy. Hạt Đậu là kết tinh tình yêu của bọn chị mà Hoài cũng xàm ngôn được. Sau một đêm u uất, sáng sớm hôm sau chị nhắn tin cho Hoài:

"Chị biết tất cả rồi, nhưng chị thương con nít nên tạm tha cho mày. Cố gắng đừng đi quá giới hạn Hoài nhé, kẻo tới lúc nghiệp đến lại trách cuộc đời bất công."

Chị Hoài đọc được tin nhắn của chị Thư chột nhứ mày, mặc dù không hiểu rõ ý Thư lắm nhưng chị cũng chẳng thèm nhắn lại. Chị còn bận soạn đồ để đi chơi xa với Niệm. À mà nói soạn đồ cho oai chứ thực chất chị chỉ ngồi chỉ trỏ thứ đồ muốn mang, còn Niệm tất bật nghe lệnh sắp xếp. Từ lúc biết chị có em bé Niệm cứ quanh quẩn bám theo chị. Mặc dù chị đã giải thích hầu như bà bầu nào cũng ghen nhưng Niệm vẫn xót xa mỗi lần chị nôn mửa, nó luôn miệng hỏi chị nhọc không, có chuyện gì cần nó giúp không? Nó làm như bà chị già này mong manh dễ vỡ lắm không bằng. Chuyện chữa đẻ của đàn bà Niệm ngó lắm chẳng biết gì đâu, gì gì gì cái gì cũng gọi điện hỏi bác sĩ. Có khi chị thèm ăn miếng xoài chua thôi mà nó ác ôn bắt chị phải đợi bác sĩ xác nhận được ăn nó mới chịu gọt vỏ.

- Làm quá à! Đây đúng là quá tò luôn!

Niệm đối với lời châm chọc của chị không có vẻ gì là bức bối, soạn xong đồ liền qua chỗ chị u sầu than vãn:

- Giá như lúc ở bên nước ngoài đây lấy vợ xong cùng cô ấy sinh vài đứa con cho có kinh nghiệm thì giờ có phải đỡ bị đày chê trách không?

Đã lấy vợ rồi lại còn lấy ở bên nước ngoài nữa mới ghê chứ, biết là chuyện giả định rồi mà lòng chị vẫn ngứa ngáy dă man, xị mặt giận Niệm luôn. Niệm phì cười véo véo cái mặt xị của chị rồi giả giọng trẻ con:

- Mẹ Hoài ơi mau mau thay đồ đi chơi thôi mẹ ơi, Hạt Mầm chán ở nhà lắm rồi á.

Chị phì cười chỉ vào chiếc váy hai dây treo trong tủ. Niệm lấy váy cho chị, lúc giúp chị buộc nơ còn tranh thủ cơ hội hôn một đường dọc từ cổ chị xuống bả vai. Chị tát yêu Niệm một cái rồi bảo cậu mặc áo phông quần ngắn lửng do chị may. Niệm đội cho chị chiếc mũ rộng vành, một tay nắm tay chị, một tay kéo vali, cùng nhau đi xuống chỗ lấy xe. Phần vì Niệm mở mui cả quãng đường dài, phần vì sáng sớm thời tiết vẫn còn mát mẻ nên chị không thấy buồn nôn mấy, ngược lại thoải mái dễ chịu nên chị ngủ gật.

- Hoài...Hoài...tới nơi rồi...

Có người gọi, có người vẫn say giấc nồng chẳng nghe thấy. Cậu phì cười ẵm người ta lên tầng gác mái, nhẹ nhàng đặt cô ấy xuống tấm nệm mềm mại. Cậu cũng ngồi xuống bên cạnh, trầm ngâm ngắm nghía người ta. Sao có người đến cả lúc ngủ cũng đáng ghét thế nhỉ? Lòng mày không kè chi mà sao đen nhánh luôn vậy? Cậu đưa môi cọ cọ qua hàng lông mày đó. Hình như Hoài thấy ngứa, cô ấy cau có đẩy cậu ra rồi lại lim dim ngủ tiếp. Trong lúc Hoài ngo nguẩy, một trong hai chiếc dây áo bị tuột để lộ ra phần thanh xuân đẹp đẽ. Cậu trêu mền cúi xuống, chỉ tính hôn phớt một chút thôi, nhưng rồi lại không kiềm được mà hôn thật sâu. Chẳng biết Hoài có lên cho cậu uống thuốc mê không mà bất cứ chỗ nào thuộc về cô ấy cũng khiến cậu mê mẩn. Cứ nghĩ đến việc người ta đang mang giọt máu của mình, cậu lại cực kỳ cao hứng. Cậu xoa xoa bụng mẹ em bé, thủ thủ trò chuyện với con:

- Ba Niệm nè! Ba chào em bé Hạt Mầm xinh gái.

- Nhớ em là bé Hạt Mầm đẹp trai thì sao hà ba?

Mẹ tùm tùm hỏi ba. Mẹ đã thức giấc rồi, những ngón tay mẹ dịu dàng luồn qua mái tóc xoăn xoăn của ba. Mẹ chê ba Niệm điệu ghê lắm, tóc lúc nào cũng phải cắt theo một mốt nhất mới chịu. Mẹ dặn Hạt Mầm lớn lên đừng có điệu như ba nha. Ba Niệm hôn bụng mẹ rồi bao biện:

- Phải đẹp trai thì mới được mẹ yêu chứ?

- Ba chả cần đẹp trai mẹ vẫn yêu ba nhiều vô cùng luôn.
- Mẹ yêu ba nhiều vô cùng luôn mà mẹ để ba thiệt thòi vậy hả? Mẹ xạo!
- Thiệt thòi chỗ nào?

Mẹ chau mày thắc mắc, ba làm bộ ầm ức thổ lộ:

- Thì ba dành cả thanh xuân chỉ để yêu mẹ, xong giờ lại sắp có con với nhau rồi mà mẹ chẳng cho ba lấy một danh phận. Nghĩ mà buồn!

Ồ hay nhờ? Đàn ông thì phải ngỏ lời cầu hôn trước chứ? Niệm định thả thính thế để chị cầu hôn nó á? Cái thằng khôn dễ sợ. Chị còn lâu mới mắc lừa nhé! Chị tuy là gái già nhưng chị cũng có cái kiêu của chị chứ. Chị tỉnh bơ đáp:

- Danh phận ba Hạt Mầm oai quá còn gì?

Biết Hoài cố tình đánh lạc hướng nhưng sao cậu nghe vẫn thấy bùi tai nhỉ? Ba Hạt Mầm? Được làm ba của đứa con do cô ấy sinh ra thật thích. Chị thương mẹ em bé bị ghen người hay mệt mỏi, ba em bé lúi húi tìm trong vali tập truyện cổ tích đọc cho hai mẹ con nghe.

- Đọc phần tiếng Anh ý, cho mai sau con nó giỏi.

Lần nào vào hiệu sách chị cũng mua truyện song ngữ, nhưng vì bản thân phát âm không hay nên chẳng đọc, vẫn để dành đợi Niệm đọc cho con. Chị nhắc đầu mình gối lên đùi ba Hạt Mầm, ba nó ở bên nước ngoài nhiều năm có khác, phát âm nghe sướng cái lỗ tai ghê. Mẹ nghe ba đọc xong liền trầm tư tâm sự:

- Trong truyện cổ tích lúc nào nhân vật chính cũng được sống bên nhau hạnh phúc đến đầu bạc răng long, thích nhỉ ba Niệm nhỉ? Ngoài đời thì không phải lúc nào cũng như vậy, có những người vừa hôm trước còn mặn nồng, hôm sau đã buông tay nhau vì có mối tốt hơn. Mẹ lo lúc mẹ bốn mươi tuổi mẹ già đau già ốm, ba thì mới chỉ ba mươi lăm, phong độ ngút ngàn lại còn giàu, khi đó ba mà yêu em nào hai mươi thì quả thật mẹ đâu không nổi.

Niệm bẹo má chị, thắc mắc:

- Sao mẹ phải đợi tới tận năm bốn mươi tuổi mới lo? Giờ mẹ cũng già khảm khú luôn rồi mà!

Nếu so với anh Hoàng thì Niệm thua xa ở khoản nịnh nọt, cái miệng của nó chỉ nói được những câu đáng bị ăn đấm thôi. Cơ mà cái miệng nó lại biết hôn rất ngọt, mỗi lần hôn là khiến cho bà già này chết chìm trong biển mật. Bọn chị ôm ôm thơm thơm nhau tới lúc trời nắng chang chang mới dậy thay áo quần mò ra ngoài. Hai đứa cùng mặc đồ đôi do chị thiết kế, áo sơ mi kết hợp với quần ngắn năng động. Chẳng biết do đồ đôi nổi bật hay do Niệm cao quá mà ai đi ngang qua cũng nhìn, cô chủ quán ăn còn tưởng là diễn viên trong đoàn làm phim, hót hải vậy tay gọi:

- Hai con ơi đoàn phim đặt bàn ở tầng hai nhé!

Chị phì cười giải thích với cô bọn họ chỉ là khách bình thường rồi ghé tai Niệm nói thầm:

- Hình như cô chủ quán thấy đây đẹp quá nên nhầm đó. Được sánh đôi cùng người đẹp sướng nhờ Niệm nhờ?
- Công nhận đây sướng thật.

Niệm khen chị một câu thì chết à? Cứ mĩa mai suốt thôi, nhưng lúc nhân viên bê cháo cá hồi ra thì lại chăm chú thổi thổi rồi đút cho chị, hại chị ghét không nổi. Ăn xong Niệm thuê xe đạp đèo chị đi chơi quanh khu du lịch. Chị buộc thắt nút vạt áo sơ mi của mình cho gọn, sau đó rướn người lên chụp một bức ảnh khoe bụng bầu xinh đáng lên mạng. Em bé còn nhỏ nên chị chưa bị rạn da, được bao nhiêu anh trai vào khen nức khen nỏ, chỉ riêng thằng Niệm dờ người chê xấu. Nó cau có giật điện thoại của chị, tự ý gỡ ảnh. Chị tức mình bỏ về, chui lên tầng gác mái nằm nghỉ. Chị rất thích thiết kế của căn nhà này, nhà nhỏ, mọi thứ đều nhỏ xinh, xung quanh trồng rất nhiều cây râm mát. Ban đầu chị tưởng nhà thuê nhưng sau để ý thấy hai chữ "Hoài Niệm" viết trên chiếc chuông gió treo gần bậc cửa sổ thì chợt mỉm cười.

- Ê! Dậy đi!

Niệm gọi, chị giả bộ ngất mắt, giận hờn bảo:

- Ngủ rồi, không dậy đâu.
- Ngủ mà nói chuyện được hả?
- Ủ! Đang nói mơ đó!
- Vậy uống sữa xong rồi mơ tiếp được không?
- Không thèm.
- Pha cho đầy đâu mà thèm với chả không? Pha cho Hạt Mầm mà! Mẹ Hoài dậy mau lên...em bé khát rồi...mau!

Ghét nghe Niệm lèo nhèo nên chị nhồm đậy tu ực cốc sữa cho xong chuyện, còn chưa kịp nằm xuống nó đã nhanh tay kéo chị vào lòng, ôm chị thật chặt, cười cười hỏi:

- Giận người ta à?
- Gái xấu nào dám giận ai?

Chị câu nhàu, Niệm thờ dài thừa nhận:

- Thực ra đăng này xoá ảnh không phải vì đăng ấy xấu, mà là do đăng này ghen, được chưa?
- Ở nói cái gì người ta nghe không rõ, nói lại coi.

Chị cố tình trêu tức, Niệm quát âm lên:

- Đẹp, đây ghen. OK?
- Ghen tuông thì cũng phải kiêu kỳ lên xúu chứ, cái mặt cứ xị ra như vậy kém sang lắm.
- Ủ. Đây kém sang vậy thôi.

Niệm lườm chị rồi bỏ xuống dưới. Ngoài hay làm phiền bác sĩ ra thì Niệm còn có thú vui xem sách mẹ và bé, thấy loại rau nào tốt cho bà bầu liền gọi người ta đem tới. Chị bảo để lát chị làm cho nhưng Niệm mặc kệ, cặm cùi ngồi ngắt rau một mình. Chị biết thừa người ta giận, đang định xuống đồ thì lại thấy có em gái gửi hình bóc lửa vào máy Niệm. Chị nóng máu xoá hình, em kia mặt dày gọi đến nũng nịu:

- Anh Niệm xem hình rồi à? Đẹp nhĩ anh nhĩ?
- Là chị xem, đẹp bình thường. Chị xoá rồi.
- Chị...chị nào ạ?
- Chị người yêu anh Niệm chứ chị nào?

Chị đã ra mặt vậy rồi mà con bé còn dám láo:

- Dạ chị, còn em là người anh Niệm yêu nha chị. Chị chuyển máy cho em nói chuyện với anh một xíu.
- Anh Niệm đang bận nhặt rau dưới lầu nên chị không tiện chuyển máy em ạ. Nhưng em thích thì chị mời em ghé qua nhà chị chơi, hai anh em vừa nhặt rau vừa nói chuyện cho nó vui cửa vui nhà!

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Cứ bị nhớ đấy mới chán chứ

Chị rừ rừ rõ nhiệt tình nhưng em gái vẫn bực dọc cúp máy. Anh Niệm ngẩng lên xia xói:

- Đăng ấy ghen sang ghê!
- Ở phải sang thì mới xứng đáng làm người yêu sếp chứ.

Chị vênh vào đáp trả, vì ban nãy đã trót khoe ảnh bụng bầu xinh lên mạng rồi nên chị gọi điện thông báo tin mừng với gia đình hai bên. Mẹ Quỳnh bừa môi kêu hôm nay không phải cá tháng tư chị đừng có xạo rồi đập máy luôn mới chán chứ, di Kỳ thì nửa tin nửa ngờ hỏi:

- Thật hay đùa thế con? Ba đứa nhỏ là ai hả con?
- Nếu...nếu là Niệm...thì sao hả dì?

Hỏi di có một câu thôi mà chị toát mồ hôi hột, di cười sằng sặc, lớn giọng mắng cháu gái:

- Cha bố nhà chị cứ thích đùa dai. Lần sau đừng đùa kiểu đó nữa con, không vui gì hết. Nhớ họ hàng người ta nghe thấy tưởng thật di biết giấu mặt vào đâu? Một đứa chị dâu cũ, một đứa em chồng, chả ra thể thống gì sất. Thôi di đang bận làm tóc, lúc khác buồn chuyện sau nhé.

- Dạ, con chào dì!

Chị thờ dài cúp máy rồi đi xuống ngõ chỗ rau Niệm đang nhặt. Ai đòi toàn ngọn non xanh mơn mớn mà nó bầu mỗi tí xiu ở phần ngọn, cả rổ rau to đùng đoàng nhất xong được chưa đầy một bát, luộc lên còn lưng bát. Rau vừa nhừ vừa nát, từng lá rau thấm nhuần vị mặn chát của những hạt muối trắng tạo nên một món ngon khó đỡ. Thế nhưng thấy Niệm lóng nga lóng ngóng mãi mới luộc xong nồi rau nên chị vẫn cố nuốt xuống. Niệm thấy chị cười mếu liên nếm thử một miếng, nếm xong mặt cũng mếu theo. Chị ngồi dựa lưng vào chiếc ghế sofa êm ái, tùm tùm chăm chọc Niệm:

- Công nhận đằng ấy ngoài việc kiếm tiền giỏi thì chẳng được cái tích sự gì sất.

- Ở sao đấy nói bất công thế? Nếu như đây chỉ giỏi mỗi kiếm tiền thì không lẽ Hạt Mầm rơi từ trên trời xuống?

Niệm ngao mạn mĩa mai chị, ánh mắt gian tà nhìn qua khe áo sơ mi, bị chị cốc trán cho đau điếng mà vẫn nhon nhon gục đầu vào người chị, nói rộng cổ áo của chị ra một xiu rồi hôn lấy hôn để. Những khi bị tấn công bất ngờ như này chị thường không thể cự tuyệt Niệm, trái tim chị cũng đang xao xuyến mãnh liệt thì đẩy người ta ra kiểu gì? Chị trêu mền nhìn Niệm ngậm lấy hạt ngọc kiều sa, cố ý dùng cánh môi vờ về trêu đùa khiến nó đang từ hồng phớt chuyển sang một màu đỏ đậm. Má chị cũng đỏ theo, nhưng chị biết Niệm có chừng mực nên mặc kệ Niệm hôn mình. Mặc dù nhiều lúc chị cảm giác Niệm muốn yêu chị nhiều hơn, nhưng chắc nghĩ cho hai mẹ con nên ba chị dừng lại ở những nụ hôn cuồng nhiệt. Chị mỉm cười hôn đáp trả Niệm, môi chị miên man từng chút, từng chút một trên vùng cơ bụng săn chắc. Chị rất trân trọng người đàn ông này, cái người thật lòng thật tâm thương chị và luôn đem đến cho chị những xúc cảm chân thật nhất. Chị thích cả gương mặt rạng rỡ của Niệm mỗi lúc được chị chạm vào phần da thịt nhạy cảm.

- Niệm...chị yêu Niệm!

Niệm cười hiền, bàn tay rộng lớn dịu dàng ôm lấy gò má chị. Chị đeo vào tay Niệm sợi dây đỏ mà trước đây chị đã cuỗm của Niệm, vì chị mong Niệm sẽ luôn bình an. Mỗi buổi tối ở cùng nhau chị thường bảo Niệm nằm ghé đầu lên đùi chị, để chị tiện xoa bóp cho Niệm, lát lát chị lại hỏi:

- Đờ đau đầu chưa?

- Đờ rồi. Đấy đừng lo quá, không có gì đáng ngại cả, chỉ cần được đấy yêu thương nhiều là tự khắc khỏi.

Chị nghe ai đó làm nũng liền phì cười cúi xuống trao cho người ta một nụ hôn phớt lên môi. Niệm nói đùa rằng chị là liều thuốc giảm đau tốt nhất thế gian. Chị ngượng chín hồng cả mặt, nhiều lúc ở bên Niệm chị cứ như gái đôi mươi, hay thẹn, hay ngại ngùng, và còn hay cười tùm nừa.

Kết thúc mấy ngày nghỉ tuyệt vời với Niệm vui vẻ lái xe đưa chị về thẳng công ty. Tối hôm để xe Niệm thom nhẹ lên trán chị rồi mỗi đứa một hướng. Niệm có cuộc họp với đối tác, chị cũng có hẹn với dì Lan. Dì là bạn thân của dì Kỳ nhưng sống ở nước ngoài, hai dì cháu chủ yếu nói chuyện qua điện thoại thôi, hiếm lắm mới có dịp đi về nước chơi nên chị muốn đích thân tới lấy sổ đỏ để may đồ cho dì. Xe của công ty đưa chị tới khách sạn dì ở. Theo sự chỉ dẫn của nhân viên chị đi lên tầng năm, vừa ra khỏi thang máy thì đã bị chồng cũ ôm chặt rồi lôi vào căn phòng gần đó. Chị tính mò con dao trong túi nhưng lão nhanh tay giật túi chị vứt vào góc phòng rồi chốt chặt cửa. Chị đang ghen nên người rất nhọc, giằng co với lão không thắng nổi. Chị mệt đến mức chẳng có sức để chửi lão tùm lùm như hồi trước, lão ghé cái mặt tòm lợm sát vào mặt chị, gần giọng hỏi:

- Gây ra chuyện tày đình còn dám đăng ảnh lên mạng trêu tức anh hả? Anh nên xử lý loại đàn bà ngu với em chồng rồi mang thứ nghiệt chủng trong người như thế nào đây vợ?

Tuy sau khi đăng không lâu tấm ảnh khoe bụng bầu xinh bị gỡ xuống nhưng mỗi lần nghĩ về nó anh lại buồn ruột. Anh cứ chắc mẫm sau khi biết Niệm là người gây tai nạn thì Hoài sẽ ghé thăm Niệm, bọn họ sẽ vĩnh viễn chấm dứt. Thế nên khi gọi điện cho Hương hỏi han tình hình, nghe Hương khẳng định em bé là con của Niệm anh cay đắng khấp. Anh uất bóp má vợ, lấy ra một nắm thuốc từ trong túi quần tống vào miệng vợ rồi dùng tay bịt miệng chị, hùng hổ ra lệnh:

- Khôn hồn thì nuốt ngay xuống rồi xin lỗi anh! Mau! Đừng để anh phải cầu!

Thấy vợ trừng mắt lườm, giọng anh nhẹ nhàng hơn:

- Đầu vợ rớt cuộc làm bằng đất hay bằng bã đậu hả? Anh thương anh xót vợ, anh cảnh báo với vợ bao nhiêu lần rồi sao vợ không nghe? Thằng Niệm chỉ là một thằng nào tàn tối ngày ăn chơi trác táng, tính cách hiếu thắng thích giật vợ người khác. Cái dạng nó không thể làm người cha tốt được đâu, vợ ngoan, vợ nghe anh bỏ thứ dơ bẩn đó đi rồi quay về sống hạnh phúc bên anh nhé!

Vợ nghe anh dụ dỗ thì gật đầu ngoan ngoãn. Anh tưởng vợ đã hiểu ra vấn đề nên mất cảnh giác buông tay, ai ngờ vợ nhân cơ hội nhè thuốc ra rồi ném thẳng qua cửa sổ. Anh tự trách mình đã quá chủ quan khi mang theo duy nhất một liều thuốc phá thai. Anh điên tiết giờ nắm đấm hướng phía bụng vợ, vợ ngay lập tức đưa hai tay ôm bụng, anh bực mình thụi ngay quả đấm đó lên đầu vợ. Cái thứ đàn bà ngu xuẩn, đả cho vậy mà còn chưa chừa, vẫn ngoan cố lờm anh. Anh nóng máu đưa tay bóp cổ vợ dọa dẫm:

- Biết điều thì đừng ngoan cố bao bọc đứa nhỏ, kéo anh lại nổi điên bóp chết cả mẹ lẫn con.

- Bà nói cho mày nghe nó là cục cưng của bà, bà sẽ bảo vệ nó tới hơi thở cuối cùng. Thế nên mày đừng nhắm vào đứa trẻ, mày có gan thì bóp bà mày chết luôn đi này. Để bà làm ma bà hiện về bà tòm sống mày!

Giọng vợ rất nhỏ, rất yếu ớt nhưng từ ngữ vợ dùng vẫn sắc mùi thách thức anh. Có sao vợ lại nhẫn tâm với anh đến thế? Anh cố gắng lắm mới bỏ qua được chuyện vợ và Niệm lang chạ với nhau. Vậy mà giờ vợ còn mang trong mình giọt máu của nó, thử hỏi nếu chuyện này lộ ra ngoài sĩ diện của anh quảng đi đâu? Người ta sẽ chửi anh là thằng đàn ông kém cỏi, có mỗi con vợ đẹp cũng không biết quản. Anh tức lộn ruột, nhưng do vẫn còn yêu vợ nên không nỡ bóp chết, chỉ đánh và vào cái mặt vênh vào đó vài phát bôm bốp. Chị không dám tát trả, tại sợ nếu bỏ tay ra khỏi bụng thằng chó sẽ hại con

chị. Chị cố nín nhịn để che chắn cho đứa nhỏ. Anh điên tiết tát chị mạnh tay hơn, luôn miệng chửi rủa mẹ con chị.

Cùng thời điểm đó, ở một căn phòng khác trên tầng hai mươi của NIEM Group, chị Hương gọi cho dì Lan báo rằng Giám đốc bên chị có cuộc họp đột xuất nên không đến được. Hôm trước anh Hoàng gọi tới hỏi về cái thai của Hoài, chị liền xác nhận với anh đứa nhỏ là con của Niệm, chị còn gợi ý cho anh tên loại thuốc bà bầu uống vào để xảy thai, đồng thời nhắn tin cho anh biết địa điểm hôm nay Hoài đi gặp khách. Lần trước bị anh chửi chị đoán anh còn tình cảm với Hoài, kiểu gì cũng ghen lỏng ghen lộn lên rồi hành hạ nó cho coi. Mà kể cả anh không ra tay thì Thư cũng xử nó thôi, tầm mười phút trước chị đã gọi điện cho Thư báo rằng Hoài và anh Hoàng đang hí húi với nhau trong khách sạn. Tình hình này chắc sắp có đánh nhau to rồi nhỉ? Nhưng mà chẳng liên quan gì tới chị cả, chị vẫn tao nhã, vẫn dịu dàng pha một bình nước cam đem lên tầng hai tư, đợi các sếp nghỉ giải lao thì duyên dáng đi vào:

- Em mời các sếp ạ.

Các sếp đều cảm ơn chị, riêng sếp Niệm hỏi:

- Giám đốc của công ty chị đi gặp khách về chưa?

- Dạ chưa, chắc tầm nửa tiếng nữa mới xong sếp ạ.

Ai đó khẽ thờ dài, bắm người ta quá rồi, mới gặp thôi mà đã thấy nhớ, nhắn tin chẳng thấy người ra trả lời lại tò mò hỏi xem người ta đang ở đâu. Cái bà già này mãi chém gió với khách đến nỗi chẳng gửi được cho cậu dù chỉ là một chiếc icon nhỏ. Cậu gửi thêm một tin nhắn ra điều giận mẹ Hạt Mầm rồi quay sang tiếp tục bàn chuyện công việc với Bách. Chị Hương thấy sếp chẳng thèm chú ý tới mình thì hơi tủi thân, thâm nguyên rửa cho con Hoài bị chị Thư đánh xảy thai luôn đi. Chị thấy chị thông minh thật đấy, với anh Hoàng thì nói sự thật cho lão tức lồng lộn, còn với bà Thư lại nói dối là con của anh Hoàng khiến bà ấy sôi máu. Đàn bà khi ghen thì khủng khiếp lắm, dám chắc giờ ông Hoàng hay Hoài nói em bé là con của Niệm bà ấy cũng chẳng tin đâu.

Đúng như chị Hương dự đoán, chị Thư sau khi hay tin liền xông tới khách sạn đập cửa ầm ầm. Anh Hoàng nghe giọng Thư gọi bên ngoài ngay lập tức biến thành một con người khác, anh ngây ngô ra mở cửa, làm bộ oan ức:

- Anh...anh cũng không hiểu sao Hoài lại gọi anh tới đây nữa...Hoài cứ ôm anh miết...anh sợ quá đi mất.

- Thương lắm! Anh về trước đi. Con này để em xử lý.

Anh Hoàng cun cút lùi luôn. Xem hai người đó tấu hài chị Hoài thấy nực cười dễ sợ, tiếc rằng chị chẳng đủ sức để cười, người chị mệt rũ rồi, xương cốt đau buốt. Cảm thấy không ổn, chị cố bò ra chỗ chiếc túi xách. Tuy nhiên chị vẫn chậm hơn chị Thư một bước, thấy Thư lục túi của mình cảm ra chiếc điện thoại, chị nín ông quân chị ấy, thều thào nhờ vả:

- Thư...gọi...gọi cấp cứu cho em..

Chị Thư giáng cho con yêu nghiệt trước mặt ba phát tát liên tiếp, thấy nó bị đuối sức nằm thoi thóp trên sàn nhà chị chưa xót hỏi:

- Chị em gì cái loại con gấp thứ mười ba như mày?

- Giúp...giúp...em...đi...mà...xin chị..

Chị Hoài cố gắng mấp máy môi năn nỉ, chị Thư ngứa mắt hất thẳng cốc nước vào mặt chị Hoài rồi quát:

- Sao mày cứ phải ép chị đến đường cùng vậy hả Hoài? Rõ ràng chị đã bảo mày đừng đi quá giới hạn rồi mà. Thế nhưng mày lại nhon nhon đăng ảnh khoe bụng bầu chọc chị, còn mặt dày hẹn chồng chị tới khách sạn. Mày là con thú chứ không phải con người Hoài ạ. Giờ mày vẫn còn mặt mũi để nhờ chị giúp mày cơ à?

Hoài không đáp chị, đôi mắt nó mệt mỏi khép lại, có thể nó bắt đầu cảm thấy nhức nhối chẳng dám đối diện với chị. Chị bực mình ngồi xuống chiếc ghế sofa, cảm phần nhánh ngày sinh của Hoài mở khoá điện thoại. Vì từng là chị em thân thiết nên chị biết thói quen đặt mặt khẩu của nó. Tin nhắn mới nhất đến từ "Ba Hạt Mầm":

"Đấy mãi chém gió với khách quên đây rồi. Cứ bị nhớ đấy mới chán chứ. Tới về đền nhé!"

Thấy cách sử dụng câu từ có vẻ không giống anh Hoàng, chị chau mày kéo đoạn chat đọc một hồi mới phát hiện ra ba Hạt Mầm là Dương Nhất Niệm. Chắc em Hương bị nhầm thông tin rồi, đứa trẻ không phải con của anh Hoàng. Chị kiểm mãi mà không thấy số điện thoại của anh trong máy nó, chỉ có một số lạ lưu tên "chohoang" nên chị tò mò nhấp vào. Hóa ra anh từng bị Hoài chặn số nên phải dùng số khác để nhắn tin, hoá ra người thả thính chính là anh, hoá ra...suốt bao nhiêu năm qua chị bị anh lừa. Hoài không hề gửi ảnh mỗi chài anh, người khiến Hạt Đậu bị sinh non là anh Hoàng, người khiến chị mất Hương Dương cũng là anh ta. Đáng nhất là chị lại nghi oan cho Hoài, chẳng mấy khi Hoài trả lời tin nhắn của anh, có thì cũng ngắn gọn:

"Lo mà chăm chị Thư với Hạt Đậu đi!"

Hoài không những không dụ anh mà ngược lại còn luôn khuyên anh phải chăm sóc chị. Chị toàn nghĩ xấu về Hoài, thậm chí còn úp cả rổ rau sống lên đầu Hoài, sỉ nhục Hoài trước đám đông. Hoài rất đánh đá nhưng lại chưa từng ra tay đánh chị như cách Hoài đập con Hằng, chứng tỏ sâu thẳm trong lòng Hoài vẫn còn thương chị rất nhiều. Hoài từng cảnh cáo chị bị u mê, nhưng chị lại ương bướng không tin. Chị cứ nghĩ tình yêu son sắt anh Hoàng dành cho chị vô cùng vĩ đại. Ai ngờ, tình yêu anh dành cho Hoài còn khủng khiếp hơn nhiều. Trong đoạn tin nhắn gửi cho Hoài anh bảo Hoài là đóa hoa

rực rỡ, là ánh sáng chói chang của đời anh. Anh kể về những lần tỏ tình thất bại năm xưa và cả sự sung sướng khi rước được Hoài về làm vợ. Thì ra mấy câu thương chị, ngắt ngay trước vẻ đẹp mập mạp của chị chỉ là lời dối bêu. Anh Hoàng vừa hèn vừa xảo quyệt, còn chị vừa ngu vừa nhẹ dạ cả tin, bị lừa bao nhiêu năm mà không biết. Chị đau tưởng như bị ai đó lấy dao cứa vào tim. Chị vội vã chạy tới ôm em gái nhưng nó đã lịm mất rồi.

- Hoài ơi chị xin lỗi. Hoài ơi em tỉnh lại đi mà Hoài, chị sai rồi, chị xin em đó, đừng dọa chị Hoài ơi.

Chị run rẩy gọi cấp cứu, chị còn gọi cả cho Niệm kể sơ qua tình hình. Trong thời gian đợi người tới chị cố gắng bình tĩnh làm sơ cứu cho Hoài. Nước mắt chị rơi là cả xuống gương mặt ướt nhẹp của Hoài, gương mặt vừa bị chị hất nước vào và giờ đây trắng bệch nhợt nhạt không chút huyết sắc. Chị mếu máo năn nỉ:

- Hoài ơi chị van mà, là lỗi của chị Hoài ơi. Tại chị tin chó làm tổn thương em, nghiệp báo gì chị xin chịu hết, chỉ cần em không sao thôi, cô lên em.

Chị còn muốn nói rất nhiều điều với Hoài nữa, nhưng Niệm đã tới rồi, Niệm còn nhanh hơn cả xe cấp cứu. Niệm cướp Hoài khỏi chị, trùng mắt khi thấy chị bám theo. Niệm có ánh mắt dữ tợn y hệt chú Nhất, rất dọa người. Biết mình đi theo chị làm tình hình thêm rối nên chị gọi điện kể hết mọi chuyện với Bách, nhờ Bách điều tra xem Niệm đưa Hoài tới viện nào thì nhắn tin báo cho chị. Sau đó chị đi thẳng về nhà, thật may là chị tìm thấy chiếc điện thoại cũ có lắp sim anh Hoàng dùng để thả thính Hoài, bằng chứng xác đáng quá anh không cãi được, chỉ nhún vai bảo:

- Góm đàn ông đàn ang thả thính tí có sao mà em phải làm căng? Đàn bà như em phiền thật đấy, đã chẳng giúp được gì cho công danh sự nghiệp của chồng còn làm mồm.

Thời buổi kinh tế khó khăn kiếm việc nhàn, chức cao, lương tiền như vị trí Giám đốc ở xí nghiệp kẹo bánh khó ghê. Anh rải hồ sơ đi khắp nơi mà họ từ chối miết, có nơi nhận làm thì chỉ trả mức lương rất thấp, anh thêm vào. Cuối cùng anh quyết định tự kinh doanh, anh rút vốn hoàn toàn khỏi những vụ làm ăn chung cùng chú dì, anh rút thêm tiền tiết kiệm trong ngân hàng và vay bạn bè để mở một quán nhậu thật sang chảnh. Quán mới đi vào hoạt động nên đầu đã có lãi, lương hưu của ba mẹ vốn không đáng kể, hiện tại thu nhập hàng tháng của gia đình anh chỉ trông mong vào Thu, vậy mà cô ấy phán câu xanh rờn:

- Em sẽ giao lại quyền quản lý bệnh viện cho Hoài.

- Em điên hả?

Anh Hoàng vừa gào lên thì chuông điện thoại réo rất kêu, đang nhức đầu nên anh tắt máy luôn. Cậu Bách đành phải gọi cho chị Thu thông báo:

- Chị ơi chị Hoài được đưa vào bệnh viện nhà chú Nhất ạ. Nhưng mà tình hình bây giờ là hơi căng đấy chị, tại em thấy Niệm vừa trao đổi với bác sĩ xong liền lừ lừ phóng xe ra khỏi viện luôn rồi. Tốt nhất chị bảo anh Hoàng mau trốn đi chứ không bữa nay em sợ anh không sống yên với Niệm mất. Thăng này đồ lắm chị, bình thường một mình nó có thể chấp đảm bảy thăng như anh Hoàng đấy. Còn chưa kể bây giờ nó đang sẵn máu điên trong người nữa, em thực sự không dám chắc sẽ có chuyện gì xảy ra đâu. Chị cố gắng khuyên anh cao chạy xa bay trước khi quá muộn nhé!

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tước bỏ quyền thừa kế

- Ủ, chị sẽ bảo anh. Tình hình Hoài sao rồi em?

- Chị Hoài đang ở trong phòng cấp cứu chị ạ. Em và vợ đang ngồi chờ bên ngoài đây.

- Có tin gì phải báo cho chị ngay nhé!

Chị Thu dặn dò cậu Bách rồi cúp máy, vì hiểu tính sĩ diện của anh Hoàng nên chị khích bác:

- Bách bảo Niệm sắp đến tìm anh rồi đấy. Anh phải nhân cơ hội này dạy cho nó một bài học chứ anh nhỉ?

- Nó giỏi thì cứ vác cái mặt đến đây, để anh bóc phốt nó trước mặt toàn thể gia đình họ hàng cho mọi người chửi chết nó luôn. Còn em nữa, em mở được bệnh viện là do anh hết lòng giúp đỡ, vậy mà em ăn cháo đá bát.

Chị Thu nghe anh Hoàng ba hoa thì cười khẩy, trước đây Hoài từng nói với chị nếu Hoài không thuyết phục thì còn lâu mới có chuyện anh Hoàng bỏ tiền cho chị mở bệnh viện nhưng chị không tin. Giờ chị hết ngu rồi, chị khinh bỉ thăng đàn ông lười không xương tủy đường lắt léo.

- Anh có giúp em hay không thì trong lòng anh tự biết. Bao nhiêu năm qua em dành cho anh cả tấm chân tình, còn anh thì khiến em mất một đứa con, sinh non một đứa con, đổ vạ cho đứa em gái thân thiết, trở thành một người chị vô liêm sỉ mà chính mình cũng không biết. Em rất mệt rồi, chúng ta kết thúc luôn đi, Hạt Đậu sẽ là của em. À quên, nếu như hôm nay con của Hoài làm sao thì cả đời này anh sẽ không bao giờ được gặp Hạt Đậu, vì anh không xứng.

Chị tuyên bố rồi bực bội dọn đồ, chị biết bà Hoà sẽ đòi cháu nên đã gọi sẵn mấy em trai làm bảo vệ ở bệnh viện tới hộ tống cho mẹ con chị. Bà Hoà thấy cháu sắp bị đem đi đau lòng khóc lóc thảm thiết. Bà xúi anh Hoàng tấn cho mấy thằng kia một trận, cướp Hạt Đậu về cho bà. Ngặt nỗi anh so với bọn nó thì già hơn, yếu hơn, đánh không nổi. Ông Thuận buồn bã khuyên nhủ chị Thư:

- Thôi vợ chồng có chuyện gì thì đóng cửa bảo nhau con ạ, đừng làm căng để mẹ Hoà buồn. Mẹ nóng tính vậy thôi nhưng lúc nào cũng thương con hết lòng.

- Ba khỏi xạo. Trong nhà này vị trí của con vốn còn chẳng bằng con Nana, ít ra nó cũng không bị ai chửi đều sau lưng, không bị ai toan tính đuổi ra khỏi nhà.

Chị Thư chưa xót đáp trả ba chồng. Anh Hoàng nhìn từng món đồ của Thư được đem ra xe tự dưng thấy hẫng như vừa bị hụt chân xuống chiếc hố sâu hoắm. Cuộc đời này có hai người thương anh nhiều nhất, đó là mẹ anh và Thư. Mẹ anh khi tức giận vẫn mắng chửi anh, nhưng Thư chưa bao giờ làm tổn thương anh. Anh luôn tin rằng dù tất cả mọi người trên thế gian rời bỏ anh thì Thư cũng không bao giờ làm thế. Anh cứ nghĩ Thư lụy anh lắm. Nhưng không, Thư dứt điểm còn lạnh lùng hơn cả Hoài, cái mặt cô ấy lãnh đạm như kiểu có cả ngàn lớp băng ẩn bên dưới.

- Anh xin mà, anh sai rồi. Đừng bỏ anh được không? Anh sợ lắm, anh sợ phải sống không có em lắm.

Mặc anh năn nỉ cầu xin, Thư chẳng thèm liếc anh lấy một cái. Có mấy đứa bảo vệ canh chừng nên anh không thể tiến tới ôm cô ấy dỗ dành. Lúc biết Hoài có bầu anh đau bao nhiêu thì lúc này anh còn đau gấp trăm gấp vạn lần khi đó. Chiếc xe của Thư vừa rời đi thì đã có một bóng người cao lớn lao tới đâm mạnh một cú vào mặt anh. Anh ngã sòng soài, còn nó thì như một thằng điên lao về phía anh, liên tục nện đòn. Anh biết nó cao to, nó đồ, nhưng chưa từng nghĩ nó lại thâm độc đến thế. Những cú đánh dồn dập khiến anh không kịp phản kháng, cũng không có sức chửi rủa. Đầu óc anh choáng váng, máu mồm chảy ra ồ ạt, vài ba chiếc răng cửa của anh đua nhau bay nhảy tứ tung loạn xạ.

Ông Thuận hoảng hốt chạy sang gọi chú Nhất đi Kỳ. Anh Hoàng thấy có người tới cứu trợ thì mừng thầm, tiếc rằng chú đi không cần được thằng chó điên đó. Chú phải điều năm thằng vệ sĩ sang mới lôi được nó qua chỗ khác. Năm thằng cao to lực lưỡng mà rồi cũng không đấu lại được nó, lại để nó xông ra lao tới hành hạ anh. Thằng chó dám giáng những cú đâm hiểm độc vào lưng anh. Chú Nhất điều thêm năm thằng nữa sang vẫn không kim được con động kinh của nó, anh nhìn nó đánh nhau với vệ sĩ của chú mà sồn tóc gáy. Anh len lén bò vào trong nhà, sợ bị phát hiện nên anh phải chui vào trốn trong tủ bếp. Anh ngồi co ro một góc, đau xót dùng vật áo lau máu mồm. Những chiếc răng còn lại trong bộ hàm kiêu hãnh của anh va vào nhau ken kết, anh chưa bao giờ hận thằng khốn Niệm như bây giờ. Thằng chó hành xử lỗ mãng vô nhân tính sớm muộn gì cũng gặp quả báo cho coi. Anh nguyện cho nó sớm bị nghiệp quật, anh cũng mong người sống ngay thẳng chính trực như anh gặp nhiều may mắn.

- Còn là thằng đàn ông thì chui ra đây!

Niệm quát lớn, anh rửa thắm nó trong bụng. Bố mày cứ không ra đây! Làm gì được nhau nào? Mày có giỏi thì mày đi tìm bố mày xem nào? Bố thách cả tổ cả lò nhà mày luôn đây! Anh nở nụ cười đầy vênh váo, ngất nỗi anh vừa khép miệng thì cánh cửa tủ bếp bị mở. Thằng Niệm rô đại như hổ dữ đứng sừng sững trước mặt anh, lời anh ném ra sân. Nó đập vào ngực anh rồi lại tiếp tục giã anh như giã gạo. Anh cứ tưởng bữa nay anh tiêu đời luôn rồi, may thế nào con Bích nhà anh đã về kịp thời, hốt hải gọi thằng chó điên:

- Anh Niệm ơi anh đánh anh Hoàng sau được không? Giờ anh quay lại bệnh viện ngay đi, chứ anh ở đây nhờ chị Hoài nguy kịch bác sĩ cần gấp anh gấp thì biết tính sao?

Nhắc tới Hoài ánh mắt Niệm mới dịu xuống, trước khi rời khỏi nó túm cổ áo anh đe dọa:

- Nếu như hôm nay Hoài và con tao có mệnh hệ gì thì tao sẽ đích thân xử tử mày.

Thằng chó khốn nạn đánh anh như thế mà con Bích lại về phe nó mới tức chứ:

- Sao anh sống ác ôn thất đức vậy hả? Mẹ Hoà mà không gọi điện van xin em về cứu anh thì em để anh Niệm đánh anh chết luôn cho xong.

- Đứa nhỏ của bọn nó nghèo rồi phải không?

Đó là điều anh quan tâm nhất hiện giờ, nhưng con Bích chẳng thèm trả lời anh, nó cùng thằng chồng bảo nhau quay lại bệnh viện với Hoài. Người lớn ngo ngắc thắc mắc đã xảy ra chuyện gì. Di Kỳ sốt sắng hỏi anh:

- Lúc này Niệm nói "Hoài và con tao" là sao con? Niệm có con rồi à? Nó với Hoài...là thật à?

- Là thật đấy di, chính Niệm nhà đi cướp vợ con đó. Sinh ra được một thằng giáp thứ mười ba đẹp mặt chưa di? Ở đâu có cái thứ em chồng ngủ với chị dâu hả di?

Ông Nhất nghe anh Hoàng tố cáo xấu hổ không biết chui vào đâu. Sao ông lại có thằng con ngỗ nghịch đến thế là cùng? Bé thì quậy phá khiến ba mẹ khôn khổ, lớn thì lang chạ với vợ của anh kết nghĩa. Mà có phải là thiên kim tiểu thư gì cho cam? Chỉ là một đứa con gái hơn nó tặn năm tuổi. Ông và bà Kỳ đều rất quý Hoài, nhưng chỉ quý như con cháu trong nhà, chứ con dâu thì...không thể nào chấp nhận nổi.

- Tại bà đấy, nuông chiều nó cho lắm vào.

Ông Nhất trách vợ, vợ ông vẫn bênh con:

- Con đồ vậy cho em thế là không được. Di chưa biết chuyện của Hoài và Niệm như nào nhưng rõ ràng con bị vợ bỏ vì con ngoại tình mà, con cũng đâu

có vừa.

- Chỉ ít nó cũng không ngủ với vợ của em trai.

Bà Hoà lên tiếng bên anh Hoàng, chỉ một câu nói của bà cũng đủ kích đi Kỷ điên tiết, đi cười khẩy vạch mặt:

- Vâng, nhưng mà nó lại ngủ với chị gái của vợ cơ.

Tình chị em bao năm bỗng chốc tan thành mây khói, bà Hoà nóng máu mắng đi Kỷ bệnh con đến ngu người, đi xia xối thằng Hoàng con chị cũng nào có giỏi giang gì cho cam. Hai người chửi nhau âm ỉ khiến hàng xóm tò mò kéo sang bu kín cửa hóng hớt. Ông Nhất nhìn người ta chỉ trỏ vợ mình, bàn tán con mình cảm thấy rất mất mặt, ông ngay lập tức bỏ về nhà gọi điện cho ông Nhị bàn chuyện:

- Thằng nghịch tử làm tôi thất vọng quá chú ạ, tự dưng tôi lại muốn có một đứa nhỏ nữa.

- Bình tĩnh anh ơi, chị Kỷ đâu có dễ được nữa?

- Tôi đâu có nói là dễ Kỷ đẻ, nhờ người mang thai giùm cũng được mà. Tôi giờ không còn trẻ nữa, Nhất Kỷ sớm muộn gì cũng cần người kế thừa.

- Vậy là anh định bỏ quyền thừa kế của Niệm ạ?

- Chắc vậy. Vì thực ra nó chẳng cần Nhất Kỷ, Nhất Kỷ cũng sẽ không cần một người cao ngạo như nó. Cũng tại tôi thương Kỷ mãi mới sinh được thằng nhỏ nên dễ Kỷ chiều con sinh hư. Chủ sắp xếp đi, lần này tôi sẽ chú tâm nuôi dạy đứa trẻ cẩn thận hơn.

- Dạ em biết rồi.

Tuy ông và ông Nhị không có quan hệ họ hàng gì nhưng do tính cách hai người hợp nhau, lại đồng cam cộng khổ với nhau từ thuở hàn vi nên ông rất tin tưởng ông Nhị. Ông gác máy rồi đứng đĩnh sang nhà ông Thuận xem Kỷ chửi nhau xong chưa còn đốn về, ngặt nỗi chẳng thấy vợ đâu nữa, chỉ thấy con Giang khúm núm thưa rằng bà vào viện với cậu rồi. Ông bực bội soạn tin nhắn:

"Bà về nhà ngay cho tôi, mặc xác chúng nó."

"Tôi hiểu ông giận, nhưng giận thì giận Hoài, giận Niệm chứ cháu mình thì có tội tình gì hà ông?"

Bà Kỷ nhấn tin lại cho chồng rồi thờ dài ngồi xuống chiếc ghế ngoài hành lang với con trai. Thực ra bà cũng giận lắm, giận Niệm giấu mẹ chuyện tày đình, giận Hoài sống giả dối. Rõ ràng Hoài và Niệm yêu nhau vậy mà con bé còn làm bộ làm tịch chọn con dâu giúp bà. Có chuyện gì bà cũng tin tưởng kể hết với Hoài, còn Hoài trước mặt bà xối lời ngọt ngào nhưng sau lưng lại lén đâm bà một nhát. Mãi đến lúc chữa Hoài mới gọi điện cho bà, nhưng thay vì nói chuyện nghiêm túc lại hỏi vu vơ hại bà tưởng con bé đùa.

Ngày xưa bà cũng từng bị hiếp muộn nên bà hiểu nỗi khổ của Hoài, bà rất thương Hoài, tuy nhiên không vì thế mà bà vui khi biết quan hệ giữa Hoài và Niệm. Con trai mình đường đường là trai tân, gia thế đảng hoàng lại phải lấy người đàn bà đã qua một đời chồng, có bà mẹ nào không xót xa? Tuy xót nhưng bà vẫn phải nuốt nước mắt vào trong. Khi bà tới đây sắc mặt Niệm đã rất kém rồi, tới bây giờ mỗi lúc lại một tệ thêm. Khuyết tay con bị bầm tím do khi nãy đánh nhau với vệ sĩ của ba. Nhìn con cầm lọ thuốc, thi thoảng mở ra bỏ vài viên vào miệng bà ước bà có thể đau đầu thay con. Biết con đang rất căng thẳng nên bà chỉ như một người bạn lặng thầm ngồi bên cạnh con, đưa tay xoa lưng đều đều cho nó chứ không dám hỏi gì cả, sợ gây áp lực thêm cho thằng bé. Mãi lo cho con nên bà không biết rằng chồng mình đã tới bệnh viện cùng ông Nhị, sau khi nghe ông Nhất nói qua tình hình, ông Nhị nghiêm túc tính toán:

- Nếu như anh không muốn Hoài dùng đứa trẻ này để thao túng cuộc đời Niệm thì chúng ta nên tận dụng cơ hội này triệt cổ tận gốc.

Ông Nhất chau mày phản đối:

- Vợ vẫn, ai lại làm chuyện thất đức thế? Chưa kể đứa nhỏ còn là máu mủ nhà tôi.

- Anh không sợ Niệm bị đổ vò ả?

- Cáo già như thằng Niệm không đi lừa ai thì thôi chứ ai mà lừa được nó đổ vò? Lúc mới nghe chuyện tôi hơi bực nhưng giờ nghĩ kỹ thấy cũng hên, ngộ nhờ đứa trẻ tôi gửi chỗ khác là con gái mà Hoài đẻ được con trai thì thằng bé chính là người thừa kế của chúng ta.

- Vậy có nghĩa là anh chấp nhận Hoài ả?

- Chấp nhận nó để họ hàng tông sỉ và tôi ả? Có thằng con bất hiếu chả buồn quản nữa, mặc xác tui nó dẫn nhau đi đâu thì đi, tôi chỉ cần cháu thôi. Nếu hôm nay Hoài và đứa nhỏ bình an thì chủ đánh tiếng với thằng Phước cố gắng chăm chút sức khỏe cho hai mẹ con nhà nó.

Ông Nhị gật đầu nghe lệnh. Bác sĩ Phước trưởng khoa Cấp Cứu của bệnh viện Nhất Kỷ chính là thằng cháu rể bên họ nhà bà Kỷ, nhờ ông Nhất cất nhắc mới có được ngày hôm nay nên tất nhiên ông sẽ dặn nó tuyệt đối lưu ý tới mẹ con Hoài. Ban Giám đốc bệnh viện hay tin Chủ tịch ghé qua thì vội vã cử người ra tiếp đón. Chủ tịch Nhất nổi tiếng khó tính, bình thường chỉ cần một cái liếc mắt đã soi được cả tá điểm không vừa lòng, chả hiểu sao bữa nay người hiền lạ lẫm, còn cao hứng rót kha khá vốn để nâng cấp khoa Sản. Những hình ảnh về vị Chủ tịch "thân thiện" âm thầm được truyền đi trong hội bà tám của tập đoàn. Cô Bích hóng hớt được tin mật liền quay sang thủ thủ với chồng:

- Xem ra chú Nhất mừng nhiều hơn giận. Nếu như em bé trong bụng chị Hoài là con trai thì vui nhỉ? Biết đầu gu của nó sẽ giống ba nó, thích gái già, và nó sẽ chết mê chết mệt Bông nhà mình. Hi vọng em bé bình an chào đời, ngoại trừ anh Hoàng thì tất cả mọi người đều thương bé.

Cậu Bách liếc qua chỗ Niệm rồi quay lại xoa xoa cái bụng bầu tròn xoe của vợ, thả dài tâm sự:

- Lúc mới đưa chị Hoài vào viện, nghe bác sĩ Phước cảnh báo Niệm trong tình huống xấu có khả năng phải bỏ con để giữ an toàn cho mẹ anh thấy xót Niệm quá, hình như đây là lần đầu tiên anh thấy Niệm quỳ gối trước một ai đó không phải là ba mình. Nghe Niệm van nài bác sĩ giữ đứa nhỏ anh mới biết Niệm rất coi trọng đứa con này.

- Là con của chị Hoài tất nhiên anh ấy coi trọng, nhưng anh Niệm làm vậy vì lo cho chị Hoài thôi. Em sống cùng chị nhiều năm em cũng hiểu phần nào khát khao được làm mẹ của chị. Mãi mới có một mụn con mà đứa nhỏ lại bị làm sao em sợ chị sống không nổi.

- Con mời cả nhà ăn bát cháo cho ấm bụng ạ.

Con Giang nhận được điện thoại của bà Kỷ hối hả nấu cháo đem đến bệnh viện mời mọc mọi người. Ai cũng khen nó nấu cháo ngon, chỉ trừ cậu Niệm chẳng thèm động tới. Nó thấy bà nháy mắt liền mời thêm lần nữa:

- Cậu ơi cậu cố húp thìa cháo để lúc cô Hoài tỉnh còn có sức chăm cô.

Cô Hoài tỉnh? Biết bao giờ Hoài mới tỉnh? Nhìn cánh cửa phòng cấp cứu đang đóng chặt tim cậu lại quặn thắt. Mới đây thôi cậu còn nhấn tin trách người ta mãi chém gió với khách quên cậu, cứ nghĩ sẽ được ăn vạ bắt đền một trận. Lúc họp cậu còn tưởng tượng khi nào về công ty Hoài sẽ ôm cậu thật chặt để dỗ dành, rồi cô ấy sẽ nịnh nọt cậu, dắt cậu đi chợ mua đồ về nhà nấu món ngon cho Hạt Mầm, đến tối sẽ rúc vào lòng cậu nghe truyện cổ tích. Tưởng chừng bọn họ sẽ có một buổi tối hết sức vui vẻ, thế nào mà mọi việc lại thành ra nông nổi này? Chỉ mới vài tiếng trôi qua thôi nhưng sao lòng cậu bất an đến thế? Cậu nhớ con, nhớ Hoài. Cậu sợ nếu như con làm sao thì Hoài sẽ không chịu được cú sốc này.

Âu cũng tại cậu, tại cậu gây ra vụ tai nạn đó, đẩy Hoài vào hoàn cảnh khốn cùng, khiến cô ấy suốt tám năm trời bị đối xử như một con ở trong gia đình chồng nhưng vẫn vui vẻ chịu đựng vì nghĩ nợ ơn người ta. Nếu năm xưa cậu bớt kiêu ngạo, chủ động liên lạc với Hoài, phải chăng cô ấy sẽ từ bỏ người chồng khốn kiếp và sẽ không phải đi thụ tinh nhân tạo? Đáng nhẽ ra cậu không nên dụ dỗ Hoài công khai mối quan hệ của hai đứa, đáng nhẽ cậu phải lường trước được lòng người khó lường, phải cho vệ sĩ đi theo bảo vệ cô ấy trong giai đoạn nhạy cảm. Tất cả là tại cậu, tại cậu bất cẩn, bông bột, tại cậu không suy nghĩ chu toàn, tại cậu hại mẹ con Hoài. Khoé mắt cậu đỏ quạch, cậu nhớ nụ cười rạng rỡ của Hoài khi thông báo đã chọn được tên cho con, cậu nhớ vẻ mặt kiêu chảnh của cô ấy khi cậu hỏi:

- Ở thế là không cho người ta chọn cùng luôn à?

- Không. Con trong bụng ai thì người đó có quyền đặt.

Lập luận thế thì cậu chịu rồi, cậu tò mò hỏi tên em bé, Hoài tủm tỉm bảo:

- Chỉ có thể tiết lộ được là bắt đầu bằng chữ N.

- Nhưng? Như? Nhì? Nhàn? Nhã? Ngân? Nghi? Ngoan? Nguyệt? Ngọc? Nga?

- Ừa sao đây toàn đoán tên con gái vậy?

- Tại thích có con gái ý, có cô con gái vừa xấu vừa đánh đá như đây thì sướng phải biết.

- Đây thì thích có con trai, có con trai láu cá và nghịch ngợm như đây cũng vui.

Trong cơn hôn mê chị Hoài cũng mơ thấy những chuyện đó. Thôi khác tính lại chị thấy xung quanh một màu trắng xoá, chị lại ở bệnh viện rồi sao? Niệm đang ở bên chị, tay nắm tay chị, đầu gác lên bà vai chị. Chị cảm thấy người mình rất lạ, nhẹ bẫng và trống rỗng như bị mất đi một thứ gì đó. Hình ảnh về những cú đâm của lão Hoàng chợt hiện lên trong đầu khiến sắc mặt chị tái mét, chị run rẩy hỏi Niệm:

- Con...con chị đâu? Niệm! Hạt Mầm của chị đâu?

Niệm thấy chị tỉnh thì vội vã ôm chị, luôn miệng bảo chị đừng lo, con ổn. Niệm chỉ đang trấn an chị vậy thôi phải không? Con ổn thì vì đâu mắt Niệm lại đỏ? Có sao chị không cảm nhận được con nữa? Tim chị đau buốt như vừa bị cả trăm mũi kiếm đục khoét, cơ thể chị bị lên cơn co giật dữ dội. Chị được đưa vào phòng cấp cứu lần thứ hai, chỉ trong vòng chưa đầy một ngày.

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Mau trốn đi

Cũng giống như mọi người, cô Bích ngồi ngoài hành lang chờ với tâm trạng đầy lo lắng. Chuyến xe đi Ký điều về quê đón ba mẹ chị Hoài cũng vừa mới lên đến nơi. Nghe đâu từ lúc đi qua đoạn đường năm xưa bị tai nạn bác Hùng bị đau đầu dữ dội, đi Ký nhờ người đưa bác Hùng đi khám tổng quát rồi ghé tai bác Quỳnh thủ thủ vấn tất tình hình. Bác Quỳnh biết chuyện khóc lóc suốt mướt vì thương con gái. Đi Ký cũng khóc, đi nắm tay bác Quỳnh, nhờ lời tâm sự:

- Chị à, em thực sự rất thương Hoài, thương anh chị, nhưng chị hiểu cho em được không? Em chỉ có mỗi một mụn con, thiết thời cho thằng bé quá chị ơi!

Có vẻ như bác Quỳnh hiểu ý đi Ký, bác cố ý nói nhỏ, do cô ngồi ngay cạnh bác nên vẫn nghe được sơ sơ:

- Chị hiểu, chị chỉ xin em duy nhất một điều thôi, là nếu đứa trẻ bình an thì em nhường cho Hoài quyền nuôi dưỡng. Niệm nhà em sức trẻ dẻo dai lấy đâu chả được vợ, sau này con cái đuê huê. Còn Hoài nhà chị...em biết rồi đấy...

- Chị yên tâm, em đâu nỡ chia cắt mẹ con nhà nó. Nhưng em xin phép chị để gia đình em được trợ cấp cho cháu về mặt tài chính và thường xuyên đến thăm nom.

Bác Quỳnh gật đầu, được cái bác với di hiểu nhau nên bàn bạc mọi chuyện trong tương lai đâu ra đấy. Đi Ký còn bảo với bác Quỳnh đi có đứa cháu vừa ly hôn nom sáng sủa lắm, hứa sẽ làm mai cho chị Hoài. Anh Niệm mà biết chắc anh tức lộn tiết mất. Nhưng anh đứng cách xa chỗ cô ngồi quá nên chắc không nghe thấy gì. Anh đứng rất gần cánh cửa phòng cấp cứu, đôi chân mảy nhủ lại vì căng thẳng, vầng trán cao lắm tẩm mồ hôi cùng ánh mắt u buồn khiến ruột gan cô nẫu nê tê tái. Cô thấy hồ thẹn về anh trai mình. Những tưởng anh Hoàng yêu chị Hoài rất nhiều, nhưng hành động vừa rồi của anh lại cho thấy anh chỉ yêu về bề ngoài của chị mà thôi. Anh tham lam muốn chiếm hữu chị, anh tiếc nuối vì đánh mất đóa hoa đẹp vào tay kẻ khác. Anh nhất quyết phải đòi lại hoa về tay mình mà chẳng thèm quan tâm nó sẽ bị dập nát trong quá trình tranh giành. Anh Niệm yêu chị Hoài bằng một tình yêu rất khác. Anh chấp cho chị đôi cánh để thỏa sức vùng vẫy trên vùng trời mơ ước. Anh không nhốt chị lại một chỗ như thú cưng. Anh tôn trọng công việc của chị, mỗi lần chị mở show thời trang ra mắt bộ sưu tập mới, anh chỉ ngồi một góc dưới hàng ghế khán giả, neho mắt nhìn chị tùm tùm cười. Mỗi lần chị cho đầu giả vấy áo để làm từ thiện anh lại tham gia rất nhiệt tình, nhưng toàn dùng tài khoản ẩn danh. Cô hỏi chồng sao anh phải làm vậy? Chồng cô cười bảo:

- Nếu chị Hoài biết chị sẽ có cảm giác được Niệm nâng đỡ. Niệm muốn chị thêm tin tưởng vào năng lực của bản thân để thỏa sức sáng tạo. Niệm làm gì cũng có tính toán cả, em biết vì sao hồi xưa Niệm hay trêu chị Hoài khiến chị tức giận cầm chổi đuổi đánh không?

- Vì muốn gây sự chú ý chứ còn gì nữa?

- Cũng đúng, nhưng lý do chính là chị Hoài ngồi may lâu quá không tốt, Niệm muốn chị vận động xú.

Cô Bích nghe chồng giải thích chột mồm cười, tình yêu của anh Niệm thật trẻ con, thật ngốc nghếch. Nếu như anh dẻo mồm như anh Hoàng, chịu khó trình bày tâm ý của mình có lẽ anh chị sẽ bớt cãi nhau. Hai người hâm dở mới ngày nào đập nhau bôm bốp, kéo nhau ngã xuống hồ sen nhà chú Nhất mà giờ đã có con với nhau rồi. Lần thứ hai đưa chị Hoài ra khỏi phòng cấp cứu, nghe bác sĩ bảo em bé vẫn ổn cô cùng cả nhà thở phào nhẹ nhõm. Tiếc rằng chị Hoài lại bị sang chấn tâm lý, từ lúc tình chị ít nói hẳn đi, mọi người bảo Hạt Mầm vẫn còn bên chị, thậm chí anh Niệm còn đưa chị xuống phòng siêu âm để chị được tận mắt nhìn thấy hình ảnh em bé nhưng chị vẫn một mực không tin. Chị chỉ nằm co ro một góc chảy nước mắt, anh Niệm thấy chị buồn mắt cũng đỏ hoe theo. Bác sĩ phân tích giống hệt như vợ chồng cô suy đoán. Chị Hoài khác với những bà bầu thông thường, chị đã mong mỏi có con suốt nhiều năm liền, hai lần thụ tinh thất bại khiến chị trở nên rất nhạy cảm. Hiện tại chị bị đắm chìm trong ảo giác, chị một mực khẳng định rằng chị không cảm nhận được con nữa. Mọi người xung quanh đều muốn đến gần hỏi han nhưng chị không thêm tiếp chuyện. Ngay cả anh Niệm cũng bị chị đuổi, cơ mà anh không đi, anh cứ ngồi lì cạnh giường bệnh với chị. Mặc chị cáu, chị đánh, anh vẫn ở bên chị, lặng lẽ dùng ngón trỏ xoa xoa chỗ bầm tím trên trán chị. Bích đoán chỗ bầm đó là do anh Hoàng đâm nên nom nớp lo sợ, vội vã lao ra ngoài gọi điện:

- Chị Hoài bị trầm cảm rồi anh ạ, chị yếu lắm, em sợ phen này đứa nhỏ lạnh ít dữ nhiều. Anh khôn hồn thì trốn ngay đi trước khi xảy ra chuyện nhé. Anh biết tính anh Niệm rồi đấy, nói là làm chứ không đùa đâu.

- Anh biết, nhưng quán nhậu của anh thì sao? Bao nhiêu tâm huyết anh đổ vào đó, hình như thằng Niệm chơi khăm anh hay sao mà từ hồi mở ra chẳng có khách mấy.

- Anh liên thiên nó vừa, dịch vụ không tốt, đồ ăn chưa chất lượng, giá cả lại cao thì có khách mới lạ đấy. Thôi anh trốn mau đi, để quán nhậu đó em lo cho...Ồ con chào bác ạ...

- Mày vừa chào ai thế?

Anh Hoàng thắc mắc, cô Bích tiếp lời:

- À, bữa nay ba chị Hoài lên thành phố, lúc đi qua đoạn đường bị tai nạn hồi xưa bị đau đầu nên đi Ký nhờ người đưa sang khoa khác khám, chắc bác vừa mới khám xong. Đạo này nom da dẻ bác hồng hào phết anh ạ.

Anh Hoàng nghe tin dữ tái mét mặt mày, cuống quýt nhờ cô Bích hỏi xem ba Hùng đã nhớ được người gây tai nạn năm xưa chưa? Cô Bích ngậy thơ hỏi anh:

- Ở cả nhà chị Hoài đều biết hồi đó chị và bác Hùng bị anh Niệm đâm trúng rồi còn hỏi làm gì?

Ông Hùng nghe thấy cô Bích nói chuyện thì chạy tới chỗ cô, xua xua tay phân bác:

- Không phải Niệm...không phải Niệm đâu...

- Thế ai hả bác? - Cô Bích hỏi.

- Không nhớ nữa...nhưng chắc chắn không phải Niệm. Có hai người rời khỏi xe rồi đi nhau trốn đi.

- Ủầy, lại còn hai người khác cơ à? Bác mơ à bác? Chắc bác quý anh Niệm quá nên bênh à? Nhưng thôi, chuyện qua rồi thì cho qua đi bác nhờ, dù sao cũng chẳng ai có ý cả.

- Đã bảo không phải Niệm mà nì.

Anh Hoàng nghe ba Hùng bệnh Niệm trong lòng bất an vô cùng, anh vội vàng thu dọn đồ đạc trốn đi. Anh ẩn nấp ở một bản nhỏ thuộc vùng núi Tây Bắc, mỗi lần xuống thị trấn để làm răng mới và mua thuốc anh đều phải bịt khẩu trang kín mít. Hàng đêm mỗi khi trở mình với cái lưng đau nhức anh lại hận Niệm thấu xương. Nếu nó không dụ dỗ thì vợ anh làm sao mà mang bầu được chứ? Anh sẽ không phải ép vợ bỏ cái thai khiến cho vợ bị trầm cảm. Lúc đó anh thực sự ghen đến lu mờ lí trí, nghe điện thoại của Hương liền hầm hầm đi gặp vợ. Đáng nhẽ ra anh nên gây mê vợ, sau đó âm thầm đưa vợ tới một nơi hoang vắng tiêm thuốc phá thai rồi giữ vợ lại bên mình lâu lâu một chút. Đã lâu lắm rồi anh không được nằm bên vợ, ôm vợ, thủ thỉ chuyện này chuyện kia với vợ. Anh nhớ vợ quá, nhớ cơn cào ruột gan. Anh hối hận lắm vì đã tát vợ, đánh vợ, con giận dữ khi ấy đã khiến anh trở nên độc ác. Sau nửa tháng day dứt khôn nguôi, anh gọi điện cho con Bích hỏi han tình hình vợ.

- Vợ anh được xuất viện chưa mày?

- Rồi anh ạ, nhưng chị không tin đứa trẻ còn trong bụng. Cả nhà đang không biết phải làm sao cả...

- Ở bao nhiêu con người ở đây nào để đầu mà tình huống đơn giản như vậy cũng không biết cách xử lý? Nhất là thằng Niệm ý, mang tiếng làm cha mà đầu óc ngu si dốt nát thiếu logic. Chỉ cần đưa vào phòng siêu âm cho xem trực tiếp hình ảnh của đứa nhỏ là xong mà?

- Gớm ông anh chưa nghe hết câu chuyện đã phán xét ngửa tai thế? Bẩm anh là đưa đi siêu âm rất nhiều lần rồi, nhưng nhờ phước của anh nên đầu óc chị hơi bị chập cheng ạ. Chị giờ thần kinh suy nhược có đi làm được đâu, anh Niệm đưa chị về biển nghỉ dưỡng rồi.

Anh Hoàng thở dài buồn bã, cảm giác viên kim cương vô giá từng thuộc quyền sở hữu của mình nay bị người khác cướp đi quả thật không dễ chịu gì.

- Cái thằng giáp thứ mười ba, anh khinh! Mà Thư với Hạt Đậu vẫn khoẻ cả chứ?

- Khỏe cả. Rốt cuộc ông anh yêu ai hơn vậy?

- Trước đây anh nghĩ là anh yêu vợ hơn, vợ đẹp như vậy ai mà không yêu? Nhưng từ lúc Thư bỏ anh thì anh bắt đầu nhận ra đối với anh Thư giống như cơm bữa, ăn nhiều đôi khi chán nhưng không có thì sống vô cùng khôn khổ. Nói chung giờ anh chả biết anh yêu ai hơn cả, giả kể có thể chung sống hạnh phúc với cả hai người thì tốt.

Anh tâm sự thành thật vậy mà con Bích cúp máy đánh rầm. Anh tuy ghét đứa nhỏ của Hoài Niệm nhưng suy cho cùng vẫn xót vợ, đợi qua một tháng để vợ quên đi lỗi lầm của anh, anh lấy hết can đảm nhắn tin:

"Vợ ơi anh xin lỗi. Thông cảm cho anh vợ nhé, hôm đó anh nóng quá chứ anh thực sự không bao giờ muốn làm tổn thương vợ đâu. Anh yêu vợ nhiều gấp cả tỷ lần Niệm yêu vợ cơ. Vợ mau khoẻ nhé vợ."

Tiếc rằng chị Hoài không đọc được tin nhắn của anh, vì chị và Niệm đang ngồi hóng gió trên bãi cát trắng đằng sau nhà. Đạo này chị thấy Niệm phiền dễ sợ, tối ngày nó bám theo chị, đuổi không tránh, đánh không đi. Khi hoàng hôn gần buông xuống, chị thấy Hạt Mâm cười sòng ỉ ỏi gọi mẹ. Chị biết nếu nói ra thì Niệm sẽ không tin, có khi lại bảo chị chưa già đã lần như mẹ Quỳnh vẫn hay mắng chị, thế nên chị giả bộ kêu lạnh để sai Niệm vào nhà lấy áo khoác rồi tận dụng cơ hội lao xuống biển. Chị hồi hả đuổi theo con, mãi mê đến mức nước ngập ngang người cũng không hề hay biết. Có khoảnh khắc chị tưởng chị sắp ôm được con vào lòng rồi thì nó lại bị sóng đánh ra xa, còn chị...chính chị cũng bị một con sóng khác lao tới cuốn đi.

Chị cố hết sức ngoi lên khỏi mặt nước hít thở rồi tiếp tục bơi đuổi theo con. Chị chỉ muốn đem con về bên chị thôi, có sao Niệm lại cản chị? Niệm hốt hoảng lao tới ôm chị lôi về nhà, chị ra sức giãy giụa nhưng không thoát nổi. Cứ nghĩ tới đứa nhỏ một thân một mình phải chống chọi với biển cả rộng lớn chị lại quặn hết cả ruột. Chị bắt đầu mất bình tĩnh, chị chửi Niệm điên cuồng:

- Đây là thằng cha vô trách nhiệm. Đây buông đây ra mau, đây phải đi cứu con.

- Đây bị ảo giác thôi, con vẫn trong bụng đây mà.

Cậu đỗ dành nhưng Hoài cứ một mực đòi xuống biển. Nếu không vì cái người này đang bị bệnh chắc cậu mắng cho một trận rồi, can tội dám lừa cậu vào nhà lấy áo. Khoảnh khắc trở ra thấy Hoài đập dềnh trên biển cậu căng thẳng tưởng chừng không thở nổi, chân tay bủn rủn vì sợ. Thậm chí bây giờ ôm người ta trong lòng rồi cậu vẫn sợ, sợ Hoài bị ảo giác và những ý nghĩ điên cuồng bức đến kiệt quệ. Mỗi lần nhìn thấy ảo ảnh của đứa nhỏ Hoài lại bị kích động, lại bị co giật mạnh. Phải mất khá khá thời gian cậu mới có thể đánh lạc hướng Hoài để tiêm cho cô ấy liều thuốc theo sự chỉ định của bác sĩ. Nhờ thuốc mà Hoài dịu hẳn đi và không còn gào thét nữa. Cậu thay nhanh một bộ đồ khô rồi cũng giúp Hoài cởi bỏ bộ đồ ướt sũng vì nước biển, cẩn thận dùng khăn ấm lau người cho cô ấy. Mỗi khi lau tới những vết xước hằn trên phần da dẻ mịn màng cậu lại bức bối, mấy vết này là do y tá thiếu kinh nghiệm. Đối với bệnh nhân bị mất kiểm soát phải thực sự kiên nhẫn, họ đã xin lỗi cậu và hứa lần sau sẽ tiêm khéo hơn nhưng cậu chẳng tin nổi, tự cậu làm vẫn yên tâm hơn. Ngay cả việc chăm Hoài cậu cũng không muốn giao cho giúp việc, vì lo họ mạnh tay Hoài sẽ đau. Cậu thở dài xấp nước lại chiếc khăn, hơi ẩm từ khăn khiến cánh môi kia bớt khô khốc, gương mặt Hoài cũng dần ửng hồng.

- Ai mà đẹp gái thế nhỉ?

Bình thường được Niệm khen chị Hoài kiều ghê lắm, bữa nay chị chán chường buồn chán. Chị nhớ con, mong mãi mới có được mụn con mà con chẳng chịu ở bên chị.

- Chẳng biết mẹ Hoài có làm gì khiến em bé phật lòng không? Nếu mẹ nhớ làm gì đó khiến em buồn thì cho mẹ xin lỗi, em tha thứ cho mẹ rồi về bên mẹ nhé...mà hình như em tha thứ cho mẹ rồi phải không? Ban nãy ở ngoài biển mẹ thấy em cười với mẹ mà, mẹ định đuổi theo em nhưng ba Niệm không cho. Ba Niệm thật ác độc!

Cậu nghe chị mắng không biết nên khóc hay nên cười. Cậu dùng khăn khô lau người cho mẹ Hạt Mầm, mặc cho cô ấy chiếc váy yêu thích rồi ôm người ta đặt lên tấm đệm mềm mại. Cậu đặt lưng xuống nằm bên cạnh, dịu dàng vòng tay qua ôm người ta. Hoài khó chịu hất tay cậu ra, cậu lại mặt dày ôm lần hai. Hoài đẩy tiếp, cậu ôm lần ba, cứ như thế đến lần thứ mười thì Hoài nản, tuy mặc kệ cậu thích làm gì thì làm nhưng miệng vẫn không quên trêu ẻo:

- Đồ ác tâm, kiểu gì cũng gặp quả báo cho coi!

- Ủ. Quả báo của đây là cả đời chỉ được yêu mỗi một mình đấy thôi, chịu không?

Cậu trêu, Hoài không thêm lý sự với cậu nữa. Cô ấy nằm thẫn thờ, chân tay duỗi thẳng như một cái xác vô hồn, sự im lặng của người đối diện lại khiến tim cậu đau nhói. Cậu khẽ hôn nhẹ lên vành tai xinh rồi trầm ngâm tâm sự:

- Bây giờ đây thích hành đây thế nào cũng được, nhưng đến lúc đấy tình tảo đấy phải thương đấy đền bù nhé! Đây nhớ đấy lắm...thực sự rất nhớ...

Rất nhiều những lời thủ thỉ ngọt ngào, rất nhiều những yêu thương nhưng cũng chẳng thể khiến chị xích lại gần cậu. Cho tới một ngày cậu phải về thành phố xử lý công việc, trong ngôi nhà đầy hoa tươi ven biển chỉ còn chị với mấy người giúp việc, tự dưng chị thấy trống trải khó tả. Mọi khi bị Niệm bám lấy chị thấy bức bối, chị muốn có không gian riêng. Vì đâu khi Niệm vắng nhà lòng chị lại bất an đến vậy? Chị cứ đứng ngòai không yên, đến tầm bốn rưỡi chiều nhớ Niệm chịu không nổi, chị sai con bé giúp việc gọi điện giục Niệm về. Mặc dù bé nói Niệm đang trên đường về rồi nhưng chị vẫn sốt ruột, vẫn đứng ngoài cổng ngóng. Lúc nhìn thấy xe Niệm từ phía xa xa chị hốt hải chạy ra đón. Niệm vừa xuống xe chị liền lao tới ôm chầm lấy Niệm, méo mếu hôn trách:

- Sao đi đâu mà lâu về thế? Đây định bỏ người ta à? Định bỏ người ta giống như Hạt Mầm bỏ người ta ý.

Niệm phì cười ghé xuống ngậm lấy môi chị vỗ về. Đợi chị hết nấc Niệm mới vòng tay qua ôm chị vào nhà, ngọt giọng dỗ dành:

- Đây dù phải bỏ tất cả cũng nhất quyết giữ lại đây.

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Con đập nè Niệm

- Thế thì phải giữ thật chặt vào.

Chị mè nheo, rõ ràng Niệm gật đầu đồng ý với chị rồi mà xong vẫn buông chị ra, còn viện cớ linh tinh:

- Đợi đây đi thay bộ áo quần khác nhé.

- Định nhân cơ hội bỏ người ta thì nói ra, không cần phải lý do lý trấu vớ vẩn vậy đâu.

Chị cáu, cậu cốc trán người yêu, dịu dàng hỏi:

- Nhưng đồ người ta mặc đi làm cả ngày, nhiều bụi,裳 ấy không chê bản à?

- Đâu có đâu? Bản chỗ nào? Chỗ nào cơ? Chẳng thấy ý! Chẳng bản chút nào hết luôn!

Chị vừa đánh đá vụn vụn vừa ôm cậu hít hà, chị khen Niệm thơm ơi là thơm. Người giúp việc trông thấy cảnh chị già làm nũng như đứa trẻ liền nhìn nhau bụm miệng cười, còn muốn hóng hớt thêm cơ mà đã thấy cậu chủ lừ mắt, cả bọn sợ té khói kéo nhau xuống bếp chuẩn bị cơm tối. Ở trên phòng khách chỉ còn cậu ngồi ngả người vào chiếc ghế sofa, chị dựa đầu vào người cậu, nghịch ngợm tháo khuy áo cậu, áp môi lên hôn miết. Nếu biết trước sẽ có ngày người ta nhớ mình nhiều như này thì cậu đã tạo cho Hoài không gian riêng từ lâu rồi. Tại cậu cứ lo lắng thái quá, tối ngày bám theo khiến cô ấy ngọt ngát. Cậu cười hiền, đưa tay xoa xoa lên gò má người thương. Chị cũng cười ngây ngốc, gió lùa qua khung cửa sổ đem theo mùi mặn mặn của biển cả, trên nền trời xanh thăm thẳm vài ba chú chim hải âu khoe đôi cánh đẹp ngút ngàn. Sải cánh của chim hải âu rộng rãi và vững chắc giống như vòng tay của Niệm vậy. Chị thích thú tháo thêm một chiếc khuy nữa, đặt trên lồng ngực người ta một chiếc hôn sâu thật sâu. Cậu thom lên mái tóc chị, trán chị, rồi dịu dàng nâng cằm chị, tham lam cắn nhá cánh môi xinh. Chị khẽ đẩy lưỡi chọc ghẹo, cậu cao hứng dùng lưỡi mình miết một đường quanh môi chị, lém lỉnh

thừa nhận:

- Ngọt.

- Cái gì ngọt? Phải nói rõ ra chứ!

Chị hỏi vậy, cậu hiền hiền đáp:

- Hoài ngọt.

- Niệm cũng ngọt.

Chị hôn chùn chụt vào môi cậu, đến bữa tối còn tự tay bóc bánh lá đút cho cậu.

- Nào...há miệng...A...A...ngon không?

- Ngon.

- Vì đây bóc nên mới ngon nhỉ?

- Ừ. Vì đây bóc nên mới ngon.

- Thế thì phải yêu đây nhiều thật nhiều nhé, yêu rồi người ta bóc bánh lá cho mà ăn trọn đời luôn.

- Nói lời giữ lời nhé!

- Chả giữ thì thôi à?

Hoài vênh mặt đút thêm cho cậu một miếng bánh nữa, cậu chưa nuốt vội mà chỉ ngậm một nửa như như Hoài. Hoài từ từ áp môi vào môi cậu, cắn lấy nửa miếng bánh của cậu. Cậu thích tuýt con gái bạo dạn và thẳng tính như Hoài, thích cách cô ấy bám lấy cậu như cái đuôi nhỏ, thậm chí lúc tắm cũng í ới gọi cậu:

- Đấy ơi đây không biết vặn nước ấm.

Biết thừa mẹ Hạt Mầm già bộ nhưng cậu vẫn chạy vào vặn nước cho người ta, thấy Hoài thích nghịch cánh hoa hồng cậu liền bỏ thêm hoa vào bồn tắm. Hoài cười cười giữ chặt tay cậu, vô tư kéo cậu vào bồn rồi ghé tai cậu nài nỉ:

- Niệm trả lại Hạt Mầm cho chị, nha!

Có người sững sờ trước thái độ lạ lùng của đối phương, cái đầu nhỏ bé kia đang nghĩ gì cậu chịu không suy đoán nổi, chỉ biết bàn tay xinh đã thoăn thoắt lột bỏ đồ của cậu, chủ động kêu gọi cậu. Những đường cong quyến rũ dập dềnh theo sóng nước hại đầu óc cậu mụ mị rồi bời. Cậu gạt tóc Hoài qua một bên, hôn nhẹ lên gáy rồi dùng môi miên man một đường thẳng từ gáy dọc theo sống lưng. Người chị run bần bật, chân tay tê rần theo từng cử chỉ âm yếu của Niệm. Cậu thấy chị hơi thở cũng trở nên dồn dập theo, cậu tiếp tục đặt những nụ hôn đều đều chạy khắp trên lưng chị. Mảng da dẻ trắng mịn của chị chỗ thì ửng hồng vì hơi nước ấm, chỗ thì đỏ rực bởi vết cắn của cậu, chỗ lại bị dính cánh hoa hồng nhưng thoát ẩn thoát hiện đầy mê đắm. Cậu nhẹ nhàng vòng tay qua phía trước đỡ lấy nơi mềm mại của chị, vẻ đẹp rực rỡ kiều sa ấy đón gục trái tim cậu, khiến cho nó vì chị mà đập loạn, khiến cho cậu cứ ngẩn ngơ ngẩn ngía mãi không rời.

- Hoài...Niệm yêu Hoài.

Cậu ghé tai chị nói thầm, chị then thùng xoay người đối diện với Niệm, đáp trả lại yêu thương của Niệm bằng những nụ hôn cẩn thận và tỉ mỉ y hệt cách Niệm hôn chị. Cái nhìn trêu mến từ phía Niệm khiến chị ảo tưởng rằng chị có chút gì đó khiến cho Niệm bị hấp dẫn, tiếc rằng, ngay khi chị muốn yêu Niệm, Niệm lại từ chối. Thái độ phủ phàng của Niệm hại chị tủi thân rớt nước mắt, chị buồn buồn bước ra khỏi bồn tắm, mặc nhanh chiếc váy hai dây rồi ôm gối chạy ra phòng khách tính ngủ riêng. Cậu cũng mặc vội bộ quần áo ngủ rồi khổ sở chạy ra lay chị hỏi han:

- Sao vậy? Giận à? Người ta thương mà!

Chị nghe cậu nịnh ngứa cả tai, bực dọc quát:

- Thương thương cái mồm ý, thương mà xin có mỗi em bé Hạt Mầm cũng không trả. Keo!

Có người bị oan ức liền vội vàng đặt tay chị lên bụng chị, đoạn giọng trẻ con biện minh:

- Mẹ Hoài ơi con có ở với ba Niệm đâu mà mẹ bắt ba trả con? Trước giờ con vẫn nằm trong bụng mẹ mà!

- Khỏi xạo. Rõ là đây giữ nó rồi. Cho người ta xong còn đòi, chưa chia tay đã đòi quà, cái thứ đàn ông gì vậy?

Hoài hăm! Hoài hăm bức Niệm muốn hăm theo Hoài luôn. Phần vì không biết cách nào có thể thuyết phục người yêu, phần vì sợ nói dài nói dai nói dai khiến Hoài kích động dẫn tới co giật hại sức khỏe nên cậu chỉ lặng thinh ngồi nghe người ta chỉ trích. Hoài cảm râm chán chê thì thiu thiu ngủ. Cậu ôm cô

ấy vào phòng trong, mẹ Hạt Mầm mỗi ngày lại mập thêm một xiu, em bé cũng đang lớn dần. Hôm kia đưa Hoài đi khám bác sĩ nói em phát triển bình thường ba Niệm mừng hỉnh. Giờ ba chỉ mong em lớn nhanh nhanh để mẹ Hoài có thể cảm nhận được em và khỏi bệnh. Ba âu yếm hôn lên bụng mẹ, dặn dò em bé:

- Hạt Mầm phải khoẻ mạnh con nhé, vì con chính là nguồn sống của mẹ, còn mẹ chính là nguồn sống của ba.

Ba kéo chăn đắp cho mẹ rồi mở laptop ra làm việc. Từ ngày đưa mẹ về biển nghỉ dưỡng ba thường xuyên phải giải quyết công việc vào buổi đêm. Trước kia ba làm việc chăm chỉ vì kiếm tiền là đam mê của ba, vì ba muốn bản thân thật bận rộn để quên đi nỗi nhớ mẹ. Bây giờ ba làm việc là vì gia đình tương lai của chúng ta. Ba muốn cho con và mẹ được sống trong điều kiện tốt nhất có thể, giống như những gì ông nội đã dành cho bà nội và ba. Ông đã cho ba theo học ở ngôi trường tốt nhất, dạy cho ba những kinh nghiệm quý báu, tạo cho ba một nền tảng kiến cơ để có thể tự đứng vững trên đôi chân của mình. Bởi vậy nên khi ông nói với ba về việc tước quyền thừa kế, ba hoàn toàn ủng hộ quyết định của ông. Bà nội thì không như vậy, bà khóc rất nhiều, vì không khuyên được ba nịnh ông nên bà đã mắng ba không biết nghĩ cho tương lai của con. Con là khúc ruột của ba, ba có thể không nghĩ sao? Chỉ là, ba cảm thấy mồ hôi công sức của ông thì ông có quyền lựa chọn. Về phần ba, được làm con một người khí phách như ông đã là may mắn rồi. Ba mong rằng sau này con cũng sẽ cảm thấy may mắn vì là con của ba. Cả mẹ Hoài nữa, ba hi vọng mẹ sẽ tự hào vì là vợ ba. À, ba đang đợi mẹ khỏi bệnh để lừa mẹ cầu hôn ba đó Hạt Mầm. Tình hình có vẻ hơi gian nan vì mẹ Hoài khá chảnh, nhưng mà ngày xưa mẹ còn chảnh hơn cơ, ba vẫn lừa được mẹ tỏ tình với ba đấy thôi, cho nên là...mình phải hết sức tự tin, bình tĩnh để giành chiến thắng, con nhĩ?

Mẹ con lại đập chăn rồi Hạt Mầm ạ, và ba lại vừa mới kéo chăn cho mẹ. Ba nhớ hồi trẻ mẹ không nghe lời ba, toàn cố may thêu đêm, xong bị ốm cũng nằm một xó sụt sịt rồi nhức người đập chăn tung toé. Lúc đó ba chỉ muốn bỏ mặc mẹ, cho mẹ chữa cái tội bướng bỉnh. Nghĩ chơi chơi vậy thôi chứ đâu có bỏ được, ai kêu ba mẹ mẹ dữ quá làm chi? Mẹ từ hồi trai trẻ tới hồi mẹ con đi lấy chồng cũng không làm cách nào mà dứt ra được. Ba biết có khả năng ông bà nội sẽ không ủng hộ chuyện ba mẹ đến với nhau. Nhưng việc đó chẳng thành vấn đề, bởi ba đã để mẹ suốt tám năm ròng rã, ba sẽ không rời xa mẹ thêm bất cứ một giây phút nào nữa.

- Hoài hăm...nếu như được trở về quá khứ...thì ngày đó...nhất định Niệm sẽ quay trở về tìm Hoài.

Ba em bé ghé tai mẹ em bé thủ thủ, tranh thủ gửi trộm một chiếc hôn lên vành tai, một chiếc trên vùng da cổ trắng ngần và một chiếc ở nơi mỡ màng dưới xương quai xanh rồi quay lại tiếp tục xem xét đồng văn kiện đang dở. Tầm hai rưỡi sáng cậu vừa gửi mail cho Bách xong thì chị thức giấc, chị đánh đá xông tới gấp laptop rồi kéo cậu vào chăn bắt đi ngủ. Tính chị là vậy, nhanh gọn nhanh quên, vừa lúc tối bức cậu ằm ằm mà giờ thấy cậu thức khuya lại thương thương hôn má. Sợ cậu trốn dậy làm việc nên chị gối đầu lên bả vai cậu, chân tay quấn quanh người cậu như sâu róm bám thân cây xong mới yên tâm ngủ tiếp. Thực ra nếu chị không quấn cậu thì cậu sẽ quần chị, đợt này hai người rất bám nhau buổi đêm nên buổi sáng thường cùng nhau thức giấc, cùng nhau đánh răng rửa mặt, cùng nhau ăn sáng, cùng nhau đi dạo. Chị hay mè nheo đòi cậu đem giá về ra bờ biển. Sức khoẻ chị chưa tốt nên cậu chưa cho đi làm, nhưng thì thoảng chị thích vẽ vời giải khuây thì cậu không cấm. Rất nhiều mẫu thời trang mới của may Thu Hoài được ra đời ở đây, chính cậu là người gửi thiết kế của chị về công ty để cấp dưới triển khai may theo mẫu và phân phối sản phẩm.

Cuộc sống của họ cứ như vậy ngày qua ngày rất đổi bình dị. Những tuần đầu chị rất bảo thủ, một mực cho rằng con đã mất. Tuy nhiên những tuần sau đó thấy bụng mình to lên rõ rệt chị bắt đầu bán tín bán nghi. Có thật là em bé Hạt Mầm đang thực sự lớn dần trong bụng chị không nhĩ? Hay là do chị béo quá, Niệm sợ chị buồn nên an ủi vậy thôi? An ủi thì sao đi siêu âm lại trông thấy hình ảnh em bé? Là hình ảnh thật hay giả? Chị băn khoăn ghê lắm, phải đến tháng thứ sáu của thai kỳ những thắc mắc của chị mới được giải đáp. Khoảnh khắc bị em bé đạp nhẹ một cái, chị ngỡ cả người. Em đạp cái thứ hai, chị giật mình đứng tim. Chị run run đặt tay lên bụng, bàn thần, ngỡ ngàng, choáng váng, rồi như kẻ ngốc bưng tỉnh sau rất nhiều ngày tháng mụ mị, chị hồ hởi lao đi tìm Niệm khoe khoe:

- Niệm ơi! Con đạp...con đạp nè Niệm ơi...Niệm ơi hoá ra con vẫn ở bên chị...vậy mà chị không tin chứ...hình như lúc đó chị bị điên Niệm ạ...nhục quá đi mất thôi...

Dương Nhất Niệm đã mong đợi giây phút này từ rất lâu rồi, cậu từng nghĩ rằng khi nào Hoài tỉnh táo trở lại cậu sẽ mắng cô ấy một trận toì bởi khó lừa, sẽ bắt người ta đền bù những thiệt hại tinh thần và những nỗi lo âu khắc khoải mà cậu phải chịu đựng trong thời gian vừa qua. Thế nhưng chẳng hiểu sao khi nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Hoài cậu lại xúc động không nổi trách phạt. Vì đang nói chuyện điện thoại dở với bác sĩ nên cậu hiền hiền dang tay, ra hiệu cho Hoài nhào vào lòng mình. Hoài chắc nghe được phong phanh cuộc đối thoại, thấy cậu tắt máy cô ấy liền nhõng nhẽo:

- Người ta thích để thường cơ. Mong mãi mới được đi đẻ, đẻ mổ thì còn gì vui chứ?

Ánh mắt cậu thoáng buồn, cậu hiểu Hoài khát khao được làm mẹ, mong mỏi được đi đẻ như bao người phụ nữ khác. Cậu rất muốn chiều theo ý Hoài, ngắt nỗi em bé của bọn họ đang phát triển vượt trội so với bình thường. Mặc dù chế độ dinh dưỡng của mẹ bé đã được kiểm soát nghiêm ngặt nhưng em vẫn cứ ngày một to, nếu mẹ chọn sinh tự nhiên sẽ vô cùng khó khăn. Kể cả chọn sinh mổ thì cũng không tránh khỏi những nguy hiểm luôn rình rập. Lời cảnh báo của bác sĩ khiến cậu rơi vào trạng thái căng thẳng cực độ, hơi thở của cậu trở nên nặng nề, cậu ôm Hoài chặt hơn, đầu gục vào vai người yêu, nẫu nê tâm sự:

- Hoài...không được xa Niệm đâu đấy...xa nhau như vậy là đủ rồi, xa nữa chịu không nổi đâu.

Chị thấy cậu u sầu liền nhượng bộ:

- Ừ, tội mình không bao giờ xa nhau nữa. Mọi chuyện sẽ ổn thôi, đừng lo quá.

- Rảnh đâu mà lo?

Niệm chối. Chị cười hiền, chị biết thừa Niệm lo cho chị. Thời gian qua chị tưởng mất con nên hay bị lên cơn rồ, mỗi lần như vậy chị hành Niệm. Ngoài chửi bới, đâm đá thì có đợt chị còn kẻ kéo vào cổ Niệm dọa đâm

- Đấy mà không trả con thì đừng trách đấy ác.

- Đấy ác đi, đấy không trách.

Niệm bạo gan đáp trả, tuy lúc đó chị vẫn còn chút lương tâm, không dám làm liều nhưng lúc chị giật kéo lại, lưỡi kéo vô tình làm xước một mảng da của Niệm. Chị sợ quá khóc toáng lên, khi ấy chị khóc vì xót Niệm, bây giờ chị khóc vì thấy mình sao ngu thế? Chả hiểu quãng thời gian đó chị ăn phải cái bả gì mà lại bị hoang tưởng nặng đến vậy? Chuyện thật như đùa, chị thấy có lỗi với em bé, với Niệm, với ông bà ngoại, ông bà nội của bé nữa. Chị bệnh khiến mọi người lo lắng nhiều quá.

- Đừng chấp con thần kinh này nhé! Chỉ cần đấy không đẻ bụng chuyện cũ thì từ giờ đấy nói gì đấy cũng nghe, đấy hứa sẽ hiền như con cún luôn.

Chị xuống nước nịnh nọt rồi cầm tay Niệm đưa lên miệng hôn thật sâu. Cậu được chị cưng chiều một lúc tâm trạng nhẹ nhõm hẳn, cậu xoa đầu chị, hắng giọng bảo:

- Vậy thì tốt, lát nữa đấy phải về thành phố dự đám cưới của Đan. Cún con ở nhà ngoan nhé!

- Ô...yêu ai mà nhanh ghê vậy?

- Tên Đại...hình như là người chú Tám mai mối, thấy Bách kể hai đứa quất nhau ngay từ lần đầu gặp mặt, Đan bầu hơn ba tháng rồi.

- Xem chừng cậu Đại chất ghê nhỉ? Chẳng bù cho bé Niệm, thanh mai trúc mã suốt ngần ấy năm mà không sơ mối được gì. Cũng tiêng tiếc nhờ Niệm nhờ?

Chị trêu, cậu thần nhiên chọc lại:

- Ủ. Tiếc quá đi chứ, thế nên đấy đang tính phải ăn mặc thật bảnh, biết đâu cướp được cô dâu.

- Cướp được cô dâu? Cái thứ đàn ông ở đâu mà làm cha rồi vẫn nhặng nhít, mất nết vậy? Bữa nay đấy mà không dẫn đấy đi ăn cưới cùng thì mình giải tán.

Chị dọa nạt, Niệm tủm tỉm nhận xét:

- Chẳng có con cún con nào hét to như đấy đâu.

- Đấy không thèm làm cún nữa, giờ đấy phải làm chó sói hung ác để giữ cha cho Hạt Mầm.

Chị hùng hổ tuyên bố, cậu nom điệu bộ ăn dấm chua của chị cười ngất. Vì muốn được gần gũi với bà bầu nhà mình nên cậu gọi lái xe đưa bọn họ về thành phố. Suốt quãng đường đi Hoài luôn miệng khoe Hạt Mầm đẹp giỏi. Thực ra đêm qua lúc Hoài ngủ cậu đã từng thấy con đạp nhẹ một hai phát rồi, nhưng vì mẹ em bé hừng khởi quá nên cậu làm bộ hiểu kỳ ghé tai vào bụng người ta nghe ngóng. Hoài vuốt ve tóc cậu, nhân cơ hội rao giảng:

- Em bé đáng yêu thế này ba Niệm còn tơ tưởng đến cô nào nữa? Ba mà xí xón là em ghét ba luôn đó. Em đập mạnh vậy chắc là em trai rồi ba nhỉ?

- Ủ. Là em trai.

Ba em bé khẳng định chắc nịch, mẹ em bé sững người. Chị sợ nhớ có đợt đi siêu âm bác sĩ đã tiết lộ giới tính rồi, nhưng chị nghi mọi người lừa mình nên chẳng dám tin, giờ chị tin rồi, chị mừng huyênh gọi điện báo cho người thân mình đã tỉnh táo. Riêng chị Thư do trước đó có nhiều khúc mắc nên chị chỉ nhắn tin thôi, rất nhanh Thư đã nhắn lại:

"Cho chị xin lỗi Hoài một lần nữa nhé! Bây giờ em khỏe mạnh chị mới dám nói chuyện công việc, chị mở được bệnh viện là nhờ ơn của em, em thích lấy lại lúc nào cũng được, em muốn chị nghỉ việc chị cũng chịu."

"Chị hâm à? Bệnh viện đó là công sức và tâm huyết của chị, em sẽ không lấy những thứ không thuộc về mình nên chị đừng nhắc lại chuyện này nữa."

"Chị nợ em nhiều Hoài ạ. Là tại chị ngu nghe con Hương xúi bậy. Mọi nghiệp chướng kiếp này của em chị xin chịu hết, chỉ mong em luôn bình an."

Chị Hoài nhìn thấy chữ "Hương" trong tin nhắn của chị Thư liền giật nảy mình, vội vã gọi điện lại hỏi han sự tình. Biết được chân tướng mọi việc chị tức lộn ruột. Chị tắt máy rồi kể vắn tắt sự tình với Niệm. Lừa giận ngàn ngút khiến chị không sao giữ bình tĩnh được, chị kêu lái xe đưa chị tới NIEM Group, trước khi xuống xe chị thành thật thú nhận:

- Đùa chứ cục hận này đây nuốt không trôi. Đấy cứ đi đám cưới đi, kệ đấy.

- Đấy nuốt không trôi thì đấy nuốt sao nổi?

Niệm hỏi chị, ánh mắt nó rục lên những tia đỏ dữ tợn. Vì không thích người đàn ông của mình phải dính vào mấy chuyện đàn bà con gái nên chị bắt Niệm đứng bên ngoài, chỉ trường hợp cấp bách mới được vào. Hương gặp chị có vẻ không vui cho lắm. Vui làm sao được khi vừa gặp đã bị chị túm tóc và cho ba phát liên tiếp?

- Hoài...sao Hoài lại đối xử với Hương như thế? Hương có tội tình gì đâu cơ chứ? Hoài ác quá Hoài!

Thực ra chị Hương có khả năng đánh lại chị Hoài, nhưng từ khi chị mang bầu Chủ tịch Nhất đã lấp may quay trong phòng nên chị chỉ yếu ớt năn nỉ:

- Tha cho Hương đi mà. Hoài vẫn chưa hết điên hả?

- Tao chưa bao giờ điên hơn lúc này!

Chị Hương khắp khối mừng thầm, con Hoài bị kích động hơn chị tưởng. Mây cứ thoải mái mà điên đi Hoài, để tao xem động tới con của Chủ tịch Nhất thì bữa nay mày có sống yên không? Hay mày sẽ phải trả giá bằng chính đứa con và mạng sống của mình? Chị cố ý nói những câu ngứa tai để con Hoài tăt mình thêm vài cái nữa. Sau khi hai bên má đã đỏ bừng và tê rát chị mới giả bộ ngã vật ra đất rồi một mõi lịm mắt, hoàn thành xuất sắc vai diễn của người bị hại.

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Con dâu của mẹ

Chị Hoài thấy điệu bộ ăn vạ của chị Hương có phần gượng gạo nên tức mình mắng:

- Khỏi làm màu, để bà sai người quăng mày xuống tầng một cho vai diễn nó sinh động.

Chị Hương sợ tái mặt, vội vã hé mắt năn nỉ:

- Hương van Hoài mà...Hương đang mang trong mình đứa con của Chủ tịch Nhất. Xin Hoài tha cho Hương...

Chị Hoài há hốc, đứa con của Chủ tịch Nhất? Chuyện động trời gì vậy? Phải chăng chị ở biển lâu quá nên thành người tối cổ rồi? Tuy trong lòng còn căm phẫn nhưng do bản thân cũng là phụ nữ, cũng sắp làm mẹ nên chị không đánh Hương nữa, chỉ véo tai nó nạt nộ:

- Mày khôn hồn thì cút ngay khỏi đây và đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tao. Còn để tao nhìn thấy mày một lần nữa thì lúc đó tao không chỉ đập mày vì tội làm hại Hạt Mầm mà còn đánh ghen thay cho đi Kỳ tao nữa. XÉO!

- Hoài nghe ai nói bậy vậy? Hoài hiểu nhầm Hương rồi, việc ác như vậy người Hương không bao giờ làm đâu, Hương ghê tởm những người sống giả dối.

Chị Hương sụt sịt kêu oan nhưng con Hoài kên kiệu chẳng buồn liếc chị thêm một cái. Nó lừ lừ bỏ đi, khoảnh khắc nhìn thấy anh Niệm đón nó ngoài cửa tìm chị quặn thắt. Chị nghi hoặc lao ra cửa sổ ngó xuống phía dưới, giờ thì chị đã hiểu vì sao trong phòng có máy quay, toà nhà trụ sở chính của NIEM Group cũng thuộc sở hữu của Chủ tịch Nhất mà ông mãi không điều vệ sĩ tới giải cứu chị. Lý do rất đơn giản, vệ sĩ của ông bị người của anh Niệm chặn bên dưới không cho lên. Chị rút nước mắt soạn tin nhắn:

"Hoá ra nãy giờ anh tiếp tay cho con Hoài sỉ nhục em. Anh bị nó bỏ bùa đến ngu muội rồi. Tinh táo lại đi anh à, người yêu anh thật lòng chỉ có em thôi. Chỉ có em mới dám vì anh mà sinh con cho cha anh. Nếu như đứa nhỏ trong bụng em là con trai thì nó nhất định sẽ trở thành người thừa kế của Nhất Kỳ. Một khi em thấu tỏm được Nhất Kỳ, nếu anh chịu kết hôn với em thì anh sẽ có tất cả."

Hôm nay vốn đã là một ngày rất khó khăn với Dương Nhất Niệm, biết rõ kẻ đứng sau bày trò hại con mình là ai nhưng không được đích thân trả thù quả thực là một thách thức lớn. Đã vậy lại còn thêm tin nhắn sặc mùi cầu huyết hại cậu muốn phát tiết ngay lập tức. Ngất nổi, cậu chưa kịp xông vào phòng thì Hoài đã ôm cậu ngăn cản:

- Niệm...đừng...không được đụng tới bà bầu. Chị xin đó...coi như tích đức cho con...

- Tránh!

Niệm quát chị, ngữ điệu tràn ngập sự phẫn uất, gương mặt phừng phừng lửa giận rất đáng sợ. Để kiểm chế con điên của Niệm chị đành gục mặt vào người cậu giả bộ ngất lịm, đợi Niệm hốt hoảng bỗng chị lên thì ôm rịt lấy cổ Niệm không chịu rời. Niệm nhá tai chị, mắng nhỏ:

- Đồ mất nết.

- Mất nết thì cũng là mẹ của con đấy...đi...đi về đi đám cưới đi...còn ăn cỗ nữa...con nó đói rồi...

- Thử của nợ.

Có người cầu nhàu nhưng vẫn chịu nhượng bộ ôm mẹ em bé xuống dưới. Lúc này vệ sĩ của ba cậu mới được phép lên đưa chị Hương đi khám. Nghe bác sĩ bảo đứa nhỏ vẫn khoẻ mạnh chị thở phào nhẹ nhõm. Chị nhờ người lấy giúp chị đoạn clip vừa bị Hoài đánh, sau đó lên báo tin cho cậu em làm phóng viên, nhờ em ấy viết bài vạch trần bộ mặt thật của Hoài. Đại loại nội dung là Giám đốc công ty may Thu Hoài cầm chừng chồng, chơi bừa bãi, dùng mọi loại thủ đoạn bỉ ổi mê hoặc em chồng để có thừa, rồi vì sợ đứa con sắp chào đời không được thừa hưởng tài sản nên đã đến hành hung chị,

người phụ nữ đáng thương đang mang trong mình giọt máu của Chủ tịch Nhất.

Lúc bài mới được đăng đồng loạt trên các trang mạng, đọc những lời tỏ tình và của dư luận dành cho Hoài chị cười không khép được miệng. Chị biết tin Chủ tịch Nhất muốn tìm người sinh con nối dõi nhờ đứa bạn thân của mình, cũng chính là con gái chú Nhị, một người vô cùng gần gũi với Chủ tịch. Chứng kiến sự tha thiết và chân thành của chị, chú Nhị đã đồng ý giới thiệu chị cho Chủ tịch. Phần vì Chủ tịch rất khó tính, phần vì có khá nhiều người muốn sinh con cho Chủ tịch nên mới đầu ông vẫn tỏ ra lưỡng lự. Nhưng rồi chị đã chứng minh cho Chủ tịch thấy, chị không những xinh đẹp, học thức cao mà còn là người phụ nữ ngoan ngoãn hiểu chuyện, hiền lành lương thiện. Chủ tịch rốt cuộc cũng chịu ưng thuận. Chị được đưa tới khách sạn Nhất Kỳ vài lần, lần nào cũng có mấy em gái tới sớm chăm sóc chị. Bọn họ trang điểm cho chị, giúp chị thay bộ váy lụa lộng lẫy và buộc thêm tám vải che mắt rồi để lại chị một mình trong phòng đợi Chủ tịch. Một thời gian ngắn sau đó, chị có tin mừng. Từ khi biết chị mang thai, hàng tuần Chủ tịch đều chuyển tiền bao nuôi chị, ông mua cho chị bất cứ món hàng hiệu nào chị thích. Chị cứ ngỡ đợt này Chủ tịch sẽ trả thù Hoài thay cho chị, ai ngờ chính Chủ tịch lại là người gây sức ép khiến em chị phải gỡ toàn bộ bài đăng nói xấu Hoài. Chỉ trong chưa đầy mười lăm phút, tất cả các trang im lìm như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Tất nhiên đó là chuyện trên mạng, còn chuyện trong nhà thì khó mà êm xuôi được như thế. Bà Kỳ sau khi xem được đoạn clip quý giá đó đã soạn đơn ly hôn nhờ luật sư gửi cho ông Nhất rồi lẳng lặng kêu lái xe chở bà tới đám cưới Đan. Mấy chục năm chung sống với ông chưa bao giờ bà phải chịu nỗi nhục lớn như ngày hôm nay. Cứ ngỡ họ hàng người thân đứng về phía mình, ai ngờ bọn họ đều sợ ông Nhất, lo con cái mất công ăn việc làm nên ra sức bênh vực ông. Bọn họ nói bà phải thông cảm cho ông, phải biết gánh nặng của tập đoàn Nhất Kỳ trên vai ông lớn cỡ nào, việc ông không muốn công sức bao nhiêu năm của mình rơi vào tay người ngoài là điều hiển nhiên. Bọn họ biện minh thay ông rằng phải đi gửi con ở nơi khác bản thân ông cũng không sung sướng gì, nhưng vì Niệm ngang bướng nên ông mới bắt đầu đi. Cho dù bắt đầu đi thì cũng phải bàn với bà một câu chứ? Vợ chồng đầu gối tay ấp mà giấu nhem vậy à? Để tới khi sự việc bùng nổ ra rồi con vợ này mới được biết, cuộc đời ôi chao cũng thật nực cười. Bà cay đắng gạt nước mắt, ngồi trên xe bà xem đi xem lại clip Hoài đánh Hương, cái clip mà bà đã tải được về trước khi chồng bà xóa sạch dấu vết. Rốt cuộc chỉ có mình Hoài bênh vực bà, vậy mà trước đây bà lại nghĩ oan cho con bé, tưởng nó không thật lòng thương mình. Cứ nghe tới đoạn "đánh ghen thay cho đi Kỳ tao" bà lại thấy khoái. Khi xe dừng lại ở hội trường đám cưới, bà sai người gọi Hoài ra nói chuyện riêng. Gặp bà, Hoài lí nhí nhận tội:

- Di...con sai rồi di...là con ngu xuẩn, nóng nảy nên kẻ xấu mới bắt được thóp khiến mọi chuyện ầm ĩ...con xin lỗi di...đi đừng vì con mà ghét Hạt Mầm nha di.

Bà thấy bộ dạng hối lỗi vô cùng đáng yêu của Hoài liền bật cười, bà ôm con bé vào lòng, ghé tai nó thủ thỉ:

- Đánh hay lắm, con dâu của mẹ!

Chị Hoài sống lâu cùng Niệm đâm ra cũng học được nghệ thuật chớp thời cơ. Chị ngay lập tức vui mặt vào vai mẹ chồng, nức nở giải bày:

- Con biết mẹ từng giận con vì con giấu mẹ chuyện của con và Niệm, thực ra con không cố ý đâu mẹ, tại con sợ mẹ buồn. Con hiểu lòng mẹ mà, nếu đặt con ở trong hoàn cảnh đó con cũng sẽ xót con trai mình thiệt thòi như mẹ thôi. Con biết thân con gái một đời chồng không xứng với Niệm, đã rất nhiều lần con muốn từ bỏ, nhưng mẹ biết mà, con trai mẹ xuất sắc như vậy, nó hại con chết mê chết mệt rồi, con bỏ nó không nổi mẹ ơi. Thế cho nên là mẹ muốn giở ở con dâu mẹ cứ nói, con nhất định sẽ nỗ lực hoàn thiện mình.

Bà Kỳ nghe Hoài tâm sự mắt đỏ hoe, là tại bà không tốt, cùng là đàn bà phụ nữ, cũng từng hiềm muộn mà bà lại hắt hủi con bé, thiên vị con mình, thậm chí chứng kiến Niệm lo lắng cho nó đến mất ăn mất ngủ bà vẫn cho rằng chúng nó không nên thuộc về nhau. Bà ích kỷ chỉ suy nghĩ tới cảm xúc của mình chứ không hề đứng trên phương diện của Hoài để cảm nhận. Vậy mà Hoài vẫn nghĩ cho bà, chưa từng trách bà, đến khi xảy ra chuyện vẫn đứng về phía bà. Bà xoa đầu con dâu, nghẹn ngào bảo:

- Nín đi con, là mẹ sai, đừng ghét mẹ. Mẹ mong được ở gần cháu lắm, con không chê thì dọn về ở với mẹ.

- Dạ, tối nay con sẽ dọn về luôn.

Thấy Hoài đồng ý bà Kỳ mừng lắm, chỉ cần Hoài về thì kiểu gì Niệm cũng sẽ về theo. Giờ bà chẳng cần chồng nữa, chỉ cần có các con và cháu là đủ rồi. Bà triu mến nhìn xuống cái bụng to tướng của Hoài, bà dắt con vào hội trường ăn đám cưới. Mẹ con bà ngồi một xó, bà vừa nếm xôi dứt cho con dâu ăn vừa trò chuyện với bé Hạt Mầm. Thi thoảng thấy thằng cu đạp hai mẹ con lại cười tí mắt. Hoài Đan cùng chú rể đi mời nước khách khứa tình cờ trông thấy di Kỳ thân với chị Hoài bất chợt hơi chạnh lòng.

- Đáng lẽ ra hôm nay di phải rất buồn mới đúng, buồn vì để vụt mất đứa con dâu trân quý như Đan. Cả Niệm cũng thế, Niệm nên đem bộ mặt u sầu thăm hại tới chứ không phải là nét mặt rạng rỡ mỗi lần liếc về phía chị Hoài như vậy.

Đan ghé tai Đại ca thán, chồng cô chỉ cần nhìn ánh mắt Niệm là đủ hiểu vợ mình đang tưởng bở. Tuy nhiên, vì muốn bảo vệ cảm xúc của vợ, Đại nhanh trí bịa đặt:

- Chắc là họ cô tỏ ra vui vẻ để Đan đỡ vương bận thôi. Đan nên sống hạnh phúc cho họ an tâm.

Đại nói rất đúng, từ bây giờ Đan nên buông bỏ Niệm và sống hạnh phúc thì tốt hơn. Một người đàn ông thiếu quyết đoán và hèn nhát như Niệm không xứng đáng có được tình yêu của Đan. Đan hít một hơi thật sâu lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng qua bàn ba Tám rót trà, ba cô tươi cười cảm ơn con gái rồi quay sang buồn chuyện với các chú:

- Tụi bay đã kịp xem cái clip trên mạng trước khi Chủ tịch Nhất gỡ xuống chưa? Đúng là đẹp mặt mà.

- Ủi, tụi em xem rồi anh ạ. Mang tiếng gia đình gia giáo mà đột tử nóc đột xuống, đáng đời!

Đám đông bàn tán rôm rả, bà Kỷ nghe người ta xia xói nhà mình thì tủi hổ cáo lui. Hoài và Niệm cũng về cùng bà luôn, đối với quyết định ly hôn của bà Niệm hoàn toàn tôn trọng. Bà sai con gọi người tới lắp hàng rào gỗ chia dinh thự làm hai phần. Xong xuôi bà soạn tin gửi ông:

"Dinh thự được chia hai rồi, nhường ông căn nhà to, tôi chỉ lấy cái nhà nhỏ sau vườn thôi. Ông mau ký đơn đi để mà danh chính ngôn thuận đón gái về."

Ông Nhất nhận được tin nhắn tức lộn tiết, thực ra ông đã điên từ lúc luật sư của bà Kỷ gửi đơn ly hôn rồi, nhưng vì đang có một cuộc họp quan trọng nên ông vẫn phải nén xuống để tiếp tục. Do từng lần lộn trên thương trường nhiều năm nên ông có khả năng kiểm soát cảm xúc khá tốt, thấy gương mặt ông vẫn trầm ổn cấp dưới an tâm tập trung vào công việc. Ông Nhị tuy hơi lo ngại về dự án xây dựng khu sinh thái sắp tới của Nhất Kỷ do nguồn vốn phải bỏ ra là một con số khổng lồ, nhưng vì trước giờ Chủ tịch luôn có khả năng tạo ra những con gà đẻ trứng vàng nên ông cố gắng đốc sức để làm tốt nhất có thể. Kết thúc buổi họp, ông kêu lái xe đón Hương tới công ty vì ông biết chắc Chủ tịch muốn gặp nó. Rất nhiều người hiểu nhầm clip trên mạng bị gỡ là vì Chủ tịch ra mặt gây sức ép, nhưng thực ra Chủ tịch đâu có thời gian xia vô mấy chuyện tùm tùm, mọi việc đều do ông xử lý. Nhất Kỷ không những là đứa con cưng của Chủ tịch mà còn là tâm huyết cả đời của ông, cho dù bị Chủ tịch khiển trách, ông vẫn sẽ tận tâm tận lực bảo vệ hình ảnh của Nhất Kỷ.

Đầu tiên khi biết Hương bị Hoài đánh, ông điều vệ sĩ của Chủ tịch tới NIEM Group bảo vệ Hương, tuy vệ sĩ bị người của Niệm gây khó dễ một lúc nhưng cuối cùng vẫn lên được tầng hai mươi để đưa Hương đi khám. Ông cứ ngỡ mọi chuyện kết thúc ở đây, ai ngờ con Hương mất dạy dám tung clip lên mạng. Ông bức bối gọi điện cho người phóng viên viết bài bôi bác Hoài, cho cậu ta mười lăm phút để gỡ bài nếu không muốn bị kiện vì tội đăng tin sai sự thật. Sở dĩ ông tự tin như vậy vì theo như ông tìm hiểu Hoài và Hoàng không phải quan hệ vợ chồng theo pháp luật, Niệm và Hoài tới với nhau sau khi Hoàng ngoại tình với Thư. Thế cho nên cậu ta viết Hoài cầm chừng chồng, chơi bừa bãi là vu khống. Được cái cậu ta là người hiểu chuyện, ngay lập tức nghe lời ông. Mọi việc ra nông nỗi này âu cũng tại ông giới thiệu con Hương cho Chủ tịch Nhất. Ở đâu cái thứ đàn bà già tạo thấy gớm? Trước mặt ông thì ngoan ngoãn hiền dịu, sau lưng lại âm thầm toan tính đủ điều. Đến giờ phút này mà nó vẫn chưa chịu hối cải, gặp Chủ tịch vẫn khóc lóc kể tội Hoài. Chủ tịch còn chẳng buồn liếc nó, Chủ tịch u uất nhìn chăm chăm vào lá đơn ly hôn, miệng hỏi nhàn nhạt:

- Trong clip Hoài nói chị "hại Hạt Mầm" là vụ Hoàng đánh Hoài phải không? Tôi đoán không nhầm thì chính chị là người báo địa điểm Hoài gặp khách hàng cho Hoàng. Nghe đâu hôm đó Thư cũng tới, phải chăng chị đã nói với nó đứa con trong bụng Hoài là của Hoàng, kích nó nổi điên?

Chị Hương sợ tái xanh người, Chủ tịch đúng là con cáo già lòi đời, cư nhiên vạch trần trứng phóc mưu đồ của chị. Cảm thấy không dễ gì qua mắt ông nên chị thừa nhận:

- Em làm mọi chuyện cũng bởi vì em thật lòng lo nghĩ cho Chủ tịch. Em muốn thay anh diệt trừ thứ nghiệt chủng, khiến cho Hoài không thể dùng nó khống chế con trai anh.

Chủ tịch Nhất cười khẩy, ông từng có thiện cảm với Hương là vì ngoại trừ đôi mắt thì nó khá giống Kỷ. Nói cách khác, chỉ cần dùng vài che mắt thì nó chính là phiên bản thời thiếu nữ của Kỷ. Thời gian gần đây ông đã rất nhớ Kỷ của ngày đó, dịu dàng, hiền hậu, vô tư và đặc biệt không vụ lợi. Kỷ của bây giờ hoàn toàn trái ngược, là một bà già nóng nảy, khó tính, tối ngày khóc lóc day nghiến chồng chỉ vì quyền thừa kế của con. Rất nhiều lần bà xã dọa sẽ bỏ ông nếu như người thừa kế của Nhất Kỷ không phải là Niệm. Ông nghĩ bà chỉ dọa chơi chơi thôi, chẳng ngờ có ngày bà thực sự gửi đơn. Trong đơn bà viết nguyên nhân ly hôn là do chồng ngoại tình, điều này khiến ông rất đau đầu, bởi vì nếu ông chấp nhận ký đơn thì lý do đó sẽ khiến quá trình hoà giải vô cùng khó khăn. Tuy ông có khả năng nguy tạo bằng chứng để chối tội, nhưng thân làm thằng chồng, ông không hèn như thế. Ông đã dám chơi thì ông sẽ dám nhận.

Thực ra lúc bảo chú Nhị tìm người sinh con cho mình ông rất dứt khoát, nhưng vào khoảng thời gian sau đó mỗi đêm nằm cạnh vợ ông lại hơi chần chừ. Ông sợ khi biết chuyện bà sẽ không hiểu cho ông. Ông cũng muốn vợ chồng ngồi nhâm nhi chén trà rồi bàn bạc việc lớn, tiếc rằng bà luôn tìm cách chọc tức ông mọi lúc mọi nơi. Mắng ông nhỏ nhen, ích kỷ chưa đủ, bà còn kêu ông xách dép cho ông Tám, Hoài Đan là con gái mà còn được cha giao cho toàn bộ cơ ngơi, trong khi Niệm của bà con trai thứ thiệt mà chẳng được xu nào. Đôi lúc nổi điên bà dùng những lời lẽ châm chọc khiến ông tổn thương. Bà chê tóc ông nhanh bạc, chê mắt ông kém, tầm nhìn hạn hẹp. Bà khen ông Tám già rồi tóc vẫn còn đen mượt, con mắt tinh tường, hiểu biết sâu rộng.

Hôn nhân gặp trục trặc, ông như sống trong địa ngục. Đình điểm là một buổi sáng nọ, nhận được tấm hình ông Tám và bà tươi cười toe toét bước ra từ khách sạn Nhất Kỷ, máu điên của ông sộc thẳng lên đại não. Thử dầm dề, dầm ngang nhiên hẹn hò với tình cũ ngay trong khách sạn gia đình. Ông đã muốn bóp chết bà, nhưng rồi ông tự hỏi sao mình phải mất giá như thế? Ngoài kia còn rất nhiều người muốn gần gũi ông, tội gì ông phải phẫn uất vì một bà già mất nét? Để trả thù người vợ bội bạc, ông đã cho người đưa Hương tới khách sạn. Ông tưởng rằng mình sẽ hoàn toàn quên được bà, ai ngờ ngay cả lúc ở bên cạnh người phụ nữ khác, bóng hình thừa thiếu nữ của bà vẫn ám ảnh tâm trí ông. Lúc biết Hương dính bầu ông có chút nhẹ lòng, ông mong đứa nhỏ là con trai, mong nó không ngỗ nghịch ngang bướng như Niệm, ngoan ngoãn giúp ông gánh vác Nhất Kỷ. Tuy nhiên, ngay lúc này đây, ông thực sự vô cùng hối hận về hành động của mình. Ông cầm một xấp tiền vút vào người đàn bà đang quỳ dưới đất, chau mày ra lệnh:

- Vĩnh viễn biến khỏi thành phố này!

- Chủ tịch... Chủ tịch bình tĩnh... Chủ tịch không thương em thì cũng phải thương con chứ. Nhờ đâu đứa trẻ của em là con trai thì sao? Nó sẽ giỏi giang, phong độ như anh, sẽ giúp anh san sẻ biết bao âu lo trong công việc.

Chị Hương nức nở năn nỉ, tiếc rằng thái độ của Chủ tịch vẫn rất lãnh đạm. Ông tuyên bố:

- Là con trai hay con gái thì cũng không quan trọng nữa rồi. Căn bản đứa trẻ được sinh ra bởi một người phụ nữ độc ác, tanh tưởi và thủ đoạn như chị Hương đây thì không thể nào được mang họ Dương, càng không có tư cách trở thành người thừa kế.

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tầm năm chục năm thôi

Sự kiên quyết của Chủ tịch khiến toàn bộ hi vọng trong lòng chị Hương sụp đổ. Chủ tịch giờ tay ra hiệu, vệ sĩ của ông xông tới lôi chị ra ngoài. Bọn chúng đối xử với chị như một con chó ghê, thẳng thừng bảo nếu chị không nghe lời Chủ tịch thì từng thẳng một sẽ âu yếm yêu thương chị.

- Lũ khùng. Cút hết đi!

Chị gào lên, tụi nó cọt nhá:

- Sao cô em cứ phải tỏ vẻ thanh cao thế nhở? Người đàn ông đáng tuổi ba mình cô em còn phục vụ được nữa là thanh niên trai tráng như bọn anh?

- Trai tráng cái cóc khô, mấy thằng vệ sĩ quen nghèo kiết xác ra mà đòi chơi gái đẹp hả? Mơ đi!

Chị quát, tụi nó không những không biết xấu hổ mà còn nhìn nhau cười man rợ, một thằng không nhận được xông tới thom lên má chị. Tôm quá, chị nôn tới tấp. Trai già, trai xấu nhưng giàu thì chị còn có thể xem xét chứ cái bọn trai nghèo học thức thấp thì chị kinh tởm. Vì không muốn bị lũ hạ đẳng chen ép nên chị bắt buộc phải rời thành phố. Chị gói ghém đồ đạc rồi vội vã ra đi trong đêm, chuyển xe lúc một giờ sáng chờ chị rời khỏi nơi đô thị phồn hoa, chờ theo cả những giọt nước mắt chua chát của chị. Màn đêm đen như nhung, màn hình điện thoại của chị loé sáng báo tin nhắn:

"Tao đã nói rồi mà mày không nghe. Mày có nhan sắc, có học thức, kiếm đâu chả được chồng, cứ thích dính vào ông già đã có vợ cơ. Danh chính ngôn thuận lấy một người thực lòng yêu thương mày, hai vợ chồng cùng nhau xây dựng tổ ấm chẳng phải sướng hơn sao? Cho dù lúc mày có nhiều tiền, rất nhiều người đến bên mày thì bao nhiêu trong số đó là thật lòng? Hay nó nịnh mày trước mặt, sau lưng chửi mày vô liêm sỉ? Chỉ những thứ do mày vất vả làm ra mới có giá trị, còn của đi cướp được thì chẳng bền đâu. Thôi quay đầu là bờ Hương nhé, tao sẽ tới thăm mày sau."

Chị Hương cay cú chặn luôn số điện thoại của bạn thân. Chị căm ghét những đứa điên rồ thích lên giọng cao thượng dạy đời chị. Chẳng qua chị gặp phải con Hoài hăm thôi, vì nó nên tương lai xán lạn của chị cứ thế mà tiêu tan. Nếu nó không chơi bùa anh Niệm thì bây giờ anh đã là của chị rồi, chị sẽ khuyên anh nịnh ba, hai vợ chồng điem nhiên kế thừa Nhất Kỳ. Tội nghiệp anh dính phải đứa con gái ngu dốt thành ra cuộc đời hồng bét, chẳng những không được thừa hưởng xu nào mà còn phải nuôi thêm con vợ già vô tích sự. Chị và anh đến nông nổi này đều do con Hoài hại. Con phần nộ bao trùm lý trí, chị uất ức nôn ra máu. Chị bây giờ như chim trong lồng như cá cắn câu, sức lực hèn mọn chẳng thể đối đầu với Hoài. Cứ nhớ tới ánh mắt sắc như dao cau của Chủ tịch chị lại rợn người, chị biết rõ mình vẫn đang nằm trong tầm ngắm của ông, chị không dám láo, không dám liều, chị sợ sai một li đi một dặm. Những ngày sau đó chị sống rất khổ sở, đêm đêm mơ thấy Hoài đem theo vệ sĩ của Chủ tịch tới hành hạ mình chị lại bàng hoàng thức giấc rồi trần trọc tới sáng. Mắt ngủ nhiều đêm liền khiến thần trí chị mất ổn định, việc mang bầu cũng khiến chị nhạy cảm hơn thường lệ. Chị căm ghét Hoài nhưng chị lại sợ Hoài, chị sợ sẽ có ngày Hoài tới siết cổ chị như trong những cơn ác mộng. Có hôm vì quá hoảng loạn nên chị soạn tin gửi Hoài:

"Hương biết sai rồi Hoài ạ. Hương sẽ không bao giờ quay về thành phố nữa đâu, chỉ xin Hoài tha cho Hương."

Chị Hoài nhận được tin nhắn thờ dài thườn thượt, dạo này chị cứ được người ta quan tâm thế đấy. Hết Hoàng xin lỗi tới Hương nhận tội. Sợ Niệm nổi điên nên chị chỉ dám buôn chuyện với mẹ chồng. Mẹ Kỳ tức mình gạt điện thoại của chị nhắn lại cho anh Hoàng:

"Thứ đàn ông hèn hạ tha cho con dâu di nha con."

Đoạn, mẹ tiếp tục soạn tin gửi cho chị Hương:

"Thứ đàn bà kém sang còn dám làm phiền con dâu bà nữa thì đừng trách bà ác."

Chị nhìn mẹ Kỳ đeo kính lão chọn icon hăm dọa mà cười sặc sụa. Dạo này mẹ hay bị "hàng xóm" rình lăm nhé, bị cái chú Nhất ở nhà bên nhòm ngó dữ lắm, sáng nào mẹ ra ngoài sân tập dưỡng sinh chị cũng thấy ánh mắt chú liếc qua bên này. Chắc mẹ cũng biết nên sáng nào cũng nhắc nhở:

- Ai đó làm ơn ký đơn nhanh nhanh giùm.

Có hôm chú bảo:

- Bận quá chưa đọc xong.

Có hôm chú ca thán:

- Tay đau chưa ký được.

- Ui dồi ơi đau đến thế cơ à? Sao không bảo gái trẻ nó đến nó chăm sóc cho mau khỏi đau.

- Gớm gái trẻ làm sao mà bằng trai già? Bên ngoài tỏ vẻ thanh cao nhưng thực chất bên trong thối như rác. Tình tình cum cum dắt nhau vào khách sạn gia đình cơ mà?

- Này ông xia xói cái gì thế hả?

Mẹ Kỷ hỏi, chú Nhất bức bối vút xấp ảnh qua hàng rào gỗ, cáo buộc mẹ ngoại tình trước. Mẹ nhặt xấp ảnh lên, xem qua một hồi rồi chau mày bảo:

- Chắc lại đưa nào xấu tính gửi ảnh gây chia rẽ đây mà. Có một tôi tôi giận ông nên ra khách sạn ngủ, sáng hôm sau lúc đi về tỉnh cờ bắt gặp ông Tám bước ra từ phòng bên cạnh. Hoá ra ông ta để ý đến con bé làm quản lý trong khách sạn nhà mình, thì thoảng thèm hơi gái lại mò tới tò te tí tòn. Sợ tin xấu đến tai vợ nên ông ta hứa nếu như tôi kín miệng sẽ rót vào quỹ từ thiện của tôi nửa tỷ đồng. Tôi vớ được món hời sướng quá cười phở lớ.

- Chứ không phải vì thằng đẩy tóc đen hơn tóc thẳng này nên bà đồ đốn hả?

- Đồ điên! Tức thì chê cho vui vậy thôi, già ngần này tuổi đầu rồi phải có sợi tóc bạc nó mới khí chất chứ nì.

Mẹ Kỷ phán câu xanh rờn, chú Nhất sượng ngất ngây con gà tây, chú hiền hiền thừa nhận:

- Vậy là tôi hiểu nhầm Kỷ rồi. Có vẻ Kỷ cũng hiểu lầm tôi, trước đây đối với tôi cái Hương chỉ là người mang thai hộ, bây giờ thì không là gì cả.

- Ông dùng từ hơi sai rồi đấy, nếu thực sự là "người mang thai hộ" thì phải được sự đồng ý của hai vợ chồng và từ tế ra thì nên dùng tới kỹ thuật hỗ trợ sinh sản cơ ông Nhất ạ. Còn chữa đẻ tự nhiên với ông và tôi không biết gì thì nó nên được gọi là nhân tình mới đúng.

- Tôi thuê nó đẻ con hộ thì tôi gọi nó là người mang thai hộ cho đơn giản, sao Kỷ phải bắt bẻ tôi từng chữ vậy? Còn về việc Kỷ bảo tôi ngoại tình, xét về lý thì đúng là tôi đã ngoại tình, tôi đâu dám cãi. Giờ tôi chỉ dám xin Kỷ thư thư vụ ly hôn cho tôi một thời gian nữa, tại dạo này tôi bận quá.

- Thư thư đến bao giờ?

Mẹ cao giọng hỏi, chú thờ dãi bảo:

- Cũng không lâu nữa đâu, tầm năm chục năm thôi.

- Ông rò hả? Năm chục năm nữa ông nghèo xừ nó rồi ai ký cho tôi? Đồ thần kinh!

Mẹ Kỷ mắng xong thì ồm ồm bỏ vào trong nhà khiến cho chú hàng xóm trông theo bóng hình mẹ nghĩ người thương nhớ. Chị Hoài vác cái bụng bầu khỏe nệ đi kiểm người yêu. Người ta cũng vừa hay tập gym xong, cơ bắp cuộn cuộn nổi rõ mồn một trên làn da màu đồng hại chị càng ngày càng mê muội. Chị kéo Niệm vào phòng riêng, lảng lảng khoá cửa rồi lao tới hôn Niệm dòn dập. Hôn trán, hôn lông mày, hôn đôi gò má, hôn môi, hôn thêm cả những chỗ chị thấy đẹp. Bơi trong mắt chị, tất tần tật những gì thuộc về Niệm đều đẹp nên rốt cuộc Niệm bị chị mần một trận lên bờ xuống ruộng. Niệm ngồi dựa vào ghế sofa, mặc kệ chị như con sâu róm trườn trên người Niệm, ra sức âu yếm. Vành tai Niệm đỏ lựng, Niệm lườm yêu chị, giọng nói cọt nhá:

- Ghét đấy ghê!

- Vậy hả? Ghét người ta đến mức nào cơ?

Chị thắc mắc, Niệm cốc trán chị bảo:

- Ghét đến mức chỉ muốn cắn cho một cái.

Niệm rút dây áo của chị, luồn tay vào trong nâng lên nơi thanh xuân tràn trề sức sống rồi cúi xuống nhá nhẹ một cái. Chị không đau, chỉ thấy xao xuyến thôi. Mỗi lần Niệm mần mê nơi đó tâm trí chị lại như bị tê dại. Chị vuốt ve hàng lông mày rậm rạp của Niệm, ngọt giọng đòi hỏi:

- Đây cuồng đấy dữ lắm rồi đấy, đấy phải ở bên đây tới khi đầu bạc răng long nhé!

- Đây chỉ có thể ở bên vợ đây tới khi đầu bạc răng long thôi đấy ạ, hay là đấy cầu hôn đây đi.

Niệm mời chài nhưng chị không bị dính bẫy. Chị vả nhẹ vào má Niệm, kiêu căng đuổi:

- Vậy thì đấy mau cút về với vợ đấy đi, đừng nằm lì bên đây rồi hít hà đây nữa.

Niệm không chịu, còn rúc chị sát hơn. Rõ ràng chị già hơn Niệm năm tuổi, nhưng bên Niệm lúc nào chị cũng ngỡ như mình mới chỉ là thiếu nữ đôi mươi, còn Niệm mới là ông già khó tính. Bữa sáng hôm sau chị thêm húp thêm bát cháo nữa thôi Niệm cũng không cho vì sợ con to quá chị sẽ dễ khó. Niệm cảm nhận nhiều đến mức mẹ Kỷ phải góp ý:

- Con để cho Hoài thờ xú chứ, bữa ăn mà con cần nhẫn suốt, đến mẹ cũng thấy nhưc đầu nữa là bà bầu.

Bởi vì bọn họ dùng bữa ngoài vườn nên sự việc vô tình lọt tai ông hàng xóm, ông vọng sang an ủi:

- Anh khỏi lo, ngày xưa anh gần năm cân mẹ anh vẫn sinh thường ngon nghề đấy thôi.

- Chuyện nhà tôi không mượn ông xía vô.

Bà Kỷ đánh đá lên tiếng, ông Nhất xía đều:

- Ra vậy, ra là chuyện nhà bà cơ đấy. Thì ra mình Kỷ cũng có thể đúc được thẳng Niệm, quả thật phi thường!

Bà chẳng thèm chấp ông, bà kêu người giúp việc soạn đồ cho hai mẹ con về quê Hoài ăn giỗ. Niệm vì bận học nên sẽ về muộn hơn. Lúc bà Kỳ và Hoài về tới nơi, ông Hùng mừng rỡ chạy ra đón. Cái đột lên thăm Hoài xong đi qua đoạn đường bị tai nạn năm xưa đầu ông đau dữ dội. Ban đầu ký ức của ông chỉ là những mảnh vỡ rời rạc, sau này nhờ chăm chỉ uống thuốc và học cách tĩnh tâm theo lời khuyên của bác sĩ, ông đã nhớ lại được sự việc năm đó. Tuy nhiên, trước khi thưa chuyện với bà Kỳ, ông vẫn nhân từ cho anh Hoàng một cơ hội:

"Tôi nhớ ra người lái xe đâm vào tôi và Hoài là ai rồi. Trước khi ngắt lịm tôi còn trông thấy anh diu người đó trốn đi. Nếu như bao nhiêu năm nay tôi không ngu muội thì Niệm sẽ chẳng phải chịu oan ức. Tôi cho anh hai tiếng để gọi điện thú nhận mọi chuyện với bà Kỳ và gia đình anh, bằng không tôi sẽ vạch trần anh."

Lúc ông gửi tin nhắn anh Hoàng còn đang đi chờ hàng. Đạo này túng thiếu quá anh phải nhận lái xe tải lớn chờ hàng thuê cho các khu công nghiệp. Nghề này tuy phải chạy đường dài vất vả nhưng được cái lương lậu tốt, tuần chạy hai ba chuyến là đủ ăn. Giao hàng xong anh mới có thời gian mở điện thoại, vì gần đây mắt kém nên mỗi lần đọc chữ anh lại phải dí sát màn hình vào mặt. Sau khi đọc đoạn tin nhắn của ba Hùng tay anh run cầm cập, anh cứ ngỡ ba sẽ ngu muội cả đời, thực không ngờ được ngày mọi chuyện bị lộ lại tới sớm như vậy. Anh ngay lập tức lái xe về gặp mặt ba Hùng, anh tính sẽ quỳ xuống ôm chân ba, van xin ba bao che cho anh. Khi vừa mới rẽ qua ngã tư, tình cờ phát hiện ra chiếc xe thể thao màu đỏ quen thuộc ngay phía trước trong lòng anh chợt dâng lên nỗi căm phẫn khó tả. Vì sao nó lại đi đường này? Phải chăng ba Hùng gọi nó về? Ba sẽ nói sự thật cho nó ư? Và rồi ba sẽ nhận nó làm con rể? Chẳng chớ dám cướp vợ anh, mặt dày làm vợ mang bầu rồi còn đánh anh. Nó dồn cuộc đời anh vào ngõ cụt thì nó cũng đừng mong sống yên. Đây chẳng phải là cơ hội trả thù tốt nhất của anh hay sao? Anh cay cú tăng tốc đâm vào đuôi xe, ra sức chèn ép khiến con xe đỏ chót đâm thẳng xuống ruộng. Xong xuôi, anh nở nụ cười đầy mãn nguyện rồi phấn khởi lái xe tải chuẩn vội.

Đi thêm tầm chục cây số nữa anh lại bắt gặp một chiếc xe thể thao khác màu bạc cũng hết sức quen thuộc, là xe của Niệm. Hai chiếc xe đều là của Niệm, vậy rốt cuộc Niệm ở trong xe nào? Anh thực sự không biết nữa! Mắt anh dạo này rất kém, với cả hai chiếc xe thể thao đều không mở mui, phần đuôi xe được thiết kế phá cách nên từ vị trí của anh không thể nhìn rõ người lái. Anh điên tiết muốn đâm luôn cả chiếc màu bạc, ngặt nỗi người lái xe đó rất điệu nghệ, dù anh có tăng tốc hết cỡ cũng không thể đuổi kịp. Chỉ trong chốc lát anh đã bị cắt đuôi. Kiểu lái xe đó rất giống vợ anh, giống cả người dạy lái xe cho vợ... Dương Nhất Niệm. Nếu như Niệm lái con xe màu bạc thì ai là người lái xe màu đỏ? Anh còn đang bần thần thì máy báo có cuộc gọi đến, thấy số lạ nên anh chẳng buồn nghe. Người kia đành phải gửi tin nhắn cho anh, nội dung đại loại là mẹ anh vừa bị tai nạn kèm theo địa chỉ bệnh viện, bảo anh tới gấp. Anh cứ đinh ninh là bị lừa nào trêu, cho tới khi con Bích gọi điện ỏà khóc nức nở:

- Anh Hoàng ơi anh đang ở đâu đấy? Mau về đi anh. Chồng em với mẹ Hoà bị tai nạn trên đường về quê rồi, thấy người ta báo tin là bị xe tải đâm...chồng em mất lái phi xuống ruộng...lái xe tải bỏ trốn rồi anh...em căm hận nó...em đau quá...hai đứa con của em còn nhỏ dại...cha nó mà làm sao thì em sống không nổi...

Cô Bích nói được đến đó thì ngắt xiu. Anh Hoàng run rẩy phan phấp, bàng hoàng không hiểu chuyện quái quỷ gì đang xảy ra? Sao cậu Bách lại lái xe của Niệm? Còn chờ thêm cả mẹ anh nữa? Là anh đã đâm họ sao? Sao có thể? Phải chăng chỉ là sự trùng hợp? Nhưng sao có thể trùng hợp đến thế? Trán anh lấm tấm mồ hôi lạnh, những chiếc răng giả lập cập va vào nhau, anh ngồi đờ đẫn một chỗ, mãi nửa tiếng sau mới có thể hoàn hồn để phi tới bệnh viện thăm mẹ. Ba Thuận đã tới trước anh rồi, gặp anh ba quát ầm ỹ:

- Thăng súc sinh! Ban ngày ban mặt mà mày dám làm chuyện đồi bại như vậy hả?

Ông Thuận điên máu cầm dép phang anh Hoàng, việc đầu tiên ông làm khi tới đây là hỏi người chứng kiến vụ tai nạn xem họ có nhớ được biển số xe của thằng khốn nạn đâm vào vợ và con rể không để còn đi kiện. Rất may là họ có nhớ, nhưng rất không may đó lại chính là biển số xe của con trai ông. Nó dùng chiếc xe đó để đi chờ hàng cho người ta, đã từng qua nhà vài lần thăm ba mẹ nên ông vẫn nhớ rõ. Cuộc đời ôi cũng thật trớ trêu!

- Có phải mày tưởng là Niệm nên định báo thù không? Mày không ngờ được em rể mày mới mua lại xe của Niệm chứ gì? Thăng ác độc, cút đi cho khuất mắt tao.

Vậy là không có sự trùng hợp nào cả, không phải là một người khác đâm vào chiếc xe chở Bách và mẹ Hoà mà chính là anh, chính anh đã hại mẹ anh và em rể anh. Anh cuống quýt cầu xin ba tha thứ. Cô Bích tỉnh lại nghe ba Thuận tiết lộ sự thật liền chửi ầm ỹ:

- Anh là thằng đàn ông hèn hạ có một không hai trên đời này. Tại sao tôi lại ngu xuẩn giúp anh hết lần này đến lần khác? Để bây giờ anh hại chồng tôi, hại mẹ tôi. Từ hồi tôi sinh con tới giờ chiều nào chồng tôi cũng cưng chiều hết sức cho tôi. Cả mẹ tôi nữa, mẹ yêu của tôi thương con gái đẻ xong người xỏ ra nên rủ chồng tôi về quê, vừa thăm họ hàng vừa tiện thể hái lá thuốc đem lên nấu cho tôi uống giảm cân. Chỉ vì anh mà những người tôi yêu thương giờ phải nằm trong phòng cấp cứu, anh hại tôi tan nhà nát cửa anh đã vừa lòng chưa? Hôm nay mẹ Hoà và chồng tôi có mệnh hệ gì thì đừng mong tôi tha cho anh.

Nếu như mẹ Hoà có mệnh hệ gì thì ngay cả anh cũng chẳng thể tha thứ cho chính mình. Anh ôm đầu ngồi thụp xuống đất, nước mắt chảy ra giàn giụa. Anh khóc vì thương mẹ, vì mặc cảm tội lỗi, vì hối hận. Khi anh đang chìm đắm trong đau thương thì điện thoại lại tiếp tục réo, nếu không phải là thằng Nhăn con chú Nhị thì có lẽ anh đã từ chối cuộc gọi. Cái tên của nó khiến anh sực nhớ tới tin nhắn của ba Hùng, lo cho mẹ Hoà quá nên anh chưa về nắm ni ba được, anh vội vã nhấc máy hỏi han:

- Ba vợ tao gọi điện cho mày rồi phải không? Ba đã nói vụ việc năm xưa cho ai chưa?

- Nói rồi, mọi người biết hết rồi.

- Vậy thì cứ theo kế hoạch cũ mà làm.

Sau khi đâm vào cha con Hoài, anh Nhăn được anh Hoàng diu ra khỏi xe. Khoảnh khắc trông thấy ông Hùng trợn trừng mắt, anh Hoàng sồn tóc gáy. Thật may đó chỉ là khoảnh khắc rất ngắn ngủi, ông đã lịm luôn trước khi kịp làm gì anh. May mắn hơn nữa là khi tỉnh lại ông bị mất trí. Hai đứa anh đã

từng bàn với nhau nếu có ngày ông nhớ lại vụ việc năm đó thì bọn họ sẽ đút cho ông ít tiền, xin xỏ ông giữ mồm giữ miệng. Nếu xin không được, chuyện bị lộ thì đành phải chối tội rồi đổ thừa cho ông thần kinh nói năng xàm xí. Đã bàn kỹ vậy rồi mà anh Nhẫn lại tính lật kèo:

- Nhưng lương tâm tao cắn rứt mãi ả, không biết bao nhiêu đêm tao gặp ác mộng rồi. Tao muốn thú tội. Dù sao tao cũng là người lái xe mà, không ai trách mày đâu.

- Mày hết khôn dòn đến đại à? Không ai trách mới lạ đấy. Chính tao là người tự ý lái xe ra khỏi gara. Tao còn quên không thắt dây an toàn cho Niệm nữa, vụ này mà lộ ra tao không còn chôn dung thân đâu mày. Mày nghe tao, cứ cương quyết phủ nhận đi, sẽ không sao đâu.

Anh Hoàng dặn dò anh Nhẫn rồi mệt mỏi cúp máy. Anh ngồi vật vờ ở gốc cây xoài đợi tin tức của người thân. Tầm nửa tiếng sau thì mẹ anh và Bách được đưa ra khỏi phòng cấp cứu. Tuy cả hai người đều chỉ bị thương nhẹ nhưng chắc do trẻ tuổi sung sức nên cậu Bách tỉnh trước, mẹ anh thì mãi ba tiếng sau vẫn chưa tỉnh. Mọi người trong họ lần lượt tới thăm nom, nhưng vì sợ ảnh hưởng tới sức khỏe mẹ nên ông Nhất kêu bọn họ sang phòng chờ ngồi. Trước mặt đông đủ họ hàng, ông đứng đỉnh mở file ghi âm lưu trong điện thoại, giọng nói run rẩy của anh Hoàng vang lên:

"...Chính tao là người tự ý lái xe ra khỏi gara. Tao còn quên không thắt dây an toàn cho Niệm nữa, vụ này mà lộ ra tao không còn chôn dung thân đâu mày..."

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Hẹn ngày tái sinh - Kết

Chuyện là ông Hùng đợi mãi không thấy anh Hoàng nhận tội, đồng thời Niệm hợp xong đã lái xe về tới nơi nên trước mặt Hoài, Niệm và bà Kỳ ông từ tốn chia sẻ toàn bộ vụ việc năm xưa. Xót xa con trai cũng chịu tiếng xấu oan uổng, bà Kỳ điên máu gọi điện cho ông Nhất bắt ông phải minh oan cho Niệm. Ông nghe lệnh vợ gọi anh Nhẫn tới công ty. Dưới sự tra khảo gắt gao và ánh mắt như muốn giết người của ông Nhất, anh Nhẫn đã thừa nhận toàn bộ hành vi của mình. Anh còn nghe lời ông gọi điện cho anh Hoàng rồi âm thầm ghi âm. Phản bội bạn bè ấu cũng chẳng về vãng gì, nhưng anh thà như thế còn hơn bị đuổi khỏi Nhất Kỳ. Có bằng chứng xác đáng, anh Hoàng không thể chối tội. Anh đành bỏ tới ôm chân chú Nhất, thú nhận tội lỗi và xin xỏ được tha thứ. Chú già mà chú khoẻ dữ tợn, chú đá anh một cước điếng người. Ba Thuận đá anh thêm cước nữa, ba vừa tuyên bố cắt đứt quan hệ với anh thì một bác trong họ lên tiếng:

- Thừa các ông, các bà, theo như tôi thấy thì họ Dương không nên có một thằng đàn ông hèn hạ như cháu Hoàng đây. Tôi nghĩ đã đến lúc phải xoá tên cháu ra khỏi gia phả, tránh để ảnh hưởng tới danh dự gia tộc.

Mọi người chẳng những không thương xót anh mà còn vỗ tay tán thành. Bọn họ lần lượt nhìn anh bằng ánh mắt đầy khinh bỉ. Ngay cả mẹ anh khi tỉnh lại cũng ngỡ ngàng lắc đầu kêu không nhận ra anh. Mẹ bảo mẹ chỉ có duy nhất một cô con gái. Lần đầu tiên trong cuộc đời anh cảm nhận được thế nào gọi là thừa thãi, thế nào là cô độc. Anh mất tất cả rồi. Lần lượt từng người một rời bỏ anh, đầu tiên là vợ, sau đó đến Thư cùng con trai anh, và bây giờ là cả gia đình, dòng họ của anh. Nếu như Niệm không về nước, phải chăng anh sẽ vẫn là một người đàn ông thành đạt với tổ ấm hạnh phúc?

- Dương Nhất Niệm, tao hận mày! Mày đã cướp tất cả mọi thứ của tao! Tao căm hận mày!

Anh Hoàng gào lên đầy ai oán, cô Bích gạt nước mắt chạy ra tát thẳng vào mặt anh.

- Tôi biết tôi đánh anh là lỗi, nhưng tôi phải đánh cho anh tỉnh ra. Lúc đầu tôi cũng nghĩ anh Niệm là người thứ ba như anh, mãi sau này nghe chị Hoài kể tôi mới biết thực ra hai người đã thổ lộ với nhau từ năm anh Niệm mười chín tuổi, họ còn hứa hẹn sẽ sang Mỹ du học cùng nhau. Thật tiếc, tai nạn năm ấy đã tạo cơ hội cho một thằng hèn như anh tranh thủ cướp người yêu của em trai kết nghĩa.

Từng câu từng chữ của con Bích như mũi lửa thiêu rụi trái tim anh. Vợ và Niệm đã là của nhau từ nhiều năm trước? Anh mới là kẻ thứ ba chen vào giữa bọn họ? Người vợ yêu là Niệm? Phải chăng đó là lý do tại sao suốt những năm tháng ở bên nhau vợ chưa từng chủ động âu yếm anh bằng những cử chỉ thân mật như Thư. Anh cứ ngỡ ít nhiều vợ cũng đã từng yêu anh. Anh cứ đổ cho người khác cướp đồ của mình, anh cứ nghĩ anh thanh cao, anh là người bị hại. Đến khi biết bản thân mình mới là kẻ ăn cắp, anh nhục quá.

- Nếu không là anh Niệm thì sẽ là một người đàn ông khác đến bên chị Hoài thôi. Là anh tự dây dưa với bà Thư nên mất vợ. Là anh ngu, láo, cộng thêm bệnh sĩ diện nên mất việc. Là anh sống bản nên mọi người khinh anh. Tất cả là do anh tự chuốc lấy, xin anh đừng đổ vấy thất bại của đời mình lên người khác như vậy, tôi xấu hổ thay cho anh.

Con Bích chửi đúng quá anh chẳng phản bác được. Nếu như trước kia anh chịu bỏ đi cái tôi của mình và xem xét lại toàn bộ sự việc theo góc nhìn khác thì có lẽ anh đã được giác ngộ sớm hơn, có lẽ mẹ Hoà và Bách sẽ không phải chịu đau đớn vì lòng thù hận của anh. Anh thấy mình tệ quá. Anh thần thờ bước ra khỏi cổng bệnh viện, anh chẳng biết đi về đâu cả, anh cứ đi thôi, đi hoài, đi mãi, nghênh ngang như một thằng điên giữa đường. Anh bị một chiếc xe máy đâm trúng, hẳn không những không xin lỗi anh mà còn vội vã bỏ trốn, giống y hệt cái cách năm xưa anh đối xử với cha con Hoài. Mọi người đi đường lần lượt xúm vào, có thanh niên tốt bụng gọi giúp anh xe cấp cứu. Sao chú ấy không mặc kệ anh nhỉ? Để anh chết luôn đi cho xong. Ít ra chết vẫn sướng hơn là khi tỉnh lại nghe bác sĩ nói sau này anh khó mà có con được nữa. Năm thu lu một góc trên giường bệnh, anh tự cười giễu chính bản thân mình, hoá ra nghiệp báo là có thật.

Gió lạnh buốt từ cửa sổ lùa vào khiến anh khẽ rùng mình, bên ngoài có tiếng thì thọt, anh đoán chắc là của vợ chồng chú Hậu. Lúc anh mới tỉnh chú có qua chào anh, chú đang nằm phòng bên cạnh, thấy bảo bị ngộ độc rau sắng.

- Cảm ơn mình... vì đã đến thăm anh.

- Mình tự dưng sao vậy?

- Anh nghĩ rằng mình sẽ không qua.

- Mình cố ăn nhiều vào với hạn chế thức khuya nhé. Thôi mình vào nghỉ đi không ngoài này gió máy làm sao thì khổ. Em về đây, mình giữ gìn sức khỏe...

Nghe cô Hà dặn dò chồng mà nước mắt anh chảy xuống đôi gò má, mặn chát. Ngày xưa anh cũng từng được vợ chăm sóc kỹ càng như thế đấy. Tiếc rằng bây giờ vợ là của người khác mất rồi, vợ sẽ chẳng bao giờ chăm anh nữa đâu. Anh tủi thân nhấm tin kẻ lẻ với vợ anh bị tai nạn, bị quả báo do tội lỗi của mình. Anh xin lỗi vợ rồi hỏi vợ sống bên Niệm có hạnh phúc không, có vui hơn lúc ở với anh không? Chỉ nhắn cho khuấy khoả thôi, không ngờ được vợ trả lời:

"Bên mày tao là vợ thằng Hoàng. Bên Niệm tao chỉ đơn giản là chính tao."

Vợ không nói có vui hơn hay không nhưng ngần ấy từ cũng đủ khiến anh hiểu ra vấn đề. Anh ôm mặt khóc tu tu. Bà Hoà đứng rình bên ngoài xót ruột. Lúc tỉnh lại nghe con Bích kể sơ qua mọi chuyện bà thấy bẽ bàng quá. Có thằng con hèn hạ như vậy, bà còn mặt mũi nào đối diện với họ hàng thân thích? Trước mặt mọi người bà đành giả bộ không nhận ra nó. Khi nghe tin nó bị tai nạn, ông Thuận, con Bích còn giận nên không thèm tới thăm. Bà cũng giận, tuy nhiên bản năng của người làm mẹ đâu cho phép bà bỏ mặc con. Chân đau, tay đau, đầu đau, thậm chí tim cũng đau buốt nhưng bà vẫn bắt chấp chạy đi thăm nó. Bà định chỉ tới ngõ xú rồi về, nhưng thấy con thăm quá bà lại xót ruột lao vào đồ dành:

- Nín đi con...nín đi...còn có mẹ ở đây mà...

- Mẹ...mẹ nhận ra con rồi à? Mẹ ơi con sai rồi...mẹ ơi con là thằng đàn ông thất bại mẹ ạ...

Anh Hoàng oà khóc, mẹ Hoà ôm anh vào lòng, vừa xoa xoa lưng cho anh mẹ vừa bảo:

- Không sao con, sai ở đâu thì sửa ở đó. Con dù có là thằng đàn ông thất bại thì con vẫn là con của mẹ.

Anh nằm trong lòng mẹ nức nở như một đứa trẻ. Những ngày khốn khó nhất trong cuộc đời anh thật may vẫn có mẹ ở bên. Còn có cả Thư nữa, cô ấy cao thượng bằng Hạt Đậu tới thăm ba khiến anh vừa cảm động vừa hồ thẹn. Chắc thấy tình cảnh của anh bi đát quá nên Thư không xua đuổi anh như trước, mẹ Hạt Đậu rủ anh lên trên núi sống. Thư nhờ bạn thân quản lý bệnh viện giúp, còn mình thì lặn lội tới vùng sâu vùng xa chữa bệnh miễn phí cho người nghèo. Cô ấy nói muốn làm phúc trả nghiệp.

Khi sức khỏe khá khẩm hơn một chút, anh xin bác sĩ xuất viện để đi theo Thư. Bọn anh ở hai ngôi nhà sàn gần nhau. Anh giờ chỉ là một thằng già mất mớ lưng đau nghèo rớt mùng tơi, lòng sĩ diện bị chà đạp nặng nề thành ra chẳng đủ tự tin tán tỉnh Thư. Thi thoảng thấy trai bạn thả thính cô ấy lòng anh nẫu nê ghê lắm. Đã có những đêm anh trằn trọc vì nuối tiếc quá khứ huy hoàng, đã có những khoảnh khắc anh nghĩ tiêu cực, nhưng hễ nhìn thấy Hạt Đậu anh lại có thêm động lực. Chỉ ít anh cũng là một người cha, cho dù anh không thể khiến con tự hào về mình thì chỉ ít anh cũng nên sống thật tốt để che chở bảo vệ cho bé. Để tránh mất ngủ, ban ngày anh rất tích cực lao động, hi vọng tới chập tối người ngom rã rồi đặt lưng xuống là vào giấc luôn. Anh giúp Thư lên núi hái thuốc, trong lúc Thư chữa bệnh thì anh chơi với con, cho lợn cho gà ăn, thổi cơm, nấu canh, quét vườn. Cuối tuần anh xin phép Thư đem Hạt Đậu về thăm mẹ. Bà Hoà gặp cháu khóc tu tu, khóc từ lúc gặp tới lúc hai cha con nó ôm nhau ra ngoài cổng chuẩn bị rời khỏi. Bà nức nở khuyên anh:

- Về nhà đi con, rồi mẹ dắt con sang xin lỗi chú di, năn nỉ chú di sắp xếp cho con một công việc mới.

- Thôi mẹ ạ, bây giờ ba Thuận còn chưa thèm nhìn mặt con thì chú di sao đã ngoài ngoai được?

Anh Hoàng thở dài hỏi mẹ, nãy giờ anh mới đứng ngoài cổng có vài phút thôi mà biết bao nhiêu người đi qua nhìn anh đầy khinh bỉ. Cảm giác bị coi thường thực sự rất nhục nhã, sống trong một khu phố mà tất cả mọi người đều kỳ thị mình, anh chịu không nổi. Anh buồn buồn chào tạm biệt mẹ rồi ôm con về núi. Ruột gan bà Hoà nẫu nê tê tái, bà thần thờ đi lại loay quanh trong ngõ, tình cờ nghe tiếng di Kỳ và Hoài cười đùa vui vẻ bà càng thêm u uất. Nếu như bà không cay nghiệt, không bắt ép Hoàng gửi con trai chỗ khác thì phải chăng bây giờ Hoài vẫn là con dâu bà? Nhớ những ngày tháng được con bé đeo xe máy vì vụ khắp phố, được nó bóp chân bóp tay, chăm sóc tận tình bà thấy sao chua chát?

- Mẹ...đừng cù con nữa...con mách Niệm đó...

Hoài khăn khăn cầu xin, di Kỳ nằng:

- Lần sau con còn dám trêu mẹ với chú hàng xóm nữa không? Mẹ đã bảo mẹ hận ông ta rồi mà.

- Còn hận nghĩa là còn thương đó mẹ. Mẹ xem thể nào tha thứ cho chú ấy để Hạt Mầm được ra đời trong tình yêu thương của ông nội nữa.

- Tưởng gì chứ muốn được ông nội yêu thương thì dễ ợt, mẹ chị già vậy thôi chứ đầy người tán. Chiều qua đi ra công viên chạy bộ có hai ông xin số mẹ còn gì?

- Ôi hai ông đó mang tiếng ít tuổi hơn chú nhưng làm sao mà phong độ bằng chú. Chú nhà bên tuy tóc có vài sợi bạc nhưng chăm tập võ nên người ngom

nom vẫn ngon như trai trẻ, thời buổi này kiếm đâu ra hủ mẹ?

- Người ngon nhưng nhân cách thối tha thì vứt.

Không chỉ bà Hoà nẫu nê, ông Nhất nghe mấy lời đó cũng tê tái ruột gan. Xem ra ông đã sai lầm khi nhờ vả Hoài nịnh nọt bà Kỳ. Nó chỉ được cái to mồm thôi chứ làm gì có mưu. Có vẻ như ông phải lợi dụng thằng nghịch tử kia rồi. Ông bức bối gọi thằng nhỏ về nhà ra điều kiện:

- Anh giúp ba hàn gắn với mẹ, ba sẽ ra mặt chấp nhận anh và Hoài. Chỉ cần ba nói một tiếng thì đảm bảo người trong họ không ai dám phản đối.

Dương Nhất Niệm nhìn thái độ kiêu chảnh của ba mình chợt nổi máu hiếu thắng, cậu thản nhiên bảo:

- Con nghĩ bây giờ người làm chủ cuộc chơi không phải là ba đâu, ba không có quyền ra điều kiện ở đây.

Ông Nhất tức nghẹn nhưng vẫn phải kiềm xuống.

- Nói đi, anh muốn gì?

- Trước khi Hoài sinh em bé con muốn có một lễ ăn hỏi hoành tráng và trang trọng nhất. Con muốn ba và các bác trong họ Dương mang sính lễ về quê xin phép ba mẹ Hoài gả con gái cho con. Cả cuộc đời chỉ có mỗi một lần lấy vợ nên con hi vọng mọi nghi lễ sẽ được thực hiện cẩn thận, chần chu nhất có thể. Ba làm nổi không?

- Anh thách thức tôi đấy hả?

- Ba không làm được cũng không sao. Có vài ông đang tia mẹ dữ lắm, con sẽ chọn một ông để tổ chức đám cưới cho mẹ trước, sau đó nhờ ông ấy làm thay phận sự của ba.

- Thằng khốn nạn, anh xàm ngôn nó vừa thôi.

Ông Nhất điên người ném cái chén, thằng nghịch tử tránh được, chén đập vào tường rồi rơi xuống đất vỡ choang. Con trai ông vênh vác đứng dậy, mặc dù rất mất mặt nhưng kèo này ông không thể không nhận thua:

- Được rồi, như ý anh muốn. Nhưng tôi cũng cần mẹ anh sớm qua đây ngủ bàn việc ăn hỏi với tôi.

- Nhất trí.

Dương Nhất Niệm gạt đầu rồi hứng khói phi qua hàng rào gỗ về nhà bên. Chị Hoài thấy ba Hạt Mầm vui vẻ lạ thường liền tò mò hỏi han. Niệm bảo tới tối sẽ kể chuyện hay cho chị nghe hời chị cứ háo hức mãi. Tối đi mua sắm với mẹ Kỳ về chị ngay lập tức lao vào phòng hạnh ngộ Niệm:

- Niệm...có chuyện gì mau nói đi...

Hình như Niệm ngủ rồi hay sao, thấy nằm im lìm. Gọi mãi không được, chị hoảng quá lay cậu.

- Niệm...ơ...Niệm ơi...Niệm...sao vậy?

- Niệm...Niệm nghe chị gọi không?

- Niệm! Niệm bị đau đầu à? Vì đau đầu nên mới đi ngủ sớm? Hay Niệm đùa? Đừng đùa, chị không thích đùa.

- Niệm, dậy đi Niệm, Niệm phải khoẻ mạnh để làm ba Hạt Mầm, làm chồng chị nữa chứ?

Dương Nhất Niệm dường như chỉ đợi câu đó, cậu ngay lập tức thôi làm màu, tươi cười bật dậy mè nheo:

- Chưa chi đã nhận người ta làm chồng rồi cơ à?

Ôi nhục! Chị lại bị Niệm chơi cho một vỏ rồi! Làm gì có chuyện gì hay ho đâu? Chỉ có thằng lão toét tính kể lừa chị thôi. Nó còn nở nụ cười rỡ đẹp trai rồi ôm ôm thom thom hại lòng chị mềm nhũn. Thương thằng bé này lắm ý, ở với người nóng tính như chị chịu bao nhiêu ầm ức. Cứ nghĩ tới cái đợt mình sồn sồn lên trách hờn vụ tai nạn năm xưa khiến bệnh đau đầu của người ta tái phát chị lại buốt ruột. Thật may ba Hùng nhớ lại được sự việc năm đó, nếu không chắc cả đời này Niệm của chị bị mang tiếng oan mất. Xót Niệm nên chị không trách cậu tội làm màu, chỉ hiền hiền thừa nhận:

- Ủ, đây muốn đẩy làm chồng đây, được không?

- Có được tính là cầu hôn không?

Niệm dè dặt hỏi, chị phì cười đáp:

- Có. Chị Hoài đang cầu hôn Niệm đó, Niệm có đồng ý lấy chị không Niệm?

Hạt Mầm ơi con nghe thấy chưa? Mẹ đang cầu hôn ba đấy! Ba đã bảo rồi mà, mình phải hết sức tự tin, bình tĩnh để giành chiến thắng. Ba tính sau khi

được mẹ cầu hôn ba sẽ già bộ kiêu căng bảo thôi có con với nhau rồi thì cũng đành lấy nhau vậy, nhưng chẳng hiểu sao đối diện với ánh mắt long lanh của mẹ ba lại xúc động khó tả? Chẳng hiểu sao mắt ba cũng rom róm theo? Tim ba đập loạn, ba không tài nào có thể thốt ra những lời trêu chọc mẹ con như đã chuẩn bị sẵn. Ba chỉ có thể thom lên vành tai mẹ, nghèn nghẹn bảo:

- Đây đồng ý! Mình cưới nhau thôi đây!
- Ồ thế thôi á? Tưởng đây phải chảnh thêm xú nữa chứ? Ồ thế...thế là...cưới...thật á?

Ai đó áp ứng hỏi lại, ai đó khẳng định chắc nịch:

- Ừ, cưới thật.
- Thật sự luôn?
- Thật chứ đùa à? Lấy nhau luôn đi thôi chứ còn chần chờ gì nữa? Làm vợ làm chồng của nhau cho nó sướng.
- Công nhận, nghĩ cũng sướng sướng thật. Cơ mà đang bầu, mặc váy cưới không đẹp.
- Thì cứ đăng ký kết hôn trước.
- Xi, đây định dùng cái giấy đó để trói chặt cuộc đời của bà già này chứ gì? Biết thừa.
- Ừ, đây thừa nhận. Nhưng mà đây trói được bà già lão hơn hay đây trói được trai trẻ lão hơn nhờ?

Tất nhiên là chị Phạm Thu Hoài lão hơn cậu bé Dương Nhất Niệm rồi. Hai người nhìn nhau tủm tủm cười, hí hửng rúc vào nhau đi ngủ rõ sớm. Sáng hôm sau chị tỉnh giấc đã thấy Niệm đang cầm đầy đủ giấy tờ của hai đứa. Cái thằng này chả nhẽ mẹ Quỳnh gửi giấy tờ lên từ lâu rồi, muốn làm chồng chị bỏ xù đi được mà còn già bộ lừa chị cầu hôn trước. Đều ghê! Miệng chị bảo ghét cậu nhưng mặt vẫn tươi roi rói đi đăng ký kết hôn. Tối đó mẹ Kỳ đích thân làm bánh ngọt chúc mừng các con. Mẹ cười rất nhiều, nhưng cậu đề ý đôi mắt mẹ vẫn có nét buồn thoang thoang. Tuy thường ngày mẹ hay mắng ba nhưng cậu biết tận sâu trong thâm tâm mẹ vẫn thương ba tha thiết. Tầm mười rưỡi khi Hoài đã ngủ, cậu ghé qua phòng mẹ xin phép:

- Con muốn tổ chức lễ ăn hỏi trước khi Hoài sinh Hạt Mầm mẹ ạ. Mẹ đồng ý nhé!
- Ừ, mẹ sẽ chuẩn bị sinh lễ cho con. Nhưng mà con phải báo với ba Nhất một tiếng cho phải phép nhé! Ăn hỏi mà không có ba nhà gái họ cười cho đấy.
- Ai cười kệ họ hờ mườì cái răng, con không báo đâu, mẹ thích thì mẹ đi mà báo.

Có ông con cố ý tuyên bố đầy buồng bình rồi bỏ về phòng. Bà Kỳ tất nhiên có cái sự kiêu hãnh của đàn bà, nhưng so với hạnh phúc của con thì nó cũng chẳng thấm vào đâu. Con từ khi trưởng thành đã tự mình vùng vẫy ngoài biển lớn, lâu lắm mới có dịp nhờ đến ba mẹ, bà sao có thể để chuyện của người già làm ảnh hưởng tới ngày vui của tụi trẻ? Bà vội búi lại tóc rồi hối hả chạy sang nhà hàng xóm.

- Sao nhà cửa âm u ảm đạm vậy? Ông đâu rồi?
- Dạ ông chán đời nên ông không cảm không cho tụi con nói to với mở tivi xem bà ạ.

Con Giang thì thật đáp, bà Kỳ đi vào bếp kiểm tra thì thấy mâm cơm vẫn còn nguyên. Bà sốt ruột lên gác, ông Nhất đang nằm lủi thủi ở một góc giường, trên đó bày la liệt hình siêu âm của cu cậu Hạt Mầm, chắc ông lại lén tới bệnh viện Nhất Kỳ xin hình rồi. Ông già mất nét bên ngoài cứng đầu cứng cổ nhưng bên trong thì dễ bị tự ái lắm. Cũng tại bà, suốt một thời gian dài mắng chửi ông, dọa nạt sẽ bỏ ông, còn chọc tức ông bằng cách so sánh với ông Tám. Nếu ông Nhất mà là khôn lỏi như ông Tám chắc ông rước vợ bé về hí húi với nhau từ lâu rồi, cơ mà chồng bà tính cách bộc trực nên hôm nào cũng nhấn tin nỉ non xin bà tha thứ. Bà kiêu chảnh thêm trả lời, nhưng hề tụi nào chưa nhận được tin nhắn của ông thì bà lại lo, lo ông phải đi tiếp khách về khuya, lo ông mãi công việc quên chăm sóc bản thân. Bà thờ dài ngồi xuống mép giường, cầm một tấm hình ngắm nghía, triu mến bảo:

- Cưng quá! Cháu trai nhà tôi đây!
- Vâng, hẳn là cháu "nhà bà".

Giọng ông hơi dỗi, bà phì cười kể lể:

- Thằng bé được mẹ nó đặt cho cái tên rất hay, tên bắt đầu bằng chữ N, ông đoán được là gì không?
- Tôi đâu cần đoán, ban tối mấy người nhà bà ăn liên hoan với nhau cười nói rúc rích, cái mồm con Hoài bô bô tên thằng nhỏ khéo cả xóm biết chứ đâu riêng mình tôi?
- Vậy hả? Tôi tưởng ông không để ý? Lúc đây ngó sang thấy ông đang ngồi trong vườn viết viết cái gì đó mà.
- À, tôi viết di chúc. Kỳ có muốn đọc không?

Tất nhiên là bà muốn rồi, bà tò mò muốn biết rốt cuộc lão già mất nét để lại tài sản cho ai? Bà đeo kính lão rồi ngầu nghiêng đọc tập giấy ông đưa. Xem chừng bà hiểu nhầm ông rồi, đâu phải ông không để lại cho Niệm một xu nào đâu? Con trai bà được ba cho toà nhà hai lầu tầng là trụ sở của NIEM

Group bây giờ và mấy miếng đất ở ngoại thành, con dâu bà được toàn quyền điều hành nhà máy dệt Nhất Kỳ. Người thứ ba, cũng chính là người cuối cùng được ông nhắc tới trong bản di chúc, sẽ kế thừa gần như toàn bộ tài sản của ông, đồng thời sẽ là người thay ông gánh vác Nhất Kỳ sau khi ông về hưu. Tên của người đó là:

"Dương Tất Niệm."

Bà Kỳ tươi cười hơn hờ. Tốt quá rồi! Bà sẽ rất bức nếu như tài sản của chồng mình bị đem ra ngoài phân phát cho đứa con rơi con vãi nào đó. Ông Nhất tùm tùm trên bà:

- Đấy nhá! Cho cháu bà hết.

- Gớm, làm như mình cháu tôi không bằng.

Bà phản bác, ông chau mày hỏi:

- Thì bà chả luôn mồm nhận cháu bà còn gì?

- Giận thì nói chơi chơi vậy thôi chứ cháu của ông nữa mà. Có điều...Niệm con gánh vác Nhất Kỳ cho ông thì sau này ai gánh vác NIEM Group cho Niệm ba?

- Đấy đâu phải việc của tôi đâu Kỳ? Kệ thằng ba nó chứ. Chúng nó thích thì để thêm đứa nữa mà rèn giữa, còn đứa này là của tôi rồi, đừng ai hòng mà tranh với tôi.

Ông Nhất nói chuyện ngang như cua. Thực ra tài sản đứng tên bà Kỳ cũng đủ để bà tiêu dư dả cả đời, nhưng bà vẫn lườm ông một cái rồi dài rồi trách móc:

- Vợ chồng đầu gối tay ấp với nhau bao nhiêu năm mà trong bản di chúc chả thèm nhắc tới con vợ này.

- Ồi giờ cái bà già lắm cảm, để lại tiền cho bà để bà đem sang chỗ thằng Tám đút đòn hả? Thằng Nhất này đầu bạc chứ không phải đầu bả đậu nhé, còn mình mất lắm.

Bà Kỳ nghe chồng lý sự cười ngặt nghẽo. Đêm đó bà ở lại xúc cho ông ăn ba bát cơm ngon lành rồi cùng nhau bàn bạc việc ăn hỏi của con trai. Xong xuôi ông Nhất chủ động gọi điện cho nhà gái để ấn định ngày, vì Hoài chưa to rồi nên gia đình hai bên đều nhất trí tổ chức vào thứ bảy tuần kế tiếp để bà bầu có thời gian thành thoi trước khi đi đẻ.

Rất may là mọi thứ diễn ra hết sức thuận lợi, sáng thứ tư chị Hoài về quê với ba Hùng mẹ Quỳnh, Niệm thì tất nhiên là phải ở trên thành phố để thứ bảy còn về hỏi cưới chị rồi. Chị cứ đinh ninh gái một đời chồng như chị thì chắc đám hỏi sẽ tổ chức đơn giản gọn nhẹ thôi, không ngờ lại hoành tráng quá mức tưởng tượng. Riêng họ hàng nhà trai về quê chị đã là ba mươi xe, chưa kể còn xe của chú Nhất dì Kỳ, xe của Niệm và xe của bạn Niệm. Ngõ nhà chị chật quá nào có để vừa, bên nhà trai phải gửi hết ngoài sân vận động của xã. Cũng may mấy tháng trước chị gửi tiền về cho ba mẹ sửa nhà và mua thêm mảnh đất đằng sau để đổ đá vào xây lên thành cái sân chứ không thì chắc bữa nay không có chỗ ngồi mát. Mặc bộ váy màu đỏ tươi sánh đôi bên Niệm đi mời nước mọi người mà chị run run. Mọi thứ Niệm chuẩn bị cho chị đều chín chu, tỉ mỉ và hết sức nhiệt thành. Niệm càng quan tâm tới chị thì chị lại càng thương Niệm thiết tha. Nếu có thể, chị ước được quay ngược về quá khứ để lựa chọn lại, để từ đầu tới cuối trái tim và tâm hồn chị chỉ thuộc về một mình Niệm mà thôi. Niệm thấy chị tâm trạng thì đưa tay xuống đan tay chị, siết chặt rồi ghé tai chị thì thầm:

- Thương mà...

- Thương nhiều không?

Mắt chị rung rung, Niệm gian tà hỏi:

- Nhiều đấy ạ, có cần thể hiện ở đây luôn không?

Có đứa định sẵn lấy hôn chị, trước mặt bao nhiêu quan khách họ hàng chị ngượng chín người, vội vã đẩy nó ra. Đó thực sự là một cuối tuần đáng nhớ với chị, thứ bảy được hỏi cưới rồi hoành tráng, chủ nhật thì nhận được thông báo đạt giải nhà thiết kế có những đóng góp nổi bật trong năm. Khoản khắc cảm cúp đứng trên bục phát biểu dành cho người chiến thắng, chị ghen ngào phát biểu:

- Em xin phép được tặng chiếc cúp này cho anh, người đàn ông của đời em. Thời gian mang bầu em chỉ coi vẽ vời là thú vui chứ không tới công ty mấy, nếu không có anh hiện thực hoá những bộ sưu tập trên trang giấy của em và đem đi phát hành thì hiện tại em sẽ chẳng đứng ở vị trí này.

Dương Nhất Niệm ngồi bên dưới nghe ai đó gọi "anh" xưng "em" tự dưng mặt mũi đỏ phừng phừng. Bà cô già đáng ghét, muốn xông lên cắn cho một cái quả đi mất. Ở hàng ghế đằng sau mấy ông có máu mặt chạc tuổi ông Nhất tài trợ cho chương trình tấm tắc khen ngợi:

- Năm nay nhà thiết kế còn đẹp hơn cả người mẫu ý nhỉ? Bầu mà vẫn đẹp, lại còn tài năng nữa. Anh nào vợ được cô này thì nhất chứ còn gì.

Ông Nhất nghe thấy bụi bùi tai liền kêu ngạo bảo:

- Chả giấu gì các ông thằng vợ được cô này là thằng con trai tôi đấy.

- Thật á? Con ông chất chơi thế? Gái đẹp vậy chắc cua khổ lắm nhì? Tiền bao nuôi tốn kém không?

- Chả tốn đồng nào, con bé nó cứ lao vào con tôi ý chứ.

Mấy ông bên cạnh mắt tròn mắt dẹt trầm trồ thán phục, ông Nhất càng được thể ba hoa chém gió. Từ thuở thẳng nghịch từ Niệm lọt lòng thì đây là có lẽ lần đầu tiên ông được khoe con. Người làm cha như ông chưa bao giờ thấy tự hào đến thế! Ông kể lể rất hăng say, kết thúc buổi lễ trao giải ông còn xưng ba với Hoài, hưng phấn rủ Hoài, Niệm và bà Kỳ qua xe ông để cả nhà đi ăn liên hoan. Vậy mà con nhỏ ngốc nghếch dám đáp rất khôn ngoan:

- Dạ hay đấy chú, con cũng đang đói chú ạ.

Ông Nhất giận tím mặt, bà Kỳ chau mày hỏi:

- Sao con không gọi ba?

- Ồ con là con dâu của mẹ mà, mẹ đến với ai thì con gọi người đó là ba chứ, mắc chi gọi linh tinh.

Tuy Hoài thẳng tính không biết lấy lòng ông Nhất nhưng bà Kỳ vẫn thấy con bé dễ cưng. Ai kêu nó đứng về phía bà cơ chứ? Bà cười tùm, cơ mà thấy ông Nhất lùi thủi một thân một mình đi về phía chiếc xe màu đen bà lại thương thương, bà chạy lên nắm tay ông rồi quay đầu bảo Hoài:

- Mẹ đến với ông này. Con gọi ông ấy là ba nhé!

Ông Nhất sững sờ, cảm giác như người mình có một dòng điện nhỏ nhỏ chạy từ tay đến tim. Lâu lắm rồi mới được nắm tay Kỳ, ông run quá. Kỳ lấy khăn mùi soa lau mồ hôi trên trán cho ông. Cũng nhờ con Hoài mất dạy mà Kỳ thương ông trở lại, ông chẳng thèm chấp nó nữa, chỉ cười cười nắm tay Kỳ chặt hơn rồi hăng giọng bảo:

- Nghe thấy mẹ nói gì chưa?

- Dạ con nghe rồi, thưa ba.

Giọng chị Hoài ngọt xót, chắc Niệm thấy chị dễ ghét quá nên bẹo má rỏ đau. Ăn khuya xong Niệm đánh đá bắt chị đi bộ về. Hồi chị còn ở căn nhà ven biển bác sĩ từng khuyên nên đẻ mổ, nhưng vì nguyện vọng của chị là được đẻ thường nên từ đó ngày nào Niệm cũng canh chừng chế độ dinh dưỡng của chị và ép chị tập thể dục đều đặn. Nhờ vậy mà sức khỏe của chị tương đối tốt, thai nhi cũng không tăng cân chóng mặt như đợt trước nên chị được bác sĩ cho phép đẻ thường. Thấm thoát cũng tới ngày Hạt Mầm đập dữ dội ra ngoài, Niệm thấy chị kêu gào thảm thiết mặt tái mét, còn chị, chẳng hiểu sao trước khi lên bàn đẻ lại bất an dằn dò:

- Niệm à...nếu như chị có làm sao thì Niệm thương Niệm con thay cho phần của chị nhé!

Khi đó Dương Nhất Niệm cũng bị mất bình tĩnh, cậu bực tức lườm chị rồi thẳng thừng tuyên bố:

- Đừng mơ, không có cái mùa xuân đó đâu. Đây mà làm sao thì đây thế sẽ cưới về một cô vợ thật xinh đẹp và thật độc ác, để Niệm con của đây trở thành cậu bé Lọ Lem, bất hạnh còn hơn cả trong truyện cổ tích.

Cái thằng thối tha, chẳng động viên bà đẻ được câu nào còn gây ức chế. Chị giận Niệm khủng khiếp, mặc kệ Niệm xin bác sĩ vào phòng đẻ cùng chị, chị cương quyết đuổi cậu ra ngoài. Chị không muốn nhìn thấy cái bản mặt khôn nạn đó. Chị sẽ chiến đấu một mình, đau cho đau đón cỡ nào chị cũng sẽ cố gắng vượt qua, chị sẽ kiên cường để bảo vệ Hạt Mầm bé bỏng. Ban đầu khí thế của chị rõ hùng hồn, ấy thế nào mà chưa đầy chục phút sau chị đã hèn hạ kêu toáng lên:

- Niệm ơi Niệm chị đau quá! Niệm ơi!

Niệm nghe chị gọi liền hoảng hốt xông vào, được Niệm nắm tay, hôn trán, chị như được tiếp thêm sức mạnh, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ sinh em bé. Khoảnh khắc được ôm thằng nhỏ trong lòng, chị xúc động tới trào nước mắt. Dương Tất Niệm của chị đó! Chữ Niệm được đặt theo tên cha bé, đứa trẻ này là món quà trân quý bù đắp những tiếc nuối trong thanh xuân của chị. Chữ Tất chỉ đơn giản là tất nhiên, Tất Niệm đối với chị có nghĩa là tất nhiên ghi nhớ những hoài niệm đẹp đẽ. Niệm con tuy mới sinh nhưng đã mồm mồm ghê lắm rồi, da dẻ nõn nà sờ vào thích chết mê. Người nó dài dong dong giống ba và ông nội, từ ánh mắt tới từng đường nét trên gương mặt cũng y xì đức ba và ông, giống tới nỗi mẹ Kỳ phải thốt lên:

- Hai mẹ con mình mang kiếp "đẻ thuê" Hoài ạ.

Chị Hoài phì cười, chẳng sao cả, đẻ thuê cũng được, miễn là chui ra từ bụng chị là được. Mong mỗi bao nhiêu năm mới có được mụn con nên từ khi em bé ra đời, cả thế giới của chị chỉ xoay quanh thằng nhỏ. Tiếc rằng, thế giới của nó lại chẳng xoay quanh chị. Nó lười như một thằng hủi, lười đổi hòm, lười khóc lóc, lười hóng chuyện, chỉ chăm bú sữa và ngủ khi ngủ như lợn thôi. Khi thằng bé được sáu tháng tuổi, thấy nó béo lú ra rồi nên chị chẳng thêm xót con đói nữa. Có lần chị vắt sữa ra bình rồi hươ hươ trước mặt nó trên người, muốn nó phải oe oe xin xỏ chị. Cơ mà thằng tó con mất nét nhất định không chịu kêu gào như những đứa trẻ bình thường, nó lì lợm ngủ luôn. Đợi tới lúc ông nội đi làm về nó mới bậm môi, dùng ánh mắt long lanh hết sức đáng thương liếc ông. Ông xót cháu quá ăm ỉ:

- Hai anh chị lại chọc bảo bối của tôi phải không? Không nuôi được thì để tôi nuôi, bày đặt ăn hiếp thằng bé.

Dưới con thịnh nộ của ba chồng, chị Hoài đành phải giao ra bình sữa. Niệm con nằm trong lòng ông mút sữa thun thút, ông đón nó về phòng ông bà chơi nó cũng chẳng thêm rom róm liếc mẹ hại chị buồn nẫu ruột.

- Bị nghiệp quật thích nhi đấy nhi? Ai kêu lạnh nhạt với đây cho lăm vào!

Nghe Niệm ba trách móc chị tự nhận thấy nửa năm nay mình sai quá, mãi mê thằng con bỏ bê thằng ba. Chị lao tới sà vào lòng Niệm, chủ động ôm hôn đền bù. Niệm bị chị mân mê một hồi cục tức trong lòng cũng tan đi, tìm tìm lật người đặt chị nằm bên dưới. Niệm thom trán chị, khéo léo lột bỏ mảnh vải lụa màu hồng nhạt rồi nhiệt tình đưa yêu thương gửi gắm vào nơi sâu thẳm trong chị. Cả người chị bột bột, bấp bênh như bị cuốn theo những con sóng dữ dội, chị cố gắng bấu víu vào bờ vai rắn rỏi của Niệm, tuy nhiên có đôi khi chị vẫn cảm thấy rã rời như thể bị những con sóng kia nhấn chìm. Trong lúc mất kiểm soát, móng tay chị vô tình trượt mạnh qua lưng Niệm để lại một vài vết cào đỏ thẫm nhưng Niệm không mắng chị, chỉ hiền hiền nằm xuống bên cạnh vỗ về chị, cho chị một khoảng thời gian đủ dài để thư giãn. Những lúc như thế chị thường khép mắt cảm nhận hơi thở tươi mát của Niệm phả vào má mình, còn Niệm thì hay rúc vào chị, tridu mền hôn lên những giọt mồ hôi rịn ra trên phần da dẻ mịn màng. Sau những nụ hôn cuồng nhiệt Niệm thường bảo:

- Thích mùi của đây.

- Còn đây thì thích tất cả mọi thứ thuộc về đây.

Chị thân nhiên thổ lộ, Niệm kích động ngâm lấy một mảng da của chị, mút vào thật sâu tạo thành vết yêu đỏ rực. Chị ghê gớm trườn lên người Niệm, trả lại Niệm gấp năm gấp bảy. Niệm giả bộ bị chị đàn áp rồi lừa lúc chị không để ý bất ngờ tấn công chị mãnh liệt. Tuy thua thảm hại nhưng chị chẳng hề thấy chạnh lòng, bởi chị thích cảm giác được hoà quyện với Niệm, được bao bọc Niệm, yêu thương Niệm, và thích nghe những lời thủ thỉ ngọt ngào của Niệm khi hai người đang chìm đắm trong hạnh phúc:

- Mình cưới đi đây!

- Ừ, cưới thôi. Cơ mà cho đây thời gian nhé, đây muốn tự thiết kế đồ cưới cho gia đình mình.

Chị đề nghị, Niệm đồng ý, vừa gật đầu xong liền dán môi vào nụ hồng nhỏ, tiếp tục âu yếm chị. Chị luồn tay qua tóc Niệm rồi khẽ cù cù vào gáy Niệm trêu ghẹo. Đêm đó chị và Niệm đùa nhau mãi, tới khi trời hưng hứng sáng vẫn cứ ôm nhau cười ngặt nghẽo. Những đêm sau đó bọn chị bắt đầu bận rộn hơn, Niệm bàn lên kế hoạch cho đám cưới, chị bận nghĩ ý tưởng thiết kế trang phục. Vì là sự kiện trọng đại nên chị rất khó tính với các thiết kế của mình, phải đến khi Dương Tất Niệm tròn một tuổi hai người mới chính thức tổ chức lễ cưới. Ngày vui của chị sẽ hết sức trọn vẹn nếu như con bé Hằng không rẽ qua phòng trang điểm thổ lộ:

- Tuy ngày xưa cậu Niệm thích con nhưng đó đã là chuyện của quá khứ rồi, cô phải hạnh phúc nhé!

Nó vừa dứt lời thì Hoài Đan thêm nểm:

- Em không rõ chuyện của Niệm và Hằng là như nào, nhưng em cũng muốn thú nhận với chị là Niệm đã từng thương thầm em suốt nhiều năm trời cơ mà không đủ can đảm để mở lời. Tuy nhiên bây giờ em toàn tâm toàn ý yêu thương chồng con em, cho dù Niệm muốn ngoại tình em cũng sẽ không bao giờ tán thành, chị an tâm nhé!

Cô Bích nghe hai bà tám sắc mùi dưa bở, nhưng vì thích trêu chị Hoài nên cô e hèm lên tiếng:

- Thực ra hồi xưa anh Niệm cũng từng yêu em say đắm lăm đấy chị Hoài ạ, nhưng chắc tại em có con với anh Bách nên anh Niệm rút lui.

Chị Hoài nghe chuyện cay không tả nổi, chị đuổi mọi người ra ngoài hết, một mình ngồi trong phòng ứa nước mắt vì uất. Một người nói còn có thể xem xét chứ cả ba người cùng tố cáo thì nhất định là thằng Niệm nhà chị có vấn đề. Chắc chắn là lỗi ở nó rồi, không thích người ta thì cũng phải thể hiện rõ thái độ chứ, đằng này cứ im lặng gây hiểu nhầm là sao? Mà có khi nó chẳng im như chị tưởng đâu, có khi nó thả thính ngưi trời ý chứ. Thằng mất nết! Chị điên người gọi điện cho Niệm, tức tưởi gào ầm lên:

- Huy hôn. Không cưới xin gì nữa.

Chú rể của chị thấy cô dâu nổi cơn khùng liền ôm thằng con vào tìm mẹ. Chẳng hiểu có chuyện gì xảy ra mà vừa gặp người ta cậu đã bị ăn chửi:

- Loại nhặng nhít chả ra gì, đây không thèm lấy đây nữa. Đây sẽ đi cưới thằng khác. Đây đây trai trẻ thích nhé, đây thằng muốn quỳ xuống cầu xin đây cưới nó, tốt gấp vạn lần đằng ấy lừa đây cầu hôn.

Cậu ban đầu cũng dùng lời ngon tiếng ngọt để dỗ dành mẹ em bé nhưng sau do chị làm căng quá, chửi bới điên loạn nên cậu đành phải nghiêm giọng:

- Đây cho đây ba mươi phút để bước ra ngoài, chậm một giây thì cứ việc theo thằng khác, cả đời cũng đừng mong gặp lại thằng cu này.

Niệm ba liếc về phía Niệm con rồi đứng đĩnh ôm nó bỏ đi. Niệm con thì chỉ mãi ăn thôi, mẹ Hoài gọi khản cả cổ nó cũng chẳng thèm khóc lóc đòi theo mẹ. Tay nó giữ khư khư bình sữa nhỏ xinh, cái miệng nó chớp cha chớp chép mút lấy mút để, mút no nê xong liền trả lại chiếc bình rỗng cho ba, ngáp ngáp dài áp kiểu rất phớt đời rồi lười biếng áp mặt vào vai ba lìm đăm đăm. Chị giận muốn nổi khùng, cơ mà chị biết Niệm nói được làm được, còn chị thì mong mãi mới được mụn con, chị xa nó không nổi. Thế nên chưa đầy hai lăm phút sau chị đã vẩy áo xúng xính khoác tay ba Hùng bước vào lễ đường đầy nắng và gió. Nắng chói chang nhuộm vàng bãi cát dài óng ánh, gió biển mơn mơn, những chùm từ đằng biêng biếc tím tha thướt rủ xuống chạm qua mái tóc tết kiểu nàng tiên cá điểm xuyết những đoá hoa baby trắng ngần. Tiếng đàn dương cầm nhẹ vang lên hoà tấu với tiếng chim hải âu nghe vui tai ghê lăm. Niệm con đang ngủ khì khì trong vòng tay ông nội, mẹ Kỳ trông thấy chị bước ra liền nở nụ cười tridu mền, mẹ Quỳnh ngược lại khóc như mưa. Chị nom mẹ xúc động mắt cũng đỏ hoe theo. Chú rể của chị thấy cô dâu ghen ngào nức nở, cứ ương bướng đứng nguyên một chỗ nhất định không chịu buông tay ba để nắm lấy tay cậu liền phì cười lôi ra trong túi áo mẫu giấy hẹn ước của hai đứa, nhờ Bách đọc cho tất cả mọi người cùng nghe.

"Ngày này của mười hai năm sau, ai nghèo hơn người đó làm chó. Không tính tài sản kế thừa. P/S: Phạm Thu Hoài & Dương Nhất Niệm."

Bách đúng kiểu hài hước, còn triệt để nhấn mạnh vào chữ "chó" làm họ hàng hai bên cười sặc. Dương Nhất Niệm bấy giờ mới trịnh trọng quỳ xuống, run run mở lời:

- Thừa chị Hoài hăm, anh lừa chị nói thích anh không có nghĩa là anh sẽ không nói thích chị. Anh lừa chị cầu hôn anh cũng không có nghĩa là anh sẽ không cầu hôn chị. Bà chị hay dối hay hờn của anh...lấy anh nhé! Nếu như chị không đồng ý thì nguy cơ chị phải làm chó là rất cao đấy.

Ai đó dóc hết ruột hết gan ra thô lỗ cộng thêm chút dọa nạt ở câu cuối nên cũng có chút hiệu quả, cô dâu của cậu gạt nước mắt, meo meo hỏi lại:

- Thế nếu đồng ý thì sao?

- Thì anh làm chó chứ sao? Từ nay thân trai dặm trường và tài sản của anh xin được phép gửi gắm nơi chị, còn gì nữa đâu mà đòi giàu hơn chị?

Cậu nhanh chóng chớp thời cơ nói lời đường mật, chị thấy cậu nhận thua liền thích chí gạt đầu cái rụp. Ông Hùng lui xuống dưới ngời bên bà Quỳnh, chị Hoài bên lên đưa tay để chú rể đeo nhẫn. Đến lượt mình, sau khi đeo nhẫn cho Niệm xong chị giật mic của Bách, bạo gan hét lớn:

- Dương. Nhất. Niệm. Chị yêu anh. Hoài yêu Niệm. Mẹ Hạt Mầm yêu ba Hạt Mầm. Đây yêu đây. Vợ yêu chồng...Và cuối cùng...EM. YÊU. ANH!!!
EM MÃI YÊU ANH!!!

Lần này thì đến lượt chú rể của chị chảy nước mắt, sau một khoảng lặng nhỏ Niệm mới lấy lại được bình tĩnh, người ta thom má chị rồi thủ thi chỉ đủ mình chị nghe:

- Còn anh sẽ luôn bên em.

Chị cười ngất ngây. Gương mặt cậu cũng tràn ngập nắng ấm. Cậu cúi xuống hôn nhẹ lên môi chị. Chị then thùng đáp lại nụ hôn của cậu. Ở phía dưới có người cười tùm tùm, có người khóc thút thít, chỉ riêng Dương Tất Niệm không cười cũng chẳng khóc, vì bé còn đang bận ngái ngủ.

Năm Dương Tất Niệm hai tuổi, Dương Nhất Quang chào đời. Đó là một cậu em trai hết sức đáng yêu, ngoan ngoãn, lễ phép và đặc biệt không bao giờ tranh ăn với anh trai. Dương Tất Niệm vô cùng hài lòng về người em này.

Năm Dương Tất Niệm mười một tuổi, ba mẹ cậu tổ chức lễ kỷ niệm mười năm ngày cưới. Năm đó Dương Nhất Quang đem tám huy chương vàng môn cờ vua đến bữa tiệc làm quà mừng. Dương Tất Niệm lẳng lặng quảng tám huy chương bạc trong tay mình vào thùng rác rồi xông tới bàn tiệc búp phê gấp đầy một đĩa đem vào góc khuất ngồi một mình ăn ngấu ăn nghiến.

Năm Dương Tất Niệm hai mươi một tuổi, ba mẹ cậu tổ chức lễ kỷ niệm hai mươi năm ngày cưới. Tại bữa tiệc, Dương Nhất Niệm thông báo với các thành viên trong hội đồng quản trị về việc muốn bổ nhiệm Dương Tất Niệm trở thành CEO của NIEM Group. Bởi vì Dương Tất Niệm đã được lựa chọn là người kế thừa của Nhất Kỳ nên ông nội một mực phản đối quyết định của ba cậu. Dương Tất Niệm nghe theo lời ông nhường lại vị trí ba đề xuất cho em trai.

Năm Dương Tất Niệm hai mươi tư tuổi, sức khỏe của mẹ cậu không được tốt như những năm trước. Mẹ bệnh liên miên, tuy đã được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt nhưng cơ thể mẹ vẫn ngày một suy kiệt trầm trọng. Đến một ngày mùa thu tháng tám, mẹ bị bệnh viện trả về. Có vẻ cũng biết thể trạng của mình nên tâm thế mẹ khá nhẹ nhàng, mẹ dặn dò mọi người đôi ba câu rồi kêu anh em cậu ra ngoài gọi ba vào cho mẹ. Ba cậu khi đó cũng đang vật lộn với con đau đầu dữ dội, nhưng nghe bọn cậu gọi ba vẫn cố bình tĩnh nói:

- Bảo mẹ nghỉ ngơi đi, sáng mai ba sẽ dẫn mẹ về quê đi dạo quanh bờ biển.

Dương Tất Niệm chạy vào chuyển lời, mẹ cậu nghe xong liền cười khổ. Mẹ mắng ba:

- Đồ con nít.

Nhưng rồi mẹ vẫn lấy ra tấm ảnh trong túi áo, run run nhờ các con thay mẹ gửi tới ba. Ba sau khi xem xong vẫn không hề nhúc nhích. Dương Nhất Quang xót xa nài nỉ:

- Ba đừng có chấp nữa, mẹ rất yếu rồi ba à. Ba gặp mẹ lần cuối đi ba.

- Không gặp! Kêu mẹ không khoẻ lại thì đừng mong gặp ba!

Có lẽ ba hi vọng vào phép màu, nhưng tiếc rằng phép màu đã không xảy ra. Và ba cũng chẳng giữ lời, đêm đó mẹ thực sự không khoẻ lại được, nhưng ba vẫn vào gặp mẹ. Mi mắt mẹ đã khép lại từ lâu, mẹ cũng chẳng thể nói chuyện được nữa, chỉ có tiếng ba hậm hực mĩa mai:

- Đấy đùa à? Sao tay đấy lạnh vậy?

- Đấy tưởng thế này là hay hả?

- Nói cho đấy biết đấy sẽ sống thật hạnh phúc để đấy phải hối tiếc, đấy sẽ không thèm tới thăm đấy đâu...À không, chắc tầm năm năm sau đấy sẽ bỏ thi cho đấy một buổi gặp gỡ để tuyên bố đấy bằng tuổi đấy. Rồi mười năm sau nữa đấy sẽ đất một cô vợ xinh đẹp đến, vênh váo bảo rằng đấy giờ chỉ là

đưa con nít kém đây năm tuổi.

Ba nói với về rất đắc thắng, rất ghét mẹ nhưng vòng tay ba lại ôm mẹ rất chặt. Ba để mẹ tựa đầu vào lồng ngực ba, cảm giác giống như mẹ chỉ đang ngủ trong lòng ba vậy thôi. Anh em cậu bảo nhau ra ngoài để ba mẹ có không gian riêng. Sáng hôm sau Dương Tất Niệm là người dậy sớm nhất nhà. Vì biết rõ mỗi lần ba gặp căng thẳng căn bệnh đau đầu quái ác kia sẽ hoành hành nên cậu tìm thêm thuốc giảm đau để đem xuống phòng cho ba. Chỉ là...ba cậu cũng đã chìm sâu vào giấc nồng mùa thu cùng mẹ cậu. Khuôn mặt ba đầy tươi tắn và rạng rỡ, thật giống như khuôn mặt ba trong tấm ảnh cưới năm xưa của hai người mà ba đang cầm trong tay. Ở đằng sau tấm ảnh có dòng chữ nhỏ nhắn:

"Niệm,

Đừng buồn, rồi mình sẽ gặp nhau ở kiếp sống khác. Một kiếp sống mà ở nơi đó, từ đầu tới cuối Hoài sẽ chỉ là của Niệm...của riêng mình Niệm mà thôi. Đến lúc đó, mình sẽ cùng nhau viết lại thanh xuân, Niệm nhé!

P/S: Hẹn ngày tái sinh.

Hoainiemxanh - XaNiemHoainho."

...

Hết.

05/2019

Bạn đang đọc truyện *Chị Dâu Em Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.